

THUỘC DANH MỤC SÁCH BÁN CHẠY NHẤT THEO *NEW YORK TIMES*

SYLVIA DAY

Dịch giả: Vương Tú Huệ

Làm ebook: Dấu Lẻ

Âm ảnh, yêu, âm ảnh, yêu...

Hòa quyền

BỘ TIỂU THUYẾT CROSSFIRE

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Hòa quỳện

Sylvia Day

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

Giới thiệu

Bộ tiểu thuyết CROSSFIRE gồm 3 tập: CHẠM MỞ – SOI CHIẾU – HÒA QUYẾT, thuộc thể loại tiểu thuyết tình cảm dành cho người trưởng thành.

Nhân vật chính là Gideon Cross, người đàn ông đẹp trai, giàu có, quyền lực bậc nhất New York, và Eva Tramell, cô tiểu thư tóc vàng xinh đẹp, thông minh, con nhà dòng dõi.

Hai người tưởng chừng như hoàn hảo ấy có quá khứ đau đớn vì bị lạm dụng tình dục từ chính những người gần gũi. Do di chứng đó, Eva luôn trốn tránh, lo sợ, còn Gideon luôn muốn chiếm hữu để xóa đi cảm giác bị chiếm đoạt khi trước. Hai người đến với nhau trước hết vì sức hấp dẫn thể xác. Với nỗi hoài nghi lớn trong tâm hồn, họ chỉ cảm thấy là của nhau mỗi khi gần gũi hoàn toàn như vậy. Trong quá trình đó, họ phải trải qua nhiều thử thách để dần dà hiểu biết tâm hồn nhau và đi đến đám cưới viên mãn.

Quá trình này không đơn giản, bởi hai người đều phải thay đổi bản thân, và chịu tác động bởi những rào cản bên ngoài. Gideon thành đạt và đẹp trai, vì vậy anh có rất nhiều người theo đuổi. Eva bị kẻ xâm hại thời nhỏ đeo bám muốn ám hại, nên luôn sống trong lo sợ. Khi Gideon chấp nhận đánh liều những gì anh có để giết kẻ đe dọa Eva, quan hệ của hai người thực sự tiến lên một bước mới, hy sinh vì nhau, và sẵn sàng hòa quyện vào nhau.

Tập 3 HÒA QUYẾT là quá trình tiếp tục vượt qua những khác biệt của hai nhân vật chính và tiến tới đám cưới tốt đẹp.

... Lúc bước vô cánh cửa xoay, tôi phân vân nghĩ có nên nhắn cho Gideon cái tin “Em đang nhớ anh” hay không. Tôi chỉ muốn làm gì đó để cảm ơn anh về bó hoa tối qua. Nó khiến cho một ngày nặng nề trở nên dễ chịu hơn.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn thấy – Corinne Giroux. Cô ả đang nói chuyện với người yêu của tôi, còn để tay lên ngực anh vẻ thân thiết lắm.

... Hai người đứng quay nghiêng nên tôi không nhìn thấy thẳng mặt, nhưng tôi biết cô ta có đôi mắt màu xanh dương nhạt. Corinne rất đẹp, và hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi. Đặc biệt là khi trang phục của cả hai đều màu đen, nên mảng màu duy nhất nổi bật là cà vạt màu xanh da trời của Gideon. Chiếc cà vạt tôi vốn thích.

Bỗng Gideon quay sang, cứ như là nãy giờ anh cũng cảm giác được ánh mắt của tôi. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, lập tức có một sợi dây vô hình nối giữa hai đứa, một cảm giác mà tôi chỉ có với anh. Có thể là vì tận đáy lòng tôi biết anh là của tôi. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã biết điều đó.

Vậy mà một người phụ nữ khác đang đặt tay lên người anh.

CHẠM MỞ - SOI CHIẾU - HÒA QUYỆT.

Câu chuyện tình dữ dội và lãng mạn giữa New York

- thành phố sôi động của những giấc mơ.

Gideon Cross, người đàn ông 28 tuổi, nam tính, lịch lãm và quyền lực bậc nhất New York.

Eva Tramell, cô gái thông minh, quyến rũ với mái tóc vàng rực rỡ và cặp mắt xám hút hồn.

Họ sẽ là cặp đôi tuyệt vời, nếu mỗi người đều không có một quá khứ sau lưng...

Như hai mảnh kim cương vỡ, họ phải CHẠM, theo nghĩa gần gũi nhất của từ này, để từ từ MỞ cánh cửa lòng, cùng vượt qua những vết thương, và cuối cùng HÒA QUYỆT, mãi mãi.

Sách dành cho người trưởng thành.

Tác phẩm có những nội dung nhạy cảm, độc giả cân nhắc trước khi xem.

Chương 1

Không ở đâu có xe tắc xi giống tắc xi New York. Những chiếc xe màu vàng táo bạo tăng tốc, luồn lách giữa đường sá đông cứng một cách bình thản đến khó hiểu. Kinh nghiệm cho thấy tôi nên tập trung nhìn vào màn hình chiếc điện thoại trên tay hơn là ngó ra dòng xe cộ đang lao vụt qua chỉ cách mình vài phân. Cứ hể nhìn ra cửa sổ thì y như rằng chân phải tôi theo phản xạ ấn mạnh xuống sàn giống như đang đạp thắng.

Nhưng lần này tôi không cần tới cái điện thoại để xao lãng. Người ướt đẫm mồ hôi sau buổi tập Krav Maga vất vả, nhưng trong đầu tôi chỉ nghĩ tới những gì người tôi yêu đã làm.

Gideon Cross. Hai tiếng đó thôi cũng đủ khiến một nỗi khao khát bùng lên trong cơ thể đang căng như dây đàn của tôi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhìn thấy người đàn ông dữ dội, tầm tối ẩn sau vẻ bề ngoài đẹp đẽ đó, tôi như đã tìm thấy một nửa của mình. Kể từ giây phút đó, đối với tôi anh cần thiết như từng hơi thở, và ngược lại, anh đã lựa chọn mạo hiểm tất cả mọi thứ vì tôi.

Một ánh đèn xe nhá lên kéo tôi trở về thực tại.

Nhìn ra cửa kính, tôi bắt gặp trên thành một chiếc xe buýt nụ cười đắt giá của anh bạn thân đang ở chung nhà. Cary Taylor, với nụ cười tình tứ trên môi và thân hình mảnh khảnh đang chắn ngang ngã tư đường. Anh chàng lái tắc xi nhấn còi liên tục như thể âm thanh chói tai đó sẽ cứu vãn được tình thế.

Hoàn toàn không. Cả “Cary” và tôi đều kẹt cứng. Trên hình, anh đang nằm nghiêng, ngực và chân để trần, chiếc quần jeans bật tung nút để lộ đai quần lót cùng những đường cơ bắp đẹp tuyệt vời. Mái tóc nâu bù xù gợi tình, đôi mắt xanh lá cây ánh lên nét tinh nghịch.

Bỗng tôi nhận ra mình sẽ phải giấu cả anh cái bí mật khủng khiếp này.

Với tôi, Cary là bạn thân nhất, người luôn khuyên nhủ, động viên tôi, là bờ vai cho tôi dựa dẫm, là một người anh trai mà tôi luôn cần. Thật khó chịu khi không thể kể với anh chuyện của Gideon.

Tôi rất cần nói ra với một ai đó để suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng hơn, nhưng không được. Ngay cả bác sĩ tư vấn cũng không thể tin.

Một viên cảnh sát vạm vỡ mặc áo phản quang tiến lại, buộc chiếc xe buýt chạy vào đúng

tuyến bằng tiếng còi hiệu lệnh đầy uy quyền và bàn tay đeo găng trắng. Rồi anh ta ra hiệu cho xe tôi qua ngay trước khi đèn chuyển sang màu đỏ. Tôi ngồi tựa hẳn vào ghế, hai tay ôm bụng, run lên bần bật.

Quãng đường từ căn hộ của Gideon ở Đại lộ Số Năm về nhà không xa, nhưng tôi tưởng như đã ngồi xe hàng thế kỷ. Những gì thanh tra Shelly Graves nói cách đây mấy tiếng đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

Và cũng chính điều đó buộc tôi phải rời xa người duy nhất trên đời mà tôi cần phải ở bên cạnh trong lúc này.

Tôi phải rời nhà Gideon vì vẫn không thể hoàn toàn tin Graves. Không thể loại trừ khả năng cô ta kể những chuyện đó để thử xem tôi có đi tìm Gideon không và để lộ chuyện hai đứa tôi chia tay nhau là giả.

Chúa ơi. Bao nhiêu cảm xúc dồn dập làm tôi nghẹt thở. Ngay lúc này đây, Gideon cần tôi hơn bao giờ hết, thậm chí còn nhiều hơn tôi cần anh, nhưng tôi vẫn phải bỏ đi.

Đôi mắt chất chứa nỗi u sầu và cô độc của anh sau cánh cửa thang máy khép lại làm tim tôi tan nát.

Ôi, Gideon...

Xe rẽ qua khúc quanh rồi dừng lại trước cửa tòa nhà nơi tôi ở. Người trực đêm mở cửa xe trước khi tôi kịp đổi ý kêu tắc xi quay trở lại. Một làn không khí oi bức mùa hè ùa vào xua tan hơi mát của điều hòa trong xe.

“Xin chào cô Tramell.” Người gác cửa khẽ nhắc mũ, rồi kiên nhẫn chờ tôi quẹt thẻ trả tiền xe. Xong ông đỡ tôi ra khỏi xe, kín đáo nhìn lướt qua gương mặt vẫn còn vết nước mắt.

Tôi cố nở một nụ cười bình thản, băng nhanh qua sảnh, vẫy tay chào nhân viên tiếp tân rồi hướng tới thang máy.

“Eva!”

Tôi quay lại, thấy một cô nàng tóc nâu mảnh dẻ trong bộ áo váy hợp thời trang đang đứng dậy. Mái tóc dày xoăn thành lọn buông trên vai, đôi môi tô màu hồng nở một nụ cười duyên dáng. Tôi nhúm mày, không nhớ ra cô nàng này là ai.

“Vâng?” Vẻ nhanh nhẩu của cô ta khiến tôi hơi bồn chồn, cảnh giác. Dù đang rất kiệt sức, tôi đứng thẳng người, quay lại đối diện cô ta.

“Tôi là Deanna Johnson.” Cô nàng chìa bàn tay được tỉa tốt sơn phết cẩn thận ra: “Phóng viên tự do.”

Tôi nhướn mày. “Xin chào.”

Cô ả cười toe toét. “Không cần phải cảnh giác vậy đâu, tôi chỉ muốn nói chuyện vài phút thôi. Tôi đang viết bài nên có vài chi tiết cần cô giúp đỡ thôi mà.”

“Xin lỗi, nhưng hiện giờ tôi không muốn nói bất cứ gì với báo chí hết.”

“Kể cả chuyện của Gideon Cross hả?”

Tôi hơi lạnh gáy. “Nhất là chuyện của anh ấy.”

Là một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới, sở hữu một phần lớn New York, Gideon thường xuyên có tên trên mặt báo. Nên cái tin anh bỏ rơi tôi để quay lại với vị hôn thê trước của mình hẳn là ai cũng đã biết rồi.

Deanna khoanh tay lại, lộ rõ khe ngực.

“Coi nào, Eva.” Cô ả ngọt nhạt. “Tôi sẽ không nhắc tới danh tánh cô trong bài viết đâu. Đây cũng là một cơ hội để cô trả thù mà.”

Tôi tự nhiên thấy gai mắt. Cô ả đúng là tuýp người lý tưởng của Gideon: cao, mảnh khảnh, tóc nâu, da rám nắng nữa chứ. Hoàn toàn khác với tôi.

“Cô có chắc là cô muốn làm vậy không?” Tôi nói nhỏ, tự nhiên có linh cảm cô ả này đã từng ăn nằm với Gideon rồi. “Anh ấy không phải là người dễ ăn hiếp đâu.”

“Cô sợ à?” Deanna vặc lại. “Tôi thì không sợ đâu. Không phải cứ có tiền thì muốn làm gì cũng được.”

Tôi hít một hơi dài, chậm rãi, nhớ lại có lần bác sĩ Terrence Lucas, một người có ân oán với Gideon, cũng đã từng nói với tôi câu đó. Giờ đây khi đã biết Gideon dám làm những gì, và dám liều lĩnh tới đâu để bảo vệ tôi, tôi vẫn có thể trả lời một cách thật lòng không chút do dự. “Tôi không sợ. Nhưng tôi biết điều gì đáng làm điều gì không. Cách trả thù tốt nhất là quên nó đi.”

Deanna hất mặt. “Thì tại đâu phải ai cũng có một ngôi sao nhạc rock chờ sẵn như cô.”

“Muốn nói sao tùy cô.” Tôi thầm ngán ngấm khi cô ả ám chỉ Brett Kline, bạn trai cũ của tôi,

là ca sĩ chính của một ban nhạc rock đang nổi tiếng, cũng là người đàn ông gọi cảm nhất tôi từng thấy. Cũng như Gideon, ở anh có sức hấp dẫn thể xác kỳ lạ. Nhưng khác với Gideon, tôi không hề yêu anh. Và tôi không bao giờ định dính dáng với anh thêm lần nữa.

“Nghe tôi nói đã.” Deanna móc ra tờ danh thiếp. “Sớm muộn gì cô cũng nhận ra là Gideon Cross chỉ lợi dụng cô để làm cho Corinne Giroux nổi ghen mà quay lại với anh ấy thôi. Tới lúc đó nếu cô đổi ý thì gọi cho tôi nhé. Tôi sẽ chờ.”

Tôi cầm lấy cái danh thiếp. “Sao cô lại nghĩ những gì tôi biết là thông tin có giá trị?”

Đôi môi căng mọng hơi mím lại. “Bởi vì dù cho có mục đích gì đi nữa thì rõ ràng cô cũng đã quyến rũ được Cross. Anh chàng lạnh lùng đó đã phải tan chảy chút ít vì cô.”

“Có thể là như vậy. Nhưng giờ thì hết rồi.”

“Cũng không có nghĩa là cô không có thông tin gì hết, Eva à. Tôi sẽ giúp cô phân loại thông tin nào là có giá trị.”

“Mục đích của cô là gì?” Tôi không cho phép mình ngồi yên khi có người muốn tấn công Gideon. Nếu cô ả quyết tâm phá rối anh, thì tôi cũng quyết tâm ngăn cản.

“Con người đó có nhiều bí mật rất kinh khủng.”

“Chẳng phải ai cũng vậy sao?” Cô ả đã nhìn thấy gì ở Gideon? Anh đã chia sẻ những gì với cô ta... nếu hai người đã từng có quan hệ?

Không bao giờ tôi có thể bình tĩnh được khi nghĩ tới chuyện Gideon thân mật với một phụ nữ khác.

“Mình tìm chỗ nào ngồi nói chuyện đi.” Deanna dụ dỗ.

Tôi liếc nhìn nhân viên lễ tân đang lịch sự giả vờ như không nghe gì. Trong lúc này tôi đang quá xúc động để có thể đối phó với một người như Deanna, hơn nữa lòng dạ tôi vẫn còn rối bời sau cuộc gặp với thanh tra Graves.

“Chắc là để khi khác.” Tôi không từ chối thẳng vì vẫn muốn để mắt tới cô ả.

Hình như thấy tôi có vẻ không thoải mái, Chad, một trong những nhân viên trực đêm, bước tới.

“Cô Johnson cũng đang định ra về bây giờ.” Tôi nói, thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu ngay cả

thanh tra Graves cũng không phát hiện được gì về Gideon thì một ả phóng viên lăm điều tọc mạch cũng không thể nào thu hoạch khá hơn được.

Nhưng tôi hiểu bọn họ thường có thể dễ dàng moi được nhiều thông tin từ cảnh sát. Bố tôi, Victor Reyes, cũng là cảnh sát, nên tôi đã nghe kể mấy vụ tương tự nhiều rồi.

Tôi bước về phía thang máy. “Chúc ngủ ngon, Deanna.”

“Tôi sẽ chờ cô gọi.” Cô nàng nói với theo.

Khi cửa thang vừa đóng, tôi mệt mỏi tựa hẳn vào tường. Tôi cần phải cảnh báo cho Gideon biết, nhưng không có cách nào để liên lạc với anh mà không bị theo dõi cả.

Ngực tôi nhói đau kinh khủng. Hai đứa tôi giờ đây thậm chí còn không thể nói chuyện với nhau sao?

Lên tới nhà, tôi băng ngang qua gian phòng khách rộng lớn, thấy hết đồ đạc lên một cái ghế cao bên quầy bếp, đứng dừng nhìn khung cảnh thành phố Manhattan hoành tráng qua khung cửa kính trải rộng từ trần xuống tới sàn nhà, lòng ứ đầy nỗi buồn lo lẫn lộn. Mà hơn hết là lúc này tôi không được ở bên cạnh Gideon.

Trên đường về phòng tôi nghe tiếng nhạc khe khẽ vẳng ra từ phòng Cary. Hình như anh đang có khách, tôi thắc mắc không biết là ai. Cary đã quyết định sẽ tiếp tục quan hệ với cả hai người, một bên là cô gái chấp nhận mọi thứ về con người anh, còn một bên là người đàn ông căm ghét sự có mặt của kẻ thứ ba.

Vô tới phòng, tôi trút bỏ quần áo trên sàn nhà rồi đi thẳng vô buồng tắm. Trong khi kỳ cọ, tôi không khỏi nghĩ tới những lần tắm cùng với Gideon, rồi những khi cơn ham muốn tột cùng khiến hai đứa không kiềm chế được... Tôi nhớ anh vô cùng, nhớ cái vuốt ve, âu yếm của anh. Nỗi khao khát anh như cơn đau âm ỉ, gặm nhấm, làm tôi lúc nào cũng như cáu kỉnh không yên. Tôi không hiểu làm sao mình có thể ngủ được khi vẫn chưa biết lúc nào thì sẽ được gặp lại anh. Có quá nhiều thứ tôi muốn nói cùng anh.

Quấn cái khăn lông ngang người, tôi bước ra khỏi phòng tắm...

Gideon đang đứng ngay sau cánh cửa phòng ngủ. Nhìn thấy anh tôi như bị điện giật, lồng ngực quặn thắt, tim đập rộn ràng, cả người dấy lên một nỗi khao khát mãnh liệt. Tưởng như hàng thế kỷ rồi tôi chưa được gặp anh, chứ không phải chỉ mới vài giờ trước.

Anh có chìa khóa nhà tôi. Mà anh cũng chính là chủ của cả tòa nhà này nữa. Chắc hẳn anh có cách vô được đây mà không để lại dấu vết gì... giống như anh tới được chỗ của Nathan vậy.

“Anh ở đây không an toàn đâu.” Tôi nói, dù lòng vô cùng sung sướng. Tôi nhìn ngấu ngiến cái cơ thể cao lớn, săn chắc của anh.

Gideon mặc quần thun đen với cái áo thun in logo trường Columbia. Trong bộ đồ đó anh trở về đúng như chàng trai hai mươi tám tuổi, chứ không phải nhà tài phiệt mà mọi người thường thấy. Cái nón lưỡi trai kéo hơi sụp xuống nhưng vẫn không che mờ đôi mắt xanh sáng rực đang nhìn tôi như thiêu đốt. Đôi môi gợi cảm hơi mím lại. “Anh không thể không ở cạnh em.”

Gideon Cross là một người đẹp trai kinh khủng, đến nỗi ai đi ngang qua cũng phải nhìn anh chăm chăm. Trước đây tôi thường xem anh như một vị thần, và ngoài dáng vẻ, đầu óc thông minh, đầy quyền lực của anh cũng thường xuyên khẳng định điều đó. Nhưng tôi bây giờ tôi hiểu rõ anh cũng là con người bằng xương bằng thịt. Và cũng như tôi, anh đã phải chịu nhiều đau đớn.

Bây giờ hoàn cảnh lại đang không cho phép hai chúng tôi ở bên nhau.

Ngực tôi đập phồng, cơ thể rạo rực không yên khi cảm giác được anh đang ở rất gần. Dù đứng cách nhau tới cả thước, tôi cảm thấy rõ mồn một sức hút mãnh liệt từ nửa kia của mình. Ngay trong lần gặp đầu tiên hai đứa đã bị hút vào nhau như vậy. Tôi và anh đều nghĩ đó chỉ là ham muốn thể xác, cho tới khi phát hiện ra mình không thể sống thiếu người kia.

Tôi cố kiềm chế để không chạy ào vào lòng anh dù đang khao khát làm thế vô cùng. Còn anh cũng đứng yên bất động, có vẻ như cũng đang ra sức kiềm chế. Tôi hồi hộp, có phần thích thú chờ đợi phản ứng của anh.

Chúa ơi, tôi yêu anh vô cùng.

Hai bàn tay Gideon siết chặt. “Anh cần em.”

Tôi thấy giữa hai chân mình thất lại khi nghe cái giọng trầm đục ấm áp đầy nam tính đó.

“Không cần phải hơn hờ vậy đâu.” Tôi thở gấp, cố chọc cho anh vui lên một chút trước khi bị anh...

Tôi yêu anh sâu sắc và điên cuồng... tôi muốn có anh, bất kể bằng cách nào cũng được. Đã quá lâu rồi không được ở bên anh, da thịt tôi nóng ran, ngứa ngáy thèm được anh ve vuốt. Tưởng như anh mà bước tới đây là hai đứa sẽ lao vào nhau quên trời đất cho thỏa cơn thèm mất.

“Anh đang chết dần chết mòn thì có.” Anh cúi kính. “Không được ở bên em, anh nhớ em phát điên, vậy mà em còn nói anh hơn hờ hả?”

Thấy tôi liếm môi, anh khẽ gầm lên làm tôi rùng mình. “Ừ... chuyện đó thì khiến anh hơn hử được đó.”

Gideon có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Chắc này giờ anh vẫn lo lắng không biết tôi sẽ phản ứng thế nào về những chuyện anh làm. Thật lòng là tôi cũng cảm thấy lo lắng. Tôi biết ơn anh, như vậy có phải tôi vốn xấu xa hơn trước giờ tôi vẫn tưởng?

Rồi tôi nhớ lại bàn tay Nathan sờ soạng trên người mình... cái thân thể nặng trĩu đè tôi lún xuống nệm... cơn đau xé người khi hắn xâm hại tôi hết lần này tới lần khác...

Tôi run lên giật dữ khi hồi tưởng lại những việc đó. Dù có phải là người xấu thì tôi cũng thấy hả hê khi tên khốn đó chết đi.

Gideon hít một hơi, đưa tay xoa xoa chỗ ngực trái như đang bị đau.

“Em yêu anh.” Tôi nói, mắt nhòe nước. “Em yêu anh nhiều lắm.”

“Cung ơ.” Anh thả chùm chìa khóa xuống sàn, bước vội tới, luồn hai tay vào mái tóc còn ướt sũng, ôm lấy đầu tôi. Người anh run lên, tôi òa khóc khi nhận ra anh cần mình đến mức độ nào.

Gideon giữ mặt tôi lại, đặt lên môi một nụ hôn dài nồng nàn, mãnh liệt. Tôi rên rỉ trước cơn đam mê đang bùng nổ của anh, tay lần xuống lớp áo để chạm vào da thịt anh, làm anh cũng bật ra thành tiếng. Ngực tôi căng buốt, cả người sờn gai ốc.

Tôi như tan chảy trong vòng tay anh, giật phăng cái nón của anh xuống để được luồn tay vào mái tóc đen óng ả, chìm sâu vào nụ hôn đầy nhục cảm. Rồi tôi bật khóc.

“Đừng khóc mà em...” Gideon nâng cằm tôi lên. “Nhìn em khóc anh đau lòng lắm.”

“Em không chịu nổi.” Tôi nức lên.

Đôi mắt xanh đẹp như hai viên ngọc cũng mệt mỏi không kém. Anh gật đầu. “Chuyện anh làm...”

“Không phải chuyện đó. Mà là cảm xúc của em dành cho anh.”

Gideon cọ mũi lên mặt tôi, không ngừng vuốt ve tôi bằng chính đôi tay đã nhuộm máu vì tôi, điều đó chỉ càng làm tôi thêm yêu anh hơn.

“Cảm ơn anh.” Tôi thì thầm.

Anh nhắm nghiền mắt. “Trời ơi... tối nay lúc em bỏ về... anh không biết em có quay lại không nữa... anh sợ sẽ mất em luôn.”

“Em cũng cần anh mà, Gideon.”

“Anh không hối hận đâu, nếu làm lại anh cũng sẽ làm như vậy.” Gideon siết lấy tôi. “Nếu không muốn cứ phải cảnh giác, phập phồng lo sợ suốt đời. Cách duy nhất để chắc chắn em được an toàn là Nathan phải chết.”

“Anh xa lánh em, anh bỏ rơi em, hai đứa mình giống như là...”

“Là sẽ ở bên nhau suốt đời.” Gideon đặt ngón tay lên môi tôi. “Mọi chuyện qua rồi, Eva à. Mình đừng cãi nhau vì những chuyện đã qua nữa được không?”

Tôi gạt tay anh ra. “Đã qua thật chưa? Mình được tự do ở bên nhau chưa hay vẫn phải giấu giếm cảnh sát? Mà mình có thật sự đang yêu nhau một cách bình thường không?”

Gideon nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi thấy vẻ đau đớn lẫn nỗi sợ trong đó. “Anh tới đây cũng để hỏi em chuyện đó.”

“Nếu em có quyền quyết định, em sẽ không bao giờ rời xa anh.” Tôi quả quyết. “Không đời nào.”

Hai tay anh lướt qua cổ rồi lần xuống vai, làm thịt da tôi nóng bừng rạo rực. “Đó là câu anh đang muốn nghe. Anh sợ là em sẽ bỏ đi vì... sợ anh.”

“Không đâu...”

“Anh sẽ không bao giờ làm hại tới em.”

Tôi kéo mạnh hông anh, dù chẳng thể làm anh mảy may nhúc nhích được chút nào. “Em biết mà.”

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ điều đó. Lúc nào anh cũng rất cẩn thận, dịu dàng với tôi. Nhưng thật lòng mà nói, đôi khi tình yêu của tôi với anh lại chính là một trở ngại. Tôi vẫn cứ phải cố gắng dung hòa giữa những ham muốn sinh lý, xuất phát từ niềm tin tưởng tuyệt đối vào anh, với tình trạng tâm lý chưa hồi phục hẳn của mình.

“Thật không?” Gideon nhìn tôi chăm chú, vẫn như mọi khi, anh luôn cố nhìn thấu những ẩn ý không được nói ra. “Nếu em bỏ anh anh sẽ chết mất. Nhưng cũng không vì vậy mà anh có thể

làm hại em.”

“Em không bao giờ muốn bỏ anh cả.”

Anh thở hắt ra. “Ngày mai luật sư của anh sẽ nói chuyện với cảnh sát, để nghe ngóng coi tình hình thế nào.”

Tôi đặt lên môi anh một nụ hôn. Hai đứa đang dàn xếp che giấu một việc phạm pháp, thật tình tôi cũng rất giằng xé. Dù sao tôi cũng là con gái của cảnh sát. Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

“Anh muốn biết liệu cả đời này em có thể chấp nhận được chuyện anh đã làm không.” Gideon mân mê tóc tôi.

“Em nghĩ là được. Còn anh thì sao?”

Môi anh lại áp lên môi tôi. “Chỉ cần có em, anh có thể sống với bất cứ điều gì.”

Tôi lần tay xuống dưới lớp áo thun, chạm lên làn da ấm áp của anh, cảm nhận từng cơ bắp rần rỏ, cường tráng trên cái cơ thể gọi tình đó. Tôi hôn anh say đắm, cắn nhẹ đôi môi cong gợi cảm. Gideon rên lên càng khiến tôi thêm rạo rực.

“Chạm vào anh đi.” Mệnh lệnh đó được phát ra bằng một giọng gần như van nài.

“Đương nhiên rồi.”

Gideon kéo tay tôi ra phía trước cho cảm thấy cái chỗ đàn ông to lớn đã cương cứng tự khi nào của mình. Tôi bị kích động tột độ khi biết anh không mặc đồ lót.

“Chúa ơi.” Tôi thở hổn hển. “Anh làm em chịu hết nổi rồi.”

Đôi mắt xanh thăm nhìn tôi như hai ngọn lửa. Má anh đỏ bừng, môi hé mở. Gideon chưa bao giờ che giấu sự kích động mỗi khi gần gũi tôi. Anh cũng bị dục vọng làm mất kiểm soát không thua gì tôi, chính điều đó càng khiến anh trở nên hấp dẫn.

Tim tôi thất lại, như vẫn chưa thể tin mình lại được có anh, lại được nhìn thấy anh rộng mở, đầy khao khát và gọi tình như thế này

Anh giật cái khăn lông trên người tôi ra, rồi thở mạnh, như reo lên khi nhìn tôi hoàn toàn trần trụi trước mắt. “Ôi, Eva ơi!”

Tiếng kêu đầy nhục cảm đó làm mặt tôi nóng bừng. Gideon cởi phăng cái áo ra rồi nhẹ nhàng bước tới, tận hưởng cái khoảnh khắc khi cơ thể hai đứa chạm vào nhau.

Tay anh run rẩy ôm vòng lấy tôi, hơi thở gấp gáp dồn dập. Khi ngực tôi chạm vào anh, một luồng điện chạy qua làm tôi choáng váng. Rồi anh kéo tôi sát lại, nhắc bổng lên tiến về phía cái giường.

Chương 2

Lưng tôi ngã xuống giường, Gideon vươn người theo, một tay anh vòng dưới người kéo tôi nằm ngay ngắn giữa giường. Tôi chưa kịp biết gì thì đôi môi mạnh mẽ của anh đã phủ lên ngực.

“Chúa ơi, anh nhớ em quá.” Gideon rên lên. Da thịt nóng hổi của anh dán lên người tôi, vốn đang thêm khát anh sau bao nhiêu ngày thiếu vắng.

Tôi quấn chân vào chân anh, lần tay xuống những thớ thịt săn chắc. Tôi cố kéo anh sát lại gần, gần nữa, thêm được có anh ở trong, để biết chắc anh vẫn là của tôi.

“Nói đi anh.” Tôi thì thầm, khao khát được nghe những lời mà anh cho là không đủ diễn tả cái cảm xúc anh dành cho tôi.

Gideon ngẩng lên, đưa tay vén tóc khỏi mặt rồi nhìn tôi đắm đắm, vẻ căng thẳng.

Tôi ngồi dậy, hôn lên đôi môi đẹp như tạc. “Để em nói trước: em yêu anh.”

Anh nhắm nghiền mắt, hai tay run rẩy ghì siết tôi suýt nghẹt thở.

“Anh yêu em. Nhiều không tin nổi.”

Câu nói tha thiết đó như lửa thiêu đốt, tôi gục lên vai anh khóc nức nở.

“Cưng ơi.” Tôi ngẩng đầu lên, trao cho anh một nụ hôn mặn vị nước mắt. Tôi hôn anh vội vã, điên cuồng, như sợ anh có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Eva à, hãy cho anh...” Gideon ôm mặt tôi bằng cả hai tay, hôn sâu hơn. “Hãy để anh yêu

em.”

“Nào anh.” Bên dưới anh cương cứng ép sát vào chỗ đàn bà đang khao khát của tôi. “Tiếp tục đi.”

“Anh không ngừng được đâu.”

Gideon nhắc bồng tôi lên ép vào người anh. Tôi bật tiếng kêu sung sướng, ngực nặng trĩu. Những sợi lông thô ráp trên bộ ngực đàn ông cọ vào càng làm tôi rạo rực. Giữa hai chân tôi nhói lên từng cơn, chờ đợi.

Khi tôi bấu móng tay lên da anh, cào dọc sống lưng từ vai xuống tận hông. Gideon cong người, bật tiếng rên khe khẽ, ngửa cổ như thả mình vào cơn hoan lạc.

“Nửa đi.” Anh nói bằng giọng trầm khàn, mặt đỏ bừng, môi hé mở.

Tôi nhồm dậy, cắn vào ngực anh ngay trên chỗ trái tim. Anh rít lên, rùng mình hưởng thụ.

Tôi không còn kiềm chế được mình nữa, những cảm xúc mãnh liệt, tình yêu, sự ham muốn thể xác, cơn thèm khát, giận dữ... khiến tôi trở nên hoang dại. Và cả cơn đau còn nguyên, rõ mồn một. Tôi muốn vừa trừng phạt, vừa chiếm hữu anh, để anh nếm trải chút đau đớn sau những gì tôi phải chịu đựng khi bị anh tự nhiên xa lánh.

Tôi lại dịu dàng hôn những chỗ mình vừa để lại dấu răng, trong khi phía dưới Gideon bắt đầu nhấp hồng đều đặn.

“Giờ thì tới phiên anh.” Giọng Gideon đầy nham hiểm. Cái lưỡi thành thạo làm da thịt tôi rã rời. Tôi đắm chìm trong cơn mê, không còn kiểm soát được, ôm ghì lấy anh kéo mạnh, để anh thật gần, thật sát, để chiếm đoạt anh, để anh là của tôi lần nữa.

“Gideon ơi...” Tôi rên rỉ, mặt đầm nước mắt, cổ họng khô rát.

“Anh đây mà cưng.” Gideon thở hổn hển, vẫn không ngừng lại, làm tôi chịu hết nổi rướn người lên, đón nhận.

“Đừng đẩy anh ra cưng, để anh yêu em đi mà.”

Lúc đó tôi mới nhận ra là mình đang nắm tóc anh kéo ngược ra, trong khi cơ thể lại cố rướn theo để áp sát vào anh. Với cái thân thể đàn ông hoàn hảo trần trụi, và “kỹ năng” thành thạo của mình, Gideon hoàn toàn quyến rũ và kiểm soát được tôi. Tôi hoàn toàn buông xuôi trước anh, ngực trĩu nặng, nhói buốt, bên dưới ướt át, căng mọng.

Anh vẫn tiếp tục di chuyển dần xuống dưới, qua khỏi bụng tôi... miệng thì thảo đứt quãng ... *Anh nhớ em lắm... thèm em lắm... phải yêu em...* Bỗng cảm thấy một dòng nước nóng hổi trên người mình, tôi nhìn xuống bắt gặp gương mặt đẹp như thiên thần của anh cũng đang đầm nước mắt.

Tôi run rẩy đưa tay lau mắt cho Gideon, nhưng nước mắt anh tuôn trào không ngớt. Anh vùi mặt vào tay tôi, buông một tiếng nấc trầm ai oán làm lòng tôi tan nát. Nhìn thấy anh đau đớn tôi còn khổ sở hơn gấp ngàn lần.

“Em yêu anh.”

“Eva ơi.” Gideon ngồi thẳng dậy. Cơ thể khao khát trong tôi bùng cháy dữ dội trước thân thể rắn rỏi như chạm khắc và làn da rám nắng bóng lưỡng mờ hời. Anh mang vẻ đẹp nam tính nhưng lại rất thanh thoát. Tôi tin là Gideon đẹp không thua gì bức tượng trứ danh David của nghệ nhân Michelangelo, chỉ có điều chứa đựng nhiều dục tính hơn thôi.

Rõ ràng Gideon Cross được sinh ra để làm phụ nữ say đắm.

“Anh là của em.” Tôi bật thành lời, vươn người dậy theo, dán chặt mình lên người anh. “Của em.”

Trong nụ hôn sâu đầy nhục cảm, Gideon nhắc tôi lên rồi xoay người tựa vào đầu giường rồi lại cúi đầu hôn nữa, hôn nữa...

Không biết qua bao lâu, Gideon buông thõng hai tay, siết chặt tấm trải giường, mồ hôi chảy thành dòng trên làn da bóng lưỡng. Thân xác anh như một cỗ máy bị tôi sử dụng hết công suất.

“Chúa ơi, Eva ơi.” Anh úp mặt vào cổ tôi. “Anh không thể sống thiếu em.”

“Anh yêu.” Tôi ôm Gideon, không dám buông tay.

Tôi giật mình tỉnh dậy, chớp mắt nhìn lên trần nhà. Bỗng một nỗi kinh hoàng ập đến. Tôi hoảng hốt nhận ra mình vừa tỉnh khỏi một giấc mơ hạnh phúc để lại rơi vào thực tại đầy ác mộng. Tôi ngồi bật dậy, khó nhọc hít lấy từng đợt không khí.

Gideon.

Tôi suýt bật khóc khi thấy anh vẫn đang nằm bên cạnh, hơi thở đều, miệng hơi hé mở. Người làm tôi đau khổ bao nhiêu ngày nay đã quay về rồi.

Chúa ơi...

Tôi tựa lên thành giường, cổ trấn tĩnh lại và tận hưởng niềm hạnh phúc được ngắm anh trong giấc ngủ. Nhìn gương mặt thư thái khi không phải gồng lên đối phó với cả thế giới, tôi mới nhớ ra anh vẫn còn rất trẻ. Suýt nữa tôi đã quên mất điều đó, bởi vì ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi luôn bị ý chí thống trị và bề ngoài đầy quyền lực của anh làm choáng ngợp.

Khi đưa tay cẩn thận vén tóc khỏi mặt Gideon, tôi nhận ra một vài nếp nhăn mới xuất hiện quanh miệng và mắt anh. Anh có vẻ ốm hơn một chút. Rõ ràng chuyện hai đứa phải xa nhau cũng khiến anh tiêu tụy, nhưng anh khéo léo che giấu không để lộ ra ngoài. Cũng có thể là vì trong mắt tôi anh lúc nào cũng hoàn hảo.

Còn tôi thì ngược lại. Tôi tưởng là hai đứa đã chia tay thật, và mọi người xung quanh ai cũng thấy tôi thê thảm tới dường nào. Dù Gideon coi đó là “sự lừa dối cần thiết”, tôi chỉ thấy nó như địa ngục trần gian. Chừng nào vẫn còn phải tiếp tục màn kịch này, chừng đó tôi còn sống trong địa ngục.

Tôi chuyển tư thế nằm nghiêng, gối tay dưới đầu, ngắm người đàn ông tiêu tụy yếu đuối chìm trong giấc ngủ. Hai cánh tay và cái lưng săn chắc rỗng rỗng đầy vết trầy và dấu móng tay của tôi, hông anh cũng có dấu tích đó, hậu quả của chuyện tôi ngây ngất đến quên mình khi cảm nhận được từng nhịp chuyển động lúc anh đang điên cuồng làm tình với tôi.

Gideon dường như không biết mệt...

Tôi lại rạo rức không yên. Dưới vẻ bề ngoài thanh lịch, anh như con thú hoang, chiếm hữu tôi tuyệt đối trên giường. Mỗi khi anh chạm đến, tôi mềm rũ ra không còn chút kháng cự nào, hoàn toàn dâng hiến cho anh...

Bỗng đôi mắt xanh hé mở, cái nhìn ngái ngủ mơ màng làm tim tôi dồn dập. “Em lại thèm ra mặt nữa rồi kìa.”

“Thì ai bảo anh ngon lành quá làm chi.” Tôi đáp. “Buổi sáng thức dậy thấy anh nằm bên cạnh cũng giống như được quà Giáng sinh vậy.”

Gideon mỉm cười. “Mà tiện hơn nữa là quà đã mở sẵn, lại chạy tốt mà không cần pin nữa chứ.”

Tim tôi thắt lại. Tôi quá yêu anh, đến độ lúc nào cũng sợ mất anh. Anh như một báu vật, một giấc mơ mà tôi cố giữ trên tay.

Giọng tôi run run. “Anh có biết đối với một người phụ nữ thì anh là một thứ bảo vật quý giá

không?”

“Thôi em đừng nói nữa.” Gideon bất ngờ lăn qua ôm choàng lấy tôi. “Anh có cả một tài sản kếch xù vậy mà em chỉ thèm khát cái thân xác này thôi.”

Tôi nhìn mái tóc đen ôm lấy gương mặt đẹp trai. “Em muốn có cả trái tim của anh nữa.”

“Thì em luôn có mà.” Gideon ôm gọn lấy tôi, đám lông chân cứng cáp cọ vào làn da đang nóng ran, nhạy cảm, làm tôi càng rạo rực.

Tôi biết mình hoàn toàn bị cái cơ thể săn chắc, ấm áp này chinh phục. Cảm giác lo lắng vơi đi phần nào.

“Lẽ ra anh không nên ngủ.” Gideon nói khẽ.

Tôi vuốt ve mái tóc, hiểu anh có ý gì. Những cơn ác mộng và chứng rối loạn trong giấc ngủ của anh có thể khiến tôi gặp nguy hiểm. Tôi có thể trở thành nạn nhân của cơn thịnh nộ đầy thù hận mỗi khi anh gặp ác mộng. “Em cũng muốn anh ngủ được một chút.”

Gideon nắm tay tôi đưa lên môi. “Mình cần được ở bên cạnh nhau mà không phải cảnh giác đề phòng gì cả.”

“À, suýt nữa thì em quên mất. Hồi tối nay Deanna Johnson có tới đây.” Vừa nói dứt câu tôi đã hối hận ngay.

Gideon chớp mắt, một nét lạnh lùng lướt nhanh qua mặt. “Em đừng có dây dưa với cô ta. Cô ta là phóng viên đó.”

Tôi vòng tay ôm anh. “Cô ả có vẻ hiểu chiến lược.”

“Kệ ả đi.”

“Nhưng tại sao? Cô ta là phóng viên tự do mà, sao nhất định phải chọn anh làm đề tài?”

“Thôi đi, Eva.”

Sự lảng tránh của anh làm tôi bức bối. “Em biết là anh đã từng ngủ với cô ả đó.”

“Em không biết gì hết. Mà chuyện em cần biết bây giờ là anh sắp sửa làm gì em đây nè.”

Tôi coi như đã có câu trả lời, buông tay ra. “Anh nói dối.”

Gideon buông tôi ra, như thể vừa bị ăn cái tát vào mặt. “Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

“Anh nói từ khi gặp em, anh làm tình nhiều hơn cả trong hai năm trước đó cộng lại. Vậy mà hôm nọ anh nói với bác sĩ Petersen là trong thời gian đó mỗi tuần anh gần gũi phụ nữ hai lần. Vậy nghĩa là sao?”

Gideon ngửa mặt lên trần nhà, gầm gừ. “Mình nhất định phải moi chuyện này ra nói vào hôm nay hay sao hả?”

Phản ứng gay gắt của anh làm tôi tự nhiên xù xuống. Tôi không muốn hai đứa lại gây gổ nhau chuyện quá khứ, trong khi hiện tại và tương lai mới là quan trọng. Tôi phải tin tưởng vào sự chung thủy của anh.

“Thôi, không cần nữa.” Tôi quay qua choàng tay lên ngực anh. Lát nữa thôi khi ngày mới bắt đầu thì Gideon và tôi lại phải tiếp tục vở kịch chia tay, mà không biết tới bao giờ mới chấm dứt. Tôi cũng không biết khi nào thì được ở bên anh lần nữa. “Em chỉ muốn nói anh biết là cô ả đang đào bới lung tung để anh cảnh giác thôi.”

“Bác sĩ Petersen hỏi là anh gần gũi phụ nữ bao nhiêu lần mà, Eva.” Giọng anh quả quyết. “Đâu có nhất thiết phải là làm tình đâu. Lúc trả lời ông ta anh nghĩ là không cần phải giải thích chi tiết đó. Để anh nói cho em rõ nè, đúng là anh có đưa phụ nữ tới khách sạn, nhưng không phải lúc nào anh cũng làm tình với họ. Thật ra thì lâu lâu chuyện làm tình mới xảy ra một lần thôi.”

Tôi nghĩ tới căn phòng “trác táng” ở một trong các khách sạn của anh. Lạy trời anh đã bỏ hẳn cái chỗ đó, nhưng tôi vẫn không tài nào quên được. “Thôi chắc em không nên nghe tiếp đâu.”

“Em là người khơi chuyện này ra mà.” Anh gắt gỏng. “Nói cho rõ một lần luôn đi.”

Tôi thở dài. “Được thôi.”

“Có những lúc anh không chịu nổi cảm giác cô đơn, nhưng anh cũng không muốn nói chuyện với ai. Anh không muốn phải suy nghĩ về bất cứ thứ gì hết, cho nên anh cần tập trung vô một thứ gì đó, một ai đó, để phân tán đầu óc. Nhưng làm tình thì anh lại thấy hơi quá. Em hiểu không?”

Sự thật đáng buồn là tôi hiểu rất rõ rõ cảm giác đó. Bởi khi xưa tôi từng lụy một gã đàn ông không biết bao lần chỉ để lấy chuyện gần gũi xác thịt làm cho đầu óc mình tạm thời ngưng hoạt động. Những chuyện như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì về mặt tình dục cả.

“Vậy cô ả đó nằm trong số được làm tình với anh hay không?” Tôi ghét phải nói ra những lời đó, nhưng đằng nào cũng phải làm rõ chuyện này.

Gideon nhìn thẳng vào mắt tôi. “Một lần duy nhất.”

“Hắn là phải đáng nhớ lắm nên cô nàng mới thù hận dữ vậy.”

Anh làu bàu. “Anh không biết. Anh không nhớ.”

“Lúc đó anh say rượu hả?”

“Không có. Trời ạ.” Anh ôm mặt. “À ta đã nói gì với em vậy hả?”

“Không có gì cụ thể hết. À chỉ nói là anh không phải người tốt thôi. Em đoán là ý ám chỉ chuyện giường chiếu, nhưng không có hỏi thêm. Cô nàng làm như thể thân thiết với em lắm vì cả hai đều bị anh bỏ rơi, giống như kiểu ‘hội những cô nàng bị Gideon đá’ vậy.”

Anh liếc tôi. “Đừng có tập tành đánh đá, không hợp với tính em đâu.”

“Nè.” Tôi nhăn nhó. “Em không có tập tành, em chỉ hơi bực bội thôi. Mà em nghĩ em có đầy đủ lý do để bực chứ.”

“Vậy chứ anh phải làm gì hả, Eva? Lúc đó anh đâu có biết là em tồn tại trên đời này đâu.” Giọng anh trầm hẳn xuống, nghiêm chỉnh. “Nếu biết thì anh đã không chần chừ giây phút nào mà đi tìm em cho bằng được rồi. Vì không biết nên anh mới tìm tới những người khác. Em cũng vậy mà. Cả hai đứa mình đều có những sai lầm giống nhau.”

“Ừ, gốc ghê ha.”

Im lặng một chút. “Em giận hả?”

“Không có.”

Anh nhìn tôi chăm chăm.

Tôi phá lên cười. “Anh sẵn sàng đánh nhau hả? Nếu anh muốn thì được thôi. Thật ra thì em đang mong là mình sẽ làm chuyện khác hơn.”

Gideon phủ lên người tôi. Vẻ mặt nhẹ nhõm có chút biết ơn của anh làm ngực tôi thắt lại. Tôi chợt nhớ ra, đối với anh, chuyện được tin tưởng và chia sẻ quan trọng biết chừng nào.

“Em có vẻ hơi khác.” Anh đưa tay sờ lên mặt tôi.

Đương nhiên là tôi đã khác. Người tôi yêu đã dám giết người vì tôi mà. So với sự hy sinh đó thì rất nhiều thứ không còn quan trọng nữa.

Chương 3

“Cưng à.”

Tôi ngửi thấy mùi cà phê thơm lừng. “Gideon?”

“Nếu vẫn chưa tới bảy giờ là em đánh anh đó.”

Giọng cười của anh làm tôi phấn khởi hẳn.

“Đúng là còn hơi sớm, nhưng anh có chuyện cần bàn với em.”

“Vậy hả?” Tôi mở từng mắt một, chậm rãi ngắm anh trong bộ vét ba mảnh lịch lãm.

Gideon ngồi xuống mép giường, cảm giác căm dỗ quen thuộc dội lên. “Anh muốn hai đứa mình nói chuyện rõ ràng trước khi anh ra khỏi đây.”

Tôi ngồi dậy dựa vô thành giường, cố ý không thèm kéo chăn che người vì biết thế nào anh cũng sẽ nhắc tới cô ả người yêu cũ. Khi cần tôi cũng có thể dùng tiểu xảo mà. “Em phải uống cà phê cái đã.”

Gideon đưa tôi ly cà phê, rồi mân mê ngón tay trên ngực tôi. “Đẹp quá.” Anh lẩm bẩm. “Trên người em chỗ nào cũng đẹp hết.”

“Anh tính làm em phân tâm đó hả?”

“Em mới đang làm anh phân tâm thì có. Hiệu quả lắm!”

Có khi nào anh cũng bị ám ảnh bởi cơ thể tôi giống như tôi bị anh ám ảnh không? Nghĩ tới đó tôi mỉm cười.

“Anh nhớ nụ cười của em lắm cưng à.”

“Em hiểu cảm giác đó của anh.” Mỗi lần gặp nhau mà không thấy anh cười là tôi có cảm giác như bị dao cứa vô tim. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy đau nhói. “Bộ vết ở đâu ra vậy cưng, hôm qua trong túi đồ anh đem qua đâu có.”

Mặc vết vô là anh biến trở lại thành người đàn ông thành đạt đầy quyền lực. Bộ vết cắt may vừa y, áo sơ mi và cà vạt đồng bộ không chê vào đâu được, ngay cả khuy măng sét cũng cực kỳ sang trọng. Thế nhưng mái tóc đen dài chấm cổ áo là lời cảnh báo anh không hề là loại người hiền lành mẫu mực.

“Đó là một trong số những chuyện mình cần bàn.” Anh ngồi thẳng dậy, ánh mắt vẫn ấm áp. “Anh sẽ dọn qua căn hộ sát bên cạnh đây. Phải làm sao cho chuyện mình quay lại với nhau diễn ra từ từ và tự nhiên, nên một mặt anh sẽ làm bộ như vẫn ở bên nhà anh, mặt khác anh sẽ ráng dành thời gian làm hàng xóm mới của em càng nhiều càng tốt.”

“Vậy có an toàn không?”

“Anh đâu phải nghi can đâu, Eva. Thậm chí anh còn không bị đưa vào danh sách tình nghi nữa là. Anh có chứng cứ ngoại phạm hợp lý, mà lại thiếu động cơ giết người nữa. Mình làm vậy thật ra là để tỏ ra tôn trọng mấy vị thanh tra một chút, chứ không thì có vẻ xúc phạm năng lực của họ quá. Để cho ít ra cái quyết định đóng hồ sơ vụ án của họ có vẻ hợp lý.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê, từ từ suy ngẫm những điều anh vừa nói. Đúng là bây giờ thì có vẻ an toàn, nhưng chuyện anh đã làm khiến nguy cơ luôn rình rập. Dù có được trấn an cỡ nào thì tôi vẫn lo lắng.

Nhưng giờ đây hai đứa đang hàn gắn lại. Tôi biết Gideon an tâm là chúng tôi có thể vượt qua được những chuyện đã xảy ra trong mấy tuần vừa rồi để đến với nhau lần nữa.

Nghĩ vậy nên tôi cố tình đùa một chút. “Vậy tức là bạn trai cũ của em vẫn ở bên Đại lộ Số Năm, còn bây giờ thì em có một anh chàng hàng xóm mới cực kỳ hấp dẫn hả?”

Anh nhướn mày. “Em thích trò đóng giả vai lắm hả cưng?”

“Em muốn làm cho anh thấy đầy đủ.” Tôi nói ra sự thật trần trụi. “Em muốn làm được tất cả những gì anh từng tìm thấy ở những người phụ nữ khác.” Những người phụ nữ mà đã đưa lên giường đó.

Đôi mắt xanh lạnh như băng, nhưng giọng anh đầy trấn an. “Em thấy tay anh có lúc nào rời

khỏi người em đâu. Như vậy là đủ biết anh không cần cái gì khác nữa rồi.”

Nói rồi anh đứng dậy, bỏ ly cà phê lên bàn, xong nằm tẩm mền trên người tôi giật mạnh qua một bên, khiến cả người tôi lộ ra hết cả.

“Nằm xuống nào.” Anh thì thào.

Tôi hồi hộp làm theo. Phải thú nhận là tôi cực kỳ phấn khích khi nằm đó hoàn toàn trần trụi, trong khi anh thì vô cùng hấp dẫn trong bộ vét quyền rũ lịch thiệp.

Anh đưa một ngón tay xuống, vân vê khiêu khích. “Cô nàng xinh đẹp này là của anh đó.”

Giọng nói làm thịt da tôi run lên bần bật.

Rồi tay còn lại anh nâng mặt tôi lên, nhìn sâu vào mắt. “Anh có tính sở hữu rất cao, Eva à. Chắc giờ em cũng biết rồi chứ gì.”

Tôi oằn người khi đầu ngón tay anh chuyển động. “Em biết.”

“Anh muốn làm hết mấy chuyện đó với em, đóng giả vai gì cũng được, ở trên xe hay ở đâu cũng được.” Mắt anh sáng rực lên khi ngón tay từ tốn di chuyển vào trong. Gideon cắn môi, rên lên khe khẽ, tôi biết anh đang mừng tượng cảnh làm tình với tôi.

Cơn khoái cảm làm tôi không nói được gì.

“Em thích phải không.” Anh dịu dàng.

“Ừm.”

Thịt da tôi nóng ran như lên cơn sốt.

Gideon cúi người xuống, chống một tay lên giường rồi ghé lên môi tôi một nụ hôn. Bàn tay anh, lòng ham muốn cháy bỏng của anh như phép màu đối với tôi. Làm sao tôi có thể sống thiếu anh đây?

Giọng Gideon trầm khàn. “Lúc nào anh cũng khao khát em. Chỉ cần em búng ngón tay thôi là anh đã cương cứng không chịu nổi rồi.” Anh lướt trên môi, hít thật sâu khi tôi thở ra. “Mỗi lần anh lên đỉnh là vì em, vì bàn tay này, cái miệng này, hay cái chỗ tham lam ướt át kia của em. Chỉ anh với em thôi, Eva, chỉ hai đứa mình trần trụi với nhau thôi.”

Tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì chuyện đó. Khi hai đứa ở bên nhau, anh chỉ biết mỗi mình

tôi. Nhưng còn những lúc xa nhau, tôi buộc phải tin vào những gì mình cần phải tin.

Đến lượt tôi vươn sang người anh, chạm vào chỗ đàn ông đã thức dậy nóng bỏng tự bao giờ. Cảm giác hai trái tim đã tìm được nhịp đập chung, từng cử động, từ hơi thở của tôi và anh bây giờ nhịp nhàng đồng điệu. Đúng là hai đứa dường như lúc nào cũng có đủ mọi khó khăn sóng gió, nhưng chỉ cần hai cơ thể chạm vào nhau là tôi và anh đều có lại cái cảm giác mình đang làm cái việc đáng làm nhất trên đời, cùng với người mình cần nhất.

“Ôi thích quá.” Gideon nghiêng răng thành tiếng. “Chúa ơi, em làm anh ra mất thôi.”

Lúc anh ra hết, tôi thở hỗn hển, toàn thân run rẩy. Gideon ngã vật ra giường, vội kéo tôi sát lại âu yếm, ngực phập phồng thở gấp.

“Lúc mang cà phê vô cho em anh không tính tới chuyện này.” Anh đặt nhanh lên trán tôi một nụ hôn. “Nhưng anh không phàn nàn gì đâu.”

Tôi sung sướng khi lại được cuộn vào lòng anh như trước đây. “Mình đừng đi đâu hết, cứ nằm ở nhà ôm nhau bù cho thời gian vừa rồi đi.”

Gideon bật cười, giọng vẫn hơi khàn sau phút sung sướng vừa rồi. Xong anh nằm im, chỉ ôm lấy tôi, vuốt ve mái tóc và bờ vai.

Rồi Gideon nói nhỏ. “Thấy em đau khổ anh xót lắm chứ... nhất là khi biết em rất giận anh và dần dần rời xa anh. Cả hai đứa mình đều đau khổ, nhưng anh vẫn buộc phải làm vậy, vì anh không thể để em bị cảnh sát nghi ngờ được.”

Tôi sững người. Trước giờ tôi chỉ nghĩ rủi ro lớn nhất là mình bị coi là nguyên nhân khiến anh phạm tội, và có tội biết chuyện mà không trình báo thôi. Tôi chưa hề nghĩ tới khả năng xấu hơn là mình đã có thể trở thành nghi phạm trong chuyện này. Anh đã tính toán mọi chuyện sao cho bản thân tôi cũng có chứng cứ ngoại phạm đầy đủ. Mọi việc anh làm luôn là để bảo vệ cho tôi khỏi tất cả mọi thứ...

“Anh mới bỏ vào túi em một cái điện thoại có cài sẵn chế độ gọi nhanh cho Angus khi nào em cần. Em sẽ liên lạc với anh bằng cách đó.”

Tôi bực tức siết hai nắm tay khi nghe nói mình sẽ phải liên lạc với người yêu thông qua người lái xe. “Em không thích vậy chút nào.”

“Anh cũng không thích. Nhưng ưu tiên hàng đầu bây giờ là làm sao cho cảnh sát tin là em không còn liên hệ gì với anh nữa hết.”

“Mình lôi Angus vô chuyện này vậy có nguy hiểm không anh?”

“Ông ấy là cựu nhân viên MI6 mà, mấy chuyện này chỉ là trò trẻ con với ông ấy thôi.” Anh ngừng một chút trước khi nói tiếp. “Anh sẽ theo dõi cái điện thoại này để biết em đang ở đâu, Eva à.”

“Cái gì?” Tôi đứng dậy bước xuống giường, trong đầu vẫn còn lùnh bùng nào là MI6, cơ quan tình báo của Anh, nào là theo dõi tôi qua điện thoại. Tôi không biết mình nên phản ứng với chuyện nào trước nữa. “Không được!”

Gideon cũng đứng dậy. “Những lúc anh không thể gặp hay nói chuyện với em thì ít nhất anh cũng phải biết em đang ở đâu chứ.”

“Đừng có làm cái trò đó nữa, Gideon à.”

Nét mặt anh vẫn bình thản. “Chẳng lẽ anh còn phải giải thích lý do với em nữa hay sao.”

Tôi bước qua tủ lấy cái áo choàng ra. “Vậy mà anh đã từng nói là không có lý do gì chính đáng để phải theo dõi người khác như vậy.”

“Em bình tĩnh đi đã.”

Tôi khoác cái áo màu đỏ lên người, buộc dây thắt lưng lại, vẫn trừng mắt nhìn anh. “Em thì nghĩ anh là người bệnh hoạn thích rình rập em.”

Gideon khoanh hai tay trước ngực. “Không phải. Anh muốn bảo vệ tính mạng của em thì đúng hơn.”

Tôi lặng người, xâu chuỗi lại một lần nữa những việc xảy ra trong thời gian gần đây kể từ khi Nathan xuất hiện. Rồi tôi bỗng hiểu ra lý do tại sao Gideon lại phản ứng rất gay gắt vào cái buổi sáng mà tôi đòi đi bộ tới công ty, lý do tại sao Angus cứ lẻo đẻo theo tôi khắp nơi, hay tại sao hôm gặp nhau trong thang máy anh lại bực tức như vậy.

Thì ra bấy lâu nay trong khi tôi buộc tội anh thì tất cả mọi việc anh làm đều là để bảo vệ cho tôi khỏi bàn tay của Nathan.

Hai đầu gối bỗng rụng mềm nhũn, tôi khụy hẳn xuống sàn nhà.

“Eva!”

“Cho em một ít thời gian đã.” Suốt thời gian “chia tay” nhau tôi đã nhận ra nhiều chuyện.

Tôi biết Gideon sẽ không đòi nào cho phép Nathan ngang nhiên bước vô văn phòng của anh, chìa ra bằng chứng việc tôi bị hành hạ như vậy xong lại bước ra bình an vô sự. Brett chỉ *hôn* tôi thôi thì đã bị Gideon đánh cho bầm dập, huống chi Nathan đã cưỡng hiếp tôi nhiều năm liền, rồi còn ghi lại cả hình ảnh nữa. Phản ứng của Gideon khi mới gặp Nathan chắc chắn không thể nào không bạo lực được.

Ắt hẳn là Nathan tới Crossfire vào đúng cái hôm mà tôi lên văn phòng, thấy anh vừa tắm xong, trên tay áo lại dính một vết màu đỏ. Cái vết mà tôi cho là son đỏ thật ra là máu của Nathan. Cả cái ghế sofa nữa, nó bị dịch chuyển là vì Gideon mới dằn Nathan một trận xong, chứ không phải là làm tình với Corinne như tôi nghĩ.

Gideon cau có, ngồi xuống trước mặt tôi. “Khỉ thật, em tưởng anh muốn kiểm soát em từng li từng tí vậy hả? Anh làm vậy là có lý do mà. Em phải thừa nhận là anh phải cố gắng làm sao giữ cho em vừa an toàn mà vẫn được tự do nhất có thể đó chứ.”

Tôi chồm tới kéo anh nằm lăn ra đất, rồi hôn anh thật mạnh, nghe tim mình đập thành thịch, máu chảy như sôi trong người.

“Không phải em có ý hù dọa gì.” Tôi thả lỏng. “Nhưng anh làm em bực muốn chết.”

Anh làm bầm gì đó rồi ôm chặt lấy tôi. “Vậy bây giờ tụi mình ổn được chưa?”

Tôi nhăn mũi. “Vụ cái điện thoại chưa ổn lắm. Thiết đó, theo dõi em như vậy chả hay ho tí nào.”

“Chỉ tạm thời thôi mà.”

“Biết là vậy, nhưng mà...”

Gideon đưa một ngón tay lên miệng tôi. “Trong bóp em cũng có hướng dẫn cách theo dõi điện thoại của anh nữa.”

Nghe câu đó tôi sửng người.

Anh cười đắc thắng. “Thấy chưa, vậy thì nghe hay ho hơn rồi chứ gì.”

“Thôi đi.” Tôi vùng ra, đập lên vai anh. “Hai đứa mình rõ ràng là không ổn chút nào.”

“Anh thích nghĩ là mình chỉ không giống mọi người ở vài khía cạnh thôi. Mà thôi, chỉ cần em với anh hiểu là được rồi.”

Cảm giác ấm áp biến đâu mất khi tôi giật mình sức nhớ là hai đứa đang phải giả vờ chia tay. Bao lâu nữa thì tôi mới lại được ở bên anh đây? Nếu phải sống lại những ngày vừa rồi chắc tôi chết mất.

Tôi phải nuốt cục nghẹn trong cổ họng khi cất tiếng hỏi. “Khi nào mình được gặp lại nhau?”

“Tối nay, Eva à.” Anh nhìn tôi bằng đôi mắt u ám. “Nhìn em như vậy anh không chịu nổi.”

“Ở cạnh em đi.” Tôi nói nhỏ, mắt lại nóng ran lên. “Em cần anh.”

Gideon vuốt nhẹ má tôi. “Lúc nào anh cũng ở cạnh em mà, Eva. Không một giây phút nào trôi qua mà anh không nghĩ tới em hết. Anh là của em, Eva ới. Dù anh ở đâu hay làm gì, anh cũng thuộc về em.”

Tôi áp mặt lên tay anh, để hơi ấm của anh xua đuổi cảm giác bất an đi. “Dẹp Corinne đi, em không chịu nổi nữa đâu.”

“Chắc chắn rồi.” Anh nói dứt khoát làm tôi hơi giật mình. “Anh đã nói chuyện với cô ấy rồi, hy vọng tụi anh vẫn có thể làm bạn với nhau. Cô ấy muốn níu kéo nhưng giờ anh chỉ có mình em thôi.”

“Anh dùng cô ta làm chứng cứ ngoại phạm vào cái đêm mà Nathan chết...” Tôi chỉ nói được tới đó. Nghĩ tới chuyện anh ở cạnh cô ả là tôi lại đau lòng.

“Không phải, vụ cháy trong bếp khách sạn mới là chứng cứ ngoại phạm của anh. Cả đêm anh bận bịu thu xếp đồ ăn thức uống, rồi làm việc với sở cứu hỏa, công ty bảo hiểm nữa. Corinne có ở lại đó thêm một lúc, khi cô ấy về anh còn cả một đồng nhân viên để làm chứng mà.”

Tôi nhẹ nhõm ra mặt, nên Gideon cũng có vẻ dịu lại, gương mặt anh hiện lên vẻ ân hận thường thấy mỗi khi làm tôi buồn.

Anh đứng lên rồi chìa tay cho tôi. “Anh chàng hàng xóm mới muốn mời em qua ăn tối khoảng tám giờ tối nay. Chìa khóa nhà bên đó với cả căn nhà kia của anh đã nằm trong chùm chìa khóa của em rồi đó.”

Tôi nắm tay anh, cố nghĩ ra một câu đùa. “Ôi anh chàng đó nóng bỏng lắm. Không biết anh ta có dễ dãi trong buổi hẹn đầu tiên không ha?”

Gideon mỉm cười tinh quái làm tôi hơi chột dạ. “Anh nghĩ khả năng em sẽ đưa anh ta lên giường được là khá cao đó.”

Tôi vờ xuýt xoa. “Ôi, lãng mạn ghê chưa!”

“Anh sẽ cho em được lãng mạn.” Anh kéo tôi vào lòng, một cảm giác ấm áp tuyệt vời len giữa hai đứa.

Thời tiết khá nóng bức nên tôi chọn một cái đầm vải mỏng để mặc đi làm. Tôi cột tóc cao ra sau, trang điểm nhẹ nhàng rồi đeo thêm đôi bông tai tròn bằng vàng.

Mọi thứ giờ đã khác trước đây nhiều. Gideon và tôi quay lại với nhau, và Nathan đã vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời tôi. Tôi không còn sợ sệt một ngày nào đó sẽ gặp phải hắn trên đường, hay thậm chí bị hắn tìm tới nhà. Tôi cũng không còn phải lo sợ Gideon sẽ bỏ tôi vì phát hiện ra những chuyện trong quá khứ nữa. Anh đã biết hết mọi thứ và vẫn yêu tôi.

Tình thế mới tuy tốt đẹp nhưng lại thường trực một nỗi lo khác: không biết liệu Gideon có an toàn thật chưa. Tôi không biết làm sao anh có thể chứng minh được mình vô tội, trong khi anh thật sự *đã làm chuyện đó*. Liệu hai đứa có phải sống cả đời trong lo sợ hay không? Hơn nữa, sau chuyện này tôi và anh sẽ ra sao đây? Sau một biến cố lớn như vậy chắc chắn mọi chuyện giữa hai đứa không còn như trước nữa.

Tôi ra khỏi phòng, hy vọng khi đến sở làm, công ty Water Fields & Leaman – một trong những công ty quảng cáo lớn nhất nước, thì tôi sẽ không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Lúc ghé ngang quầy bếp lấy túi xách, tôi gặp Cary. Rõ ràng anh cũng vừa có một đêm bận rộn không kém gì tôi.

Cary đứng tựa người vào quầy, hai tay bấu chặt mép bàn trong khi Trey nâng mặt anh lên trong một nụ hôn mãnh liệt. Trey mặc quần jeans với áo thun, còn Cary chỉ khoác trên người mỗi chiếc áo thun dày màu xám, phủ xuống ngang hông. Cả hai đều say sưa nhắm mắt nên không biết đến sự hiện diện của tôi.

Dù biết nhìn lén vậy là bất lịch sự nhưng tôi vẫn không thể nào rời mắt. Thứ nhất là vì cảnh tượng hai anh chàng đẹp trai đang hôn nhau quả là rất khó cưỡng. Vả lại, dáng vẻ của Cary làm tôi để ý. Dù gương mặt anh rõ ràng là đang yêu say đắm, nhưng cái cách bấu tay vào mép bàn thay vì ôm lấy Trey cho thấy Cary vẫn còn chút do dự.

Tôi vội lấy cái túi rồi nhẹ nhàng nhón chân bước ra khỏi nhà.

Tôi gọi taxi chứ không đi bộ vì không muốn toát mồ hôi đầm đìa. Ngồi trên xe, tôi lặng lẽ ngắm Crossfire dần hiện ra trước mắt. Tòa nhà sáng loáng màu ngọc bích với phần chóp nhọn này là trụ sở của Cross Industries lẫn Water Fields & Leaman.

Vị trí trợ lý cho Mark Garrity, giám đốc khách hàng, đúng là công việc trong mơ của tôi. Trong khi cha dưỡng tôi, nhà tài phiệt tài chính Richard Stanton, không thể nào hiểu được tại sao tôi lại thích cái vị trí khiêm tốn đó trong khi ông hoàn toàn có thể tìm cho tôi một công việc khác, thì tôi vô cùng tự hào là mình sẽ tự đi lên bằng nỗ lực của bản thân. Mark là vị sếp rất tuyệt vời, anh để tôi học hỏi bằng sự hướng dẫn tận tình, đồng thời cũng cho tôi có cơ hội tự mình thực hành những thứ đã học được.

Xe quẹo ở góc đường rồi đậu lại sau chiếc SUV Bentley màu đen quen thuộc. Tôi chợt hồi hộp vì biết Gideon có thể đang ở gần đâu đây.

Tôi trả tiền rồi bước ra ngoài bầu không khí nóng, ẩm buổi sáng, mắt dán vào chiếc Bentley với hy vọng nhìn thấy anh. Không hiểu sao sau một đêm dài ở với anh, bây giờ tôi vẫn còn háo hức như vậy.

Nghĩ tới đó, tôi mỉm cười một mình rồi lách qua cánh cửa xoay bước vô tiền sảnh rộng lớn. Tòa nhà này quả đúng là hiện thân của Gideon. Nền nhà với vách tường bằng đá cẩm thạch toát lên vẻ giàu có và quyền lực, trong khi những khung cửa kính xanh thẫm mặt ngoài gây ấn tượng mạnh như mấy bộ com-ple của anh. Tất cả toát lên một vẻ hiện đại, quyến rũ nhưng có chút gì đó tối tăm đầy nguy hiểm, như chính người chủ nhân. Tôi luôn thích cảm giác khi bước vào đây mỗi ngày.

Tôi đi qua cửa an ninh rồi vô thang máy, lên tầng hai mươi. Megumi, cô nàng lễ tân, bấm mở cửa cho tôi xong liền đứng dậy.

Megumi nhìn xinh xắn, năng động trong cái quần đen với áo lụa màu vàng. Đôi mắt đen to vẻ háo hức, đôi môi đẹp tô son đỏ thắm. “Tối thứ Bảy này bồ có làm gì không?”

“À...” Tôi muốn ở với Gideon, nhưng thật tình là không biết có được không. “Không biết nữa, mình chưa có kế hoạch gì hết. Sao vậy?”

“Bạn của Michael sắp đám cưới nên tối thứ Bảy mấy anh chàng tổ chức tiệc độc thân. Mình mà ngồi ở nhà chắc phát điên mất.”

“Micheal là anh chàng bồ nhắc bữa giờ đó hả?” Megumi kể người bạn ở cùng nhà có mai mối cho cô nàng một người.

“Ừ.” Nét mặt Megumi sáng lên một chút rồi lại chùng xuống ngay. “Mình rất có cảm tình với anh ấy, mình nghĩ anh ấy cũng thích mình. Chỉ có điều...”

“Kể mình nghe đi.” Tôi giục.

Megumi nhún vai, mắt liếc ra chỗ khác vài giây. “Anh ấy thuộc dạng sợ ràng buộc. Dù có tình cảm với mình và hai đứa mình ở bên nhau suốt, anh ấy vẫn luôn tuyên bố là tụi mình chỉ chơi cho vui chứ không có gì nghiêm túc cả. Nhưng rõ ràng anh ấy đã thay đổi thời gian biểu hàng ngày để ở cạnh mình nhiều hơn, cả về thể xác lẫn tình cảm.”

Nở một nụ cười buồn bã, tôi thầm nghĩ mình biết quá rõ mấy chuyện tình cảm kiểu này rất khó dứt khoát. Những cảm xúc lẫn lộn càng khiến mọi thứ trở nên kịch tính và hấp dẫn hơn, lại thêm hy vọng anh chàng kia sẽ thay đổi quan điểm khiến cô gái không thể nào chấm dứt được. Ai mà không muốn chinh phục một mục tiêu khó khăn và hấp dẫn chứ?

“Thứ Bảy mình rảnh đó.” Tôi muốn an ủi Megumi. “Bồ định làm gì?”

“Uống rượu, nhảy nhót, quây phá gì đó.” Megumi lại toét miệng cười. “Biết đâu chừng bồ sẽ gặp được một anh chàng mới thì sao.”

“Ừm...” Trời ạ. “Mình ổn mà, không cần đâu.”

Megumi nhướn mày. “Nhìn bồ có vẻ mệt mỏi thì phải.”

Thì tại cả đêm mình ở cạnh Gideon Cross mà. “Tối qua mình tập Krav Maga nặng quá.”

“Vậy hả? Thôi kệ. Mà dù sao thì cứ ngắm nghía xung quanh cũng đâu có chết ai, phải không nè?”

Tôi kéo lại cái túi xách trên vai, vẫn khăng khăng. “Không có tìm anh chàng nào cho mình hết, nghe chưa.”

“Nè!” Megumi chống nạnh. “Mình chỉ đề xuất là bồ nên cởi mở hơn với người khác thôi. Mình hiểu là không dễ gì tìm được người thay thế Gideon Cross, nhưng mà tin mình đi, cách trả thù tốt nhất là phải tiếp tục sống đó.”

Nghe câu đó tôi mỉm cười, chịu thua. “Mình hứa là sẽ cởi mở hơn, được chưa.”

Điện thoại trên bàn lễ tân reo, tôi vẫy chào Megumi rồi về góc của mình. Tôi phải suy nghĩ một chút coi làm sao để đóng cho tròn vai một cô gái độc thân trong mắt mọi người xung quanh. Trong khi sự thật là tôi hoàn toàn là của Gideon, cũng như anh là của tôi. Tôi không thể tưởng tượng mình thuộc về một ai khác được.

Đang nghĩ coi sẽ nói sao với Gideon về vụ hẹn ngày thứ Bảy này thì có tiếng Megumi gọi với theo sau lưng làm tôi quay lại.

“Có điện thoại đang chuyển vô cho bồ đó. Mình hy vọng không phải là công việc, bởi vì, Chúa ơi, giọng anh chàng này hấp dẫn không chịu nổi, nghe cứ như là đường bọc với sôcôla rồi chấm thêm kem vậy.”

Tôi nghe gáy mình nóng ran, vừa hồi hộp vừa lo lắng. “Anh ta có nói tên gì không?”

“Có. Brett Kline.”

Chương 4

Tôi buông mình xuống ghế khi về tới bàn. Nghĩ tới sắp phải nói chuyện với Brett, tôi hồi hộp đổ mồ hôi tay, ráng lên tinh thần để đối phó với giọng nói chết người của anh, và cả cái cảm giác tội lỗi sẽ đeo bám tôi sau đó. Nhưng không phải tôi muốn quay lại với Brett, quan hệ của hai đứa trước đây chỉ hoàn toàn là quan hệ thể xác mà thôi. Đó là điều không thể chối bỏ được, và tôi hoàn toàn không có ý định tái diễn.

Thấy túi xách với túi đựng đôi giày đi bộ vô ngăn kéo, tôi đưa mắt nhìn hình của mình và Gideon để trên bàn. Anh tặng tôi khung hình đó vì muốn lúc nào tôi cũng nghĩ tới anh. Thật ra anh không cần phải làm vậy. Thậm chí trong giấc mơ tôi cũng thấy anh nữa là.

Điện thoại lại reo lần nữa, cũng là từ quầy lễ tân chuyển vô. Brett vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Tôi nghĩ là cần phải nhắc nhở Brett là tôi đang làm việc và không nên nói chuyện riêng tư ở đây, nên nhắc máy với câu chào thường lệ. “Văn phòng Mark Garrity, Eva Tramell nghe đây.”

“Chào Eva, em đây rồi. Brett đây nè.”

Tôi nhắm mắt khi nghe giọng nói của anh. Lúc nói chuyện thậm chí giọng anh còn gợi cảm hơn lúc hát, chính giọng hát đó đã đưa nhóm Six-Ninths lên hàng ngôi sao. Ban nhạc của anh đang ký hợp đồng với hãng thu Vidal Records, do cha dượng của Gideon là Christopher Vidal điều hành, nhưng Gideon lại có đa số cổ phần trong đó.

Đúng là trái đất tròn.

“Chào anh. Chuyển lưu diễn thế nào rồi?”

“Như trong mơ vậy. Anh vẫn chưa thể tin đó là sự thật.”

“Đó là mơ ước của anh mà. Giờ nó thành sự thật rồi, ráng mà tận hưởng đi nhé.”

“Cảm ơn em.” Brett im lặng một lúc. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó trong đầu tôi hiện ra hình ảnh của anh trong lần gặp trước: mái tóc vuốt dựng đứng, đôi mắt xanh thăm nhìn tôi đầy khao khát. Dáng người anh cao to nhưng rắn chắc, gọn gàng do phải thường xuyên tập luyện để duy trì hình ảnh của một ngôi sao ca nhạc. Làn da rám nắng tro đầy hình xăm, hai bên ngực đều đeo khuyên. Tôi vẫn còn nhớ ngày xưa mình đã làm gì với chúng...

Nhưng vẫn không thể nào sánh được với Gideon. Tôi cũng như bất cứ người phụ nữ nào khác đều sẽ ngưỡng mộ vẻ đẹp của Brett, nhưng còn bản thân Gideon đã là một đẳng cấp riêng.

“Nghe anh nói nè.” Brett lên tiếng. “Anh biết em đang làm việc nên sẽ không làm em mất thời gian. Anh sắp quay lại New York, lần này anh muốn gặp em.”

Tôi bắt chéo chân dưới gầm bàn. “Em không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Bọn anh sẽ ra mắt bản ghi hình bài *Golden* ở quảng trường Thời Đại. Anh muốn em tới đó với anh.”

“Xuất hiện bên cạnh anh hả... Ôi chao!” Tôi đưa tay bóp trán. Tự nhiên trong lúc còn choáng váng bởi lời đề nghị đó, tôi bỗng nghĩ mẹ mà thấy cảnh này sẽ lại cần nhằn cái thói quen bóp da mặt làm tôi có thêm nếp nhăn.

“Em rất vui khi được anh mời, nhưng mà em muốn biết... anh có chấp nhận chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè thôi không?”

“Còn lâu!” Brett phá lên cười. “Giờ em độc thân rồi, *cô gái vàng* à. Cross mất thì anh phải được chứ!”

Chết tiệt. Đã ba tuần trôi qua kể từ khi các trang tin tức lá cải trên mạng đăng hình Gideon và Corinne trở lại với nhau, nên chắc ai cũng nghĩ đã tới lúc tôi cần tìm người yêu mới. “Không đơn giản vậy đâu. Em chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ mới, Brett à.”

“Anh chỉ mời em đi chơi thôi mà, đâu có bắt em hứa lấy anh đâu.”

“Nhưng mà...”

“Eva, em chắc chắn phải có mặt ở đó.” Anh bỗng chuyển qua cái tông trầm quyến rũ mà lúc nào cũng làm tôi mê mệt trước đây. “Bài hát viết về em mà, anh không chấp nhận lời từ chối đâu.”

“Anh phải chấp nhận thôi.”

“Em mà không đi là anh buồn lắm đó.” Brett nói nhỏ. “Không xạo đâu. Nếu em muốn thì mình sẽ xuất hiện như bạn bè thôi cũng được, nhưng anh cần em có mặt ở đó.”

Tôi thở dài, cúi gằm mặt. “Thật tình em không muốn cho anh hy vọng hão.” *Nhất là em không muốn chọc tức Gideon...*

“Anh hứa là anh chỉ xem đó như là bạn bè giúp đỡ nhau thôi.”

Nói thì hay lắm. Tôi không trả lời.

Nhưng anh nhất quyết không bỏ cuộc. “Được không?”

Bỗng một ly cà phê được đặt lên bàn ngay bên cạnh, tôi quay lại thấy Mark đang đứng sau lưng. “Thôi được rồi.” Tôi đồng ý đại để quay lại làm việc.

“Có vậy chứ!” Giọng anh mừng rỡ. “Có thể là tối thứ Năm hay thứ Sáu gì đó, cho anh số điện thoại đi, khi nào biết ngày chính xác anh sẽ nhắn tin cho.”

Tôi đọc vội số cho anh. “Ghi xong chưa? Em phải cúp máy đây.”

“Chúc em một ngày làm việc tốt nhé!” Anh nói làm tôi thấy hơi tội lỗi vì đã vội vàng đòi cúp máy. Brett là một anh chàng dễ thương, có thể trở thành người bạn tốt, nhưng tôi đã ngu ngốc đánh mất cơ hội đó của hai đứa khi tôi hôn anh tối hôm nọ.

“Cảm ơn anh. Em rất lấy làm mừng cho anh. Tạm biệt.” Tôi đặt điện thoại xuống rồi quay qua mỉm cười với Mark. “Chào anh.”

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Mark hỏi, hơi nhú mày. Hôm nọ anh mặc vết màu xanh dương đậm với cà vạt tím thẫm, rất hợp với làn da nâu.

“Ổn. Cảm ơn anh pha cà phê cho em nhé.”

“Không có chi. Em sẵn sàng làm việc chưa?”

Tôi toét miệng cười. “Đương nhiên rồi.”

Tôi nhận ra ngay là có gì đó không ổn với Mark. Trái với thường ngày, hôm nay anh có vẻ lơ là và dễ nổi nóng, không tập trung chút nào vô cái dự án phần mềm học ngoại ngữ mà bọn tôi

đang làm. Tôi đề xuất đổi đề tài qua chiến dịch quảng bá thực phẩm địa phương, nhưng cũng không ăn thua.

“Anh có sao không?” Cuối cùng, chịu hết nổi, tôi đành hỏi. Bình thường ở công ty bọn tôi tránh không cư xử kiểu bạn bè như vậy.

Cứ mỗi hai tuần là Mark lại rủ tôi đi ăn trưa với anh và bạn trai anh, Steven. Chỉ những lúc đó thì tôi và anh mới dẹp công việc qua một bên, còn ngoài ra chúng tôi vẫn rất cẩn thận duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới trong công việc. Tôi rất vui vì Mark làm vậy dù biết cha dượng tôi là người có thể lực. Tôi không muốn được đối xử ưu tiên gì hết.

“Hả?” Anh ngược nhìn tôi, rồi đưa tay vuốt mái tóc cắt sát đầu. “Anh xin lỗi.”

Tôi đặt máy tính xuống đùi. “Em thấy anh có vẻ như đang buồn phiền chuyện gì đó.”

Anh nhún vai, xoay qua xoay lại một chút trên chiếc ghế Aeron. “Chủ nhật này là kỷ niệm bảy năm yêu nhau của anh với Steven.”

“Tuyệt quá.” Trong tất cả những đôi tình nhân tôi đã gặp thì Mark và Steven là cặp dễ thương và bền nhất. “Chúc mừng anh.”

“Cảm ơn em.” Anh nở nụ cười yếu xìu.

“Anh định đi đâu không? Anh đặt chỗ chưa, cần em giúp không?”

Mark lắc đầu. “Chưa biết nữa. Anh không biết nên làm gì.”

“Để nghĩ thử coi. Tiếc là em chưa có bao nhiêu dịp kỷ niệm hết, nhưng mẹ em rành mấy vụ này lắm. Em cũng học lén được của mẹ vài chiêu.”

Đóng vai trò nữ chủ nhân qua ba đời chồng giàu có, nếu cần, Monica Tramell Barker Mitchell Stanton hoàn toàn có thể trở thành người tổ chức sự kiện chuyên nghiệp.

Tôi gợi ý thử. “Anh muốn làm gì đó riêng tư chỉ có hai người, hay là tiệc tùng với gia đình bạn bè hơn? Anh có muốn tặng quà không?”

“Anh muốn làm đám cưới!” Mark lên tiếng.

“À, ừ.” Tôi dựa ra ghế. “Nói về mức độ lãng mạn thì em không nghĩ ra cái gì hơn được nữa.”

Mark bật tiếng cười khô khan rồi đưa đôi mắt buồn bã nhìn tôi. “Nhất định là phải lãng

mạn. Thề có Chúa, lần trước khi Steven cầu hôn anh cách đây vài năm, hoa với trái tim tràn ngập khắp nơi. Em biết tính Steven rồi đó, anh ấy thích kịch tính mà, nên đâu có từ bất cứ thứ gì.”

Tôi giật mình, nheo mắt nhìn anh. “Rồi anh từ chối hả?”

“Anh nói chưa phải lúc thôi. Khi đó anh mới vừa chân ướt chân ráo vô đây làm, còn công việc kinh doanh của Steven cũng chỉ mới bắt đầu có lời, hơn nữa cả hai đứa vẫn còn đang thời kỳ hồi phục sau vụ chia tay khổ sở trước đó, nên anh cũng không chắc là Steven có suy nghĩ kỹ trước khi muốn cưới anh không nữa.”

“Thì đâu có ai biết chắc chắn chuyện đó đâu.” Tôi nói nhỏ, như thể nói với chính mình.

Mark làm như không nghe thấy câu nói đó, nói tiếp. “Lúc đó anh không muốn Steven nghĩ là anh không chắc về chuyện giữa hai đứa, nên thế là anh lấy cớ là luật pháp chưa cho phép. Đúng là thẳng tời.”

Tôi cố mỉm cười. “Anh không phải thẳng tời.”

“Suốt mấy năm vừa rồi thỉnh thoảng anh ấy vẫn nhắc lại là lúc đó anh từ chối là đúng.”

“Nhưng anh đâu có từ chối, anh chỉ trì hoãn thôi mà, phải không?”

“Anh không nhớ nữa, Chúa ơi. Anh không biết lúc đó anh nói gì nữa.” Mark chồm tới chống tay lên bàn rồi úp mặt vô hai bàn tay. Giọng anh nhỏ hơn, nghe nghèn nghẹn. “Lúc đó anh hơi sợ. Anh mới có hai mươi bốn tuổi mà. Có thể ở tuổi đó mọi người đã sẵn sàng kết hôn, nhưng anh thì chưa...”

“Bây giờ anh hai mươi tám tuổi rồi, anh sẵn sàng rồi chứ hả?” Gideon cũng hai mươi tám tuổi. Nghĩ tới đó tự nhiên tôi thấy rùng mình, bởi vì bây giờ tôi đang bằng tuổi Mark hồi đó, nên phần nào tôi hiểu cảm giác của anh khi từ chối Steven.

“Đúng vậy.” Mark ngược lên nhìn tôi. “Hơn cả sẵn sàng nữa là khác. Giống như cái đồng hồ của anh đã điểm giờ rồi, cứ mỗi giờ phút trì hoãn thêm là anh càng thấy sốt ruột. Nhưng anh sợ anh ấy sẽ từ chối. Biết đâu cách đây bốn năm thì anh ấy muốn vậy, bây giờ hết rồi.”

“Em biết nói câu này nghe cũ rích, nhưng mà anh phải thử mới biết chứ.” Tôi nở một nụ cười trấn an. “Steven yêu anh vô cùng. Em nghĩ khả năng thành công của anh khá cao đó.”

Anh mỉm cười, nhe hàm răng khểnh trắng tinh quyến rũ. “Cảm ơn em.”

“Cần đặt chỗ ở đâu thì nói em nhé.”

“Vậy tốt quá.” Nét mặt Mark giãn ra, bình thường trở lại. “Anh xin lỗi vì nói mấy chuyện này trong khi em vừa chia tay người yêu.”

“Đừng có lo cho em, em không sao đâu.”

Mark nhìn tôi chăm chú một lát, rồi gật đầu.

“Rảnh đi ăn trưa không?”

Tôi ngược lên bắt gặp gương mặt sốt sắng của Will Granger. Will là trợ lý mới vô làm, đang được tôi hướng dẫn cho quen công việc. Với cặp kiếng gọng vuông màu đen, tóc dài phủ hai bên tai, anh chàng có nét hơi cổ điển, lập dị một cách thú vị. Điều tôi thích ở Will là anh rất thoải mái và hồn nhiên. “Được thôi. Anh muốn ăn gì?”

“Nui, bánh mì. Rồi bánh ngọt. Hay cả khoai tây nướng nữa.”

Tôi nhướn mày. “Cũng được. Nhưng nếu lát nữa tôi lăn đùng ra đây, sùi bọt mép vì ngộ độc tinh bột thì anh phải tìm cách giải thích với Mark cho tôi đó nha.”

“Cô đúng là vị cứu tinh, Eva à. Natalie đang kiêng ăn tinh bột mà tôi thì chịu hết nổi rồi. Coi nè, tôi xộp hần đi rồi.”

Theo những gì Will kể thì có vẻ như anh chàng và cô bạn gái từ thời trung học, Natalie, đang rất hạnh phúc. Dù thỉnh thoảng cậu chàng vẫn càu nhàu Natalie là hay nhặng xị, nhưng tôi đoán chắc cô ta chăm sóc anh rất chu đáo, và ngược lại Will cũng sẵn sàng làm mọi chuyện vì người yêu.

“Được rồi mà.” Bất giác tôi hơi chạnh lòng. Không được ở bên cạnh Gideon quả thật rất buồn, nhất là khi nhìn thấy mọi người xung quanh đang yêu đương thắm thiết.

Tới giờ nghỉ trưa, trong khi chờ Will ra tôi tranh thủ nhắn tin cho Shawna, em gái của Steven, hỏi xem cô nàng có muốn đi chơi chung tối thứ Bảy không. Vừa bấm nút gửi tin nhắn thì điện thoại reng.

Tôi vội nhấc máy. “Văn phòng Mark Garrity...”

“Eva!”

Chân tôi như nhũn ra khi nghe cái giọng trầm đục của Gideon. “Chào anh.”

“Nói anh nghe là tại mình vẫn ổn đi.”

Tôi cắn môi, nghe tim thắt lại. Hẳn là anh cũng đang cảm thấy bất an giống như tôi. “Đương nhiên rồi. Sao vậy anh? Có chuyện gì hả?”

“Không có.” Anh ngập ngừng. “Anh chỉ muốn nghe em nói thôi.”

“Bộ anh thấy em chưa nói rõ tối hôm qua hả?” *Lúc em cào trầy lưng anh đó. “Cả sáng nay nữa.” Lúc em gần sát anh...*

“Anh muốn nghe em nói điều đó khi em không nhìn thấy anh.” Giọng anh dõ dằn làm tôi bối rối đỏ bừng mặt.

“Xin lỗi nha.” Tôi pha trò một cách vụng về. “Em biết là anh không thích bị phụ nữ ngấm nghĩa. Đáng lẽ em không nên làm vậy.”

“Trời ạ, anh có bao giờ phàn nàn gì đâu, Eva.” Anh đổi giọng. “Anh thích được em nhìn mà, tại vì ngược lại anh cũng rất thích nhìn em nữa.”

Tôi nhắm mắt cưỡng lại cơn khao khát. Giờ đây khi biết được trong lòng anh tôi quan trọng như thế nào thì tôi càng khó mà xa anh được. “Em nhớ anh lắm. Trong khi mọi người đều tưởng mình đã chia tay và nghĩ là em nên tìm người mới.”

“Không đời nào!” Anh quát lên làm tôi nhảy dựng. “Chết tiệt thật. Ráng chờ anh đi, Eva. Anh chờ em cả đời rồi.”

Tôi nuốt nước bọt, mở mắt ra vừa kịp thấy Will đang tới. Tôi thì thầm vô ống nghe. “Miễn anh là của em, em chờ anh suốt đời cũng được.”

“Em sẽ không phải chờ anh lâu đâu. Anh đang làm hết mọi thứ có thể. Tin anh đi.”

“Em tin anh.”

Đầu dây bên kia có tiếng điện thoại reo. Gideon nói nhanh. “Tối nay đúng tám giờ nhé.”

“Dạ.”

Tiếng cúp máy làm cảm giác cô đơn quay lại ngay tức khắc.

“Sẵn sàng chiến đấu chưa?” Will hỏi, xoa tay háo hức. Megumi đi ăn với anh bạn trai sợ-ràng-buộc nên hẹn lại lần sau. Cuối cùng còn lại tôi và Will với đồng tinh bột mà anh chàng sẽ ngốn hết trong vòng một tiếng.

Mà nghĩ lại có khi tôi cũng cần ăn thật nhiều tinh bột vào lúc này. Tôi đứng lên hăm hở. “Đi thôi.”

Trên đường về tôi ghé tiệm Duane Reade mua một lon nước tăng lực không đường. Tối năm giờ thì tôi quyết định là sẽ phải tới phòng tập chạy bộ.

Dù là thành viên của Equinox nhưng tôi muốn tới phòng tập Cross Trainer. Đang cảm thấy không an tâm về chuyện giữa tôi và Gideon, nên tôi nghĩ tới một nơi mà hai đứa có kỷ niệm đẹp chắc sẽ giúp tôi thấy dễ chịu hơn. Hơn nữa, tự nhiên tôi thấy mình có trách nhiệm ủng hộ anh trong tất cả mọi việc, bởi anh là người đàn ông của tôi, là người tôi muốn sống chung trọn đời này.

Tôi đi bộ về nhà, mặc cho mồ hôi đầm đìa vì dù sao lát nữa cũng đi tập. Lúc ra khỏi thang máy, tôi không khỏi liếc qua cánh cửa căn hộ bên cạnh. Mân mê cái chìa khoá Gideon để sẵn, tôi cố cưỡng lại cơn tò mò muốn vô coi thử. Không biết có giống căn hộ của anh trên tầng thượng ở đại lộ Số Năm không, hay sẽ có phong cách hoàn toàn khác?

Căn hộ kia của anh mang một vẻ quyến rũ hoài cổ với lối kiến trúc kiểu xưa tuyệt đẹp. Trong không gian sang trọng vẫn có sự ấm cúng, thân mật, khiến tôi hình dung đến cả tiếng trẻ con vui đùa lẫn buổi tiệc chiêu đãi quan khách sang trọng.

Không biết nơi ở tạm của anh sẽ thế nào. Tiện nghi tối thiểu với tranh ảnh thương mại treo trên tường và một căn bếp trống không chẳng? Anh có định bài trí kỹ càng không?

Tôi đứng lại một lúc, nhìn chằm chằm cánh cửa, đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng tôi cưỡng lại được cơn tò mò. Tôi muốn được anh cầm tay dắt vô hơn.

Bước tới phòng khách, tôi nghe tiếng con gái cười rúc rích, không ngạc nhiên khi thấy một cô ả tóc vàng chân dài đang cuồn người cạnh Cary trên bộ sofa màu trắng. Tatiana Cherlin để tay giữa hai đùi Cary, rõ ràng là đang vuốt ve anh qua lớp vải quần, trong khi Cary vẫn đang ở trần, vòng tay ôm lấy cô nàng, xoa xoa cánh tay một cách âu yếm.

“Chào cưng.” Anh toét miệng cười. “Hôm nay công việc thế nào?”

“Cũng như mọi ngày. Chào Tatiana.”

Cô nàng đáp lại bằng cái hất cằm. Tatiana rất đẹp, cũng dễ hiểu bởi cô nàng là người mẫu

mà. Nhưng chỉ được cái mã ngoài thôi, còn lại thì từ khi mới gặp đến giờ tôi chưa bao giờ có cảm tình với cô ả cả. Tuy nhiên nhìn Cary lúc này thì có thể thấy Tatiana đang làm cho anh ấy vui.

Mấy vết bầm đã phai hết, nhưng Cary vẫn chưa hồi phục hẳn sau vụ bị Nathan phục kích tấn công, chuyện ấy đã kéo theo tất cả mọi sự việc xảy ra sau đó, khiến tôi với Gideon phải xa nhau như bây giờ.

“Em thay đồ rồi ra phòng tập đây.” Tôi nói rồi đi thẳng vô hành lang.

Tiếng Cary nói với Tatiana sau lưng. “Chờ chút, anh phải nói chuyện với cô em gái cái đã.”

Vô tới phòng tôi thấy túi xách lên giường, đang lục tủ quần áo thì Cary xuất hiện trước cửa. “Anh thấy sao rồi?” Tôi hỏi.

“Đỡ hơn rồi.” Đôi mắt xanh lục hấp háy ranh mãnh. “Còn em sao?”

“Cũng đỡ rồi.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Có phải là nhờ cái anh chàng đấu vật với em tối hôm qua không?”

Tôi đóng ngăn kéo, hỏi lại. “Thiệt đó hả? Em đâu có nghe được tiếng từ phòng anh đâu, sao anh nghe tiếng bên phòng em hay vậy?”

Cary gõ ngón tay lên thái dương. “Anh có máy dò mà.”

“Nói vậy nghĩa là em không có hả?”

“Chắc cũng có, mà bị Cross làm đứt dây rồi. Mà anh vẫn còn thắc mắc anh chàng đó lấy đâu ra từng đó sức lực nha. Ước gì hắn ta đổi tính, chuyển qua làm cho anh đứt dây nhỉ.”

Tôi ném cái áo vô người Cary.

Anh chụp rất nhanh, hỏi tiếp: “Vậy cuối cùng thì đó là ai hả?”

Tôi cắn môi, không muốn nói dối Cary chút nào. Anh chưa bao giờ giấu tôi chuyện gì, dù có tệ tới cỡ nào đi nữa. Nhưng đành chịu thôi. “Một anh chàng làm chung trong tòa nhà Crossfire thôi.”

Nụ cười vụt tắt, Cary bước hẳn vô phòng, đóng cửa lại. “Vậy là tự nhiên em nổi hứng đưa

người ta về nhà cả đêm vậy đó hả? Anh tưởng hôm qua em đi tập Krav Maga chứ.”

“Thì em đi tập mà. Nhưng anh ấy ở gần đây, lúc đi tập về em tình cờ gặp anh ấy, thế là...”

“Anh có nên bắt đầu lo lắng không?” Cary nhìn tôi chăm chú khi đưa trả lại cái áo. “Lâu rồi em đâu có qua lại với người lạ như vậy nữa.”

“Không phải như anh nghĩ đâu.” Tôi cố nhìn thẳng vào mắt Cary để anh tin hơn. “Em... bắt đầu hẹn hò với anh ấy mà. Tối nay tại em có hẹn ăn tối nè.”

“Có định giới thiệu với anh không?”

“Có chứ, nhưng không phải hôm nay. Lát nữa em qua nhà anh ấy.”

Cary mím môi. “Em có chuyện gì đang giấu anh. Nói ra đi coi.”

Tôi nói dối. “Sáng nay em thấy anh hôn Trey trong bếp.”

“Ừ.”

“Hai người vẫn ổn hả?”

“Không có gì phải phàn nàn hết.”

Trời ạ. Thật khó mà làm Cary xao lãng. Tôi lại ráng lần nữa.

“Hôm nay em có nói chuyện với Brett.” Tôi cố nói một cách bình thường. “Anh ấy gọi tới công ty tìm em. Mà Brett không phải người tối qua đâu.”

Cary nhướn mày. “Cậu ta muốn gì?”

Tôi cởi giày, vô phòng tắm rửa sạch lớp trang điểm. “Anh ấy sắp quay lại New York để ra mắt đoạn phim bài *Golden*. Brett muốn em đi cùng trong buổi ra mắt đó.”

”Eva à...” Cary bắt đầu cái giọng cảnh cáo như kiểu cha mẹ chuẩn bị giáo huấn đứa con hư.

“Em muốn rủ anh đi chung.”

Nghe vậy giọng anh dịu lại một chút. “Để làm bảo mẫu cho em hả? Em không tin tưởng bản thân mình chứ gì?”

Tôi nhìn Cary qua tấm kiếng trên tường. “Cary à, em sẽ không quay lại với Brett đâu. Mà thật ra ngay từ đầu bọn em cũng chưa bao giờ thật sự quen nhau cả, nên anh không phải lo chuyện đó. Em muốn anh đi chung vì em nghĩ anh sẽ thích, với lại một phần em cũng muốn Brett bỏ hẳn hy vọng đi. Anh ấy đã đồng ý chỉ coi nhau như bạn bè, nhưng em nghĩ tốt hơn hết nên nhắc nhở anh ấy một cách thật là triệt để, vậy cũng công bằng cho anh ấy hơn.”

“Lẽ ra em nên từ chối.”

“Thì em cũng ráng từ chối mà.”

“Thì cứ nói *không* dứt khoát thôi, cưng à, có gì khó lắm đâu.”

“Thôi đi.” Tôi chùi mắt bằng bông tẩy trang. “Em thấy đủ tội lỗi rồi. Mà chính anh là người không nói trước với em là buổi hòa nhạc đêm nọ là của Brett, để em bất ngờ đó, anh tưởng em sẽ vui lắm hả. Đừng có tra tấn em nữa!”

Vì chắc chắn thế nào Gideon cũng sẽ tra tấn em cho coi...

Cary cau có. “Việc quái gì mà em lại thấy tội lỗi?”

“Thì tại em mà Brett bị đánh một trận.”

“Không, hẳn ta bị đánh là vì dám hôn bừa một cô gái mà không nghĩ tới hậu quả. Anh chàng phải nghĩ tới chuyện em đã có bạn trai chứ. Mà hôm nay em bị làm sao vậy?”

“Em không cần giáo huấn về chuyện của Brett, hiểu không?” Tôi đang cần chia sẻ về chuyện với Gideon, nhưng lại không thể kể với anh được. Phải giấu trong lòng càng làm mọi thứ tồi tệ hơn. Tôi cảm thấy vô cùng cô đơn lạc lõng. “Em nói rồi, em sẽ không quay lại con đường đó đâu mà.”

“Ừ, vậy thì anh mừng.”

Tôi nói một câu thật lòng, vì biết Cary sẽ thông cảm. “Em vẫn còn yêu Gideon.”

“Đương nhiên rồi.” Cary gật đầu ngắn gọn. “Anh chắc là vụ chia tay này cũng làm hẳn ta khổ sở.”

Tôi ôm Cary. “Cảm ơn anh.”

“Vì sao?”

“Vì anh cứ là anh thôi.”

Anh khịt mũi. “Anh không có ý kêu em chờ đợi hẳn. Rõ ràng Cross đáng bị như vậy, dù vì lý do gì đi nữa. Nhưng anh nghĩ em không nên vội vã nhảy xổ vào người khác như vậy. Anh biết em không hợp với mấy chuyện tình một đêm đâu. Đối với em chuyện lên giường phải có một ý nghĩa nhất định. Cho nên nếu em ráng chờ như chuyện chẳng là gì thì em sẽ lại bị tổn thương thôi.”

“Ừ, em không làm vậy được.” Tôi đồng ý, rồi quay lại rửa mặt tiếp. “Vậy anh có đi với em tối buổi ra mắt của Brett không?”

“Có, anh đi.”

“Muốn rủ Trey hay Tatiana không?”

Cary lắc đầu, quay nhìn vô gương, đưa tay sửa tóc rất điệu nghệ. “Làm vậy thì thành ra hai cặp rồi. Cứ để anh đi một mình làm kỳ đà cản mũi thì tốt hơn.”

Tôi nhìn anh, mỉm cười dịu dàng. “Em quý anh lắm.”

Cary tặng tôi một nụ hôn gió. “Vậy thì phải chăm sóc cho mình. Anh chỉ cần em làm vậy thôi.”

Món quà tặng mừng tân gia yêu thích của tôi là bộ ly uống rượu hiệu Waterford. Đối với tôi, đó là một sự kết hợp hoàn hảo giữa sự sang trọng, tinh nghịch và cả tính hữu dụng nữa. Tôi từng tặng một bộ như vậy cho một người bạn không hề biết Waterford nhưng lại thích uống rượu martini hương táo, rồi một bộ cho mẹ tôi, người không bao giờ uống rượu nhưng lại rất thích hiệu Waterford. Đó sẽ là món quà mà tôi yên tâm tặng cho Gideon, người giàu đến mức tiền đếm không hết.

Nhưng lúc gõ cửa nhà anh thì trên tay tôi đang cầm không phải là ly rượu.

Tôi hồi hộp không yên, đưa tay vuốt thẳng lại cái đầm mặc trên người. Sau khi đi tập về tôi đã bỏ thời gian ra làm tóc và trang điểm cho thật đẹp theo phong cách “Eva Mới” với mắt tô màu khói, son không phai màu hồng nhạt, mặc một cái đầm kiểu dây yếm màu đen khoét khá sâu.

Bên dưới phần thân váy rất ngắn là đôi giày hở mũi của Jimmy Choos. Tôi đeo chiếc vòng kim cương giống hôm đầu tiên đi dự tiệc với anh, thêm chiếc nhẫn anh tặng, chiếc nhẫn có thiết kế mấy chữ X nạm kim cương ôm lấy vòng nhẫn giống dây thừng bằng vàng. Theo lời anh thì chữ X là anh đang che chở cho tôi.

Cửa mở, tôi hơi lảo đảo khi nhìn thấy người đàn ông đẹp trai quyến rũ đến chết người. Hẳn Gideon cũng đang xúc động. Trên người anh là cái áo màu đen mà anh mặc hôm gặp tôi ở hộp đêm, cũng là lần đầu tiên bọn tôi đi chơi với nhau. Nhìn anh thật tuyệt, một sự kết hợp tuyệt vời giữa sự thoải mái tự nhiên và phong thái lịch lãm, gợi tình, thêm chiếc quần vải màu xám, đôi chân trần, làm tôi ngất ngây trong khao khát.

“Chúa ơi!” Anh rên lên. “Em đẹp quá. Lần sau nhớ nhắc anh chuẩn bị tinh thần trước khi mở cửa nhà.”

Tôi nhoẻn cười. “Xin chào, Đen và Nguy hiểm.”

Chương 5

Gideon chìa tay ra, miệng nở nụ cười đẹp nao lòng. Anh kéo sát lại rồi hôn lên môi tôi say đắm, tay còn lại kéo chốt khóa cửa. Hai đứa coi như thoát khỏi thế giới bên ngoài.

Tôi nắm chặt áo anh. “Em thích cái áo này của anh nè.”

“Anh biết.” Rồi anh bất ngờ cúi xuống, kéo tay tôi đặt lên vai anh. “Thoải mái một chút đi cưng, khi nào em muốn làm tình với anh thì mới cần tới đôi giày cao gót này.”

Tôi bắt đầu rạo rức. “Nếu bây giờ em muốn rồi thì sao?”

“Chưa đâu. Khi nào tới lúc em sẽ biết.”

Tôi nhắc từng chân lên cho anh cởi giày. “Vậy hả? Làm sao em biết?”

Anh ngược đôi mắt xanh thăm nhìn tôi. Dù đang quỳ gối tháo giày cho tôi, nhưng rõ ràng anh vẫn là người làm chủ tình thế. “Thì anh sẽ làm cho em biết.”

Tôi lại cự quạ không yên. *Làm liền đi mà...*

Gideon đứng thẳng dậy, vuốt má tôi. “Em xách theo cái túi gì vậy?”

“À.” Tôi cố xua đi mấy ý nghĩ “đen tối” trong đầu. “Quà mừng tân gia đó.”

Lúc này tôi mới đưa mắt nhìn quanh. Căn hộ này không khác căn của tôi là mấy, xinh xắn và ấm cúng. Ban đầu tôi cứ nghĩ đây là chỗ ở tạm nên chỉ có tiện nghi tối thiểu, nhưng không ngờ nó lại ấm cúng như một tổ ấm thực sự. Dưới ánh nến, tôi nhận ra nội thất trong nhà rất quen thuộc, vì toàn bộ đều là những món đang có ở nhà tôi và Gideon.

Mải ngẩn nhìn trong ngạc nhiên, tôi không để ý Gideon đã đỡ lấy đồ đạc trên tay mang đi từ lúc nào. Vẫn để chân trần, tôi vừa đi theo anh vừa ngẩn ngía bộ sa lông của anh, xếp cạnh bàn của tôi, rồi dàn máy hát, kệ tivi giống ở nhà tôi, nhưng mấy món trang trí linh tinh và khung hình hai đứa lại là của nhà anh, màn cửa là của tôi, đèn đứng của anh...

Trên tường chỗ đáng ra để treo tivi lại là một phiên bản cực lớn của tấm hình mà tôi đã tặng anh để chưng trên bàn làm việc trong văn phòng: hình tôi đang hôn gió trên bãi biển.

Tôi chậm rãi nhìn ngẩn mọi thứ. Trước đây anh cũng đã từng làm tôi xúc động như thế này khi anh xây hẳn trong căn hộ của anh một căn phòng trống hệt phòng ngủ ở nhà tôi, làm chỗ cho tôi vào “trốn” mỗi khi tôi không muốn ở gần anh.

“Anh dọn qua đây từ khi nào vậy?” Tôi vô cùng thích thú trước sự kết hợp hoàn hảo giữa phong cách hiện đại tiện nghi của nội thất nhà tôi với vẻ thanh lịch quý phái và cổ kính từ nhà anh. Gideon đã chọn lựa rất khéo những thứ vừa đủ để nơi này mang dấu ấn của cả hai đứa.

“Từ cái tuần Cary nằm viện.”

Tôi nhìn anh sửng sốt. “Anh nói thật hả?”

Đó là lúc Gideon bắt đầu xa lánh tôi, qua lại với Corinne và thường xuyên không liên lạc được.

Chắc hẳn việc thu xếp căn nhà này cũng làm anh bận rộn.

“Anh muốn ở gần em.” Gideon lơ đãng nhìn cái túi quà. “Anh phải ở sát cạnh em để khi cần có thể có mặt nhanh, ít ra là nhanh hơn Nathan.”

Tôi như bị chết đứng. Thì ra vào chính cái lúc mà tôi cảm thấy anh xa lánh mình thì thật ra anh lại đang ở rất gần để bảo vệ tôi. “Cái hôm em ở trong bệnh viện gọi điện cho anh là...” Cổ họng tôi nghẹn đắng. “... anh đang ở cùng với ai đó...”

“Đó là Raúl. Lúc đó anh ta đang điều phối chuyện dọn nhà cho anh. Anh phải dọn xong trước khi em với Cary về.” Bỗng Gideon ngược nhìn tôi, hỏi bằng giọng chậm chạp. “Khăn lông nữa hả cưng?”

Anh lôi trong túi xách của tôi ra hai cái khăn màu trắng có thêu dòng chữ CROSSTRAINER mà tôi lấy từ phòng tập về. Lúc đầu tôi cứ tưởng bên này chỉ là chỗ ở tạm bợ nên sợ thiếu đồ dùng. Giờ thì mấy cái khăn trở nên rất vô duyên thừa thãi.

“Xin lỗi nha.” Tôi nói, đầu óc vẫn còn đang cuồng vì những điều anh vừa kể. “Em tưởng chỗ này hơi khác.”

Tôi đưa tay định cầm mấy cái khăn thì anh đã bỏ chúng qua một bên. “Em lúc nào cũng rất chu đáo. Nói anh nghe coi lúc mua món quà này cho anh em nghĩ gì trong đầu?”

“Em nghĩ là làm sao để làm cho anh phải nghĩ tới em.”

“Có giờ phút nào mà anh không nghĩ tới em đâu.” Anh thì thầm.

“Để em nói lại nha, em muốn anh nghĩ tới em, nóng bỏng và khao khát anh.”

“Ừm... thì anh thường xuyên mơ tưởng vậy mà.”

Bỗng tôi nhớ lại cảnh trong phòng tắm ở nhà tôi hôm nọ. Đúng là không từ ngữ nào có thể diễn tả được. “Vậy lúc anh tự... thì anh có nghĩ tới em không?”

“Anh không có làm chuyện đó.”

“Cái gì? Thôi đi, đàn ông ai mà chả làm vậy.”

Gideon nắm tay tôi kéo vô bếp, bởi một mùi thơm tuyệt vời nức mũi đang xông lên. “Mình vừa uống rượu vừa nói chuyện đi.”

“Anh tính lấy rượu ra dụ dỗ em hả?”

“Không đâu. Anh biết đồ ăn mới là chìa khóa mở cửa trái tim em.”

Tôi ngồi lên cái ghế cao quen thuộc, thầm xúc động vì Gideon đã bỏ công sức để tôi có cảm giác thoải mái như đang ở nhà mình. “Mở trái tim hay mở khóa kéo đây?”

Anh mỉm cười, cầm chai rượu đã mở để sẵn này giờ rót cho tôi một ly.

“Coi chừng đó, Eva.” Anh nhìn tôi nghiêm nghị. “Không khéo là em lại làm hỏng hết cái nỗ lực muốn quyến rũ em một cách bài bản trước khi anh lao vào em bây giờ.”

Miệng tôi khô khốc. Ánh mắt của Gideon khi đưa ly rượu qua làm tôi đỏ bừng mặt, đầu óc tự nhiên trống rỗng.

“Trước khi anh gặp em,” Anh đưa ly rượu lên nhấp. “Mỗi lần tắm là anh lại tự ‘chăm sóc’ mình. Thành nếp thường xuyên cũng giống như là gội đầu hay rửa mặt vậy.”

Cái đó thì tôi tin. Gideon là người có nhu cầu rất cao. Lúc ở với nhau, anh làm tình với tôi mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, mỗi buổi sáng lúc vừa thức dậy, rồi thỉnh thoảng giữa ban ngày nữa.

“Từ lúc quen em thì chỉ có một lần thôi.” Anh nói tiếp. “Là lần mà em thấy đó.”

Tôi ngừng lại giữa chừng khi đang đưa ly rượu lên miệng. “Thật hả?”

“Thật.”

Tôi nhấp một ngụm rượu để có thêm thời gian suy nghĩ. “Sao vậy? Mình không gặp nhau cũng khá lâu mà...”

Anh cười ranh mãnh. “Thì anh phải dưỡng sức để còn theo kịp em chứ.”

Tôi đặt ly rượu xuống, đẩy vai anh. “Lúc nào anh cũng nói giống như là em bị cưỡng dâm vậy!”

“Em thích làm tình mà.” Giọng anh trầm xuống hẳn. “VẬY ĐÂU CÓ GÌ LÀ XẤU. Ừ THÌ EM THAM LAM VÔ ĐỘ NHƯNG ANH THÍCH EM NHƯ VẬY. ANH RẤT SUNG SƯỚNG KHI BIẾT EM LÚC NÀO CŨNG MUỐN ANH.”

Mặt tôi nóng bừng. “Sẵn nói anh biết luôn, lúc mình chia tay em cũng không làm gì. Khi không ở cạnh anh là em không có nhu cầu gì hết.”

Anh nhoài người tới, chống cùi chỏ lên mặt quỳ bằng đá. “VẬY HẢ?”

“Em thích làm tình với anh vì em yêu anh, chứ không phải tại em thèm đàn ông. Nếu anh không thích vậy thì cứ thử để cho mập ú, bụng phệ hay ở dơ thử coi.” Tôi tuột xuống ghế. “Hay đơn giản hơn anh chỉ cần từ chối là được rồi.”

Tôi bỏ ra phòng khác, cố gắng phớt lờ cái cảm giác khó chịu cả ngày nay.

Được mấy bước thì đã bị Gideon níu lại. “Khoan đã.” Tôi ráng vùng ra.

“Dừng lại ngay, Eva.”

Tôi chịu thua, buông thông tay xuống bầu hai bên mép áo.

“Nói anh nghe coi vậy là sao.” Anh hỏi một cách bình tĩnh.

Tôi cúp găm mặt, không biết phải nói gì. Gideon cũng im lặng một lúc, rồi anh bế thốc tôi lên đi qua ghế sa lông, ngồi xuống đặt tôi lên đùi. Tôi rúc vào lòng anh.

Gideon tựa cằm lên đầu tôi. “Không lẽ em lại muốn cãi nhau nữa sao cưng?”

“Không phải.” Tôi lẩm bẩm.

“Tốt. Anh cũng không muốn vậy.” Anh dịu dàng vuốt ve dọc lưng tôi. “Vậy thì mình nói chuyện đàng hoàng nhé.”

Tôi dí mũi lên cổ anh. “Em yêu anh.”

Gideon hơi ngả đầu ra sau nhường chỗ cho tôi. “Anh biết mà.”

“Em không nghiện tình dục!”

“Cho dù có thì cũng có sao đâu. Anh thích làm tình với em mà. Thậm chí nếu em muốn anh có thể xếp vào lịch làm việc để mình làm chuyện đó mỗi ngày trong lúc đi làm cũng được nữa.”

“Trời đất quỷ thần ơi!” Tôi cắn anh một cái, anh cười phá lên.

Rồi anh nhẹ nhàng dùng tay giữ tóc, kéo mặt tôi ra. Ánh mắt trù mến nhưng cũng rất nghiêm túc. “Không phải em đang buồn vì chuyện chẵn gối của hai đứa mình, mà là chuyện gì khác kìa.”

Tôi thở dài, thú nhận. “Em không biết nữa. Em chỉ thấy... không yên tâm.”

Gideon nhích người, kéo tôi sát vô lòng anh hơn. Cơ thể hai đứa dán lấy nhau, vừa vặn, khăng khít. “Em thích chỗ này không?”

“Em thích lắm.”

“Vậy tốt rồi.” Giọng anh rõ ràng rất hài lòng. “Coi như là một thử nghiệm hơi táo bạo một chút.”

Tim tôi đập hơi nhanh. “Thử nghiệm cho ngôi nhà của tội mình sau này hả?”

“Ừ, dĩ nhiên là mình sẽ làm lại từ đầu, bắt đầu với mọi thứ đều mới hết.”

Tôi vô cùng xúc động trước lời tuyên bố đó của anh. Nhưng tôi không kiềm được phải thú nhận. “Em thấy làm như vậy hơi nguy hiểm. Mình dọn qua đây, rồi ra vô tòa nhà này. Cứ mỗi lần nghĩ tới là em lại thấy lo.”

“Trên giấy tờ thì đúng là có người ở nhà này mà, cho nên chuyện dọn nhà, rồi ra vô là chuyện bình thường. Trong vai người đó, anh ăn mặc khác đi một chút, rồi mỗi lần về là anh đi thang bộ, coi trước sổ bảo vệ để coi có khả năng mình sẽ đụng mặt ai ở đây không.”

Mấy chuyện xếp đặt đó nghe đúng là khó tin. Nhưng nghĩ lại thì anh đã từng lên kế hoạch chu toàn để giải quyết Nathan mà không để lại bất cứ dấu vết nào. “Vì em mà anh phải làm bao nhiêu là chuyện, tiêu tốn biết bao nhiêu tiền... Em không biết phải nói sao nữa.”

“Em chỉ cần nói là em sẽ dọn vô ở chung với anh thôi.”

Tôi sung sướng lâng lâng khi nghe câu đó. “Anh có định khoảng chừng nào thì bắt đầu chưa?”

“Ngay khi mình thoát khỏi được vụ này.” Bàn tay anh trên đùi tôi siết nhẹ.

Tôi đặt tay mình lên tay anh. Có quá nhiều thứ cản trở chuyện hai đứa dọn vào ở chung: những hệ quả từ quá khứ của tôi, rồi chuyện bố tôi vốn có ác cảm với giới thượng lưu, thậm chí ông còn đang cho là Gideon không chung thủy với tôi. Rồi cả bản thân tôi nữa: tôi thích căn hộ đang ở bây giờ, với lại tôi nghĩ để khám phá một thành phố mới thì tôi cần phải tự làm mọi thứ một mình.

Nhưng cuối cùng tôi chỉ đề cập chuyện quan trọng nhất. “Còn Cary thì sao?”

“Căn hộ của anh có một gian cho khách ở sát bên.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh. “Anh làm vậy cho Cary thiệt hả?”

“Không phải, anh làm vậy là vì em thôi.”

“Gideon à, em...” Tôi ghen lời không nói được gì. Vì quá choáng ngợp.

“Chuyện đang làm em lo không phải là chuyện nhà cửa.” Anh nói tiếp. “Em đang nghĩ chuyện gì khác nữa kìa.”

Tôi quyết định không nhắc tới Brett vội. “Tối thứ Bảy em đi chơi với hội con gái.”

Anh hơi khựng người. Nếu là ai khác không hiểu rõ Gideon như tôi sẽ không kịp thấy thái độ cảnh giác rất kín đáo đó của anh. Nhưng tôi thấy hết. “Hội con gái hả, tụi em định làm gì?”

“Thì uống rượu, nhảy nhót như thường lệ thôi.”

“Có định tìm mấy anh chàng trong quán rượu không?”

“Không.” Tôi liếm môi, cảm thấy bị mê hoặc bởi sự thay đổi thái độ của anh, từ thân mật, vui vẻ qua tập trung cao độ. “Tụi em đều có bạn trai hết mà, ít nhất theo em biết là vậy. Em không chắc lắm về cô bạn Megumi, nhưng Megumi thì có rồi, còn Shawna có anh chàng đầu bếp anh cũng biết rồi đó.”

Bỗng Gideon nghe như đang bàn chuyện kinh doanh vậy. “Anh sẽ sắp xếp xe cộ, tài xế và cả vệ sĩ nữa. Miễn là em đi tới mấy chỗ của anh thì vệ sĩ sẽ ngồi yên trong xe. Còn nếu tới chỗ lạ là vệ sĩ phải đi vô theo em.”

Tôi chớp mắt, kinh ngạc. “Được thôi.”

Vừa lúc đó trong bếp vọng ra tiếng lò nướng báo thời gian đã xong.

Vẫn ôm tôi trong tay, Gideon đứng dậy một cách nhẹ nhàng rồi đi vô bếp. Tôi trố mắt, vòng tay ôm cổ anh, nghe trong người nóng râm ran. “Anh khỏe quá.”

“Em dễ bị lừa thật.” Anh đặt tôi xuống chiếc ghế cao, hôn lên môi một lúc rồi mới quay đi.

“Anh nấu ăn đó hả?” Không hiểu sao tôi lại lấy làm ngạc nhiên.

“Không có. Arnolcho cho người mang lasagna với xa lát làm sẵn tới.”

“Ngon quá.” Sau lần ăn ở nhà hàng của đầu bếp nổi tiếng Arnolcho Ricci, tôi biết thức ăn sẽ rất tuyệt.

Tôi cầm ly rượu lên, hớp một ngụm lớn để lấy can đảm nói tới cái chuyện mà anh không muốn nghe nhất. “Hôm nay Brett gọi tới công ty tìm em.”

Thoạt tiên có cảm giác như Gideon không nghe câu đó. Anh cứ thế đeo găng tay vô, mở lò nướng rồi kéo khay thức ăn ra mà không hề quay lại nhìn tôi. Phải tới lúc anh đặt cái khay lên mặt bếp rồi liếc qua thì tôi mới biết là anh có nghe không sót chữ nào.

Bỏ cặp găng tay ra, anh cầm chai rượu lên, tiến lại, bình thần rót thêm cho tôi rồi mới nói. “Tuần sau anh ta sang New York nên muốn gặp em chứ gì.”

Tôi sửng sốt. “Sao anh biết anh ấy tới New York!”

“Dĩ nhiên là anh biết.”

Thật ra cũng dễ hiểu nếu Gideon biết thông tin đó từ việc theo dõi Brett, hay bởi vì ban nhạc của anh ký hợp đồng với Vidal Records.

“Em có nhận lời gặp anh ta không?” Anh cất giọng nhẹ nhàng, nhưng cũng không kém phần nguy hiểm.

Dù vô cùng lo lắng, tôi cũng nhìn thẳng vào mắt anh khi trả lời. “Có, em sẽ tới dự buổi ra mắt *Golen*. Cary đi với em nữa.”

Gideon chỉ gật đầu, càng làm tôi thêm lo và khó hiểu.

Tôi tuột xuống ghế, bước tới sát anh. Gideon ôm tôi vào lòng.

Tôi vội nói. “Em sẽ từ chối không đi nữa. Từ đầu em cũng không muốn đi.”

“Không sao đâu.” Anh khẽ đu đưa, thì thầm. “Tại anh làm em buồn mà.”

“Không phải em nhận lời vì lý do đó.”

Rồi anh nhẹ nhàng vuốt tóc cho tôi, cử chỉ triu mến đó làm tôi chảy nước mắt. “Mấy tuần vừa rồi đâu phải chuyện dễ dàng quên được. Anh đã làm em tổn thương rất nhiều, phải cần thêm thời gian mới chữa lành được.”

Lúc đó tôi mới nhận ra đúng là mình không thể nào coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng một phần nào đó trong tôi vẫn còn hận anh, và chính anh vừa nhắc nhở tôi điều đó.

Tôi vùng khỏi tay anh. “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là anh không có quyền bỏ rơi em, làm em buồn, dù vì bất cứ lý do gì, xong lại hy vọng là em sẽ tha thứ và đón nhận anh liền.”

“Anh giết người vì em mà!”

“Anh làm vậy không phải vì nghĩa vụ, mà vì anh yêu em! Em không nợ gì anh hết.” Gideon nạt.

Mỗi lần anh nói yêu tôi là tim tôi lại nhói lên, dù anh đã làm biết bao nhiêu chuyện để chứng minh điều đó.

Giọng tôi dịu lại. “Em không muốn làm anh buồn, Gideon à.”

“Vậy thì em đừng có làm.” Một nụ hôn dịu dàng đến nao lòng. “Mình ăn đi không nguội hết bây giờ.” Tôi thay đồ thoải mái, mặc áo thun Cross Industries với quần của Gideon, phải cuộn ống quần lên mới vừa. Hai đĩa mang nển qua phòng khách, ngồi bệt xuống sàn ăn tối. Gideon vẫn mặc nguyên cái áo mà tôi thích, nhưng cũng thay quần ở nhà.

Vừa liếm chút sốt dính trên môi, tôi vừa kể anh nghe những chuyện khác. “Mark đang ráng lấy hết can đảm để cầu hôn đó.”

“Nếu anh nhớ không lầm thì hai người đó quen nhau cũng lâu rồi phải không?”

“Ừ, từ thời đại học.”

Anh mỉm cười. “Anh nghĩ câu đó lúc nào cũng rất khó nói ra lời, dù có biết chắc câu trả lời đi nữa.”

Tôi nhìn xuống đĩa. “Lúc Corinne cầu hôn anh cô ấy có hồi hộp không?”

“Eva.” Anh chờ tôi ngẩng lên rồi mới nói tiếp. “Mình sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa.”

“Sao lại không?”

“Tại vì nó không đáng để nhắc.”

Tôi nhìn anh. “Vậy chứ giả sử nếu anh biết được em đã từng chấp nhận lời cầu hôn của ai đó thì anh nghĩ sao?”

Anh nhìn tôi cau có. “Đó là chuyện khác, tại vì anh biết em sẽ không gật đầu nếu người đó không thật sự quan trọng đối với em. Còn anh thì... lúc đó anh chỉ thấy phát hoảng. Mãi đến khi cô ấy bỏ đi anh mới cảm thấy bình thường trở lại.”

“Anh có mua nhẫn cho cô ấy không?” Nghĩ tới chuyện anh đi mua nhẫn cho người phụ nữ khác làm tim tôi đau nhói. Tôi nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay mình.

“Không phải giống chiếc của em.”

Ngón tay tôi siết lại như sợ mất.

Gideon đặt tay lên tay tôi. “Khi xưa anh vào đại một cửa hàng rồi tìm chiếc nhẫn giống chiếc của mẹ anh thôi. Trong đầu anh không nghĩ ngợi gì hết. Em có thấy sự khác nhau chưa?”

“Ừ.” Tôi cũng đã đi qua hết sáu cửa hàng khác nhau trước khi chọn được nhẫn cho anh, một chiếc nhẫn bạch kim nam kim cương đen, giống như anh, nam tính, mạnh mẽ và đầy quyền lực.

“Em xin lỗi.” Tôi nhăn nhó. “Em đáng ghét quá.”

Anh đưa tay tôi lên môi. “Thỉnh thoảng anh cũng vậy mà.”

Nghe câu đó tôi cười toe toét. “Em thấy Mark với Steven rất xứng đôi. Nhưng Mark có cái lý luận là khi đàn ông muốn cưới thì phải làm liền, bằng không là ham muốn đó sẽ biến mất ngay.”

“Anh thì nghĩ chuyện gặp đúng người quan trọng hơn là thời điểm.”

“Em cầu nguyện cho chuyện của họ sẽ thành. Coi tivi không?” Tôi rót thêm rượu.

Gideon ngả người tựa ra thành sofa. “Anh chỉ cần được ở với em thôi cưng, làm gì cũng được.”

Ăn xong hai đĩa cùng dọn dẹp. Gideon tráng đĩa dưới vòi nước xong đưa cho tôi để bỏ vào máy rửa, nhưng tôi vừa đưa tay ra thì anh giật lại, bỏ cái đĩa lên bàn nhanh như chớp rồi nắm lấy tay tôi, tay kia ôm ngang eo dìu tôi ra nhảy theo điệu nhạc. Lúc này tôi mới để ý, từ phòng khách vọng ra một giai điệu tuyệt vời cùng với giọng ca nữ cực kỳ truyền cảm.

“Ai hát vậy?” Tôi như nghẹt thở khi cảm nhận được cơ thể mạnh mẽ của anh áp sát vào mình. Cảm giác rạo rực luôn âm ỉ giờ đây bùng lên, khiến tôi thấy mình như sống lại. Cảm giác từng tế bào trên cơ thể tôi khao khát, mòn mỏi chờ đón anh, từng làn da thớ thịt nóng bừng lên khi được anh chạm tới.

“Không biết nữa.” Anh dìu tôi vòng qua kệ bếp ra phòng khách.

Tôi buông mình theo điệu nhảy điệu nghệ của anh, thấy may mắn là cả hai đĩa đều thích khiêu vũ, đồng thời ngắm nhìn vẻ hạnh phúc trên mặt anh khi ở cạnh tôi. Trong lòng tôi cũng dâng trào niềm hạnh phúc đó, làm từng bước chân cứ nhẹ tênh như đang lướt trên mặt đất. Càng tiến gần tới dàn máy hát, tiếng nhạc lớn dần, tôi giật mình suýt té khi nghe thoáng cụm từ

đen tối và nguy hiểm trong lời bài hát.

“Em say rồi hả cưng?” Gideon chọc, kéo tôi lại sát hơn.

Nhưng tâm trí tôi mãi đắm chìm vào nỗi đau đón người ca sĩ thể hiện, vào mối tình mà cô ví như là yêu phải một bóng ma. Từng câu chữ đưa tôi trở về những ngày mà tôi tưởng mình đã mãi mãi mất Gideon, khiến tim tôi lại như bị ai bóp nghẹt.

Ngước nhìn lên, tôi bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh.

“Anh nhớ lúc em nhảy với bố nhìn em hạnh phúc lắm.” Tôi hiểu anh muốn hai đứa tôi cũng có những khoảnh khắc hạnh phúc như vậy.

“Bây giờ em cũng đang hạnh phúc đây.” Tôi trấn an anh, gần chực khóc khi nhìn thấy nỗi mong mỏi thiết tha mà tôi đã từng thấy nhiều lần ở Gideon. Nếu con người ta có thể gắn bó với nhau như mong ước, thì hẳn Gideon và tôi sẽ là hai tâm hồn không bao giờ có thể tách rời.

Tay tôi choàng qua sau gáy, kéo đầu anh xuống. Gideon dừng hẳn lại khi môi hai đứa chạm vào nhau. Anh ôm tôi thật chặt, nhấc tôi lên khỏi mặt đất.

Không như cô nàng ca sĩ kia, người tôi yêu không phải bóng ma. Anh là người đàn ông bằng xương bằng thịt, là người đã từng mắc phải những lỗi lầm, nhưng biết sửa chữa để trở thành một người yêu tốt hơn, là người cũng muốn vun đắp cho tình yêu của hai đứa nhiều không kém gì tôi.

“Không gì làm em hạnh phúc hơn là được ở bên anh.”

“Ôi Eva ơi!”

Nụ hôn của anh làm tôi nghẹt thở.

©STENT

“Thủ phạm là đứa nhỏ đó.” Tôi khẳng định.

Gideon di di ngón tay thành vòng tròn trên bụng tôi. “Bệnh hoạn quá.”

Hai đứa đang nằm ườn trên sa lông coi chương trình tivi yêu thích của tôi, tường thuật mấy vụ án ly kỳ mà cảnh sát điều tra. Anh nằm phía sau, gác cằm lên vai tôi.

“Thường là vậy đó, vậy mới ly kỳ khó đoán chứ.” Tôi khẳng định.

“Anh nghĩ bà ngoại mới là thủ phạm.”

“Ôi trời,” Tôi ngoái ra sau nhìn anh. “Vậy thì không bệnh hoạn chắc?”

Anh cười toe toét, hôn lên má tôi một cái. “Em muốn cá cược không?”

“Em không cò bạc.”

“Cho vui mà.” Anh chống một tay nhòm dậu, nhìn vào mắt tôi.

“Không là không.” Tôi cảm giác rõ anh áp vào mình từ phía sau, nên tò mò đưa tay xuống chạm vào anh.

Anh cứng lên ngay tức khắc. “Em đang thử coi nên cá cược hay không hả?”

Tay tôi siết nhẹ. “Em đang thấy bứt rứt trong người, và thắc mắc không hiểu sao anh chàng hàng xóm mới chưa có động tĩnh gì hết.”

“Chắc anh ta không muốn gấp gáp quá, sợ làm em chạy mất đó mà.” Mắt anh lấp lánh tia sáng từ tivi hắt ra.

“Vậy đó hả?”

Anh dí mũi lên mặt tôi. “Mà nếu vẫn chút xíu nào thì anh ta sẽ không để em chạy thoát đâu.”

“Có lẽ em nên chủ động trước thì hơn.” Tôi nắm hai cổ tay anh. “Nhưng có khi nào như vậy anh ấy sẽ cho là em quá dễ dãi không nhỉ?”

“Không đâu, anh ta sẽ chỉ có thể nghĩ là mình quá may mắn thôi.”

“Ừm, vậy thì...” Tôi uốn người để xoay lại nhìn anh. “Chào hàng xóm, anh khỏe không?”

Gideon vuốt dọc theo lông mày tôi. “Chào em. Anh rất thích khung cảnh ở khu này.”

“Hàng xóm cũng đâu có tệ hả.”

“À, có rất nhiều khăn lông thì phải.”

Tôi đẩy vai anh. “Tóm lại là anh có muốn mơn trớn nữa hay không?”

“Mơ trốn hả?” Anh ngửa cổ lên cười lớn, cả người rung bần bật. Giọng cười đầy nam tính làm tôi rạo rực. Gideon rất ít khi cười vui vẻ như vậy.

Tôi luồn tay vào trong áo, chạm lên làn da ấm áp của anh, môi lướt trên má anh. “Vậy là không hả?”

“Cung à, anh sẽ mơ trốn bất cứ chỗ nào trên người em mà anh chạm tới được.”

“Vậy bắt đầu từ chỗ này đi.” Tôi ngược mặt ra, và anh dán chặt lấy môi tôi bằng một nụ hôn sâu say đắm.

Tiếng rên anh phát ra làm tôi ướt đầm.

Gideon luồn tay xuống dưới áo, chiếm lấy ngực tôi, mân mê giữa mấy ngón tay.

“Em mềm mại quá.” Anh thì thầm, vùi mặt lên tóc tôi. “Anh thích chạm vào người em như vậy.”

“Còn anh thì rất hoàn hảo.” Làn da và hơi ấm của anh làm tôi váng vất, khao khát. “Như một giấc mơ.”

“Em chính là giấc mơ của anh. Chúa ơi, em đẹp quá.” Tôi giữ tóc anh trong tay, dùng cả hai tay hai chân ôm ghì lấy người anh.

Thế giới của tôi giờ chỉ có mình anh, từng hơi thở, từng cử động của anh.

Giọng Gideon khản đặc. “Anh rất hạnh phúc khi được em khao khát. Anh không thể nào sống trên đời này mà không có em.”

“Anh có em mà.” Tôi cất lời hứa trong nụ hôn dài. “Em hoàn toàn là của anh.”

Cơ thể Gideon phủ lên tôi, chà xát phần cứng cáp lên nơi tôi mềm mại. Tôi thở dồn dập, tay bầu chặt lấy anh.

“Em thích quá.” Tôi rên lên, không còn biết ngượng nữa.

“Khi anh ở trong thì em sẽ còn thích hơn nữa.”

Tôi cắn nhẹ vành tai Gideon. “Anh đang dụ dỗ em đó hả?”

“Anh có thể làm thử ngay bây giờ, anh hứa là em sẽ thích.” Nụ hôn anh lần xuống cổ, tôi

thấy giữa hai chân mình co thắt.

“Không biết nữa, em thay đổi rồi, không dễ hài lòng như hồi xưa đâu.”

Lúc tay anh cởi y phục cho tôi, tôi làm ra vẻ vùng vằng chống cự. Thực tế là nơi nào anh chạm vào, thịt da tôi nóng bừng lên mãnh liệt.

“Coi nè cưng, cứ để anh thử, nếu em không thích anh sẽ ngừng lại ngay.”

“Câu đó lúc nào cũng có tác dụng hả?”

“Anh nói thật lòng mà.”

Tôi châm chọc. “Em dám chắc là gặp cô nào anh cũng nói câu đó.”

“Cô nào ở đây nữa?”

“Thì anh có tiếng vậy mà.”

“Nhưng em mới là người đang đeo nhẫn của anh trên tay.” Anh ngẩng đầu lên, vuốt tóc cho tôi. “Ngày đầu tiên trong cuộc đời anh chính là ngày anh gặp em.”

Câu nói đó làm tôi choáng váng. Tôi phải nuốt nước bọt để trấn tĩnh trước khi thì thầm trả lời. “Em chịu thua rồi đó. Cho anh đó.”

Anh mỉm cười. “Chúa ơi, anh phát điên vì em mất.”

Tôi cười lại với anh. “Em biết mà.”

Tôi giật mình tỉnh dậy, người lạnh toát mồ hôi, tim đập thình thịch. Tôi thấy mình đang nằm trong phòng ngủ lớn thờ hờn hển, đầu óc vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Tránh ra!”

Gideon. Chúa ơi.

“Đừng có đụng vô tôi nữa.”

Tôi tung mền, nhảy khỏi giường chạy ra hành lang qua phòng ngủ phụ, hốt hoảng loạng choạng tìm công tắc đèn. Đèn bật sáng, Gideon đang quần quai giãy giụa trên giường.

“Đừng mà... A,...” Lưng anh cong lên, tay ghì chặt tấm trải giường. “Đau quá!”

“Gideon!”

Anh co giật dữ dội, người đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa làm tim tôi thắt lại. Tôi đặt một tay lên ngực anh.

“Đừng có đụng vô tôi!” Gideon rít lên, chụp lấy tay tôi siết mạnh đến nỗi tôi phải hét lên. Lúc này anh mới mở mắt, nhưng vẫn còn như chưa thoát khỏi giấc mơ.

“Gideon!” Tôi vùng thoát khỏi tay anh.

Anh rướn người lên, ngực phập phồng, hai mắt đờ đẫn. “Eva!”

Rồi như chợt tỉnh, Gideon lập tức buông tay tôi ra, ngồi dậy, gạt tóc lấn mồ hôi khỏi mặt. “Chúa ơi, Eva, anh có làm em đau không?”

Tôi nắm cổ tay, lắc đầu.

“Đưa tay anh xem.” Anh run rẩy với tay ra.

Tôi bước tới, ôm siết anh thật mạnh, áp mặt lên làn da ngực đầm đìa mồ hôi.

“Cung ơi. Anh xin lỗi.” Gideon vẫn còn run bần bật.

“Suyt, không sao đâu mà.”

“Ở đây với anh đi.” Gideon thì thầm, từ từ ngồi xuống sàn, với tôi trong vòng tay. “Đừng bỏ đi nhé.”

“Em không bao giờ bỏ đi đâu.” Môi tôi mấp máy trên ngực anh. “Không bao giờ.”

Tôi mở nước trong bồn tắm rồi leo vô, ngồi sau lưng anh trên bậc thang, gội đầu cho anh, chà xà bông lên người để rửa sạch mồ hôi từ cơn ác mộng. Nước nóng làm anh hết run, nhưng không gì có thể xóa đi vẻ sầu thảm tăm tối trong đôi mắt.

“Anh có kể với ai về mấy cơn ác mộng đó chưa?” Tôi bóp cái khăn để nước chảy xuống.

Gideon lắc đầu.

“Kể em nghe đi. Em là người yêu của anh mà.” Tôi nói thật dịu dàng.

Sau một lúc lâu, anh mới lên tiếng. “Eva, khi em gặp ác mộng... nó có giống những chuyện thật đã xảy ra không, hay là nó đổi ngược lại?”

“Đối với em thì đa số đều giống chuyện đã xảy ra. Anh không phải vậy hả?”

“Có lúc phải, có lúc không. Nhiều lúc là chuyện không có thật.”

Tôi cố nghĩ ngợi một lúc, ước gì mình có đủ chuyên môn để có thể tư vấn cho anh. Nhưng tất cả những gì tôi làm được bây giờ chỉ là yêu anh và lắng nghe thôi. Chứng kiến những cơn ác mộng đó, tôi đau lòng và khổ sở không kém gì anh. “Nó khác theo hướng tốt hơn hay xấu hơn?”

“Trong mơ thì anh chống cự.” Gideon nói nhỏ.

“Nhưng hắn vẫn làm anh đau hả?”

“Ừ, hắn vẫn thắng, nhưng ít ra anh cũng cầm cự được cho tới khi không thể.”

Tôi dội nước nóng lên người anh, cố giữ cuộc đối thoại thật tự nhiên. “Anh đừng có tự xét nét mình như vậy. Lúc đó anh chỉ là đứa con nít thôi mà.”

“Thì em cũng vậy mà.”

Tôi nhắm nghiền mắt, hiểu là anh đã coi mấy đoạn phim và hình của Nathan đưa. “Bởi vì Nathan là tên bệnh hoạn, em bị đau nên mới chống cự như vậy, đó là phản ứng tự nhiên thôi chứ có phải can đảm gì đâu.”

“Anh ước gì tên kia cũng làm anh đau.” Gideon buột miệng. “Anh căm thù chuyện hắn làm cho anh thích.”

“Không phải là anh thích chuyện đó, chỉ là cơ thể anh cảm thấy khoái cảm thôi, hai cái đó khác nhau mà Gideon. Phản ứng bản năng là chuyện mình đâu có kiểm soát được.” Tôi ôm lấy lưng anh. “Hắn là trợ lý cho bác sĩ tâm lý của anh, là người anh được dặn là tin cậy được, mà hắn lại còn có đủ chuyên môn để dụ dỗ anh nữa chứ.”

“Em không hiểu đâu.”

“Vậy thì nói cho em hiểu đi.”

“Hắn... quyến rũ anh, còn anh để cho hắn làm được như vậy. Hắn không thể làm cho anh

thích chuyện đó, nhưng hấn khiến anh không thể cưỡng lại.”

Tôi áp má lên một bên mặt anh. “Anh sợ mình lưỡng tính hả? Nếu anh có như vậy thì em cũng không sợ đâu.”

“Không phải.” Gideon quay lại, đan hai bàn tay với tôi rồi hôn lên môi. “Anh không bao giờ thích đàn ông hết. Nhưng nghe em nói dù vậy em vẫn chấp nhận anh... Anh yêu em nhiều lắm.”

“Cung à.” Tôi hôn anh tha thiết. “Em muốn anh được hạnh phúc, nếu được thì tốt nhất là với em. Anh bị cưỡng hiếp mà, anh là nạn nhân, và anh đã vượt qua được. Không có gì phải xấu hổ hết.”

Gideon kéo tôi xuống cạnh.

Tôi tựa sát vào, đặt tay lên đùi anh. “Em hỏi anh chuyện này được không? Liên quan tới tình dục.”

“Đương nhiên là được.”

“Có lần anh nói với em là anh không làm từ phía sau.” Người anh hơi căng ra. “Nhưng sau đó anh đã... mình đã từng...”

“Anh đã làm cho em bằng tay và lưỡi.” Anh tiếp lời, nhìn tôi chăm chú. Không nhắc tới chuyện ác mộng này nữa, Gideon cũng không còn vẻ ngập ngừng e ngại. Anh trở lại bình tĩnh và làm chủ tình thế như bình thường. “Em thích mà.”

“Còn anh có thích không?” Tôi hỏi nhanh trước khi để mất can đảm.

Anh thở gấp, nước thấm đầy mặt, mái tóc ướt ép ngược ra sau.

Chờ thêm một lúc, tôi nghĩ mình sẽ không được nghe câu trả lời. “Em cũng muốn làm cho anh như vậy, nếu như anh thích.”

Gideon nhắm nghiền mắt. “Ôi, cung ời.”

Tôi với tay xuống ôm trọn lấy anh, rồi đưa ngón tay giữa ra sâu phía sau, vuốt ve nhẹ nhàng. Anh giật mình, hai chân đập khép lại làm nước bắn tung tóe. Trong lòng bàn tay tôi, anh cứng lên như đá.

Tôi nhấc tay ra, bắt đầu vuốt ve anh, cùng lúc đó dán môi lên miệng khi anh bật tiếng rên. “Em sẽ làm bất cứ thứ gì cho anh. Sẽ không có giới hạn, không còn ký ức nào hết. Chỉ anh với

em, và tình yêu thôi. Em yêu anh.”

Anh áp môi vào môi tôi, vừa như khao khát, vừa như thịnh nộ. Một tay khẽ siết hông tôi, tay kia nắm tay, thúc tôi siết chặt hơn.

Tôi bắt đầu cử động, làm nước trong bồn dội sóng. Tiếng rên rỉ của anh làm ngực tôi căng cứng.

“Em điều khiển được khoái cảm của anh nha. Anh mà không nghe lời là em tự chiếm lấy đó.”

Anh khẽ gầm lên, ngửa cổ ra sau. “Cho anh đi!”

“Anh muốn sao cũng được.” Tôi cười.

©STENT

“Anh đeo cà vạt xanh dương đi, cái cùng màu với mắt anh đó.” Tôi nhìn Gideon đang chọn quần áo cho ngày làm việc cuối cùng trong tuần.

Anh quay lại nhìn tôi đang ngồi trên mép giường với ly cà phê trên tay, nở nụ cười triu mến.

“Em thích mắt anh. Mắt anh đẹp lắm.” Tôi nhún vai.

Anh lấy cái cà vạt xuống rồi bước ra khỏi tủ quần áo, tay cầm bộ vét màu xám. Trên người Gideon lúc này chỉ có mỗi cái quần đùi màu đen, nên tôi tha hồ chiêm ngưỡng cơ thể săn chắc và làn da rám nắng căng bóng của anh.

“Nhiều khi anh thấy mình suy nghĩ giống nhau một cách kỳ lạ. Anh chọn bộ vét này là vì nó giống màu mắt của em.”

Tới phiên tôi mỉm cười, hai chân đung đưa vì cảm thấy tràn trề tình yêu và hạnh phúc.

Gideon đặt quần áo lên giường rồi bước lại trước mặt tôi. Tôi ngược lên nhìn anh, tim đập rộn ràng.

Anh ôm lấy hai bên má, ngón tay cái vuốt vuốt hàng lông mày. “Một màu xám tuyệt đẹp, và đầy biểu cảm nữa.”

“Không công bằng chút nào, vì nó mà anh lúc nào cũng biết được tâm trạng của em, trong khi em nhìn mặt anh thì chẳng bao giờ đoán được gì hết.

Anh cúi xuống hôn lên trán tôi. “Vậy mà anh có bao giờ giấu em được cái gì đâu.”

“Anh nói sao cũng được.”

Gideon bắt đầu thay quần áo. “Mà em muốn anh làm cho em một chuyện.”

“Bất cứ chuyện gì cũng được.”

“Nếu anh phải tới dự một sự kiện nào đó mà không đi cùng em được thì em muốn anh đưa Ireland đi.”

Anh dừng lại khi đang cài nút giữa chừng. “Nó mới có mười bảy tuổi thôi mà. Eva.”

“Thì đã sao? Em gái anh rất xinh đẹp, thanh lịch và rất ngưỡng mộ anh nữa. Cô bé sẽ làm cho anh tự hào.”

Anh thở dài, mặc nốt quần. “Anh chỉ thấy là nó sẽ rất buồn chán ở mấy cái sự kiện không phù hợp chút nào.”

“Lần trước qua nhà em ăn tối anh cũng nói vậy, nhưng cuối cùng Ireland đâu có chán đâu.”

“Tại vì có em.” Anh cãi. “Nó thích chơi với em.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê. “Vậy mà anh nói sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn.”

“Anh không có vấn đề gì khi phải đi dự tiệc một mình hết, Eva à. Anh đã hứa với em là sẽ không gặp Corinne nữa rồi mà.”

Tôi liếc nhìn anh qua vành ly, không nói gì hết.

Gideon bỏ áo vô quần, tỏ ra bức bối. “Thôi được rồi.”

“Cảm ơn anh.”

“Em đang ránh nhin không cười khoái chí đó phải không.” Anh lẩm bẩm.

“Ừ, em đang nhin.”

Anh đứng yên, nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân.

“Đừng có hòng nha, sáng nay mình đã vui vẻ rồi đó.”

“Em có hộ chiếu không?” Anh hỏi.

Tôi nhú mày. “Có. Sao vậy?”

Anh vớ lấy cái cà vạt. “Sẽ cần tới đó.”

Tôi bắt đầu phấn khích. “Để làm chi?”

“Đi du lịch.”

“Úi chà.” Tôi nhảy xuống đất. “Đi đâu?”

Anh thắt cà vạt nhanh thoăn thoắt, ánh mắt có vẻ tinh quái. “Thì một chỗ nào đó.”

“Anh định bắt cóc em hả?”

“Tưởng tượng hai đứa mình ở trên một hoang đảo miền nhiệt đới, em lúc nào cũng không mặc gì hết, và hai đứa mình có thể vui vẻ bất cứ khi nào.”

Tôi chống tay lên hông. “Da rám nắng, chân vòng kiềng. Gọi tình quá ha!”

Anh cười lớn làm tôi rợn rợn theo.

“Tối nay anh muốn gặp em.” Gideon khoác áo vét lên người.

“Anh chỉ muốn vui vẻ nữa thôi chứ gì.”

“Thì anh nhớ là em cứ luôn miệng kêu anh đừng có dừng lại mà.”

Tôi khịt mũi, bỏ ly cà phê xuống bàn rồi bước qua tủ lấy quần áo. Gideon đưa tay định bắt lấy thì tôi né. Nhưng lúc đang mở ngăn kéo chứa mấy bộ đồ lót Carine Gilson mà Gideon mua để sẵn cho tôi, thì anh ôm choàng lấy tôi từ sau lưng.

“Để anh làm cho em nhớ lại nhé.” Anh thì thào.

“Anh không phải đi làm hả? Em thì phải đi đó.”

“Em qua làm chung chỗ với anh đi.”

“Qua rót cà phê rồi ngồi chờ ‘phục vụ’ anh hả?”

“Anh nói nghiêm túc đó.”

“Em cũng vậy.” Tôi quay lại nhìn anh, hơi gấp gáp nên hất phải cái túi xách làm nó rớt xuống sàn. “Em thích công việc em đang làm. Anh biết mà.”

“Em là người có năng lực.” Anh đặt tay lên vai tôi. “Anh cần người như em.”

“Không được. Em không nhận sự giúp đỡ của dượng cũng là vì em muốn tự tiến thân mà.”

“Anh biết. Anh tôn trọng điều đó.” Gideon vuốt ve cánh tay tôi, xoa dịu. “Anh cũng khởi đầu như vậy, cái họ Cross này cứ lăm le dìm anh xuống. Anh không tước đi cơ hội chứng tỏ năng lực của em đâu, em cũng sẽ phải cố gắng như bao nhiêu người khác.”

Tôi cố nén cảm giác thương cảm cho hoàn cảnh của anh, có người cha bị kết tội lừa đảo và tự tử để không phải ở tù. “Anh nghĩ là sẽ có người chịu tin em được nhận vào làm là do năng lực chứ không phải tại em đang là bồ nhí của anh hả?”

“Em tin đi.” Anh lắc vai cô. “Em bực cũng được, nhưng mà không được nói hai đứa mình như vậy.”

Tôi đẩy tay anh ra. “Ai cũng sẽ nói vậy thôi.”

Anh gầm gừ. “Vậy chứ tại sao em đã có thể thành viên ở Equinox với Krav Maga rồi mà vẫn đăng ký ở Cross Trainer hả, giải thích đi.”

Tôi mặc quần áo. “Đó là chuyện khác.”

“Có gì khác đâu.”

Tôi bước lại gần anh, cơn bực tức càng dâng cao khi dẫm phải mấy thứ rớt ra từ túi xách nãy giờ. “Waters Field & Leaman đâu có cạnh tranh gì với Cross Industries của anh đâu. Tụi em chỉ cung cấp dịch vụ cho anh thôi mà.”

“Bộ em nghĩ em sẽ không bao giờ phải làm dự án cho một trong những đối thủ cạnh tranh của anh hả?”

Thật sự là khi nhìn anh đứng đó, áo vét chưa cài nút, cà vạt đẹp không chệ vào đâu được, tôi không thể suy nghĩ nhiều. Anh quá đẹp, quá hoàn hảo, giống như hiện thân của tất cả mọi thứ tôi hằng mong ước. Làm sao tôi có thể từ chối anh chuyện gì chứ.

“Vấn đề là nếu làm theo lời anh thì em sẽ không thấy vui đâu, Gideon à.” Tôi lí nhí thú nhận.

“Lại đây với anh.” Anh giang tay ra ôm lấy tôi, đặt môi lên thái dương, nói khẽ. “Một ngày nào đó, chữ Cross trong tên công ty sẽ không còn là của mình anh nữa đâu.”

Cơn giận dịu đi một chút. “Mình đừng nói chuyện này bây giờ được không?”

“Thêm một điều nữa thôi: em sẽ phải làm đơn xin việc như bao nhiêu người khác, và anh sẽ không can thiệp. Nếu em được nhận, em sẽ làm ở khác tầng với anh, và sẽ phải tự nỗ lực để thăng tiến, anh không can thiệp chuyện đó luôn.”

“Nhưng nó quan trọng đối với anh.” Tôi chỉ ra hàm ý của anh.

“Thì đương nhiên rồi. Cả hai đứa mình đều phải làm việc cật lực để xây dựng tương lai mà. Đó là chuyện tất yếu thôi.”

Tôi miễn cưỡng gật đầu. “Em cần phải được độc lập.”

Gideon kéo mặt tôi lại sát anh. “Đừng quên điều cốt lõi vẫn luôn là làm việc chăm chỉ và chứng tỏ là mình có năng lực. Người ta sẽ đánh giá được thôi.”

“Giờ em phải thay đồ đi làm.”

Anh đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ.

Lúc cúi xuống lượm đồ trong túi xách lên, tôi giật mình khi thấy cái hộp gương trang điểm đã bể vì bị tôi đập trúng. Không phải tôi tiếc của mà một sợi dây điện nhỏ thò ra khỏi cái vỏ hộp bằng nhựa làm tôi lạnh người.

Gideon cũng cúi xuống định giúp. Tôi nhìn anh. “Cái này là cái gì đây?”

Anh cầm cái hộp bể ra, để lộ một con chip có ăng-ten. “Có thể là thiết bị nghe lén, hoặc là định vị.”

Tôi nhìn anh sững sờ, môi mấp máy không thành tiếng. “Của cảnh sát?”

“Anh có cho lắp thiết bị làm nhiễu sóng trong nhà này.” Câu đó làm tôi sững sốt hơn. “Mà chắc là không phải đâu, thẩm phán sẽ không đời nào cho phép họ làm vậy đâu, đâu có lý do gì hợp pháp để được quyền nghe lén em.”

“Chúa ơi!” Tôi ngồi bệt xuống đất, cảm thấy buồn nôn.

“Anh sẽ cho người điều tra vụ này.” Gideon vuốt tóc tôi. “Có khi nào là mẹ em không?”

Tôi nhìn anh tuyệt vọng.

“Eva nè!”

“Trời ơi! Gideon!” Tôi chụp lấy điện thoại, bấm gọi cho Clancy, vệ sĩ của cha dượng tôi. Clancy vừa nhấc máy là tôi nói luôn. “Cái thiết bị nghe lén trong hộp trang điểm là của anh phải không?”

Im lặng vài giây. “Phải, định vị chứ không phải nghe lén.”

“Quý thần ơi, Clancy!”

“Trách nhiệm của tôi phải làm vậy.”

“Trách nhiệm cái quái gì!” Tôi nạt lại, trước mắt hiện ra hình ảnh anh chàng Clancy to con, mái tóc vàng đậm cắt húi cua như kiểu quân đội, nhìn khá dữ dằn. Nhưng tôi không sợ. “Anh biết làm vậy là không đúng mà.”

“Khi Nathan Barker xuất hiện thì sự an toàn của cô là quan trọng hơn hết. Hắn ta rất gian xảo, nên tôi phải theo dõi cả hai người. Ngay khi cảnh sát xác nhận hắn đã chết là tôi tắt nó đi rồi.”

Tôi nhắm nghiền mắt. “Tôi không giận vì cái thiết bị định vị, nhưng việc tôi không được báo trước là tôi bị theo dõi là hoàn toàn sai. Đó là xâm phạm quyền tự do của tôi, anh biết không!”

“Tôi hiểu. Nhưng bà Stanton không muốn làm cô hoảng sợ.”

“Tôi là người lớn, có hoảng sợ hay không tự tôi sẽ quyết định.” Lúc nói câu đó tôi liếc nhìn Gideon, vì có ý ám chỉ cả anh trong đó.

Cái nhướn mày cho thấy anh hiểu ý.

“Tôi không phản đối.” Clancy nói cộc lốc.

“Anh nợ tôi đó.” Trong đầu tôi biết mình sẽ đòi món nợ này.

“Cô biết phải tìm tôi ở đâu rồi.”

Tôi cúp máy rồi nhắn tin cho mẹ. *Mẹ con mình có chuyện cần bàn.*

Sự thất vọng và bức tức làm người tôi chùng xuống.

“Cưng nè.”

Tôi nhìn anh cảnh cáo. “Anh đừng có mà tìm cách biện hộ cho mẹ hay cho bản thân anh đó.”

Ánh mắt dịu dàng, nhưng gương mặt anh vẫn lộ vẻ cương quyết. “Anh còn nhớ phản ứng của em khi hay tin Nathan xuất hiện ở New York mà. Anh nghĩ là bất cứ ai yêu thương em đều sẽ làm tất cả mọi thứ để bảo vệ em khỏi hấn.”

Đúng là chuyện đó làm tôi khá khó xử, bởi vì không thể phủ nhận là tôi cũng thấy may mắn khi mình chỉ nghe tin đó lúc Nathan đã chết rồi. Nhưng mặt khác tôi cũng không muốn mọi người cứ giấu tôi hết những chuyện không vui. Đó là một phần cuộc sống mà.

Tôi với lấy tay anh, siết mạnh. “Em cũng muốn làm vậy cho anh.”

“Anh đã giải quyết chuyện của anh rồi.”

“Cả chuyện của em nữa.” Nhưng hai đứa vẫn còn phải ngủ riêng. “Em muốn anh điều trị trở lại với bác sĩ Petersen.” Tôi nói nhỏ.

“Hôm thứ Ba anh có đi.”

“Vậy hả?” Tôi vô cùng ngạc nhiên khi biết anh vẫn theo lịch điều trị.

“Ừ. Từ đó tới giờ anh chỉ bỏ có một buổi thôi.”

Chính là hôm mà anh giết Nathan...

Anh vuốt nhẹ tay tôi. “Giờ chỉ còn có em với anh thôi.” Như thể anh đọc được suy nghĩ của tôi.

Tôi rất muốn tin câu nói đó.

Tôi đi làm trong tâm trạng rất mệt mỏi. Thường thì đó là dấu hiệu không tốt cho cả ngày. Ít ra thì hôm nay đã là thứ Sáu, sắp tới kỳ nghỉ cuối tuần và nghĩa là tôi lại được nằm ườn một chỗ. Mà nếu tối thứ Bảy đi chơi về khuya quá thì sáng Chủ nhật tôi sẽ nằm ườn như vậy thật. Lâu lắm rồi tôi không đi chơi với hội con gái, cũng tới lúc thấy thèm được thoải mái một chút.

Chỉ trong vòng bốn mươi tám tiếng vừa rồi, tôi phát hiện ra một loạt sự kiện: người yêu tôi chính là thủ phạm giết kẻ đã cưỡng bức tôi trước đây; rồi anh chàng người yêu cũ đang muốn quay lại; còn bồ cũ của người yêu tôi thì lại tìm cách công kích anh trên mặt báo; trong khi đó, mẹ tôi vẫn lén đặt thiết bị định vị theo dõi tôi từ trước giờ, giống như theo dõi một chú cún cưng vậy.

Trời ạ! Một đứa con gái tuổi tôi thì có thể chịu đựng được ngần đó chuyện cùng một lúc hay sao?

“Sẵn sàng để ngày mai đi chơi chưa?” Megumi hỏi khi bấm nút mở cửa cho tôi vào.

“Rồi chứ! Shawna bạn mình vừa nhắn tin sáng nay nói cô ấy sẽ đi được đó.” Tôi ráng mỉm cười. “Mình đã đặt xe limousine rồi, xe sẽ đưa bọn mình tới những chỗ VIP, có sẵn vé vào cửa luôn.”

“VẬY HẢ?” Megumi không giấu vẻ phấn khích, nhưng vẫn không quên hỏi. “Tốn hết bao nhiêu vậy?”

“À không, của một người bạn sắp xếp cho mình thôi.”

“Bạn tốt quá!” Nụ cười toe toét của cô nàng làm tôi cũng vui lây. “Sẽ tuyệt lắm đây! Lát đi ăn trưa kể mình nghe kỹ hơn nhé!”

“Được thôi. Mình cũng muốn nghe bồ kể về bữa trưa hôm qua đó.”

“Ôi, nói về chuyện không rõ ràng.” Megumi than vãn. “Kêu là không có gì nghiêm túc, vậy mà anh chàng tới tận đây rủ mình đi ăn trưa. Nếu thật sự chỉ đi chơi cho vui thì mình sẽ không bao giờ xuất hiện bất ngờ ở công ty người ta để rủ đi ăn vậy đâu.”

“Kỳ cục vậy!” Tôi cũng bức giùm Megumi, đồng thời thầm cảm ơn trời vì thấy mình may mắn hơn trong chuyện tình cảm.

Xong tôi đi về bàn chuẩn bị bắt đầu làm việc. Khi nhìn thấy khung hình để trên bàn, bỗng dưng tôi muốn liên lạc với anh. Mười phút sau, tôi gọi cho August nhờ đặt một bó hoa hồng đỏ thắm giao tới văn phòng của Gideon, kèm theo lời nhắn:

Em bị trúng bùa mê của anh rồi,

vẫn mãi nghĩ tới anh đây.

Vừa xong thì Mark xuất hiện. Nhìn mặt anh là tôi biết ngay mọi chuyện không được ổn. “Cà phê không?” Tôi hỏi.

Mark gật đầu. Tôi đứng dậy đi với anh tới phòng nghỉ.

“Tối qua Shawna qua nhà anh chơi.” Mark nói. “Con bé nói tối mai tụi em đi chơi hả.”

“Phải rồi. Anh có phiền không?”

“Sao lại phiền?”

“Thì em đi chơi với ‘em dâu’ của anh đó.” Tôi giải thích.

“À, không sao... em cứ việc...” Anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc xoăn rất ngắn. “Anh thấy vậy cũng hay.”

“Vậy tốt quá.” Tôi biết là anh có chuyện, nhưng không tiện hỏi. “Chắc là sẽ vui lắm. Em sốt ruột ghê.”

“Shawna cũng vậy.” Mark thò tay lấy hai gói cà phê, còn tôi lấy ly trên kệ xuống.

“Con bé đang mong Doug về, chắc sẽ cầu hôn đó.”

“Ôi chao, vậy thì vui quá. Coi như năm nay trong gia đình có đến hai đám cưới luôn! Trừ khi là anh định đính hôn trước rồi đợi một thời gian nữa...”

Mark đưa tôi một ly cà phê đã pha xong, tôi cầm lấy rồi qua tủ lạnh lấy sữa.

“Sẽ không có chuyện đó đâu, Eva.”

Giọng Mark vô cùng chán chường. Lúc quay lại, tôi thấy đầu anh hơi cúi xuống.

Tôi vỗ nhẹ vai sếp. “Anh đã cầu hôn chưa?”

“Chưa. Hỏi làm gì nữa. Hôm qua Steven hỏi Shawna là hai đứa có định có con sau khi cưới không, vì Shawna vẫn còn đang đi học. Khi con bé nói không, anh ấy giảng ngay một bài nào là hôn nhân chỉ dành cho những người đã sẵn sàng để xây dựng gia đình thôi, rồi nào là nếu chưa sẵn sàng thì chỉ nên duy trì mối quan hệ bình thường cho đơn giản. Giống y như những gì anh đã nói hồi xưa lúc anh ấy cầu hôn anh.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê. “Mark à, anh chưa hỏi thì làm sao biết anh ấy sẽ trả lời thế nào.”

“Anh sợ.” Mark thú nhận, cúi nhìn cái ly trên tay. “Anh muốn tụi anh tiến xa hơn, nhưng anh cũng sợ sẽ làm hỏng những gì đang có hiện giờ. Lỡ như Steve nghĩ trong mối quan hệ này tụi anh cần những thứ khác nhau, rồi...”

“Chưa làm đã sợ rồi, sắp.”

“Lỡ như anh không chấp nhận nổi khi bị từ chối thì sao?”

À... Cảm giác đó thì tôi hiểu. “Vậy chứ anh có chấp nhận đoán mò vậy hoài không?”

Anh lắc đầu.

“Vậy thì anh phải nói với anh ấy tất cả những gì anh nói với em bữa giờ.” Tôi nghiêm giọng:

Mark nhếch miệng cười. “Anh xin lỗi, cứ bắt em nghe chuyện này hoài. Tại em lúc nào cũng có những lời khuyên giúp anh suy nghĩ sáng suốt hơn.”

“Anh biết mình phải làm gì mà, anh chỉ cần bị thúc cho một cái thôi. Mà em thì giỏi mấy chuyện hồi thúc đó lắm.”

Anh cười tươi hơn. “Thôi hôm nay mình đừng có đụng vô cái quảng cáo dịch vụ luật sự ly hôn nha.”

“Vậy làm hãng hàng không đi.” Tôi đề xuất. “Em có vài ý tưởng.”

“Cũng được. Bắt tay vào việc thôi.”

Cả buổi sáng làm việc căng thẳng khiến tôi thấy đỡ hơn. Tôi muốn Mark bận bịu để khỏi lo nghĩ nhiều nữa. Đối với tôi công việc luôn là liều thuốc tốt nhất, và bây giờ rõ ràng là với Mark cũng vậy.

Tối giờ ăn trưa, tôi về cất máy tính thì thấy một phong bì để trên bàn. Tim đập rộn ràng, tôi run run gỡ hai sợi dây mảnh, mở ra thấy tờ giấy bên trong.

Em là phép màu của anh.

Em biến giấc mơ anh thành sự thật.

Tôi áp mảnh giấy lên ngực, ước gì đang ôm người viết ra nó. Khi tôi lan man nghĩ tới chuyện sẽ rải những cánh hoa hồng lên giường thì điện thoại reo. Không có gì đáng ngạc nhiên khi đầu dây bên kia cất lên giọng nói pha tiếng thổ đầy nữ tính của mẹ.

“Eva à, Clany nói với mẹ rồi. Con đừng có giận nhé, con phải hiểu là...”

“Con hiểu rồi.” Tôi mở ngăn kéo, cất cái phong bì của Gideon vô túi xách. “Bây giờ thì không còn Nathan Barker để làm lý do nữa. Nếu mẹ còn có thiết bị nghe lén hay theo dõi hay gì gì đó trong đồ đạc của con thì mẹ nói luôn đi, Từ giờ về sau con mà còn tìm thấy bất cứ thứ gì nữa là con không bỏ qua đâu.”

Bà thở dài. “Mình gặp mặt rồi nói chuyện nhé? Giờ mẹ đưa Cary đi ăn trưa, xong mẹ sẽ ở nhà chờ con về.”

“Cũng được.” Con bực tức nhanh chóng biến đi đâu mất. Tôi luôn biết ơn mẹ vì bà yêu thương Cary như con ruột, thứ tình cảm mà anh chưa bao giờ có. Hơn nữa mẹ với Cary lại rất hợp nhau về phương diện thời trang và làm đẹp, nên lúc nào cũng thân thiết.

“Mẹ yêu con nhất trên đời, Eva à.”

Tôi thở dài. “Con biết rồi. Con cũng yêu mẹ.”

Điện thoại chớp đèn báo có một cuộc gọi khác từ quầy lễ tân, tôi tạm biệt mẹ rồi cúp máy.

“Eva nè,” Giọng Megumi hơi thì thầm. “Cái cô ả lần trước tới kiểm bồ mà bồ không tiếp đó, lại đang ở đây đòi gặp bồ nè.”

Tôi nhú mày, mất vài giây mới nhớ ra. “Magdalene Perez?”

“Đúng rồi đó. Mình nên nói sao với cô ta đây?”

“Không cần nói gì cả.” Tôi đứng dậy, cảm thấy lần này mình đã sẵn sàng để nói chuyện với cô nàng này, người vốn là bạn thân nhưng lại yêu thầm Gideon.

“Mình đứng ngoài chờ nhé?”

“Ôi trời! Mình ra liền đây, không lâu đâu, rồi tụi mình đi ăn.”

Tôi tô lại son rồi mới xách túi đi ra. Khi gặp Magdalene ngoài phòng chờ, trên môi tôi là nụ cười vì đang nghĩ tới mảnh giấy Gideon mới gửi. Nhìn thấy tôi cô nàng đứng dậy, vẫn vẻ đẹp lộng lẫy khiến tôi phải thầm ngưỡng mộ.

Hồi tôi mới gặp Magdalene, cô ta để tóc dài và thẳng giống Corinne Giroux. Nhưng bây giờ thay vào đó là mái tóc ngắn cổ điển ôm lấy gương mặt làm nổi bật những đường nét yêu kiều. Hôm nay Magdalene mặc quần màu kem với áo đen sát cánh có thắt nơ ngang hông. Đôi hoa tai và dây chuyền ngọc trai càng góp phần tăng thêm vẻ thanh lịch.

“Chào Magdalene.” Tôi ra hiệu cho cô ngồi xuống, rồi kéo ghế ngồi đối diện trong căn phòng nhỏ. “Cô tìm tôi có việc gì?”

“Xin lỗi vì phiền cô làm việc, hôm nay tôi đến thăm Gideon nên cũng muốn ghé qua cô luôn. Tôi có chuyện cần hỏi cô.”

“Vậy hả?” Tôi đặt túi xách xuống, bắt chéo chân rồi kéo lại cái váy màu đỏ tía, trong lòng thầm bực bội khi nghĩ tới chuyện cô ả có thể đường đường chính chính đi gặp người yêu tôi, trong khi tôi thì không được làm vậy. Không có cách nào hết.

“Hôm nay có một ả phóng viên ghé qua văn phòng tôi để dò la thông tin của Gideon.”

Tôi nắm chặt tay vịn trên ghế. “Deanna Johnson phải không? Cô không trả lời cô ta chứ hả?”

“Đương nhiên là không rồi.” Magdalene nhào người tới trước, chống khuỷu tay lên đầu gối. Đôi mắt đen buồn rười rượi. “Cô ta cũng đã tìm tới cô trước rồi chứ gì.”

“Có.”

“Cô nàng đó là dạng mà anh ấy thích.” Magdalene nhìn tôi dò xét.

“Tôi cũng thấy vậy.”

“Cũng là loại người mà anh ấy mau chán.” Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười buồn bã. “Anh ấy nói với Corinne là hai người họ không nên gặp nhau thường nữa, chỉ nên làm bạn từ xa thôi. Nhưng tôi ngờ là cô cũng đã biết chuyện đó nốt.”

Tin đó làm tôi vui hẳn. “Sao mà tôi biết được?”

“Ồ, chắc thế nào cô chả có cách.” Đôi mắt cô nàng thấp thoáng một sự cảm thông pha lẫn chút thích thú.

Đáng ngạc nhiên là giờ đây tôi cảm thấy khá thoải mái với Magdalene. Có lẽ bởi vì so với những lần trước gặp nhau, lần này cô nàng tỏ ra vui vẻ dễ chịu hơn. “Cô có vẻ tươi tắn hơn trước.”

“Tôi cũng đang cố để được vậy. Trước đây người tôi nghĩ là bạn thì hóa ra lại là con rắn độc. Chấm dứt quan hệ với anh ta xong tôi thấy tỉnh táo hơn nhiều.” Cô nàng ngồi thẳng người dậy. “Giờ cũng đang bắt đầu hẹn hò với người khác.”

“Vậy thì tốt.” Tôi thật lòng mong muốn mọi chuyện tốt đẹp, bởi Magdalene đã từng bị Christopher, em trai của Gideon, lợi dụng một cách đáng kinh tởm. Cô ta không biết là tôi biết chuyện đó. “Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ.”

“Tôi cũng mong vậy. Gage khác xa Gideon, thuộc kiểu người nghệ sỹ hay trầm tư nghĩ ngợi.”

“Dạng sâu sắc hả?”

“Ừ, sâu thăm thẳm. Hy vọng tôi sẽ hiểu được anh ấy.” Vừa đứng lên cô nàng vừa nói tiếp. “Thôi không phiền cô nữa, tôi chỉ thấy lo vụ cô ả phóng viên nên định bàn với cô thôi.”

Tôi cũng đứng dậy, đính chính. “Cô lo là tôi sẽ kể chuyện của Gideon với cô ta thì đúng hơn.”

Magdalene cũng không cãi. “Tạm biệt, Eva.”

“Tạm biệt.” Tôi nhìn theo cô nàng ra khỏi cửa.

“Cũng không tệ hả?” Megumi bước tới cạnh tôi. “Không có cào cấu cắn xé gì hết.”

“Để coi được bao lâu.”

“Đi ăn được chưa?”

“Mình sắp chết đói rồi. Đi thôi.”

Năm tiếng rưỡi sau, khi tôi bước vô nhà thì đập vào mắt là cảnh tượng mẹ với Cary đang ngồi trong phòng khách, trước mặt là một cái đầm dạ hội cầu kỳ màu bạc hiệu Nina Ricci trải trên ghế sa lông.

“Tuyệt đẹp phải không con?” Mẹ hồ hởi. Chính bà cũng tuyệt đẹp trong cái đầm ôm tay ngắn kiểu thập niên năm mươi, có họa tiết là mấy trái anh đào nhỏ li ti. Mái tóc vàng chải thành lọn dày ôm lấy gương mặt mỹ miều. Phải thừa nhận một điều là mẹ tôi ăn mặc hay trang điểm kiểu nào cũng lộng lẫy cả.

Ai cũng nói tôi giống mẹ, chỉ trừ đôi mắt màu xám với dáng người đầy đặn là thừa hưởng từ

nhà họ Reyes thôi. Trong khi mắt mẹ màu xanh dương nhạt thì tôi sở hữu đôi mắt xám và những đường cong mà dù tập tành cỡ nào hay ăn mặc kiểu gì cũng không giấu được. Tôi vẫn còn ngạc nhiên khi Gideon mê mẩn cơ thể của tôi, vì trước đây anh có tiếng là chỉ thích những cô gái tóc nâu có dáng người cao và thanh mảnh thôi.

Tôi bỏ túi xách xuống, hỏi. “Có dịp gì vậy?”

“Tiệc gây quỹ từ thiện, thứ Năm tuần sau đó.”

Tôi nhìn qua Cary, thấy anh gật đầu ý là sẽ đi chung. “Được thôi.”

Mẹ tôi cười rạng rỡ. Từ sau chuyện của tôi, bà thường xuyên đóng góp cho các tổ chức từ thiện giúp đỡ phụ nữ và trẻ em bị lạm dụng. Mỗi khi có dịp nào trang trọng là bà thường mua vé cho tôi với Cary tham dự.

“Uống chút rượu nhé?” Cary cũng nhận ra là tôi đang hơi khó chịu.

Tôi nhìn anh đầy biết ơn. “Ừ, cho em với.”

Cary vừa đi khỏi, mẹ đứng lên trên đôi giày gót đỏ vô cùng gợi cảm, bước qua ôm lấy tôi. “Ngày hôm nay của con thế nào?”

“Nhiều chuyện kỳ cục. Mà may là qua hết rồi.”

“Cuối tuần này con có định làm gì không?” Mẹ lùi ra, nhìn mặt tôi dò xét.

Tôi bắt đầu cảnh giác. “Cũng có vài cái hẹn.”

“Cary nói với mẹ là con đang hẹn hò với một người. Ai vậy? Làm nghề gì?”

“Mẹ à.” Tôi nói thẳng luôn. “Mình thỏa thuận rồi mà, không lấn cấn gì nữa đúng không? Hay mẹ còn chuyện gì chưa nói với con nữa?”

Bà bắt đầu bồn chồn, thậm chí còn hơi vặn vẹo tay vào nhau. “Eva à, khi nào con có con rồi con mới hiểu. Biết con mình không an toàn là lo lắng kinh khủng lắm...”

“Mẹ!”

“Mà nhất là có sắc đẹp thì lại càng dễ bị nguy hiểm.” Bà vội vàng nói tiếp. “Con toàn quen biết với những người có thể lực, dễ sinh chuyện lắm...”

“Người có thể lực là người nào đâu hả mẹ?”

Mẹ nổi cáu. “Không cần phải nói giọng đó với mẹ. Mẹ chỉ đang cố gắng...”

“Con nghĩ mẹ nên về đi.” Tôi lạnh lùng ngắt lời bà, bao nhiêu giận dữ chực trào ra.

“Cái đồng hồ Rolex.”

Tôi nghe như cái tát vô mặt.

Tôi thụt lùi, theo phản xạ đưa tay che cái đồng hồ trên tay phải. Đó là một món quà quý giá của mẹ và dựng Stanton tặng lúc tôi ra trường. Thậm chí lúc đó tôi còn nghĩ là nếu sau này may mắn có một đứa con gái tôi sẽ tặng lại cho nó nữa.

“Mẹ nói giỡn đó hả?” Tôi bật khóa, cái đồng hồ rơi bịch xuống sàn. Thì ra chẳng phải quà cáp gì cả, mà chỉ là cái còng tôi đeo trên tay bấy lâu nay. “Mẹ quá đáng lắm rồi!”

Bà đỏ bừng mặt. “Eva, con phản ứng thái quá rồi đó. Không phải...”

“Phản ứng thái quá hả? Trời ơi, nghe nực cười thiệt!” Tôi giơ hai ngón tay làm cữ trước mặt bà. “Chỉ còn thiếu bấy nhiêu đây nữa thôi là con đã gọi cảnh sát và kiện mẹ tội xâm phạm quyền riêng tư rồi đó.”

“Mẹ là mẹ của con!” Giọng bà dịu dần, như lời bào chữa. “Mẹ có trách nhiệm phải bảo vệ con.”

“Con là người trưởng thành, hai mươi bốn tuổi rồi.” Tôi lạnh lùng. “Theo luật thì con đã có thể tự bảo vệ mình.”

“Eva Lauren...”

“Thôi đủ rồi.” Tôi giơ tay lên trong một giây. “Con phải đi ra khỏi đây. Con đang giận tới mức không thể nói chuyện được nữa. Con không muốn nói chuyện với mẹ nữa, trừ khi mẹ xin lỗi con. Nếu mẹ không chịu nhận mình sai thì làm sao con tin được là mẹ sẽ không làm vậy nữa.”

Tôi đi qua bàn lấy túi xách, vừa lúc Cary bước ra, tay bùng cái mâm với mấy ly rượu. “Em sẽ về sau.”

“Con không thể bỏ đi như vậy được.” Mẹ tôi bật khóc, chuẩn bị lên cơn vật vã. Lúc này tôi không muốn nhìn thấy chuyện đó.

“Con cứ đi đó.” Tôi lẩm bẩm qua hơi thở.

Cái đồng hồ Rolex chết tiệt. Nghĩ tới nó là lòng tôi đau nhói, vì trước giờ tôi rất quý món quà đó. Giờ thì chẳng còn gì cả.

“Để con bé đi đi.” Cary bình tĩnh dỗ dành. Hơn ai hết anh biết cách xử lý những cơn kích động như thế này. Thật là không phải khi bỏ anh lại với mẹ, nhưng tôi phải đi thôi. Nếu tôi chỉ vô phòng thì mẹ lại sẽ đứng ngoài cửa khóc lóc tới khi tôi chịu thua thì thôi. Tôi sẽ không chịu nổi khi thấy bà như vậy vì mình.

Bước ra khỏi nhà, tôi đi thẳng qua căn hộ của Gideon, vội vàng mở cửa vô nhà trước khi bật khóc nức nở hay bị mẹ đuổi kịp. Tôi không còn chỗ nào khác để đi, càng không thể ra đường trong bộ dạng lúc này được. Ngoài mẹ ra, khả năng là còn nhiều người khác có thể đang theo dõi tôi, ví dụ như cảnh sát, Deanna Johnson, hay thậm chí nhiều tay săn ảnh khác nữa chứ.

Tôi ráng lết vô được tới sa lông, rồi nằm lăn ra, để nước mắt tha hồ chảy.

“Cưng à.”

Giọng nói và bàn tay anh kéo tôi khỏi giấc ngủ. Tôi làu bàu khi bị anh đẩy qua một bên, rồi cảm thấy hơi ấm của anh từ sau lưng mình. Gideon choàng một tay qua kéo tôi sát vô người

Gối đầu lên tay anh, tôi lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, tôi có cảm giác như mình đã ngủ lâu lắm rồi. Tôi cứ nằm đó, nhắm mắt, chìm vào hơi ấm của Gideon, hít lấy mùi hương từ cơ thể anh. Một lúc sau tôi quyết định không nên ngủ nữa để khỏi làm đồng hồ sinh học bị xáo trộn hơn. Từ lúc quay trở lại với nhau, hai đứa thường xuyên thức khuya dậy sớm, nên bây giờ bắt đầu thấy hậu quả.

“Hồi chiều em nằm đây khóc hả.” Anh vùi mặt lên tóc tôi. “Nói anh nghe coi chuyện gì vậy?”

Tôi quàng hai tay qua, rúc vào người anh, rồi kể anh nghe chuyện cái đồng hồ. “Có thể em phản ứng hơi quá, tại lúc đó đang mệt nên cũng dễ nổi nóng, nhưng mà thật sự là đau lòng lắm. Coi như một món quà mà em luôn trân trọng giờ chẳng còn gì hết, anh hiểu không?”

“Anh hiểu rồi.” Tay anh xoa xoa bụng tôi. “Anh rất tiếc khi nghe chuyện này.”

Nhìn ra cửa sổ thấy trời tối hẳn, tôi hỏi. “Mấy giờ rồi?”

“Hơn tám giờ.”

“Anh về lúc nào?”

“Sáu giờ rưỡi.”

“Sao về sớm vậy?”

“Biết em ở đây là anh phải về ngay. Từ lúc nhận được hoa là anh đã mong gặp em rồi.”

“Anh thích hoa không?”

Gideon cười. “Phải nói thật là... đọc thông điệp của em bằng nét chữ viết tay của Angus... cảm giác lạ lắm.”

“Em không muốn có rủi ro gì.”

Anh hôn lên mũi tôi. “Nguy hiểm vậy mà em vẫn ráng chiều chuộng anh nữa.”

“Em thích làm vậy mà. Em phải chiều anh thật nhiều để anh không còn muốn quen ai khác nữa hết.”

Ngón tay anh vuốt nhẹ lên môi tôi. “Thì từ lần đầu mình gặp nhau là em đã làm được rồi đó.”

“Nói ngọt ghê.” Tôi không còn buồn bực nữa khi ở cạnh anh, biết là anh chỉ quan tâm tới duy nhất một mình tôi thôi. “Anh lại đang tìm cách dụ dỗ em nữa chứ gì?”

“Đâu cần phải dỗ đâu.”

“Tức là không phải hả?”

“Phải. Anh muốn dụ dỗ em.” Mắt anh tối lại khi tôi cắn nhẹ lên ngón tay cái. “Lúc nào anh cũng muốn dụ dỗ em hết, giống như lúc này chẳng hạn. Nhưng chờ em khỏe lại đã.”

“Nụ hôn của anh có thể làm em khỏe lại đó.”

“Hôn lên chỗ nào?”

“Tất cả mọi chỗ.”

Tôi nhận ra mình luôn khao khát có anh làm của riêng. Nhưng rõ ràng là không thể.

Anh lúc nào cũng trăm công nghìn việc, giống như phải phân thân ra thành cả ngàn người khác nhau. Nếu tôi học được gì qua mấy cuộc hôn nhân của mẹ với những người chồng giàu có, thì đó là người vợ luôn đóng vai tình nhân, xếp thứ hai sau công việc của chồng. Người đàn ông thành đạt như vậy cũng phải có lý do, đó là họ dành hết mình cho công việc. Người phụ nữ bên cạnh họ chỉ có được những gì còn lại mà thôi.

Gideon vén tóc sau vành tai cho tôi. “Anh muốn cuộc sống này nè, đi làm về có em ở nhà.”

Tôi luôn ngạc nhiên không hiểu tại sao anh cứ như là đọc được suy nghĩ của tôi vậy.

“Về nhà thấy em đang đi chân đất nấu ăn trong bếp có làm anh sung sướng hơn không?”

“Anh không phản đối. Nhưng thấy em không mặc gì nằm trên giường là anh thích nhất.”

“Em nấu ăn cũng ngon lắm đó, vậy mà anh chỉ muốn cơ thể của em thôi hả?”

Anh mỉm cười. “Vì đó là cái món ngon lành nhất, có đủ tất cả mọi hương vị mà anh thích.”

“Em sẽ cho anh món đó. Ngược lại anh cũng phải cho em.”

“Sẵn sàng thôi.” Tay anh vuốt má tôi. “Nhưng trước hết anh phải làm em vui lên sau vụ vừa rồi với mẹ em đã.”

“Em không sao đâu.”

“Eva.” Anh cất giọng cương quyết.

Tôi thở dài. “Rồi em cũng sẽ bỏ qua thôi, đâu còn cách nào khác. Em đâu có giận mẹ lâu được. Em biết mẹ thương em, lo cho em, dù cách lo rất có vấn đề. Vụ cái đồng hồ lần này...”

“Em nói tiếp đi.”

Tôi đưa tay xoa lên chỗ ngực đang đau nhói. “Vụ lần này sẽ để lại một vết sẹo trong tình cảm mẹ con. Dù sau này có như thế nào, thì vẫn sẽ có một vết sẹo mà trước giờ chưa từng có. Đó mới là điều khiến em đau lòng.”

Gideon vẫn im lặng suốt nãy giờ. Anh luồn một tay vô tóc tôi, tay còn lại giữ trên môi tôi. Tôi chờ nghe anh nói.

“Anh cũng đã để lại một vết sẹo giữa hai đứa mình.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng buồn rười rượi. “Anh sợ là nó sẽ không bao giờ mất đi.”

Nỗi buồn thăm thẳm trong mắt anh làm tôi đau lòng. “Đỡ em dậy đi.”

Tôi đứng xuống đất trước ánh mắt khổ sở của anh, ngập ngừng một chút rồi kéo khóa váy xuống. “Giờ thì em đã nếm trải cảm giác khi phải mất anh, em biết nó đau đớn đến mức nào rồi. Nếu anh còn tỏ ra xa cách với em nữa là em sẽ phát hoảng lên đó. Em sẽ học cách tin tưởng vào tình yêu của anh, và anh cũng phải tin tưởng em mới được.”

Gideon gật đầu đồng ý, nhưng tôi biết anh vẫn suy nghĩ nhiều về điều đó.

“Hôm nay Magdalene tới tìm em.” Tôi đổi đề tài để kéo anh khỏi dòng suy nghĩ không vui.

Gideon nhăn mặt. “Anh đã nói cô ấy đừng làm vậy rồi mà.”

“Không sao. Có thể cô ấy lo là em sẽ trả thù anh, nhưng chắc nghĩ lại cô ta cũng hiểu em rất yêu anh nên sẽ không làm gì hại anh hết.”

Tôi tuột váy thả xuống đất, để lộ nịt tất khiến Gideon ngồi thẳng dậy, thở rít một hơi dài. Rồi tôi leo lên ghế, ngồi lên đùi ôm cổ anh. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào người làm máu tôi như sôi lên trong huyết quản.

“Anh nè.” Tôi luồn hai tay vào tóc, áp má lên mặt anh. “Đừng lo lắng chuyện hai đứa mình nữa, em nghĩ mình nên lo vụ của Deanna Johnson thì đúng hơn. Trường hợp xấu nhất là cô ả sẽ moi được tin gì của anh hả?”

Gideon nheo mắt. “Đó là vấn đề của anh, anh sẽ tìm cách giải quyết.”

“Em nghĩ Deanna đang âm mưu gì đó lớn hơn, chứ không phải chỉ đơn giản muốn đi rêu rao rằng anh là tay ăn chơi máu lạnh đâu.”

“Thôi em đừng nghĩ ngợi chuyện đó nữa. Lý do duy nhất mà anh quan tâm là bởi vì anh không muốn quá khứ của anh làm em buồn phiền thôi.”

“Anh tự tin quá vậy.” Tôi bắt đầu tháo nút trên áo vét của anh, rồi cởi cà vạt, cẩn thận đặt lên thành ghế sô pha. “Anh có định nói chuyện với cô ta không?”

“Anh sẽ không đếm xỉa gì tới cô ta hết.”

“Làm vậy có nên không?” Tôi cởi tới áo sơ mi.

“Thì cô ả muốn anh chú ý mà, anh sẽ không cho cô ta toại nguyện đâu.”

“Vậy thì cô ta sẽ lại tìm cách khác cho coi.”

Gideon hơi ngửa đầu ra sau để nhìn tôi. “Cách duy nhất để có được sự chú ý của anh là biến thành em thôi.”

“Cưng à.” Tôi hôn anh một cái, tay kéo áo sơ mi của anh ra ngoài quần, rồi nói nhỏ. “Em muốn nghe anh giải thích chuyện của Deanna. Lý do gì khiến cô nàng trở nên như vậy.”

Anh thở dài. “Hoàn toàn là một sai lầm của anh thôi. Deanna tiếp cận anh, nhưng sau lần đó thì anh rút ra bài học là không bao giờ dây vô những cô nàng quá chủ động như vậy nữa.”

“Nói như vậy thì có nghĩa là anh không làm gì xấu đó hả.”

“Giờ cũng đâu thay đổi được gì nữa.” Anh lạnh lùng.

Có thể nhận ra anh cũng đang xấu hổ về chuyện đó. Dù Gideon có lúc cư xử chẳng ra sao như bao nhiêu gã đàn ông khác, nhưng tôi biết anh không lấy đó làm tự hào.

“Chuyện với Deanna xảy ra vào lúc Anna Lucas bắt đầu làm anh thấy phiền.” Anh nói tiếp. “Anh lợi dụng Deanna để thoát khỏi Anna. Sau đó anh cũng thấy tội lỗi, nhưng anh lại xử lý không khéo.”

“Em hiểu rồi.” Tôi phanh áo anh ra, để lộ làn da săn chắc, nóng hổi.

Khi nhớ lại phản ứng của anh sau khi làm tình với tôi lần đầu tiên, tôi có thể hình dung anh đã đối xử với Deanna như thế nào. Tôi đã bị anh bỏ rơi ngay sau đó, cảm giác mình vừa bị sử dụng như một món đồ không hơn không kém. Sau đó anh đã cố gắng để giữ tôi lại, nhưng còn cô nàng phóng viên thì không được điểm phúc đó.

“Nghĩa là anh không muốn liên lạc dưới bất cứ hình thức nào vì không muốn cho cô ta hy vọng.” Tôi kết luận. “Nhưng tới giờ cô ấy vẫn chưa từ bỏ săn đuổi anh.”

“Anh không nghĩ vậy. Anh nhớ là từ đầu tới cuối anh nói với cô ta chưa tới một chục từ.”

Tôi vuốt ve ngực anh, rồi theo đường lông mảnh lần dần xuống bụng. Gideon khẽ run lên dưới bàn tay tôi, hơi thở cũng nhanh dần.

Tôi ngồi hằn xuống, chiêm ngưỡng cơ thể anh, tay vân vê trên ngực cho đến khi anh đầu

hàng cảm giác dễ chịu mà sự va chạm đó mang lại. Khi đặt nụ hôn lên cổ, hít hà mùi da thịt anh, tôi cảm nhận được mạch anh đang tăng nhịp. Tôi không bao giờ có cơ hội “tận hưởng” anh lâu như mong ước, bởi vì lần nào cũng vậy, chưa được bao lâu là tới phiên anh “đáp trả”.

Gideon rên lên khe khẽ, tay lần lên đầu giữ tóc tôi. “Ôi, Eva.”

“Em thích nhìn anh tận hưởng như vậy.” Tôi bị kích động bởi việc mình hoàn toàn điều khiển được người đàn ông gọi cảm vốn tự chủ này. “Thích thấy anh không cưỡng lại em được.”

“Anh không cưỡng lại được.” Mấy lọn tóc rối tuột qua giữa ngón tay anh. “Em chạm vào anh giống như chạm vào một thứ mà em tôn thờ vậy.”

“Đúng là như vậy đó mà.”

“Anh cảm nhận được qua từng nụ hôn, qua bàn tay, ánh mắt của em.” Khi anh nuốt nước bọt chậm rãi, mắt tôi dán theo cử động trên cổ anh.

“Em chưa bao giờ muốn thứ gì nhiều hơn em muốn anh.” Tôi vuốt ve thân thể anh như nhà sưu tập thực thụ đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật. “Mình chơi trò chơi nhé.”

Anh liếm môi làm tôi bắt đầu khó kiềm chế. Gideon biết vậy, đưa mắt nhìn ranh mãnh. “Đề coi luật chơi sao đã.”

“Tối nay anh là của em rồi.”

“Lúc nào anh cũng là của em.”

Tôi cởi áo ngoài, trên người chỉ còn bộ đồ lót trắng, cảm nhận rõ ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt của anh trên da thịt mình.

“Ôi, cưng.” Gideon đưa tay ra đã bị tôi nắm ngăn lại.

“Luật thứ nhất nè: em sẽ âu yếm anh cả đêm, làm anh lên đỉnh bao nhiêu lần tùy thích.” Tay tôi chạm vào anh qua lớp vải quần. “Luật thứ hai: anh sẽ nằm yên tận hưởng thôi.”

“Không được đáp lại hả?”

“Không.”

Gideon quả quyết. “Không có chuyện đó đâu.”

“Đi mà.” Tôi phụng phịu.

“Cưng à, đối với anh chín mươi chín phần trăm của thú vui là làm cho em sung sướng.”

“Nhưng như vậy thì em sẽ bị phân tâm, không tận hưởng anh được.” Tôi ca cẩm. “Chỉ lần này thôi, em muốn anh ích kỷ một chút, không suy nghĩ gì hết, để bản năng lên tiếng và hưởng thụ thôi.”

Anh mím môi. “Anh không làm vậy được, anh muốn em cũng phải hưởng thụ nữa.”

Tôi biết thế nào anh cũng nói vậy, bởi vì tôi từng nói với anh là tôi rất ghét cảm giác bị đàn ông lợi dụng xác thịt, và tôi cần phải cảm thấy được yêu thương, trân trọng. Rằng tôi muốn làm chính mình, là người phụ nữ được khao khát, chứ không phải chỉ như một công cụ ở trên giường.

“Nhưng bây giờ mình chơi trò của em mà, phải theo luật của em chứ.”

“Anh chưa đồng ý chơi mà.”

“Nghe em nói hết đã.”

Gideon thở hắt ra. “Anh không làm được đâu, Eva.”

“Anh làm vậy với người khác được mà.” Tôi cãi.

“Là tại vì anh có yêu họ đâu.”

Tôi xiêu lòng, nhưng vẫn cố nài nỉ. “Đi mà cưng, em muốn vậy mà...”

Anh có vẻ hơi bực. “Nói anh nghe lý do coi.”

“Tại vì khi em bị kích động thì em không nghe được tim anh đập, rồi khi đang run rẩy thì làm sao em cảm nhận được cơ thể anh. Với lại khi phải luôn miệng kêu khi anh làm em vui sướng thì làm sao em hôn anh được.”

Nét mặt anh giãn ra. “Mỗi lần anh gần em là anh gần như mất trí, vậy còn chưa đủ sao.”

Tôi lắc đầu. “Anh nói em giống như hiện thân của giấc mơ thời mới lớn của anh mà, không lẽ anh toàn mơ thấy mình làm cho người khác lên đỉnh. Vậy còn những thứ em có thể làm cho anh thì sao? Chẳng lẽ anh không muốn được sung sướng sao?”

“Chúa ơi, Eva...” Anh bắt đầu cứng lên trong tay tôi.

Tôi lướt môi trên môi anh, nhanh tay mở khóa quần anh ra, thì thầm. “Em muốn là giấc mơ tuyệt vời và hư hỏng nhất của anh.”

“Em đã là thứ anh muốn nhất rồi.” Giọng anh trầm hẳn xuống.

“Thật không?” Tôi lướt nhẹ móng tay làm anh rít lên khe khẽ. “Vậy thì chiều ý em đi. Em thích nhìn thấy mỗi lần anh chỉ tập trung tận hưởng, thích thấy anh chỉ còn nghĩ tới bản năng và sự sung sướng... Những khi như vậy em hạnh phúc lắm. Tối nay cho em được hạnh phúc như vậy đi.”

Tay anh siết chặt trên đùi tôi. “Với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Tối nay em sẽ được làm như vậy. Nhưng cuối tuần sau là tới phiên anh.”

Tôi há hốc miệng. “Em chỉ được một đêm thôi, còn anh được nguyên cả cuối tuần hả?”

“Ừ.”

“Trời ạ, anh khôn quá vậy.” Tôi làu bàu.

“Đương nhiên rồi.” Anh nở nụ cười lém lỉnh.

“Mẹ nói là bố làm tình như cái máy không biết mệt vậy đó.”

Gideon ngồi cạnh tôi trên sàn nhà, liếc qua, toét miệng cười. “Trong đầu em có cả một kho mớ câu thoại kỳ cục trong phim ha.”

Tôi cầm chai nước lên tu một ngụm rồi trích dẫn tiếp một câu khác từ phim *Cảnh sát trường mẫu giáo*. “Bố tôi là bác sĩ phụ khoa, nên ông ấy được nhìn chỗ kín của phụ nữ cả ngày.”

Giọng cười của anh làm tôi lâng lâng hạnh phúc.

Tôi chưa bao giờ thấy Gideon thoải mái và rạng rỡ như hôm nay. Có lẽ một phần là vì tôi vừa làm anh sung sướng tột độ trên sa lông và cả sau đó ở trong nhà tắm nữa. Nhưng tôi biết lý do chủ yếu là vì có tôi bên cạnh.

Hễ khi nào tôi mà vui vẻ là Gideon cũng vui theo. Tôi không ngờ mình lại có ảnh hưởng lớn như vậy lên anh, người đàn ông rất tự chủ và đầy quyền lực, luôn thao túng được mọi người xung quanh này. Tôi nể phục anh như bây giờ hơn, vui tươi, hài hước, quyến rũ và hoàn toàn là của tôi.

“Mà nè, nếu con anh nói câu đó với thầy giáo của chúng thì anh sẽ không còn cười được nữa đâu.”

“Nếu có chuyện đó thì anh biết chắc là bọn chúng nghe câu đó từ em, nên em sẽ là người bị ăn đòn.”

Nói xong anh quay qua coi tivi tiếp như không có chuyện gì. Trước giờ Gideon đã quen với một cuộc sống hoàn toàn cô độc, vậy mà anh đã mở cửa đón nhận tôi, rồi giờ đây còn hình dung cả một tương lai có tôi trong đó. Nghĩ tới đó tôi bỗng sợ hãi, vì biết đâu mình đang tự chuốc lấy một kết cục đau khổ quá sức chịu đựng khi mọi thứ không được như ý muốn.

Thấy tôi im lặng, anh đặt tay lên đầu gối tôi rồi hỏi. “Em còn đói không?”

Tôi liếc nhìn cái hộp đựng mấy món Trung Quốc để trên bàn, bên cạnh bó hoa anh mang từ văn phòng về để ngắm mấy ngày cuối tuần.

Không muốn mình nghĩ ngợi nhiều nữa, tôi nói luôn. “Đói anh thôi.”

Tôi đưa tay lên đùi anh, cảm giác được anh hơi cựa quậy bên dưới cái quần đùi màu đen mà tôi chỉ cho anh mặc vô lúc hai đứa ra ăn tối.

“Em đúng là nguy hiểm.” Anh lăm bắm rồi nhích lại gần hơn.

Không chút chần chừ, tôi chồm tới hôn lên môi anh. “Phải như vậy để còn theo kịp anh chứ, Đen và Nguy Hiểm à.”

Anh mỉm cười.

“Em muốn hỏi thử Cary coi mẹ đã về chưa?”

“Em ổn chứ?”

“Ồn.” Tôi nghiêng đầu tựa lên vai anh. “Không gì bằng liều thuốc mang tên Gideon cả!”

“Anh quên nói là anh có phục vụ tận nhà đó, lúc nào cũng được.”

Cẩn nhẹ lên tay anh, tôi đáp. “Để em gọi Cary đã, rồi em sẽ chăm sóc cho anh thêm lần nữa.”

“Anh khỏe mà, không cần chăm sóc đâu, cảm ơn em.” Gideon trả miếng.

“Nhưng mình vẫn chưa đả động gì tới mấy *cô bé* của em mà.”

Anh khom người úp mặt lên ngực tôi. “Xin chào!”

Tôi cười phá lên, định đẩy anh ra thì bị anh đẩy nằm xuống sàn ngay bên cạnh bộ sô pha. Anh chống tay chồm lên bên trên, nhìn khắp người tôi vốn đang chỉ mặc mỗi bộ đồ lót màu đỏ. Lúc này tấm xong tôi cố tình chọn bộ này để khiêu khích anh.

“Em đúng là bùa may mắn của anh.” Anh nói.

“Vây hả?”

“Ừ.” Lưỡi anh bắt đầu lướt lên ngực tôi. “Em quyến rũ đến mức khó tin.”

“Ôi trời.” Tôi cười phá lên. “Mùi mẫn quá.”

Mắt anh lấp lánh. “Thì anh đã nói trước là anh không biết lãng mạn mà.”

“Xạo. Anh là người lãng mạn nhất mà em từng yêu. Em không ngờ anh treo mấy cái khăn Cross Trainer mà em đem về trong phòng tắm.”

“Sao lại không? Mà anh nói nghiêm túc là em mang lại may mắn cho anh đó.” Một nụ hôn theo sau câu đó. “Anh đang đầu tư vào một sòng bạc ở Milan thì có một nhà thầu đồng ý cung cấp thêm hầm rượu vang trong sòng bạc, một ý tưởng mà trước giờ anh khá thích. Đoán coi tên nó là gì? La Rose Noir^[1].”

[1] Hoa hồng màu đỏ thắm mà Eva tặng Gideon được gọi là Black Magic Rose, trong tiếng Pháp là La Rose Noir.

“Xây hầm rượu trong sòng bạc hả? Vậy ra anh vẫn là ông trùm trong lĩnh vực ăn chơi giải trí.”

“Phải vậy mới làm em hài lòng được chứ, nữ thần thích khoái lạc, ủy mị và đầy ham muốn của anh.”

Tôi rà tay xuống. “Khi nào thì em được thử rượu đây?”

“Khi nào em giúp anh làm chiến dịch quảng cáo.”

Anh vẫn chưa bỏ ý định đó hả?” Tôi thở dài.

“Anh đã muốn cái gì là sẽ không bỏ cuộc đâu.” Anh ngồi dậy rồi kéo tôi theo. “Và anh rất muốn em.”

“Thì anh có em mà.” Tôi nhắc lại lời anh.

“Anh có trái tim với thể xác của em rồi, giờ anh muốn cả trí tuệ của em nữa. Anh muốn hết tất cả.”

“Em phải chữa lại gì đó cho mình chứ.”

“Không được. Em cứ lấy hết của anh đi.” Gideon vòng tay ra sau ôm lấy hông tôi. “Dù anh rất tiếc phải cho em biết là trao đổi kiểu này thì về mặt chất lượng em là người bị thiệt.”

“Hôm nay anh ăn gian nhiều quá đó.”

“Ừ, hôm nay lúc thương thảo với anh xong thì Giroux đã vui vẻ chấp nhận mà, em cũng sẽ hài lòng với phi vụ này, anh hứa đó.”

“Giroux hả?” Tim tôi nhảy một nhịp. “Có liên quan gì tới Corinne không?”

“Đó là chồng cô ấy, dù bây giờ hai người đang ly thân và sắp sửa li dị.”

“Trời đất. Anh làm ăn chung với chồng cô ta hả?”

Anh nở nụ cười buồn. “Lần đầu thôi, mà chắc cũng không có lần sau đâu. Dù anh có nói với anh ta là anh đã có một người yêu rất đặc biệt và không phải là vợ anh ta.”

“Nhưng vấn đề là cô ấy yêu anh.”

Gideon kéo đầu tôi lại để cọ mũi vào nhau. “Em gọi Cary nhanh đi, anh dọn dẹp thức ăn rồi mình sẽ *mơn trớn*.”

“Đồ yêu râu xanh.”

“Giống em thôi.”

Tôi bò dậy tìm túi xách để lấy điện thoại. Gideon nắm dây cái nịt tất của tôi kéo lại. Tôi đập mạnh tay anh rồi co chân phóng ra xa.

Sau hồi chuông thứ hai thì Cary nhắc máy. “Em không sao chứ?”

“Em không sao. Anh là người bạn tốt nhất trên đời đó. Mẹ em còn bên đó không?”

“Cô đi về cách đây hơn một tiếng rồi. Em đang ở bên nhà anh chàng người tình mới đó hả?”

“Ừ. Anh có cần em về nhà làm gì không?”

“Cũng không. Trey đang trên đường qua.”

Nghe vậy tôi cũng thấy đỡ áy náy vì không ngủ ở nhà đã hai đêm rồi. “Em gửi lời chào Trey nhé.”

“Rồi, anh sẽ hôn cậu ta giùm em một cái luôn.”

“Ừm, nếu hôn giùm em thì đừng có ướm át mùi mẫn quá nha.”

“Làm cụt hứng. À, hôm trước em có nhờ anh điều tra thông tin của bác sĩ Lucas đó, nhớ không? Tới giờ anh vẫn chưa tìm được gì nhiều. Có vẻ như ngoài công việc ra thì ông ta không làm gì khác hết. Không có con, còn vợ là bác sĩ tâm lý.”

Tôi liếc ra chỗ Gideon, cảnh giác không để anh nghe được. “Thật hả?”

“Bộ chuyện đó quan trọng lắm hả?”

“À, không. Chỉ là... em cứ nghĩ mấy nhà tâm lý học thường rất tinh ranh đó chứ.”

“Bộ em quen bà ta hả?”

“Không có.”

“Có chuyện gì vậy hả Eva? Dạo này em cứ úp úp mở mở hoài, anh bắt đầu bực mình rồi đó.”

Tôi ngồi hẳn lên ghế, cố gắng giải thích cho anh hiểu. “Em gặp Lucas ở một buổi tiệc từ thiện, rồi thêm một lần nữa trong bệnh viện chỗ anh nằm đó. Cả hai lần gặp em ông ta đều nói

xấu Gideon, nên em tò mò muốn biết lý do thôi mà.”

“Trời ạ, Eva, thì còn lý do nào khác nữa đâu, chắc là Cross ngủ với vợ ông ta chứ gì.”

Tôi im lặng vì biết mình không có quyền kể chuyện của người khác. “Trưa mai em về. Tối mai đi chơi với Megumi và Shawna, anh không muốn đi chung thật hả?”

“Lại đánh trống lảng rồi. Ừ, anh không đi đâu. Anh chưa sẵn sàng để lui tới mấy chỗ đó lại, chỉ nghĩ tới thôi anh còn rùng mình nè.”

Cary bị Nathan tấn công khi vừa bước ra khỏi một hộp đêm, tới hôm nay vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn. Tôi quên mất là tinh thần còn lâu hồi phục hơn cả thể xác. Anh luôn cố tỏ ra bình thường, nhưng đáng lẽ tôi phải nghĩ tới chuyện đó. “Vậy tuần sau nữa anh muốn đi San Diego với em không? Đi thăm bố với bạn bè mình bên đó, rồi nếu được thì ghé qua bác sĩ Travis luôn?”

“Nói lảng khá lắm, Eva.” Anh cộc lốc. “Nhưng nghe được đó. Chắc anh phải mượn tiền em trước vì anh vẫn chưa đi làm lại.”

“Không sao, để em thu xếp rồi mình tính lại sau.”

“Mà anh quên mất, hôm nay có Deanna bạn em gọi điện, nói là có tin tức gì đó muốn em gọi lại cho cô ta. Hồi chiều đến giờ anh quên nói với em.”

Tôi đưa mắt nhìn Gideon. Anh bắt gặp ánh mắt đó, như đoán được có gì không ổn, nét mặt lập tức thay đổi rồi sải bước về phía tôi, trên tay là túi đồ ăn thừa đã cột gọn gàng.

“Anh có nói gì với cô ta không?” Tôi hạ giọng.

“Nói gì mới được chứ?”

“Thì nói những gì không nên nói với cánh phóng viên đó, cô ả là phóng viên Cary à.”

Gideon đi ngang qua, mặt lạnh như tiền, bỏ túi rác vô máy rồi quay lại đứng cạnh tôi.

“Em chơi với phóng viên nữa hả? Em có điên không vậy?” Cary hỏi.

“Em không bạn bè gì với cô ta hết, không biết cô ả lấy số điện thoại ở đâu ra, hay chắc là đứng dưới quầy lễ tân gọi lên.”

“Vậy cô ta muốn gì?”

“Muốn moi tin về Gideon. Cô ta bắt đầu điều tra chuyện của em, giờ suốt ngày cô ả chỉ lần theo Gideon như đĩa vậy.”

“Nếu cô ta gọi lại anh sẽ mắng cho một trận.”

“Thôi đừng. Chỉ cần anh đừng nói gì là được rồi. Mà anh có nói em đi đâu không?”

“Anh nói em đi ra ngoài thôi.”

“Tuyệt vời. Cảm ơn anh, Cary. Cần gì thì gọi em nhé.”

“Chơi bời vui vẻ nhé.”

“Trời ạ, Cary!” Tôi lắc đầu, cúp máy.

“Deanna Johnson gọi em hả? Gideon khoanh tay nhìn tôi.

“Ừ, em sắp gọi lại cho cô ta đây.”

“Không đời nào.”

“Thôi đi, ông già ạ. Đừng có giờ cái bài Cross ra với em nữa.” Tôi vặc lại. “Em nhắc cho anh nhớ là mình giao ước rồi, em là của anh thì anh cũng là của em. Em phải bảo vệ cái thuộc về em chứ.”

“Eva à, đừng làm vậy nữa, anh sẽ tự bảo vệ mình.”

“Em biết là anh làm được, trước giờ anh vẫn làm vậy, nhưng giờ anh có em rồi, chuyện này để em làm cho anh.”

Có gì đó thoáng qua nét mặt anh, nhanh đến mức tôi không biết có phải là anh đang giận hay không.

“Anh không muốn em phải giải quyết chuyện quá khứ của anh.”

“Thì anh làm vậy cho em đó thôi.”

“Đó là chuyện khác.”

“Đây vẫn là một mối đe dọa mà, đầu phải quá khứ. Cô ta tự tìm tới em, cho nên em có thể lợi dụng điều đó để dò la xem cô ta muốn gì.”

Gideon bực bội giơ tay lên trời rồi lại ôm đầu. Phần trên cơ thể anh để trần, uyển chuyển đầy quyến rũ theo cử động đó, làm tôi phải ráng mắt mới không bị phân tâm. “Anh không quan tâm cô ả muốn gì hết. Em đã biết sự thật rồi, và em mới là người quan trọng thôi.”

“Nếu anh nghĩ em sẽ ngồi yên nhìn cô ả tấn công anh trên mặt báo thì anh lầm rồi.”

“Cách duy nhất để cô ta làm hại anh là tấn công vào em, và rất có thể đó là ý đồ của cô ả đó.”

“Cái đó phải nói chuyện với cô nàng thì mới biết được.” Tôi lấy tấm danh thiếp trong bóp ra, bấm số của Deanna, không quên chỉnh chế độ không hiện số người gọi.

“Chết tiệt thật, Eva!”

Tôi bật loa trên điện thoại rồi đặt lên bàn.

“Deanna Johnson nghe đây.” Cô nàng trả lời máy rất nhanh.

“Deanna, Eva Tramell đây.”

“A, chào Eva.” Deanna đổi giọng, nghe như thân thiết lắm. “Cô khỏe không?”

“Tôi khỏe, còn cô thế nào?” Tôi nhìn Gideon xem anh có phản ứng gì khi nghe giọng Deanna không. Anh trừng mắt nhìn tôi, rõ ràng là rất tức giận. Phải thừa nhận một chuyện là dù tâm trạng anh như thế nào thì tôi cũng thấy anh vô cùng hấp dẫn.

“Nhiều thứ lộn xộn lắm, mà trong ngành của tôi thì như vậy là tốt.”

“Tìm ra sự thật cũng là một chuyện tốt.”

“Đó chính là lý do tôi gọi cho cô hồi chiều. Tôi có một nguồn tin khẳng định là có lần Gideon bắt gặp cảnh ăn chơi thác loạn của cô với anh chàng ở chung nhà và thêm một anh chàng khác nữa, anh ta nổi điên đánh một người phải nhập viện. Giờ người đó đang đòi kiện ra tòa. Có đúng vậy không?”

Tôi sững người, máu sôi lên. Đúng vào cái đêm tôi gặp Corinne lần đầu tiên, lúc về tới nhà thì Cary đang làm chuyện khó coi đó với ba người nữa trong phòng khách. Trong đó có một gã tên là Ian, khi đó đang trần truồng, còn trơ trẽn mò lại rủ rê tôi cùng nhập bọn. Và câu trả lời cho hẳn là năm đêm của Gideon.

Tôi nhìn qua Gideon, bụng thắt lại vì lo lắng. Sự thật đúng là như vậy. Anh đang bị gã kia kiện. Tôi có thể đoán được qua gương mặt không chút cảm xúc của anh. “Không phải như vậy.” Tôi trả lời Deanna.

“Phần nào không phải?”

“Tôi không nói thêm được gì.”

“Tôi có tin là Gideon với Brett Kline đã xung đột dữ dội khi bắt gặp cảnh cô tình tứ với Kline. Có phải không?”

Tôi bầu lấy cạnh bàn.

“Rồi gần đây người bạn ở chung nhà với cô bị hành hung nữa, Gideon có liên quan tới chuyện đó không?”

Chúa ơi... Tôi lạnh lùng. “Cô điên rồi.”

“Đoạn phim quay được cảnh hai người cãi nhau trong công viên Bryant cho thấy anh ta rất hung hăng và có khuynh hướng bạo lực, cô có bị Gideon Cross bạo hành không? Hắn ta có hay nổi nóng và thiếu kiểm soát không? Cô có sợ hắn ta không, Eva?”

Gideon quay người bỏ đi, bước nhanh qua hành lang vô phòng làm việc.

“Cô là đồ khốn, Deanna.” Tôi quát. “Cô sẵn sàng hủy hoại uy tín của một người vô tội chỉ bởi vì dám bắt đầu mà không dám chấp nhận chuyện tình một đêm. Kiểu gì vậy hả!”

“Hắn ta nghe điện thoại!” Deanna rít lên. “Khi đang giữa chừng, hắn ta nhắc điện thoại lên, rồi bắt đầu bàn chuyện thẩm tra gì đó ở một góc trong các công ty của hắn. Nói được một lúc, hắn quay qua nhìn tôi đang nằm chờ rồi nói: ‘Cô về đi.’ Vậy đó. Hắn đối xử với tôi như một con điếm, chỉ có khác là tôi không được trả tiền thôi. Thậm chí còn không được mời uống nước nữa.”

Tôi nhắm mắt. Chúa ơi. “Tôi rất tiếc, Deanna à, thật sự rất tiếc. Bản thân tôi cũng gặp nhiều kẻ khốn kiếp rồi, có vẻ như trong trường hợp của cô anh ấy là một tên khốn như vậy đó. Nhưng chuyện cô đang làm là không đúng.”

“Nếu tất cả những chuyện tôi vừa hỏi là sự thật thì không có gì không đúng cả.”

“Nhưng sự thật không phải vậy.”

Deanna thở dài. “Tôi rất tiếc vì kéo cô vô chuyện này, Eva.”

“Cô đâu thật sự thấy tiếc đâu.” Tôi cúp máy, đứng tựa vào thành bàn, thấy cả căn phòng chao đảo xung quanh mình.

Khi tôi vô phòng làm việc, Gideon đang bồn chồn đi lại phía sau bàn. Anh đeo tai nghe, nhưng không thấy nói gì cả, quay lại nhìn tôi, nét mặt hết sức lạnh lùng. Dù chỉ đang mặc trên người cái quần đùi ở nhà, nhìn anh vẫn đầy quyền lực như mọi ngày. Từng cử động trên cơ thể anh đều mang dáng vẻ của kẻ bề trên, thậm chí cả người anh như tỏa ra một không khí khiến tôi hơi sợ.

Chàng trai thoải mái, vui vẻ vừa ăn tối với tôi biến mất, thay vào đó là người đàn ông có bản lĩnh thống trị của một con thú săn mồi.

Tôi bỏ ra ngoài.

Tôi đã tìm được thứ tôi muốn tìm, là cái máy tính bảng của anh, trong cặp da. Nhìn cái màn hình có cài mật mã, tôi bắt đầu run rẩy. Có vẻ như cái điều tôi lo sợ đang bắt đầu trở thành sự thật.

“Thiên thần.”

Tôi ngược lên thấy anh đã ra tới hành lang.

“Mật mã là *thiên thần*.” Anh giải thích.

Sự hùng hổ biến đâu mất, tôi chỉ còn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. “Lẽ ra anh phải nói em nghe vụ kiện cáo chứ Gideon.”

“Tới thời điểm này thì làm gì có vụ kiện nào, chỉ là một lời đe dọa thôi. Gã Ian đó chỉ cần tiền, còn anh thì cần giữ kín sự việc. Anh sẽ dàn xếp ổn thỏa với hắn thôi.” Giọng anh vẫn bình thản.

Tôi ngồi bệt xuống ghế, bỏ máy tính lên đùi rồi nhìn anh đi tới. Bất cứ ai cũng sẽ dễ dàng bị choáng ngợp bởi vẻ bề ngoài của Gideon và không bao giờ nhìn thấy tâm hồn cô độc của anh. Nhưng anh cũng đã từng cố gắng học cách chia sẻ với tôi những khó khăn trong cuộc sống.

“Không cần biết là sẽ có kiện cáo thật hay không, nhưng anh phải kể với em chứ.” Tôi cãi.

Gideon khoanh tay trước ngực. “Anh cũng định kể với em.”

“Anh định hả?” Tôi đứng phắt dậy. “Em vừa kể với anh là em không muốn nói chuyện với mẹ bởi vì bà giấu em nhiều thứ, vậy mà anh vẫn muốn chơi trò bí mật với em sao?”

Anh đứng yên như tượng một lúc, nhưng rồi cuối cùng cũng lên tiếng. “Hôm nay anh về sớm là cũng định nói với em, nhưng nghe em kể chuyện với mẹ xong anh nghĩ không nên bắt em nghe thêm chuyện đó vào lúc này.”

Tôi nguôi giận, ngồi trở lại xuống ghế. “Nhưng đó là cách duy nhất để duy trì một mối quan hệ, cưng à.”

“Anh chỉ vừa có em lại thôi, Eva à, anh không muốn thời gian ở bên nhau mình cứ phải nói mấy chuyện không vui đó.”

Tôi vỗ nhẹ lên ghế bên cạnh mình. “Lại đây.”

Nhưng anh ngồi lên bàn, đối mặt với tôi, rồi cầm hai tay tôi đưa lên môi hôn. “Anh xin lỗi.”

“Em không trách anh đâu. Nhưng nếu anh còn giấu em chuyện gì thì bây giờ anh nói luôn đi.”

Anh chồm tới phủ lên người tôi, thì thầm. “Anh yêu em.”

Trong một mớ bòng bong những phiền phức rắc rối ngày hôm nay, thì câu đó nghe ra vô cùng đúng đắn.

Vậy là đủ.

Hai đứa nằm trên sa lông, ôm nhau ngủ. Tôi cứ chập chờn, phần vì lo lắng, phần vì giấc ngủ trái cứ hồi chiều. Nhờ vậy mà tôi cảm nhận được những cử động của Gideon, khi anh bắt đầu thở mạnh hơn, nắm tay siết lại. Rồi anh run lên bần bật, kéo tôi run theo. Tiếng rên rĩ lớn dần trong đêm khuya.

“Gideon.” Tôi xoay người đối diện với anh, cử động đó làm anh tỉnh giấc. May là lúc hai đứa ngủ quên chưa tắt đèn, nên khi mở mắt ra Gideon không phải đối diện với bóng tối.

Tim anh đập thành thịch, người toát mồ hôi. Gideon thở hỗn hển. “Sao vậy? Có chuyện gì hả?”

“Em nghĩ là anh bắt đầu thấy ác mộng.” Tôi hôn lên khắp mặt anh, thầm mong tình yêu sẽ

giúp anh xua đuổi bóng ma quá khứ.

Gideon định ngồi dậy thì bị tôi ôm ghì xuống.

“Em có sao không?” Anh vuốt ve khắp người tôi. “Anh có làm em đau không?”

“Em không sao.”

“Chúa ơi.” Anh nằm hẫng xuống, vắt một tay lên che mắt. “Anh không nên ngủ bên cạnh em như vậy. Mà hôm nay anh lại quên uống thuốc nữa chứ. Anh bất cẩn quá.”

“Anh nè.” Tôi chống khuỷu tay lên, tay kia đặt trên ngực anh. “Đâu có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Đừng có coi thường chuyện này, Eva à.” Anh nhìn tôi cương quyết. “Tuyệt đối không được đâu.”

“Em không có ý đó.” Nhìn anh vô cùng mệt mỏi, hai mắt thâm quầng. nếp nhăn xuất hiện trên khóe miệng.

“Em ngủ chung với anh không an toàn đâu, nhất là bây giờ, sau khi anh đã giết người.” Gideon nói ngắn gọn.

“Gideon...” Tôi bỗng hiểu ra tại sao gần đây anh thường gặp ác mộng hơn. Đúng là anh có lý do để tự biện bạch cho hành động của mình, nhưng như vậy không có nghĩa là lương tâm anh được thanh thản.

Tôi vuốt tóc khỏi trán anh. “Nếu có gì không ổn anh phải nói với em đó.”

“Anh chỉ cần em được an toàn thôi.”

“Ở bên cạnh anh là em thấy an toàn nhất. Anh đừng tự dẫn dắt mình nữa.”

“Lỗi của anh mà.”

Tôi cãi. “Vậy chứ trước khi gặp em có phải là cuộc sống của anh đơn giản hơn nhiều không?”

Anh nhìn tôi hài hước. “Có vẻ như anh thích rắc rối hơn.”

“Vậy thì đừng có nghĩ ngợi nhiều nữa. Ngồi yên đây chờ em một chút.”

Tôi vô phòng ngủ thay cái áo thun Cross Industries, rồi cầm theo cái mền trên giường, xong ghé qua phòng Gideon lấy thuốc ra cho anh.

Gideon nhìn tôi quay ra phòng khách, bỏ cái mền xuống rồi đi vô bếp lấy ra chai nước. Không lâu sau, hai đứa đã yên ấm trong mền, đèn trong nhà cũng tắt gần hết.

Tôi rúc sát vô người anh. Rõ ràng là thuốc mà bác sĩ cho không giúp anh được gì, nhưng Gideon vẫn uống, vì anh nói nó có tác dụng về mặt tâm lý, và anh làm vậy cũng là vì tôi.

“Anh có nhớ anh nằm mơ thấy gì không?” Tôi hỏi.

“Không. Anh chỉ mong được mơ thấy em thôi.”

“Em cũng mong vậy.” Tôi gối đầu lên ngực, nghe hơi thở anh chậm dần. “Nếu anh mơ thấy em thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Người anh bắt đầu giãn ra, nằm thoải mái áp sát bên tôi.

“Sẽ là một ngày trong veo bên bờ biển Ca-ri-bê.” Anh lẩm bẩm.

“Bãi cát trắng không một bóng người, chỉ có căn lều để trống nhìn ra biển. Em không mặc gì hết, nằm dài trên ghế.”

“Dĩ nhiên là không mặc gì rồi.”

“Em nằm đó dưới ánh mặt trời, uể oải lười biếng, tóc tung bay trong gió, miệng nở nụ cười mãn nguyện như vừa lên đỉnh xong. Mình không phải đi đâu, không phải làm gì hết. Thời gian là vô tận.”

“Nghe giống thiên đường quá.” Tôi cảm giác được người anh trĩu nặng dần. “Mình sẽ đi tắm biển nữa chứ.”

“Ừm...” Gideon ngáp. “Anh buồn ngủ quá.”

“Em muốn có thêm một thùng bia lạnh nữa.” Tôi nói tiếp, hy vọng kéo dài câu chuyện để làm anh dễ ngủ hơn. “Thêm chanh nữa, để em vắt lên người anh rồi nhắm nháp.”

“Chúa ơi, anh thích lắm.”

“Vậy thì anh phải nằm mơ thấy nó mới được, với lại tất cả những trò mình cùng làm với nhau.”

“Nói anh nghe vài ví dụ đi.”

Tôi tiếp tục nói, giọng nhỏ dần nhẹ dần, tay vuốt ve cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

Tôi ôm anh trong tay cho tới khi mặt trời lên cao.

Gideon dậy khoảng mười một giờ, khi tôi đã làm việc được một lúc khá lâu trong văn phòng anh, xấp giấy chi chít ghi chú và hình vẽ để đầy trên bàn.

“Chào buổi sáng.” Tôi nói sau nụ hôn dài. Anh vẫn vô cùng nóng bỏng trong bộ dạng bù xù ngái ngủ.

Anh nhìn lên bàn làm việc. “Em đang làm gì vậy?”

Tôi phấn khởi xoa hai tay vào nhau. “Em muốn anh uống cà phê trước khi nghe em giải thích. Hay anh đi tắm đi, em sẽ pha cà phê cho, rồi mình nói chuyện.”

Anh nhìn tôi, nở nụ cười dễ chết người. “Cũng được. Nhưng hay là em tắm chung với anh đi, rồi mình uống cà phê và nói chuyện.”

“Anh nên để dành sức cho tối nay thì hơn.”

“Sao vậy?”

“Tối nay em đi chơi, nhớ không? Mà uống rượu xong là em sẽ đòi hỏi lắm đó, nên anh nhớ uống vitamin đầy đủ nha.”

Anh bĩu môi. “Vậy thì thôi.”

“Ừ, nếu may mắn lắm thì sáng mai anh mới bò ra khỏi giường nổi đó.”

“Vậy anh sẽ ráng uống thật nhiều nước.”

“Ý hay đó.” Tôi cúi xuống máy tính, nhưng vẫn phải liếc nhìn khi anh quay cái mông tuyệt mỹ bước ra khỏi phòng.

Lúc quay lại, tóc anh vẫn còn ướt, trên người khoác cái áo thun đen dài che quá hông. Tôi biết dưới lớp áo đó là cái thân thể tuyệt vời, nhưng ráng ép mình bỏ qua suy nghĩ đó để tập trung vào bảng kế hoạch trước mặt. Tôi để anh ngồi xuống ghế rồi đứng bên cạnh.

Tôi bắt đầu. “Theo tinh thần *chuẩn bị chu đáo trước thì có lợi thế*, em đã nghiên cứu kỹ hình ảnh của anh trong con mắt truyền thông và công chúng.”

Gideon nhấp một ngụm cà phê.

“Khoan nhìn em như vậy đã.” Tôi trách móc. “Em không có bối móc đời tư đâu. Em là đời tư của anh rồi.”

“Ngoan.” Anh đưa tay vỗ nhẹ tôi.

Tôi thè lưỡi chọc quē. “Em đang nghĩ tới cách chống lại một chiến dịch bêu xấu nhắm vào tính cách cá nhân anh.”

“Cũng may là trước đây anh chưa từng bị chú ý về đời tư.” Gideon cộc lốc.

Cho tới khi anh gặp em... “Vì em mà anh bị ảnh hưởng.”

“Em là điều tốt đẹp nhất xảy ra trong đời anh.”

Nhờ câu đó mà anh được hôn một cái thật kêu lên trán. “Một điều vô lý là em phải mất một thời gian rất lâu mới tìm được thông tin về quỹ từ thiện Crossroads đó.”

“Tại em tìm không đúng chỗ.”

“Cái chức năng cho phép tìm kiếm của anh dở tệ.” Tôi cãi, mở trang web lên chỉ cho anh. “Và chỉ có mỗi cái trang này thôi, hình ảnh thì đẹp đó nhưng thông tin bị thiếu trầm trọng. Sao không có đường liên kết tới những tổ chức đã được tài trợ, hay thậm chí cả mục giới thiệu về lịch sử thành lập quỹ và mục tiêu hướng tới?”

“Mỗi năm hai lần bọn anh cho gửi một bộ những thông tin chi tiết đó tới các tổ chức, bệnh viện, và trường đại học.”

“Hay quá. Vậy bây giờ để em nói anh nghe là có một thứ gọi là internet nhé. Còn nữa, tại sao không thấy nhắc gì tới anh vậy?”

“Crossroads không liên quan tới cá nhân anh.”

“Còn khuya mới không liên quan.” Tôi cũng nhướn mày đáp lại cái nhìn của anh, rồi lôi tờ danh sách những việc cần làm ra trước mặt. “Mình đang tìm cách tháo ngòi cái trái bom mang tên Deanna. Tới thứ Hai tuần sau trang web này phải được đại tu, thêm vào những thông tin và liên kết mà em liệt kê ra ở đây.”

Gideon nhìn lướt qua tờ giấy rồi ngồi tựa ra ghế, nhấp tiếp một ngụm cà phê nữa. Tôi cố gắng tập trung nhìn cái ly trên tay anh để không bị cơ thể anh làm phân tâm.

“Trên trang web của Cross Industries, phần tiểu sử của anh phải có một đường liên kết qua Crossroads.” Tôi nói tiếp, chìa thêm một tờ giấy nữa ra.

Anh cầm lên đọc cái tiểu sử tôi vừa viết lại. “Đọc là thấy ngay người viết đang yêu anh rồi.”

“Anh không được khiêm tốn, Gideon à. Nhiều khi phải hơi trơ trên một chút và tự khen mình. Anh có nhiều giá trị khác ngoài gương mặt điển trai và cơ thể gợi cảm, cường tráng này. Nhưng mình cứ tập trung vô mấy thứ mà em không ngại phải chia sẻ với thiên hạ đi.”

Gideon toét miệng cười. “Sáng nay em uống hết bao nhiêu cà phê vậy?”

“Đủ nhiều để đánh đòn anh, coi chừng đó.” Tôi huých anh một cái. “Còn nữa, em nghĩ là anh nên tổ chức một cuộc họp báo để công bố thương vụ La Rose Noir, cho cả thế giới biết là anh đang hợp tác với Giroux. Làm vậy để nhắc mọi người nhớ là Corinne, người mà thời gian gần đây hay xuất hiện bên cạnh anh, đã có chồng. Như vậy Deanna không thể bêu xấu là anh bỏ rơi Corinne được, giả sử cô ta có ý định đó.”

Anh bất ngờ ôm lấy tôi kéo vào lòng. “Cưng à, em tuyệt vời lắm. Anh sẽ làm theo tất cả những gì em nói, nhưng anh muốn em biết là Deanna không có trong tay cái gì hết. Ian Hager sẽ không ngu gì mà tiết lộ thông tin đâu. Hắn sẽ ký giấy, cầm tiền rồi biến mất.”

“Nhưng còn...”

“Ban Six-Ninths cũng không muốn đả động tới chuyện cô gái *Golden* của họ là bạn gái của ai đâu, làm vậy thì bài hát mất hay rồi còn gì. Anh sẽ nói chuyện với Kline để đảm bảo mọi người hiểu ý nhau.”

“Anh nói chuyện với Brett hả?”

“Thì bọn anh hợp tác kinh doanh mà.” Gideon mỉm cười. “Còn chuyện của Cary thì Deanna chỉ hù dọa em thôi, chứ mình đều biết là không có thông tin nào bị tiết lộ cả.”

Tôi suy nghĩ thật kỹ. “Anh nghĩ cô ta giờ trò với em hả? Để làm gì?”

“Tại vì em là người anh yêu. Nếu cô ả có mặt ở các sự kiện mà mình tham gia là sẽ biết ngay thôi mà.” Anh áp trán lên trán tôi. “Anh đâu có giấu được cảm xúc khi ở bên cạnh em. Chính vì vậy nên em biến thành mục tiêu của cô ả.”

“Anh giấu được em mà.”

“Tại em lo lắng quá nên không nhìn ra thôi.”

Tôi hết đường cãi lại anh. “Vậy nghĩa là cô ấy nói vậy chỉ để hù em thôi hả? Làm vậy thì được cái gì?”

Anh ngả người ra thành ghế. “Em nghĩ thử coi, mục đích là để tạo một màn kịch tai tiếng giữa em với anh. Vậy cách nhanh nhất mà anh sẽ làm để dập tắt nó là gì?”

“Anh sẽ tránh xa em ra. Chắc chắn là anh sẽ được tư vấn như vậy, tránh xa nguyên nhân rắc rối là bước cơ bản nhất trong quá trình quản lý khủng hoảng.”

“Hoặc làm điều ngược lại là cưới em làm vợ.” Anh nói nhỏ.

Tôi sững người. “Anh đang...” Tôi nuốt nước bọt rồi nói tiếp. “Không phải lúc này, không phải bằng cách đó chứ.”

“Không, không phải bằng cách này.” Gideon tán thành, hôn phớt lên môi tôi. “Tin anh đi cưng, anh mà cầu hôn thì em sẽ biết ngay.”

Tôi ghen giọng, chỉ có thể gật đầu.

“Hít sâu đi nào, thêm lần nữa.” Anh ra lệnh. “Giờ thì nói anh nghe là không phải em phát hoảng chứ.”

“Không hẳn... không phải.”

“Nói anh nghe đi, Eva.”

“Chỉ là...” Tôi nói thật nhanh. “Em muốn anh hỏi vào lúc mà em có thể gật đầu được.”

Anh tỏ ra căng thẳng, lại ngả người ra sau, mày nhíu lại, ánh mắt có chút tổn thương. “Bây giờ thì em không gật đầu được hả?”

Tôi lắc đầu.

Anh mím môi cương quyết. “Nói anh nghe em cần những gì để có thể đồng ý đi.”

Tôi choàng tay qua vai anh để không có cảm giác xa cách. “Có quá nhiều chuyện em không biết. Không phải là em cần biết thêm mới quyết định được, vì có như thế nào thì em cũng yêu anh, đó là điều chắc chắn. Chỉ có điều anh không chia sẻ hết với em khiến em thấy giống như là anh chưa sẵn sàng.”

“Anh nghĩ anh hiểu rồi.” Gideon lẩm bẩm.

“Em không dám chấp nhận cái rủi ro một ngày nào đó anh sẽ không yêu em nữa, Gideon à. Nếu vậy chắc em không sống nổi.”

“Vậy em muốn cái gì?”

“Tất cả mọi thứ.”

Anh hơi cúi. “Cụ thể chút đi, đầu tiên là chuyện gì trước?”

Không cần nghĩ ngợi nhiều, tôi nói luôn, vì cả buổi sáng tôi đã nghiên cứu kỹ giấy tờ kinh doanh của anh. “Vidal Record thì sao? Sao anh lại nắm đa số cổ phần trong công ty của bố dượng anh?”

“Tại vì lúc đó công ty đang thua lỗ. Mẹ anh đã từng phải trải qua khủng hoảng tài chính một lần rồi, anh không muốn để cho bà phải chịu cảnh đó lần nữa.”

“Vậy chứ anh làm sao?”

“Anh nhờ mẹ thuyết phục Chris với Christopher cổ phần hóa công ty, rồi mẹ bán phần của Ireland cho anh. Cộng với phần anh tự mua nữa thì thành ra anh nắm đa số.”

“Úi chà.” Tôi siết tay anh. Tôi đã gặp cả Christopher Vidal Cha, hay còn gọi là Chris, lẫn Christopher Vidal Con. Dù hai cha con rất giống nhau, từ mái tóc nâu gợn sóng cho tới mắt xanh hơi ngả xám, nhưng tôi hơi ngờ ngợ rằng tính cách hai người khác xa nhau. Christopher thì hẳn là một tên khốn rồi, nhưng tôi nghĩ Chris là người tốt. Hay ít nhất tôi cũng hy vọng vậy. “Rồi sau đó mọi chuyện như thế nào?”

Cái nhướn mày của anh đã là một phần câu trả lời. “Chris thì lúc nào cũng hỏi ý anh, nhưng Christopher thì luôn muốn chối bỏ chuyện đó. Bố dượng anh không lựa chọn được.”

“Tóm lại là anh làm những gì cần làm phải không?” Tôi hôn lên má anh. “Cảm ơn anh đã kể với em.”

“Chỉ vậy thôi hả?”

Tôi mỉm cười. “Không hề.”

Tôi vừa định hỏi thêm thì điện thoại di động reo, là tiếng chuông của mẹ. Hơi bất ngờ là bây giờ mẹ mới gọi, dù tôi đã mở chuông trở lại từ hồi mười giờ. Tôi than thở. “Em phải nghe máy.”

Anh để tôi đứng dậy, đưa tay vuốt lưng trước khi tôi bước đi. Ra tới cửa, tôi quay lại nhìn, mỉm cười khi thấy anh bắt đầu đọc xấp giấy trên bàn.

Lúc tôi ra tới chỗ điện thoại thì chuông đã ngưng đổ, nhưng mấy giây sau lại bắt đầu trở lại. “Mẹ.” Tôi vội nói trước khi bà kịp xoắn. “Hôm nay con sẽ về nhà, rồi mình nói chuyện, được chứ?”

“Eva, con không biết là mẹ lo cho con đến mức nào đâu. Con không được làm vậy với mẹ.”

“Một tiếng nữa con sẽ về tới.” Tôi ngắt lời. “Con chỉ cần đi thay đồ nữa thôi.”

“Tối qua mẹ buồn đến mức không ngủ được.”

“Con cũng không ngủ được.” Tôi vặn lại. “Đâu phải lúc nào mẹ cũng là trung tâm vũ trụ đâu. Con mới là người bị xâm phạm sự riêng tư mà, còn mẹ chỉ là thủ phạm bị bắt gặp thôi.”

Im lặng.

Tôi rất hiếm khi mạnh miệng như vậy với mẹ, vì bà vốn dễ bị xúc động. Nhưng cũng đã đến lúc phải làm rõ một số thứ, nếu không muốn tình cảm mẹ con bị sút mẻ nghiêm trọng. Tôi liếc xuống cổ tay định coi giờ, rồi mới sực nhớ là mình không còn đeo đồng hồ nữa, nên đành nhìn qua cái đồng hồ trên nóc tivi.

“Khoảng một giờ con qua.”

“Để mẹ cho xe qua đón.”

“Cảm ơn mẹ, lát nữa gặp.” Xong tôi cúp máy.

Vừa định cất điện thoại vô túi xách lại thì có tin nhắn của Shawna. *Tối nay bồ định mặc gì vậy?*

Trong đầu tôi hiện ra một loạt lựa chọn, từ đơn giản cho tới cầu kỳ lộng lẫy. Nhưng chợt nhớ tới Deanna, dù đang muốn diện cái gì nổi loạn một chút, tôi đành đổi ý vì còn phải cân

nhắc tới khả năng mình sẽ xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải. Tôi trả lời. “Đầm màu đen, giày cao gót và thật nhiều nữ trang.”

“Rồi, bảy giờ gặp nhé.” Shawna trả lời.

Trên đường vô phòng tắm, tôi ghé qua phòng làm việc, đứng ngoài cửa nhìn Gideon. Thú thật là tôi có thể nhìn anh hàng giờ như vậy cũng không chán, nhất là khi tập trung làm việc, anh vô cùng hấp dẫn.

Anh ngược nhìn tôi, hơi mỉm cười, chắc nãy giờ cũng cảm giác được là đang bị ngắm nghía. “Em làm hay lắm.” Anh khen, chỉ vô xấp giấy trên bàn. “Nhất là chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ.”

Tôi hơi nở mũi, tự hào khi được lời khen của một trong những người đàn ông giỏi giang và thành đạt nhất thế giới.

“Anh muốn em về Cross Industries làm.”

Giọng nói cương quyết đó làm tôi nhớ lại lúc anh nói câu ‘Tôi muốn làm tình với cô’ khi tán tỉnh tôi lần đầu tiên.

“Em cũng muốn anh ngồi trên bàn làm việc.”

“Em về rồi mình sẽ ăn mừng theo cách đó luôn.” Mắt anh lóe sáng.

“Em thích công việc em đang làm, cả đồng nghiệp nữa. Em muốn tự mình đạt được mọi thứ, từng bước một.”

“Anh sẽ cho em những thứ đó, và còn nhiều hơn nữa.” Gideon gõ gõ ngón tay lên ly cà phê. “Anh đoán em theo ngành quảng cáo là vì em thích công việc năng động phải không. Vậy sao không làm Quan hệ công chúng?”

“Việc đó có tính tuyên truyền nhiều quá. Làm quảng cáo thì ít ra xác định là mình sẽ thiên vị ngay từ đầu.”

“Hồi sáng em có đề cập tới chuyện quản lý khủng hoảng.” Anh chỉ lên bàn. “Mà rõ ràng là em có năng khiếu trong lĩnh vực đó, hay để anh khai thác tài năng của em đi.”

Tôi khoanh tay. “Anh biết quản lý rủi ro thì cũng thuộc về quan hệ công chúng mà.”

“Em rất giỏi giải quyết vấn đề, anh sẽ cho em làm việc đó, và cho em những thử thách lớn

hơn, ví dụ như áp lực về thời gian chẳng hạn, để em được thử sức và trở tài.”

“Thật hả?” Tôi nhíp chân. “Anh gặp phải bao nhiêu tình huống hủng hoảng trong một tuần?”

“Nhiều vô số.” Anh hồ hởi. “Thấy chưa, em bắt đầu tò mò ra mặt rồi.”

Tôi thẳng người dậy. “Anh có đủ nhân viên để làm chuyện đó rồi còn gì.”

Gideon dựa ra ghế, mỉm cười. “Anh luôn muốn nhiều hơn, em cũng vậy mà. Mình làm chung đi.”

“Anh có biết là anh vừa ghê gớm mà lại vừa rất cứng đầu không. Em nói cho anh biết, hai đứa mình làm chung một chỗ không phải là ý hay đâu đó.”

“Thì bây giờ mình đâu có vấn đề gì đâu.”

Tôi lắc đầu. “Thì tại bây giờ anh tán thành với đề xuất của em, lại thêm cái cảm giác em đang ngồi trong lòng anh nữa. Tới khi mình bất đồng ý kiến và tranh luận trước mặt mọi người thì chuyện sẽ khác. Rồi mình sẽ mang cái sự khó chịu đó về nhà luôn.”

“Mình có thể thỏa thuận sẽ bỏ lại chuyện công việc ngoài cửa mà.” Anh nhìn khắp người tôi, nhất là đôi chân lộ ra dưới cái áo choàng. “Anh không nghĩ lúc ở nhà mình sẽ muốn làm chuyện gì khác đâu.”

Tôi trợn mắt, lùi ra khỏi phòng. “Đồ nghiện ngập.”

“Anh thích làm tình với em mà.”

“Không công bằng chút nào.” Tôi buông đại một câu, vì không nghĩ ra cái lý nào để cãi lại anh cả.

Gideon cười toe toét. “Anh đâu có nói là sẽ công bằng đâu.”

©STENT

Tôi có cảm giác rất kỳ cục khi bước vô căn hộ của mình mười lăm phút sau đó. Thiết kế nội thất bên này rất giống căn của Gideon bên kia, nhưng... hơi ngược. Sự kết hợp nội thất của cả hai đứa bên nhà Gideon làm tôi có cảm giác thân thuộc, nhưng lại làm căn nhà của tôi giờ bỗng nhiên trở thành hơi... xa lạ.

“Chào Eva.”

Tôi quay lại thấy Trey đứng trong bếp, đang rót hai ly sữa. “Chào Trey. Bỏ khỏe không?”

“Mình đỡ hơn rồi.”

Đúng là có vẻ như vậy. Mái tóc vàng thường ngày vốn bù xù hôm nay đã chải chuốt kỹ càng, hẳn nhiên là tác phẩm của Cary. Đôi mắt nâu sáng bừng, nụ cười tươi quẩy rũ dưới cái sống mũi gãy.

“Mình rất vui khi thấy bỏ sang đây thường xuyên hơn.” Tôi nói.

“Mình sắp xếp lại thời gian rồi.” Tôi lắc đầu từ chối khi Trey giơ một ly sữa ra mời. “Còn cậu thế nào?”

“Để coi nào, chạy trốn đám phóng viên, hy vọng sắp mình sẽ đính hôn, đang tìm cách nói chuyện phải quấy với một trong hai vị phụ huynh, ráng sắp xếp thời gian để gọi điện cho vị phụ huynh còn lại, và đang mong được đi chơi với hội bạn gái tối nay.”

“Tuyệt quá.”

“Biết nói sao được.” Tôi cười. “Công việc và học hành sao rồi?”

Trey đang học ngành thú y và đi làm thêm vài nơi để trang trải chi phí. Một trong những việc anh làm là trợ lý cho một nhiếp ảnh gia, đó cũng chính là lý do anh chàng gặp Cary.

Trey nhăn nhó. “Mệt mỏi lắm. Nhưng rồi sẽ tới ngày gặt hái kết quả.”

“Khi nào cậu rảnh mình phải tổ chức ăn pizza coi phim lần nữa mới được.” Tôi phải thừa nhận là mình muốn Trey chiến thắng trong cuộc đua với Tatiana. Có thể tôi không khách quan, nhưng cô nàng đó lúc nào cũng có vẻ không ưa tôi. Mà tôi cũng không ưa cái cách cô ta tự giới thiệu với Gideon khi mới gặp anh lần đầu.

“Chắc chắn rồi. Để mình hỏi Cary xem sao nhé.”

Tôi lập tức hối hận vì đề cập chuyện đó với Trey thay vì hỏi Cary trước, vì Trey có vẻ buồn hẳn đi. Anh chàng tội nghiệp chắc đang nghĩ tới chuyện Cary sẽ “xếp lịch” giữa mình và Tatiana như thế nào.

“Mà nếu Cary không rảnh thì hai đứa mình vẫn có thể tổ chức thiếu anh ấy mà.”

Trey nhếch nụ cười nhẹ. “Nghe cũng hay đó.”

Lúc một giờ kém mười, tôi bước ra khỏi tòa nhà, thấy Clancy đã chờ sẵn. Anh vẫy chào người gác cửa rồi mở cửa xe cho tôi, nhưng nhìn anh chắc chắn ai cũng biết anh không chỉ là tài xế. Cũng như khẩu súng lạnh lẽo đeo bên mình, trong bao nhiêu năm qua anh luôn luôn như vậy, chưa hề mỉm cười một lần nào.

Khi đã ngồi yên vị sau tay lái, Clancy tắt đài phát thanh của sở cảnh sát đi, rồi hạ cặp kính râm trên mặt xuống để nhìn tôi qua tấm gương chiếu hậu. “Cô có khỏe không?”

“Chắc là khỏe hơn mẹ tôi.”

Clancy rất chuyên nghiệp và không bao giờ biểu lộ bất cứ cảm xúc gì. Anh ta chỉ lặng lẽ kéo kính lên lại rồi kết nối hệ thống trên xe với điện thoại của tôi để mở nhạc. Xong anh cho xe lăn bánh.

Thấy anh chu đáo như vậy, tôi sực nhớ điều mình cần nói. “Clancy nè, tôi xin lỗi vì đã nói nặng anh nhé. Anh chỉ làm công việc của mình thôi, không đáng bị trút giận lên như vậy.”

“Cô không đơn giản chỉ là một công việc thôi, thưa cô Tramell.”

Tôi im lặng một chút, suy nghĩ về câu nói đó. Tôi và Clancy lúc nào cũng lịch sự và giữ khoảng cách nhất định, chỉ gặp nhau nhiều nhất là mỗi lần anh đưa đón tôi đi tập Krav Maga thôi. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là anh thật sự quan tâm tới sự an toàn của tôi, dù bây giờ nghe có vẻ có lý. Bởi anh là dạng người đam mê và tự hào về công việc của mình.

“Thật ra tôi nóng giận như vậy không phải chỉ vì riêng một chuyện đó, mà đã xảy ra nhiều chuyện khác cả trước khi tôi biết anh và dựng Stanton nữa.”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô.”

Câu trả lời cộc lốc giống y như tính cách của anh làm tôi mỉm cười.

Tôi ngồi hẳn ra ghế, quay mặt ra cửa sổ ngắm cái thành phố mà tôi đã dần quen và thậm chí còn yêu say đắm. Ngay trên lề đường tôi đang đi qua, một hàng người đứng sát vai nhau trước cái ki-ốt, mỗi người một miếng pizza trên tay. Dù đứng ngay cạnh nhau, nhưng họ hoàn toàn xa cách, bởi mỗi người đều như một hòn đảo nhỏ giữa cơn sóng của đám đông cuộn cuộn xung quanh. Người đi bộ hối hả qua lại, rẽ tránh một anh chàng đang đứng phát tờ rơi có chú chó nhỏ xú dưới chân.

Cái thành phố đầy sức sống với nhịp đập điên loạn này khiến cho thời gian ở đây có vẻ như trôi đi nhanh hơn bất kỳ nơi nào khác. Hoàn toàn trái ngược với nhịp sống chậm rãi ở miền

Nam California, nơi tôi đi học, và cũng là nơi bố đang ở.

Điện thoại rung lên trong túi xách, màn hình ra hiện số của bố. Thứ Bảy nào hai bố con cũng nói chuyện với nhau, và tôi luôn mong chờ cuộc gọi đó. Còn hôm nay tôi định không nhắc máy để chờ tới lúc mình vui vẻ hơn rồi mới gọi lại cho bố. Lúc này tôi vẫn còn bức bối chuyện của mẹ, mà bố thì lại khá lo lắng cho tôi từ sau lần trước sang đây chơi.

Bố có mặt ở nhà lúc hai vị thanh tra cảnh sát tới, và trước khi báo tin về cái chết của Nathan, họ hỏi tôi có biết Nathan đã tới New York không, làm tôi phát hoảng. Sau hôm đó bố cứ theo vắn hỏi tại sao tôi lại phản ứng như vậy khi nghe nhắc tới tên Nathan.

“Chào bố.” Cuối cùng tôi cũng nhắc máy, vì không muốn làm cả bố và mẹ không vui vì mình. “Bố khỏe không?”

“Bố nhớ con gái quá.” Ông trả lời bằng cái giọng trầm trầm, điềm tĩnh mà tôi vẫn yêu mến. Ông là người đàn ông hoàn hảo nhất trong mắt tôi: đẹp trai một cách hoang dã, đầy tự tin, thông minh và rất khỏe mạnh. “Còn con thế nào?”

“Không phải than phiền gì nhiều ạ.”

“Vậy than phiền ít ít cũng được, bố đang nghe đây.”

Tôi bật cười. “Mẹ làm con hơi phát điên một chút thôi.”

“Mẹ lại làm gì nữa nào?” Nghe có chút ấm áp trong giọng nói của ông.

“Mẹ lúc nào cũng xen vào chuyện riêng của con.”

“À, cha mẹ thường hay làm vậy khi họ lo lắng cho con mình đó mà.”

“Bố đâu có làm vậy đâu.” Tôi cãi.

“Chưa làm thôi, chứ không phải là không.” Ông khẳng định. “Một khi bố lo lắng quá thì có thể bố cũng sẽ làm vậy, chỉ hy vọng là lúc đó có thể thuyết phục cho con hiểu và bỏ qua thôi.”

“Con đang trên đường qua gặp mẹ nè, để coi mẹ thuyết phục con như thế nào đây. Cách tốt nhất là mẹ phải nhận lỗi cái đã.”

“Vậy thì chúc con may mắn.”

“Biết ngay mà.” Tôi thở dài. “Mai con gọi lại bố được không?”

“Được chứ. Mọi chuyện vẫn ổn chứ hả, con gái?”

Tôi nhắm mắt lại. Bản năng làm cha cộng với bản năng của người cảnh sát khiến tôi rất ít khi giấu bố được chuyện gì. “Ổn hết mà. Chỉ có điều con sắp tới nhà mẹ rồi. Mai con sẽ kể bố nghe. À mà sắp con sắp đính hôn nữa. Nói chung là con có vài chuyện để kể với bố.”

“Sáng mai có thể bố sẽ ghé qua sở, nhưng con cứ gọi di động nhé. Thương con gái lắm.”

Tôi bỗng thấy nhớ nhà. Dù rất yêu New York và cuộc sống mới ở đây, tôi nhớ bố vô cùng. “Con cũng thương bố. Mai nói chuyện tiếp nhé.”

Cúp máy xong tôi bất giác nhìn xuống cổ tay, và khi không thấy cái đồng hồ, tôi lại sực nghĩ tới cuộc nói chuyện sắp diễn ra. Dù rất bức mình vì những gì mẹ đã làm trong thời gian qua, nhưng chuyện tương lai mới là thứ tôi lo lắng hơn cả. Vì chuyện của Nathan, bà đã rình mò tôi suốt bấy lâu nay, không biết liệu bà có thể trở lại cách cư xử bình thường trong tương lai hay không.

“Clancy nè.” Tôi chồm tới trước vì muốn làm rõ một chuyện thắc mắc từ trước giờ. “Cái hôm mà hai mẹ con tôi với Megumi đi bộ về Crossfire đó, rồi tự nhiên mẹ hoảng hốt... có phải là vì bà nhìn thấy Nathan không?”

“Đúng vậy.”

“Trước đó hắn đã từng tới Crossfire và bị Gideon đánh cho một trận, vậy thì hắn còn quay lại đó làm gì?”

Clancy nhìn tôi qua tấm gương. “Theo suy đoán của tôi thì hắn ta chỉ muốn xuất hiện để làm áp lực thêm thôi. Tôi nghĩ là hắn muốn dọa cô, nhưng thay vào đó người bị dọa lại là bà Stanton. Kiểu nào thì hắn cũng đạt được mục đích.”

“Vậy mà không ai nói với tôi hết.” Tôi xuống giọng. “Tôi không thể bỏ qua chuyện đó.”

“Hắn muốn làm cô sợ mà, đâu có ai muốn để chuyện đó xảy ra.”

Ồ. Tôi chưa nghĩ tới lý do đó.

Clancy nói tiếp. “Điều hối hận lớn nhất là tôi đã không để mắt tới Cary. Tôi tính sai một nước và cậu ta phải lãnh hậu quả.”

Cả Gideon cũng không tính trước được vụ Cary bị tấn công. Và thề có Chúa là tôi cũng cảm

thấy vô cùng tội lỗi. Nói cho cùng thì vì quen biết tôi nên Cary mới bị nguy hiểm như vậy.

Nhưng tôi vô cùng xúc động khi nhận ra sự quan tâm chân thành trong giọng nói của Clancy. Anh ta nói đúng, tôi không phải chỉ là trách nhiệm công việc. Clancy là người tốt, luôn tận tâm với việc mình làm. Rồi tôi chợt tự hỏi: như vậy thì anh còn chừa lại bao nhiêu tâm trí cho cuộc sống riêng của mình?

“Anh có bạn gái không, Clancy?”

“Tôi có gia đình rồi.”

Tôi thấy ngượng vì sự vô tâm của mình. Vợ của anh chàng cứng rắn, u ám này, người quanh năm suốt tháng luôn mặc áo khoác để che khẩu súng đeo thường trực bên sườn, cô ấy là người như thế nào nhỉ? Với cô, anh có dịu dàng hơn không? Anh có chiến đấu tới cùng để bảo vệ cô không? Anh có sẵn sàng giết người vì cô không?

“Anh sẽ sẵn sàng làm những gì để bảo vệ cho cô ấy?” Tôi hỏi.

Xe ngừng đèn đỏ, Clancy quay lại nhìn tôi. “Liệu có gì mà tôi không dám làm?”

Chương 9

“Ôi, anh chàng kia từ đâu ra vậy?” Megumi nhìn theo đối tượng vừa đi qua, “Lúm đồng tiền nữa chứ.”

Tôi trợn mắt, rồi nốc cạn ly vodka hương việt quất. Hộp đêm Primal, trạm dừng chân thứ tư của cả bọn, đang đông cứng người. Hàng khách đứng chờ ngoài cửa kéo dài đến tận góc đường, còn bên trong tiếng nhạc, mà chủ đạo là đàn guitar, vang lên dồn dập trong một không gian mờ ảo, quyến rũ. Nội thất được thiết kế pha trộn giữa kim loại sơn màu với gỗ màu tối, thêm hệ thống đèn đủ màu hắt ra những bóng sáng có hình vết chân thú.

Đúng như phong cách của Gideon, tất cả mọi thứ đều tuyệt vời gần tới mức quá lố, nhưng không bao giờ vượt qua lằn ranh đó. Cái không khí đầy buông thả, khoái lạc ở đây làm cơ thể vốn đang lâng lâng vì rượu của tôi như phát cuồng, chân nhịp liên tục lên thành ghế.

Lacey, bạn chung nhà của Megumi, để kiểu tóc rối bời cao mà tôi rất thích, ngửa mặt lẩm

bấm. “Sao cậu không ra làm quen đi.”

Megumi hơi đỏ mặt, mắt lấp lánh, cực kì gợi cảm trong chiếc đầm yếm bó sát màu vàng. “Ừ, biết đâu anh ta là người thích nghiêm túc thì sao.”

“Vậy bồ muốn đạt được thứ gì từ một mối quan hệ nghiêm túc?” Shawna hỏi, đưa lên miệng ly nước có màu đỏ không thua gì mái tóc của cô. “Lòng chung thủy hả?”

“Mọi người quá đề cao sự chung thủy rồi đó.” Lacey tuột xuống khỏi chiếc ghế cao, bắt đầu đứng lắc hông. Mấy viên đá đính trên chiếc quần jean lóe sáng.

“Không đâu.” Megumi cãi. “Mình thích chung thủy mà.”

“Michael có đang quan hệ với người nào khác không?” Tôi chồm người tới để không phải hét lên.

Vừa nói xong tôi phải lùi lại ngay, nhường chỗ cho người phục vụ mang thêm nước ra rồi dọn mấy cái ly cũ đi. Bộ đồng phục gồm giày boots đen gót nhọn với cái đầm hở vai màu hồng tươi làm mấy cô gái nổi bật trong đám đông, khách rất dễ nhận ra để gọi. Cả bộ đồ lẫn những người mặc chúng đều cực kỳ kêu gọi. Không biết Gideon có đích thân chọn hay không, mà nếu có, thì ai mặc thử cho anh xem nhỉ?

“Không biết nữa!” Megumi cầm ly rượu mới mang ra lên uống một hơi, mặt buồn thiu. “Mình không dám hỏi.”

Tôi cũng cầm ly lên, nói lớn. “Uống hết rồi nhảy thôi nào!”

“Phải vậy chứ!” Shawna không chờ ai, nốc một hơi hết sạch ly Patrón, bỏ miếng chanh vô miệng mút hết nước, rồi quay nhìn cả bọn. “Nhanh lên, mấy bồ lè mề quá!”

Tới phiên tôi rùng mình khi ly Tequila trôi tuột xuống cổ, xóa sạch dư vị vịet quất trước đó. Rồi tới Megumi và Lacey, hai nàng cụng ly nhau. “Kanpai!”

Cả bọn kéo ra sàn nhảy, dẫn đầu là Shawna trong bộ đầm xanh da trời mà dưới ánh đèn ở đây cũng sáng rực lên không thua gì bộ đồng phục màu hồng. Bốn đứa cuốn vào biển người đang uốn éo, chẳng mấy chốc đã bị lèn chặt giữa những cơ thể ướt đẫm mồ hôi.

Tôi thả mình trong tiếng nhạc đình tai và không khí ngọt ngào đầy nhục cảm của sàn nhảy. Tôi giơ hai tay lên đầu, lắc lư liên tục, cố quên đi cuộc nói chuyện dài dòng và vô ích suốt cả buổi trưa với mẹ. Có thể nói là tôi không còn tin bà nữa. Dù bà đã hứa là từ giờ trở đi sẽ thay đổi, vì không còn Nathan nữa nhưng tôi thấy khó mà bị thuyết phục bởi lời hứa đó, vì mẹ đã

quá đáng rất nhiều lần.

“Em rất đẹp.” Có ai đó hét vào tai tôi.

Tôi nhìn qua vai, thấy anh chàng tóc đen đang uốn éo sát lưng mình. “Cảm ơn anh.”

Dĩ nhiên tôi biết là anh ta nói xạo. Tóc tai tôi lúc này rũ rượi, ướt đầm mồ hôi, dính bết vào mặt và cổ. Kệ. Nhạc vẫn dồn dập liên tục, hết bài này tới bài khác.

Tôi say sưa với không gian đầy khoái lạc không thèm giấu giếm đó. Đang đứng kẹt giữa một đôi tình nhân thì tôi nhìn thấy người quen. Chắc hẳn anh đã thấy tôi trước, nên đang bước tới.

“Martin!” Tôi gào lên, len ra khỏi đám người xung quanh. Trước đây tôi chỉ gặp chàng cháu trai của dượng Staton này, trong mấy kỳ nghỉ lễ. Từ lúc dọn qua New York bọn tôi có gặp lại thêm một lần nữa. Mà tôi cũng muốn liên lạc với anh chàng thường xuyên hơn.

“Chào Eva.” Martin ôm tôi, xong lùi lại ngắm nghía. “Em đẹp tuyệt vời! Khỏe không?”

“Mình ra kiếm gì uống đi!” Tôi thấy cổ họng khô rát, không thể nào nói chuyện trong cường độ âm thanh này được.

Martin nắm tay tôi kéo ra khỏi biển người trên sàn nhảy. Cả hai vừa ngồi xuống bàn tôi là cô nàng phục vụ đã mang tới thêm một ly vodka việt quất nữa.

Cả đêm nay đi tới đâu tôi cũng đều được phục vụ như vậy, mặc dù càng lúc màu của ly rượu vàng tối dần, nghĩa là lượng nước việt quất trong đó càng nhiều hơn. Tôi biết họ cố tình làm vậy, thăm khâm phục khả năng quản lý của Gideon khi lệnh của anh được truyền đi chính xác từ nơi này qua nơi khác. Miễn là vẫn được uống, tôi không phàn nàn gì cả.

Tôi nốc một hơi rồi áp cái ly mát lạnh lên trán, bắt chuyện. “Dạo này anh sao rồi?”

“Khá ổn!” Martin rất bảnh bao trong cái áo thun cổ tim màu vàng nâu và quần jean đen. Mái tóc đen ngắn hơn của Gideon, nhưng rũ xuống trán một cách rất gợi cảm, ngay bên trên đôi mắt màu xanh lục, dù dưới ánh sáng ở đây thì không thể nhìn ra được.

“Còn em thấy ngành quảng cáo thế nào?”

“Em rất yêu công việc của mình.”

Martin bật cười khi thấy tôi hào hứng như vậy. “Phải chi ai cũng nói được câu đó.”

“Em tưởng anh cũng thích làm việc với dượng chứ.”

“Thích chứ. Anh thích khoản tiền kiến được, nhưng không hẳn là thích công việc đó.”

Whisky của anh được mang ra. Cụng ly.

“Anh đi với ai vậy?” Tôi hỏi.

“Với mấy người bạn.” Martin đưa mắt nhìn quanh. “Lạc đâu mất hết rồi. Còn em?”

“Em cũng vậy.” Tôi bắt gặp ánh mắt của Lacey từ ngoài sàn nhảy, cô nàng giơ hai ngón tay cái lên.

“Anh có đang hẹn hò với ai không, Martin?”

Anh cười tươi. “Không có.”

“Anh có thích con gái tóc vàng không?”

“Em định tán tỉnh anh hả?”

“Không hẳn vậy.” Tôi nhìn Lacey, nhướn mày ra hiệu rồi hất đầu về phía Martin. Cô nàng ngạc nhiên một lúc, rồi hiểu ý, bước lại, cười toe toét.

Tôi giới thiệu hai người, trong lòng khá hào hứng. Martin lúc nào cũng duyên dáng, hài hước, trong khi Lacey lại rất hoạt bát, quyến rũ theo một cách rất riêng, cô trông lôi cuốn hơn là chỉ hào nhoáng bên ngoài.

Megumi cũng quay vô, cả bọn uống thêm một lượt rượu nữa rồi Martin mời Lacey ra nhảy.

Hai người vừa đi là Megumi hỏi ngay. “Bồ còn giấu anh chàng đẹp trai nào trong túi nữa không?”

Lúc đó tôi chỉ ước gì trong túi mình đang là cái điện thoại. “Bồ làm gì thê thảm quá vậy!”

Megumi nhìn tôi một lúc, khẽ mỉm cười. “Mình say mất rồi.”

“Cả câu đó nghe cũng thảm nữa. Uống thêm một ly không?”

“Sao lại không?”

Hai đứa uống hết ly rượu vừa lúc Shawna quay lại bàn cũng với Lacey, Martin và hai người bạn của anh, Kurt và Andre. Kurt rất điển trai, tóc nâu vàng, mặt chữ điền và nụ cười láu cá. Còn Andre thì vô cùng lịch lãm, đôi mắt đen lém lỉnh và tóc để dài tới vai. Anh chàng có vẻ để ý Megumi, làm cô vui hẳn lên.

Không bao lâu cả nhóm đã cười nói rôm rả.

“Lúc ở toilet đi ra, Kurt cứ thế vung vẩy khắp trong nhà hàng.” Martin kết thúc câu chuyện đang kể.

Anh và Andre cười rú lên, trong khi Kurt lấy chanh ném vào cả hai người.

“Có nghĩa là sao?” Tôi hỏi lại vì không hiểu cách nói đó.

“Nghĩa là anh ta để của quý thò ra khỏi quần.” Andre giải thích. “Lúc đầu không ai biết đó là cái gì, nhưng rồi sau đó mọi người nhìn ra, và bắt đầu tò mò không biết đương sự có biết mình đang hớ hênh hay không. Cuối cùng cũng không ai nói câu nào cho cậu ấy biết hết.”

“Không ai nói thật hả?” Shawna cười đến nổi suýt té xuống ghế.

Bọn tôi om sòm đến mức cô nàng phục vụ phải tới yêu cầu nói nhỏ lại một chút, kèm theo nụ cười lịch sự. Cô ta vừa định quay đi thì bị tôi níu lại. “Tôi có thể gọi nhờ điện thoại được không?”

“Cô cứ nói với một trong mấy người ở quầy pha chế đó, bảo là Dennis, là tên người quản lý ở đây, đã đồng ý là họ sẽ đưa điện thoại cho cô ngay.”

“Cảm ơn.” Tôi xuống ghế khi cô nàng vừa đi qua bàn khác. Không biết Dennis là ai, nhưng cả buổi tối diễn ra rất suôn sẻ, có nghĩa là Gideon hẳn đã phải sắp đặt mọi thứ thật chu đáo.

“Có ai muốn uống nước không?” Tôi hỏi.

Cả bọn la ó phản đối, ném cả khăn giấy vào tôi. Tôi vừa cười vừa quay đi, ra quầy đứng chờ tới lượt để lấy một chai nước và hỏi mượn điện thoại. Tôi thuộc số của Gideon, và nghĩ là nếu gọi anh bằng máy của hộp đêm mà anh làm chủ thì sẽ không bị nghi ngờ.

“Cross đây.” Anh nhấc máy rất nhanh.

“Chào cưng.” Tôi dựa người vào quầy, bịt tai bên kia lại. “Người yêu say xin gọi cho anh đây nè.”

“Anh biết rồi.” Giọng anh trở nên nhẹ nhàng, ầm ập hẳn. Nhưng đối với tôi nó còn mãnh liệt hơn cả tiếng nhạc đình tai ở đây. “Em đi chơi vui không?”

“Vui, nhưng em nhớ anh quá. Anh có uống thuốc bổ chưa?”

Giọng anh giống như vừa nói vừa cười. “Em nổi húng rồi hả, cưng?”

“Tại anh hết đó. Cái chỗ này giống như thuốc kích thích vậy. Em đang nóng rực, mồ hôi nhễ nhại và cực kỳ bút rút đây nè. Nãy giờ em hư hỏng lắm, nhảy nhót như một cô gái độc thân vậy đó.”

“Hư là sẽ bị phạt.”

“Vậy chắc em phải hư nhiều hơn nữa, để cho có bị phạt cũng đáng ha.”

Anh gầm gừ. “Về đây hư cho anh coi đi.”

Nghĩ tới chuyện anh đang chờ sẵn ở nhà làm tôi phần khích. “Nhưng em đang kẹt ở đây, mọi người chưa muốn về. Chắc cũng còn một lúc nữa đó.”

“Anh có thể ra đó tìm em. Hai mươi phút nữa thôi anh tới, em thấy sao?”

Tôi đưa mắt nhìn quanh, tiếng nhạc dồn dập bên tai. Tưởng tượng cảnh anh tới đây, làm tình với tôi trong cái không khí buông thả này, tôi rung mình khao khát. “Ừ, em muốn lắm.”

“Em có thấy cái hành lang trên đầu không?”

Tôi ngược lên nhìn, thấy một hành lang treo phía trên gắn sát tường, cao hơn sàn nhảy khoảng năm, sáu mét. Một nhóm vũ công đang đứng trên đó làm mấy động tác rất khêu gợi.

“Thấy.”

“Có một đoạn ngay chỗ cái góc tường bằng kính đó, anh sẽ gặp em ở đó.” Rồi anh nói thêm. “Anh muốn lúc đó em phải ướt át sẵn sàng đó.”

Tôi rung mình khi nghe câu nói quen thuộc. Như vậy có nghĩa là anh sẽ rất gấp gáp và dữ dội. Tôi cũng đang muốn anh như vậy... “Em đang mặc...”

“Cung à, giữa một triệu người anh cũng nhận ra em mà. Anh đã tìm thấy em lần đầu tiên thì lúc nào anh cũng sẽ tìm thấy em.”

Cơn khao khát sục sôi trong huyết quản. “Nhanh lên nhé.”

Tôi đặt ống nghe trở lại chỗ cũ, cầm chai nước lên uống một hơi hết sạch. Xong, tôi xếp hàng chờ khá lâu mới được vô toilet. Vốn đã hơi choáng váng vì rượu, tôi lại càng lảo đảo vì phấn khích khi nghĩ tới chuyện người yêu của mình, một trong những người có thể nói là bạn rợn nhất thế giới, đã sẵn sàng bỏ hết mọi việc để... làm vui lòng tôi...

Tôi liếm môi, đứng không yên.

Lúc tới lượt, tôi vội vàng vào buồng vệ sinh cởi bỏ quần lót rồi mới ra rửa mặt. Lốp trang điểm đã trôi gần hết làm mắt tôi nhòe nhoẹt, hai má đỏ bừng vì nóng và vì nhảy nhót nãy giờ. Tóc thì rối bời, đầm mồ hôi, bết bết quanh mặt và cổ.

Nhưng kỳ lạ thay, tôi không thấy mình xấu xí, mà trái lại còn rất gợi tình.

Lúc đi ra tôi gặp Lacey đang xếp hàng nên dừng lại hỏi thăm. “Vui không?”

“Vui lắm. Cảm ơn bồ đã giới thiệu mình với anh họ bồ nhé.”

Tôi chẳng buồn đính chính. “Không có gì. Mình hỏi bồ một chuyện được không? Về Michael đó.”

Lacey nhún vai. “Hỏi đi.”

“Nghe nói bồ gặp anh ta trước mà phải không, vậy bồ không thích anh ta ở chỗ nào vậy?”

“Không có cảm giác. Đẹp trai, thành đạt, nhưng mình không thấy muốn lên giường với anh ta.”

“Vậy đưa qua cho người khác đi.” Cô gái đứng sau lưng xen vô.

“Thì đưa rồi đó.”

“Hiểu rồi.” Tôi tôn trọng cái quyết định chấm dứt không theo đuổi một mối quan hệ khi không cảm thấy hứng thú trong chuyện tình dục, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi khó chịu. Chắc tại tôi không muốn Megumi buồn.

“Mình đi ve vãn một anh chàng đẹp trai đây.”

“Tới luôn đi.” Lacey gật đầu.

Tôi đi tìm đường lên trên, tới nơi thì thấy một dòng người đang đứng xếp hàng dưới chân cầu thang, có nhân viên bảo vệ đứng chặn để kiểm soát số lượng người được cho qua.

Tôi đang nhắm tính mình sẽ phải trễ hẹn bao nhiêu phút với Gideon, thì anh chàng bảo vệ to con ấn điện đàm vô tai, tỏ ra tập trung nghe coi bên kia đang nói gì. Anh chàng cơ bắp khổng lồ với làn da nâu và cái đầu trọc lốc này đeo băng tên nhìn không rõ. Gương mặt còn khá trẻ tươi hân lên khi anh ta thôi cau có và toét miệng cười.

Anh ta chỉ một ngón tay về phía tôi. “Cô là Eva hả?”

Tôi gật đầu.

Anh chàng với ra sau lưng tháo một đầu cái dây bằng nhung đang chằng ngang ra. “Lên đi.”

Đám đông đứng chờ la ó phản đối. Tôi mỉm cười áy náy rồi chạy nhanh lên mấy bậc thang bằng kim loại. Lên tới nơi, một nhân viên nữ khác cho tôi vô, rồi chỉ qua bên trái. Tôi nhìn thấy cái chỗ mà Gideon nói, nơi hai bức tường giao nhau, được bọc lại bởi khúc hành lang hình chữ L.

Tôi len qua đám đông đang phấn khích, cứ mỗi bước đi là tim lại đập nhanh hơn. Ở trên này tiếng nhạc đỡ ồn hơn một chút, và không khí cũng ấm hơn. Ai nấy mồ hôi nhễ nhại. Độ cao gây cảm giác hơi nguy hiểm, dù lan can hai bên cao đến tận vai. Tôi đi gần đến nơi thì bị một bàn tay đặt lên eo kéo lại, áp sát vào thân thể đàn ông đang uốn éo nhảy nhót. Ngoái lại nhìn thì thấy chính là cái anh chàng hồi nãy ở dưới đã khen tôi đẹp.

Tôi mỉm cười, nhắm mắt buông mình theo tiếng nhạc. Lúc anh chàng bắt đầu động đậy bàn tay trên hông, tôi đưa tay ra giữ lại. Anh ta cười lớn rồi tiếp tục nhảy, nhún người xuống để áp sát hơn.

Tới bài thứ ba thì tôi bỗng có cảm giác Gideon đang ở rất gần. Như có một luồng điện chạy qua da, khiến từng tế bào đều nhạy cảm hân lên. Tôi bỗng nghe tiếng nhạc như lớn hơn lên, không khí nóng bức hơn, và tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến tôi bị kích thích hơn.

Tôi mỉm cười, mở mắt ra, thấy anh đang lao tới. Ngay lập tức, tôi rạo rực, nhìn anh trong bộ áo thun và quần jean đen, mái tóc dài chải ra sau để lộ gương mặt đẹp đến nghẹt thở. Nhìn anh lúc này không ai có thể nhận ra đó là Gideon Cross quyền lực. Người đang đi tới trẻ trung và hoang dại hơn nhiều, duy chỉ có bề ngoài nóng bỏng là không thay đổi. Tôi liếm môi, uốn người gợi cảm.

Hai bàn tay nắm chặt, Gideon lao tới như con thú săn mồi, không hề chậm lại khi tới gần mà

lao thẳng vào tôi. Tôi cũng bước tới lao vào anh, vòng tay lên cổ ghì anh xuống để trao một nụ hôn vội vàng ướt át.

Gideon ôm siết lấy tôi áp vào người anh. Anh chiếm lấy môi tôi một cách dữ dội, gần như hung tợn, như lời cảnh báo cho cơn lốc sắp tới.

Anh chàng lúc này tiến tới sau lưng, thò tay vuốt tóc rồi định hôn lên vai tôi.

Gideon quay ra, giận dữ. “Biến đi.”

Tôi quay lại, nhún vai. “Cảm ơn vì nhảy với tôi này giờ.”

“Không có chi, người đẹp.” Anh chàng túm lấy một cô gái vừa đi qua rồi biến mất.

“Cưng à.” Gideon ép người tôi lên thành tường bằng kính. “Em hư quá.”

Tôi không ngượng mà đưa tay chạm vào anh qua lớp quần jean. “Em chỉ hư với mình anh thôi.”

Anh siết mạnh tôi hơn nữa, rồi cắn lên vành tai. Tôi nghe rõ nhịp thở dồn dập làm ngực anh phập phồng. Mùi hương của anh lập tức khiến tôi liên tưởng tới những ngát ngậy điên cuồng mà mình sắp có được.

Hai đứa hòa quyện vào nhau, buông mình theo tiếng nhạc như giã vào tai. Tôi dán chặt lấy anh, bị anh quyến rũ, cảm giác giữa hai đứa không hề có lớp quần áo nào hết. Gideon với tôi đã mấy lần khiêu vũ cùng nhau, nhưng chưa bao giờ quay cuồng trong không khí như thế này. Tôi đi từ ngạc nhiên đến phấn khích, rồi nhận ra mình càng yêu anh sâu đậm hơn.

Đôi mắt nhắm hờ nhìn tôi đầy ham muốn, cơ thể uyển chuyển không còn chút kiềm chế. Tôi như hoàn toàn đánh mất mình, bị cuốn theo anh, vồ vập, bầu víu để được gần anh hơn.

Tôi không còn quan tâm đến cả biển người xung quanh, chỉ khao khát bàn tay anh, cơ thể anh và hơi thở của anh.

“Em muốn anh ngay tại đây phải không?”

Tôi rùng mình. “Có được không?”

“Em muốn cả thế giới chứng kiến khi anh chiếm lấy em, làm cho em rã rời. Em muốn anh chứng minh em là của anh chứ gì?” Gideon cắn lên vai tôi.

“Em muốn chứng minh anh là của em.” Tôi cãi, thọc hai tay vào túi sau quần jean, ôm lấy anh. “Em muốn cả thế giới biết điều đó.”

Gideon nhắc tôi lên, tay còn lại ấn nhẹ vào vách. Một tiếng bíp nhỏ xúu vang lên, rồi sau lưng tôi mở ra một cánh cửa. Anh bế tôi bước vào căn phòng tối đen. Cửa đóng lại, tôi nhìn thấy mình đang ở trong phòng làm việc của ai đó, có bàn, ghế hằn hoi, ba mặt được bao quanh là kính hai chiều, có thể nhìn ra toàn cảnh cả hộp đêm bên dưới.

Anh đặt tôi xuống rồi xoay hướng ra ngoài. Trước mặt tôi hiện ra đám đông mà hai đứa vừa bỏ lại, cả một nhóm vũ công đang nhảy nhót chỉ cách có vài gang tay. Bàn tay anh bắt đầu sờ soạn, chiếm lấy ngực và đưa vào giữa hai đùi tôi.

“Khi nào cần thì em phải nói mật-mã-an-toàn nhé.”

Tôi xúc động vì người yêu luôn đặt cảm giác của mình lên trên hết. “Em khiêu khích anh mà. Em muốn bị anh chiếm lấy. Thật dữ dội.”

Anh ấn mạnh hai ngón tay, di chuyển nhanh hơn. “Em nóng bỏng quá rồi nè. Em sinh ra là để làm tình.”

“Em sinh ra là để cho anh.” Hơi thở phả ra làm mờ kính. Ham muốn dâng trào không kiềm nén, tôi như bị thiêu cháy bởi tình yêu anh.

“Em quên rồi hả?” Gideon rút tay về, cởi khóa quần jean. “Tối nay khi nhún nhảy sát mấy gã đàn ông khác, em quên mất em là của anh hay sao?”

“Em không bao giờ quên hết.” Cái cương cứng nóng hổi áp vào phía sau làm tôi nhắm nghiền mắt. Anh cũng thêm khát tôi. “Em gọi cho anh đó, vì em muốn anh.”

Môi anh lần trên da, chạm vào miệng tôi, rồi thì thào đầy cảm dỗ. “Vậy thì chiếm lấy anh đi, đưa anh vào trong đi.”

Tôi cong lưng, vớ tay ra sau. Gideon khuyu chân xuống.

Tôi áp má lên mặt anh, vô cùng hạnh phúc vì được làm tất cả những thứ này với anh. Rồi tôi khẽ nhấp hông, đưa anh vào nơi đang ướt át rạo rục.

Gideon căng người. “Sâu hơn nữa đi, Eva.”

Tôi dựa đầu lên vai anh, tay chống lên vách kính, uốn người ra sau. Anh gần như nhắc tôi lên, rên rỉ khi chiếm lấy tôi trọn vẹn.

Bên kia lớp kính, đám đông vẫn tiếp tục điên cuồng. Tôi hoàn toàn buông xuôi, thả mình cho cơn khoái cảm mãnh liệt khi làm tình với anh ngay tại chỗ này.

Quần quai trong sung sướng, tôi đưa tay ra sau chạm vào anh. “Chúa ơi, anh cứng quá...”

“Anh sinh ra là để làm tình với em mà.” Giọng anh thì thầm làm tôi rùng mình, ngây ngất.

“Vậy thì cứ làm đi.” Tôi chống cả hai tay lên kính.

Gideon cẩn thận dìu tôi quỳ xuống đất, mở hai chân tôi ra để tiến vào thật sâu. Anh giữ hông tôi, gài lên khi lấp đầy tôi bằng cả phần đàn ông to lớn đó. Tôi bị kéo căng hết mức, khoái cảm dâng trào mãnh liệt.

Mấy ngón tay bấu chặt lên thành kính, tôi hét lên, bên tai vẫn văng vẳng tiếng nhạc dồn dập, mắt nhìn thấy đám đông gần đến nỗi tưởng như mọi người đang ở chung trong căn phòng này.

“Đúng rồi cưng.” Gideon hỗn hển. “Hét lên để anh biết là em sung sướng.”

“Ôi, Gideon.” Chân tôi run rẩy khi anh lại tiến vào.

Tôi bị kích thích tột độ bởi cảm thấy mình vừa phục tùng lại vừa được chiều chuộng. Tôi chỉ còn biết đón nhận tất cả những gì anh mang đến, đón nhận cơn dục vọng tham lam và sự nóng của anh, bằng chứng là cái quần jean chỉ vừa tuột xuống tới đầu gối mà chưa kịp cởi hẳn ra.

Rồi anh hơi tách rời khỏi tôi, tôi cảm thấy ngón tay ấm áp lặn xuống dưới.

“Ôi không.” Tôi sợ mình sẽ không chịu nổi, nhưng vẫn không dùng đến mật-mã-an-toàn *crossfire*. Tôi lại hé mở, chấp nhận đón lấy anh.

Gideon gài lên khi chiếm được nơi anh muốn. Anh chồm tới, mãnh liệt lặp đi lặp lại. “Em là của anh, của anh.”

Không thể chịu đựng thêm nữa, tôi vỡ òa, bật tiếng hét, hai tay dầm mồ hôi trượt dài trên vách kính. Tôi lên đỉnh hết lần này tới lần khác, với anh ở sâu trong mình.

Anh rên rỉ, di chuyển nhanh hơn, tiến gần tới đỉnh. Tôi vội vàng ngăn cản. “Khoan đã anh.”

Gideon chậm lại, hơi thở nặng nhọc. “Chứ em muốn sao?”

“Em muốn nhìn thấy mặt anh.”

Anh lùi ra, kéo tôi đứng dậy, xoay mặt qua áp lưng lên kính, rồi lại ấn mạnh vào. Trong khoảnh khắc đó, anh cho tôi toại nguyện, nhìn thấy ánh mắt đàn ông tuyệt vọng, buông xuôi trước cơn khoái cảm, rồi bị dục vọng điên cuồng cuốn phăng đi.

“Em muốn nhìn anh đầu hàng hả?”

“Đúng vậy.” Sau lưng là tấm kính đang khẽ rung vì tiếng nhạc, trước mặt là Gideon với cái cơ thể không còn gì có thể kìm hãm được.

Tôi áp môi lên môi anh. “Đầu hàng đi anh.”

Anh ôm lấy tôi, vào sâu hơn nữa.

Tôi thốt thức. “Ôi trời ơi...”

“Eva!”

Mỗi lúc anh càng mạnh hơn, đắm chìm trong bản năng. Toàn thân tôi run rẩy, đón nhận anh hoàn toàn.

Mọi thứ xung quanh đều quay cuồng theo nhục dục. Gideon ngửa mặt, miệng không ngừng gọi tên tôi.

“Đến đi anh.” Tôi ra lệnh, bên dưới siết lấy anh.

Người anh co giật rồi run lên, đôi mắt dờ dẫm vì sung sướng.

Tôi hôn khắp người anh, tay chân níu chặt không buông.

Anh khuyu hẳn xuống, thở hổn hển, vẫn chưa dứt khỏi cơn khoái cảm.

Chương 10

Sáng thứ Bảy khi mở mắt dậy, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là cái chai màu hổ phách có cột nơ

làm bằng lá cọ, với dòng chữ viết tay kiểu cổ điển. “CHỐNG NHỨC ĐẦU”. Tôi đã được Gideon cho uống thứ này một lần rồi nên biết là rất có tác dụng. Nó làm tôi nhớ là tối qua đã uống rất nhiều rượu.

Tôi nhắm nghiền mắt, rên lên khe khẽ rồi vùi mặt vô gối chuẩn bị ngủ tiếp.

Tắm nệm hơi rung chuyển, rồi một nụ hôn ấm áp chạy dọc trên lưng. “Chào buổi sáng, thiên thần của anh.”

Tôi lẩm bẩm. “Giọng anh nghe có vẻ cực kỳ mãn nguyện.”

“Ừ, anh mãn nguyện vì em đó.”

“Đồ quý.”

“Ý anh muốn nói tới mấy cái đề xuất cho chiến dịch quản lý khủng hoảng của em, nhưng mà đương nhiên là chuyện tối hôm qua cũng cực kỳ tuyệt vời, như mọi khi.” Tay anh lần xuống dưới tấm chăn tìm tôi.

Tôi ngược mặt ra, thấy anh đang ngồi tựa đầu giường, máy tính đặt trên đùi, thật quyến rũ trong điệu bộ thoải mái với chiếc quần vải dây rút mặc ở nhà. Còn tôi lúc này nhìn chắc chắn là không ra làm sao. Tối qua từ hộp đêm về là tôi sang đây tìm anh. Phải đến gần sáng hai đứa mới buông nhau ra, lúc đó tôi đã quá mệt nên đi tắm vội rồi leo lên giường luôn trong khi tóc vẫn còn ướt.

Thấy anh ngồi bên cạnh, tôi tràn trề hạnh phúc. Gideon có phòng ngủ riêng, rồi cả phòng làm việc nữa, nhưng lại mang máy sang đây ngồi, chứng tỏ anh luôn muốn ở cạnh tôi, ngay cả khi tôi đang ngủ.

Tôi ngoái tìm cái đồng hồ bên cạnh giường, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên cổ tay.

“Gideon...” Một cái đồng hồ đẹp tuyệt vời được đeo vô tay tôi từ lúc nào, thiết kế theo phong cách Art-Deco với hàng trăm viên kim cương nhỏ li ti. Dây đeo bằng sa tanh màu keo, trên mặt kính xà cừ là cả hai thương hiệu, Patek Philippe và Tiffany&Co. “Đẹp quá!”

Anh mỉm cười. “Cả thế giới chỉ có hai mươi lăm cái thôi, vẫn không hiếm bằng em, nhưng biết sao được, em là duy nhất rồi.”

“Em thích quá.” Tôi ngồi dậy. “Em yêu anh.”

Gideon bỏ máy tính qua một bên, tôi lao tới ôm chầm lấy anh.

“Cảm ơn anh.” Tôi thì thầm, cảm động vì sự chu đáo đó. Hẳn là anh đi mua lúc tôi qua nhà mẹ buổi trưa, hay sau khi tôi đi chơi với đám bạn gái.

“Ừm. Nói anh nghe thử, làm sao để ngày nào cũng được em không mặc gì hết lao vào ôm như vậy hả?”

“Không cần làm gì hết.” Tôi dụi má lên mặt anh. “Chỉ cần là anh thôi là đủ rồi.”

Tôi bước xuống giường, cầm chai thuốc vô phòng tắm, rửa mặt, chải tóc. Khoác cái áo choàng vô, bước ra phòng ngủ tôi thấy Gideon đã đi mất, trong khi máy tính của anh vẫn để mở trên giường.

Tôi nhìn thấy anh lúc đi ngang qua phòng làm việc. Anh đứng đối diện cửa sổ, chân dang rộng, tay khoanh trước ngực. Trước mắt anh là khung cảnh dưới đường phố, không rộng bằng ở Crossfire hay bên Đại lộ số Năm, nhưng thấp hơn, nên dường như cũng có vẻ gần gũi, thân tình hơn.

“Tôi không lo chuyện đó.” Anh nói nhanh vào tai nghe. “Tôi biết cái rủi ro của mình rồi, không cần phải nói nữa. Vấn đề này không tranh cãi gì nữa, cứ soạn thảo hợp đồng như đã bàn đi.”

Nhận ra giọng nói nghiêm khắc khi làm việc của anh, tôi quyết định bước tiếp. Không biết cái chai vừa uống là thứ gì, chắc có thể là vitamin với thuốc bổ, hay “lông chó đốt thành tro” như tôi vẫn đùa. Uống xong bụng tôi bắt đầu ấm lên, nhưng người hơi lờ lờ, nên phải đi pha cà phê.

Uống đủ liều cafein xong, tôi buông mình xuống ghế sa lông, lấy điện thoại ra. Ba cuộc gọi nhớ của bố, mà theo giờ California là trước tám giờ sáng. Tôi nhúu mày thắc mắc. Còn thêm cả chục cuộc gọi nhớ của mẹ nữa, nhưng tôi quyết định để thứ hai mới nói chuyện với bà cũng chưa muộn. Và một tin nhắn của Cary. *GỌI ANH ĐI!*

Tôi gọi cho bố trước, tranh thủ nhấp thêm một ngụm cà phê trước khi ông nhắc máy.

“Eva!”

Cách bố gọi tên tôi cho thấy có chuyện không lành. Tôi bật ngồi thẳng dậy. “Bố, có chuyện gì vậy?”

“Tại sao từ đó tới giờ con không nói với bố chuyện của Nathan Barker?” Giọng ông khàn đặc, đau đớn. Tôi rùng mình, sờn gai ốc.

Trời ơi, bố biết hết rồi. Tay tôi run cầm cập, làm đổ cả cà phê lên người, nhưng không còn biết nóng vì đang hoảng loạn trước nỗi đau của bố. “Bố à, con...”

“Thật không tin được là con, và cả Monica nữa, lại giấu bố chuyện đó. Chúa ơi, bà ấy phải nói chứ.” Ông hít một hơi dài, giọng run run. “Bố phải có quyền được biết!”

Ngực tôi nhói đau. Bố tôi vốn luôn điềm tĩnh không thua gì Gideon trong mọi tình huống, lúc này có vẻ như đang khóc.

Tôi thở hổn hển, luống cuống đặt ly cà phê lên bàn. Lệnh niêm phong hồ sơ tội phạm vị thành niên của Nathan đã được dỡ bỏ sau khi hắn chết, có nghĩa là giờ đây bất kỳ ai có thể truy cập vào dữ liệu của cảnh sát đều có thể tìm thấy cái quá khứ kinh hoàng của tôi. Bố là cảnh sát, nên nếu muốn thì chắc chắn ông đã tìm thấy hết.

“Dù có biết thì bố cũng đâu làm được gì.” Tôi cố giữ giọng thật bình tĩnh để ông đỡ lo. Có cuộc gọi khác vào máy, nhưng tôi không thèm nhìn. “Cả trước hay sau khi chuyện xảy ra cũng vậy.”

“Bố có thể ở bên cạnh để chăm sóc cho con mà.”

“Bố à, bố đã làm vậy rồi đó thôi. Nhờ được bố giới thiệu cho bác sĩ Travis mà cuộc đời con đã khác. Từ khi gặp ông ấy con mới bắt đầu giải quyết được nhiều vấn đề. Chuyện đó giúp cho con nhiều lắm đó.”

Ông bật ra tiếng rên đau đớn. “Lẽ ra bố phải giành quyền nuôi con mới đúng. Lẽ ra con phải sống với bố.”

“Trời ơi.” Bụng tôi quặn lại. “Bố đừng trách mẹ. Suốt thời gian đó mẹ không biết gì hết. Khi biết chuyện thì mẹ đã làm hết mọi thứ có thể...”

“Bà ta đâu có nói cho bố biết!” Ông quát lớn làm tôi giật mình nhảy dựng. “Đáng ra bà ta phải nói chứ! Mà làm sao không biết được, phải có dấu hiệu chứ, làm sao mà bà ấy không thấy được chứ. Chúa ơi! Khi con qua California ở là bố đã ngờ ngợ rồi.”

Tôi không kiềm được, bật khóc nức nở. “Con năn nỉ mẹ giấu bố đó. Con bắt mẹ hứa là không được nói.”

“Đó không phải là lỗi của con, Eva. Con chỉ là đưa con nít thôi. Mẹ con mới phải là người quyết định chuyện đó chứ.”

“Con xin lỗi.” Tiếng điện thoại lì lợm báo cuộc gọi liên tục làm tôi phát cáu. “Con xin lỗi, con chỉ không muốn Nathan làm những người thân yêu của con phải đau khổ thôi.”

“Bố bay sang gặp con đây.” Giọng ông bỗng bình tĩnh, dứt khoát. “Bố sẽ đi chuyển sớm nhất, tới nơi bố gọi con.”

“Bố...”

“Bố thương con lắm, cục cưng. Con là tất cả đối với bố.”

Ông cúp máy, bỏ tôi ngồi bàng hoàng trong tuyệt vọng. Dù biết chuyện xảy ra với tôi làm ông vô cùng khổ sở, nhưng giờ tôi cũng chưa biết phải xử lý như thế nào nữa.

Điện thoại lại rung lên trên tay, tôi nhìn xuống màn hình thấy mẹ đang gọi, nhưng không biết phải làm sao.

Tôi loạn choạng đứng dậy, thấy điện thoại xuống như tránh xa bệnh dịch hạch. Lúc này tôi không thể nói chuyện với mẹ được. Tôi không muốn nói chuyện với ai hết. Tôi chỉ cần Gideon.

Tôi phải dựa vào tường khi băng qua hành lang về phía phòng làm việc. Gần tới, nghe tiếng anh, nước mắt tôi càng chảy nhanh hơn.

“Cảm ơn em đã nghĩ tới anh, nhưng câu trả lời là không.” Giọng anh trầm, đầy cương quyết nhưng lại có vẻ dịu dàng và thân mật hơn lúc nãy. “Thì đương nhiên mình là bạn rồi. À, bởi là vì... anh không thể cho em cái em muốn được.”

Tôi bước tới ngưỡng cửa, thấy anh đang ngồi bên bàn làm việc nói điện thoại, đầu hơi cúi xuống.

“Thôi đi.” Anh lạnh lùng. “Em không giở trò đó với anh được đâu.”

“Gideon.” Tôi thều thào, tay với lấy nắm cửa.

Ngược lên thấy tôi, anh đứng bật dậy, vẻ cau có biến mất trên khuôn mặt.

“Anh phải cúp máy đây.” Anh bỏ cái tai nghe xuống rồi chạy ra. “Sao vậy? Em không khỏe hả?”

Tôi lao vào vòng tay anh, thấy đỡ hơn hẳn khi được anh ôm.

“Bố em biết hết mọi chuyện rồi.” Úp mặt lên ngực anh, tôi thốn thức khi nhớ lại giọng nói

đau khổ của bố.

Điện thoại lại reo, anh lau bầu chửi rửa rồi bế tôi lên bước ra khỏi phòng.

Ra tới hành lang, tôi nghe thấy điện thoại của mình vẫn đang rung trên bàn nước. Hai cái điện thoại reo một lúc làm tôi càng thêm căng thẳng.

“Em có muốn nghe máy không?” Anh nói.

“Là mẹ thôi. Chắc bố đã gọi cho mẹ rồi. Bố giận như điên vậy. Chúa ơi... Gideon ơi, bố đau khổ lắm.”

“Anh hiểu cảm giác của bố em.”

Gideon đi vô phòng ngủ nhỏ, đóng cửa lại rồi đặt tôi xuống giường. Xong anh mở tivi, chỉnh âm thanh nhỏ vừa đủ để át hết âm thanh bên ngoài căn phòng, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của tôi. Gideon nằm xuống, ôm tôi vào lòng, vuốt ve xoa dịu. Tôi cứ khóc cho tới khi trong lòng trống rỗng, nước mắt cạn khô.

“Nói anh nghe coi giờ mình phải làm gì.” Khi tôi đã nín hắt, anh mới hỏi.

“Bố đang bay sang đây.” Bụng tôi thắt lại khi nghĩ tới chuyện đó. “Em nghĩ chắc ông đi luôn trong hôm nay quá.”

“Khi nào em biết tin thì anh sẽ ra đón bố chung với em.”

“Không được đâu.”

“Còn lâu mới không được.” Anh vẫn đều giọng.

Tôi ngược lên đón một nụ hôn. “Thật sự là nên để em đi một mình. Bố đang rất khổ sở, ông không muốn người khác thấy mình như vậy đâu.”

Gideon gật đầu. “Vậy thì lấy xe của anh đi đi.”

“Chiếc nào?”

“Chiếc DB9 của hàng xóm mới của em đó.”

“Hả?”

Anh nhún vai. “Thấy là em sẽ biết thôi.”

Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Dù là xe gì thì chắc chắn nó cũng sẽ rất hiện đại, nhanh và nguy hiểm, như chính chủ nhân thôi.

“Em sợ quá.” Tôi quấn chặt hơn vào tấm thân cường tráng, rắn rỏi của anh, thầm ước là không bao giờ phải buông ra hết.

Gideon vuốt tóc tôi. “Em sợ cái gì?”

“Giữa em và mẹ vốn đã có vấn đề rồi. Giờ mà bố mẹ gây nhau nữa, em không muốn bị kẹt ở giữa. Em biết là hai người họ sẽ không giải quyết êm đẹp được đâu, nhất là mẹ đó. Họ vẫn còn yêu nhau nhiều lắm.”

“Anh chưa biết chuyện đó.”

“Tại vì anh chưa nhìn thấy hai người ở gần nhau. Giống như nước sôi vậy.” Tôi giải thích, sự nhớ là lúc tôi phát hiện ra chuyện đó thì tôi với anh đang chia tay. “Mà chính bố cũng thú nhận là còn yêu mẹ mà. Nghĩ tới chuyện đó là em thấy buồn.”

“Em buồn vì họ chia tay hả?”

“Ừ, nhưng không phải tại vì em muốn có một gia đình trọn vẹn.” Tôi đính chính. “Em chỉ thấy buồn khi nghĩ tới chuyện họ phải sống cả đời mà không có người mình yêu bên cạnh. Em nhớ lúc em mất anh...”

“Em không bao giờ mất anh cả.”

“Giống như một phần trong em chết đi vậy. Nếu mà phải sống cả đời như vậy thì...”

“Thì cũng như sống trong địa ngục.” Gideon vuốt má tôi, đôi mắt anh chất chứa một sự ảm đạm, u ám, như thể vẫn chưa thoát khỏi bóng ma của Nathan. “Để anh giải quyết chuyện mẹ em cho.”

Tôi chớp mắt. “Bằng cách nào?”

Anh nhếch môi. “Anh sẽ gọi cho bà để hỏi thăm em, coi như bước đầu công khai chuyện anh muốn quay lại với em.”

“Mẹ biết là em đã kể hết mọi chuyện với anh rồi, không chừng bà sẽ lại khóc lóc ỉ ôi một tảng đó.”

“Vậy cũng đỡ hơn là để em phải chịu trận.”

Tôi thấy vui lên phần nào. “Cảm ơn anh.”

“Anh sẽ làm cho mẹ em phân tâm và nghĩ tới chuyện khác.” Anh nắm tay tôi, chạm vào chiếc nhẫn.

Là chuyện cưới hỏi. Tôi hiểu hàm ý của anh. Và đương nhiên mẹ tôi cũng sẽ hiểu. Một người có địa vị như Gideon không đời nào tìm cách tiếp cận một cô gái thông qua mẹ của cô ta, đặc biệt là người mẹ như Monica Stanton, trừ khi đã có ý định nghiêm túc.

Đó lại là một vấn đề mà tôi và anh sẽ phải giải quyết vào lúc khác.

Trong vòng một tiếng sau đó, Gideon cứ viện hết cớ này tới cớ khác để lượn lờ theo tôi khắp nơi trong nhà. Tôi vừa kêu đói đã bị anh lôi ngay vào bếp, dọn ngay ra một đĩa bánh mì kẹp, khoai tây sấy và cả xa lát với mì ống trộn sẵn nữa.

Hai đứa ngồi ăn trên quầy bếp, và tôi thấy đầu óc dịu hẳn đi khi được anh quan tâm chăm sóc. Dù mọi chuyện có tệ đến đâu đi nữa thì tôi vẫn có anh để dựa dẫm. Điều đó khiến cho những khó khăn trước mắt không còn là nan giải nữa.

Chừng nào tôi và anh còn ở bên nhau, thì có thứ gì là không làm được?

“Corinne muốn gì vậy? Ý là ngoài anh ra đó.” Tôi hỏi.

Mặt anh đành lại. “Anh không muốn nói chuyện Corinne.”

Giọng Gideon hơi bực bội làm tôi cũng nổi cáu. “Mọi chuyện có ổn không?”

“Vậy chứ anh vừa nói cái gì?”

“Anh vừa nói gì đó rất vớ vẩn nên em không thèm nghe.”

Anh thở phì, nhưng rồi cũng dịu giọng. “Cô ấy không được vui.”

“Không vui tới mức nào? La hét hay khóc lóc?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

“Có chứ. Khi một người phụ nữ nổi giận bùng bùng thì khác với khi cô ta khóc lóc vật vã. Ví dụ như Deanna đang nổi điên và tìm cách hại anh; còn em mà vật vã thì anh khó mà bỏ ra khỏi giường mỗi buổi sáng đó.”

“Trời ạ, Eva.” Gideon đặt tay lên tay tôi. “Anh xin lỗi.”

“Anh thôi xin lỗi đi, anh đền cho em bằng cách đối phó với mẹ giùm em rồi đó. Vậy tóm lại là Corinne nổi điên hay là khóc lóc hả?”

“Khóc lóc suốt.” Gideon nhăn mặt. “Chúa ơi, cô ấy gần như mất trí vậy.”

“Em rất tiếc anh phải chứng kiến chuyện đó. Nhưng nhớ là đừng để cô ta làm cho anh cảm thấy tội lỗi.”

“Anh đã lợi dụng cô ấy mà.” Anh nói khẽ. “Vì muốn bảo vệ em.”

Tôi đặt miếng bánh xuống đĩa, nheo mắt nhìn anh. “Vậy chứ anh có nói với cô ta là hai người chỉ làm bạn thôi không?”

“Anh có nói. Nhưng anh cũng cố ý thể hiện là có khả năng sẽ tiến xa hơn, nhằm thuyết phục cánh báo chí với cảnh sát. Anh làm cho cô ấy hiểu lầm. Đó là điều anh thấy có lỗi.”

“Thôi đi. Ắt ta cũng cố ý làm cho em tưởng anh đã ngủ với cô ả đó.” Tôi giơ hai ngón tay ra. “Tới hai lần luôn. Mà lần đầu tiên em tưởng là thật nên đau lòng muốn chết, giờ vẫn chưa quên được nè. Hơn nữa, cô ta đã có chồng rồi mà. Không có lý do gì để bào chữa cho chuyện đi tán tỉnh người yêu của em trong khi bản thân cô ta đã có một người đàn ông khác.”

“Quay lại cái vụ làm cho em tưởng anh ngủ với cô ta đi. Ý em là sao?”

Tôi kể cho anh nghe vụ gặp Corinne ở Crossfire, phần sơn lem luốc với cả cái hôm tôi đột ngột tới nhà và cô ả làm ra vẻ vừa làm tình với anh xong.

“Ừm, nếu vậy thì mọi chuyện đã hoàn toàn khác.” Nghe xong anh nói. “Anh và cô ấy không còn gì phải nói với nhau nữa.”

“Cảm ơn anh.”

Anh đưa tay vén tóc cho tôi. “Cuối cùng thì mình cũng bỏ được chuyện đó lại sau lưng.”

“Vậy bây giờ phải làm gì đây?” Tôi hỏi nhỏ.

“À, chắc chắn anh sẽ nghĩ ra được vài thứ.”

“Như là vui vẻ chứ gì?” Tôi lắc đầu. “Em đã biến anh thành quỷ mất rồi.”

“Đừng quên còn chuyện công việc nữa.”

“Trời ạ, anh nhất định không bỏ cuộc hả?”

Anh thấy một miếng khoai sấy vô miệng. “Ăn xong anh muốn cho em coi trang web đã tân trang lại của Crossroads và Cross Industries.”

Tôi lấy khăn lau miệng. “Thật hả? Làm nhanh quá vậy, ấn tượng đó.”

“Em coi trước đã rồi hãy nhận xét sau.”

Gideon rất hiểu tôi, nên anh biết cách dùng công việc để làm tôi bớt buồn. Anh để máy tính trong phòng khách cho tôi dùng, tắt chuông điện thoại di động, rồi bỏ vô phòng làm việc gọi điện cho mẹ.

Lúc anh vừa đi khỏi, tôi cố tập trung vào mấy trang web trước mặt, nhưng vẫn dỏng tai nghe loáng thoáng tiếng anh vọng ra. Cuối cùng không cách nào tập trung được, tôi lấy điện thoại gọi cho Cary.

“Em đang ở cái xó xỉnh nào vậy hả?” Cary quát lên thay cho câu chào.

“Em biết mọi chuyện có vẻ hỗn loạn.” Tôi nói nhanh, đoán là bố và mẹ thế nào cũng gọi về nhà khi không liên lạc được với tôi. “Em xin lỗi.”

Tiếng ồn bên kia đầu dây cho thấy Cary đang đi ngoài đường.

“Nói anh nghe có chuyện gì được không? Mọi người gọi tìm em tới tấp, bố mẹ em, rồi dựng Stanton, Clancy nữa. Ai gọi di động em cũng không bắt máy hết. Làm anh lo muốn chết, không biết em có bị gì không.”

Chết tiệt thật. Tôi nhắm nghiền mắt. “Bố em phát hiện ra chuyện của Nathan rồi.”

Cary im bặt. Nhờ có tiếng còi xe mà tôi mới biết anh vẫn còn giữ máy. “Quỷ thần ơi! Tệ dữ vậy đó hả?”

Sự lo lắng của anh làm tôi ghen ghen. Nhưng tôi ráng không khóc nữa.

Rồi tiếng ồn im bật, giống như anh vừa bước vào một nơi nào đó có cửa kính. “Bác ấy phản ứng ra sao?”

“Hoàn toàn suy sụp. Chúa ơi, Cary, khủng khiếp lắm. Em nghĩ bố có khóc nữa. Và bố rất giận mẹ, nên em nghĩ chính vì vậy mẹ gọi cho em.”

“Vậy bố em định làm gì?”

“Bố nói sẽ bay ngay qua đây. Em không biết khi nào, nhưng xuống máy bay bố sẽ gọi.”

“Đang qua rồi hả? Ngay hôm nay hả?”

“Em nghĩ vậy.” Tôi trả lời một cách khổ sở. “Không biết làm sao bố xin nghỉ phép thêm nhanh được như vậy.”

“Khi nào về nhà anh sẽ dọn dẹp phòng ốc, nếu mà anh về trước em.”

“Để em làm cho. Anh đang ở đâu vậy?”

“Đang đi ăn trưa rồi kiểm gì uống với Tatiana. Anh muốn đi ra ngoài chơi một chút.”

“Xin lỗi vì vụ mấy cú điện thoại nhé.”

“Không sao.” Đúng phong cách của Cary. “Anh lo cho em nhiều hơn, vì dạo này em ít có ở nhà, không biết em đang làm gì hay đang ở với ai. Gần đây anh thấy em hơi kỳ kỳ.”

Câu trách móc đó làm tôi càng buồn hơn. Nhưng tôi không thể nói được gì khác. “Em xin lỗi.”

Cary im thêm một lúc như chờ đợi lời giải thích. Rồi anh thở dài. “Khoảng vài tiếng nữa anh về nhà.”

“Được rồi. Gặp ở nhà ha.”

Tôi cúp máy rồi gọi cho ông dưỡng.

“Eva.”

“Chào dưỡng.” Tôi vào thẳng vấn đề luôn. “Bố con có gọi cho mẹ không?”

“Con chờ một chút.” Đầu giây bên kia im lặng khoảng một, hai phút, rồi tôi nghe có tiếng đóng cửa. “Ừ, ông ấy có gọi. Không được êm thắm lắm... Mấy hôm nay mẹ con gặp nhiều chuyện không vui, nên dượng rất lo.”

“Chuyện này là chuyện không vui cho cả mọi người mà. Con gọi để nói với dượng là bố con đang bay qua đây, nên con sẽ cần phải nói chuyện với bố, chỉ hai người thôi.”

“Con nói với Victor là ông phải thông cảm hơn với mẹ con mới được. Lúc đó cô ấy chỉ có một thân một mình, với đứa con nhỏ vừa trải qua bi kịch mà.”

“Dượng cũng phải hiểu là bố cũng cần một ít thời gian để chấp nhận sự thật.” Tôi cãi lại, giọng gay gắt hơn cần thiết, nhưng chính là cảm xúc của tôi lúc này. Tôi sẽ không để mình bị ép phải chọn giữa bố và mẹ. “Con cần dượng ngăn không để mẹ cứ gọi điện thoại liên tục cho con hay Cary nữa. Nếu cần dượng cứ hỏi ý kiến của bác sĩ Petersen.” Tôi nhắc tới ông bác sĩ tâm lý của mẹ.

“Bây giờ Monica đang có điện thoại, lát nữa cô ấy rảnh dượng sẽ bàn với cô ấy.”

“Đừng có chỉ bàn không thôi, dượng phải làm gì đi chứ. Nếu cần thì giấu luôn mấy cái điện thoại đi.”

“Làm vậy hơi quá. Mà cũng không cần thiết.”

“Cần chứ, nếu như mẹ cố chấp quá.” Tôi gõ gõ tay lên mặt bàn. “Cả con và dượng đều có lỗi trong việc chiều chuộng mẹ từ trước tới giờ, lúc nào cũng *‘Thôi, không được làm Monica buồn!’*, mình chẳng thà làm theo ý mẹ còn hơn là phải chứng kiến bà vật vã khóc lóc. Nhưng mà làm vậy là không đúng, dượng Richard à, con không tiếp tục như vậy nữa đâu.”

Ông im lặng một chút trước khi nói tiếp. “Hiện giờ con đang chịu nhiều áp lực. Và...”

Dượng cũng biết vậy hả? Tôi những muốn hét thật to lên.

“Nói với mẹ là con yêu mẹ. Con sẽ gọi cho mẹ sau, nhưng không phải là hôm nay.”

“Nếu cần gì thì cứ gọi dượng hoặc Clancy.” Giọng ông vẫn cứng rắn.

“Cảm ơn dượng, con rất trân trọng điều đó.”

Cúp máy xong, tôi cố gắng kiềm chế không ném cái điện thoại vô tường.

Tôi cố bình tĩnh lại để nhìn qua trang web của Crossroads trước khi Gideon từ trong phòng

đi ra. Anh có vẻ khá mệt mỏi, thậm chí còn hơi choáng váng. Không có gì bất ngờ, vì đâu có bao nhiêu người chịu nổi mẹ mỗi lần bà lên cơn đau. Mà Gideon lại chưa có kinh nghiệm lần nào nữa chứ.

“Em đã nói trước rồi mà, thấy không?”

Anh giơ hai tay lên, vươn vai. “Anh nghĩ mẹ không sao đâu. Thật ra bà cứng rắn hơn vẻ bề ngoài mà.”

“Thấy anh gọi mẹ vui lắm phải không?”

Gideon cười.

Tôi trợn mắt. “Lúc nào mẹ cũng nghĩ là em cần một người đàn ông giàu có để chăm sóc và bảo vệ cho em.”

“Thì em đã có rồi nè.”

“Em sẽ coi như anh không có cái ý bảo thủ và gia trưởng đó.” Tôi đứng dậy. “Em phải về nhà để chuẩn bị đón bố. Trong thời gian bố ở lại em phải ngủ ở nhà, mà em nghĩ anh không nên lên qua đâu. Bố mà tưởng anh là ăn trộm là có chuyện lớn đó.”

“Ừ, làm vậy cũng không hay lắm. Anh sẽ tranh thủ về bên nhà anh.”

“Vậy nhất trí rồi ha.” Tôi vuốt mặt, xong ngắm nghía cái đồng hồ trên tay. “Ít ra em cũng có một thứ tuyệt đẹp để đếm từng phút cho tới khi gặp lại anh.”

Anh bước tới, đặt tay lên gáy tôi, xoa xoa. “Anh cần phải biết là em không sao.”

Tôi gật đầu. “Em quá mệt mỏi vì chuyện của Nathan rồi. Giờ em chỉ muốn làm lại từ đầu thôi.”

Tôi thầm nghĩ tới một tương lai khi mà mẹ không còn rình mò tôi nữa, bố không còn lo buồn về tôi, Cary được sống hạnh phúc, và Corinne ở một nơi rất xa. Còn tôi và Gideon sẽ thoát khỏi hẳn những bóng ma trong quá khứ.

Và lần này tôi đã sẵn sàng chiến đấu vì cái tương lai đó.

Chương 11

Sáng thứ Hai, tới giờ đi làm mà tôi vẫn chưa nghe tin tức gì của bố. Tôi đang chui vô tủ lựa quần áo thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Vô đi.”

Một lúc sau giọng Cary la lên. “Em đang ở đâu vậy?”

“Trong tủ nè.”

Bóng anh hiện ra ngay cửa tủ. “Bố có liên lạc chưa?”

“Không thấy. Em có gửi tin nhắn mà chưa thấy trả lời.”

“Vậy chắc bác ấy còn trên máy bay.”

“Hay là điện thoại mất sóng, biết đâu được.”

Tô cau có, nghĩ không ra nên mặc cái gì.

“Để anh.” Cary bước vô, vòng qua người tôi, lấy trên giá xuống cái quần vải đùi ống rộng màu xám, với cái áo lưới đen cột tay.

“Cảm ơn anh.” Sẵn đang đứng gần đó, tôi ôm chầm lấy Cary.

Anh siết mạnh làm tôi suýt nghẹt thở. Ngạc nhiên vì thái độ đó, tôi giữ nguyên một lúc, áp má lên ngực anh. Lần đầu tiên sau nhiều ngày nay tôi mới thấy Cary mặc quần jean với áo thun. Dù đơn giản nhưng nhìn anh vẫn quyến rũ và thanh lịch.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Tôi hỏi.

“Anh nhớ em gái lắm.” Anh thì thầm trên tóc tôi.

“Em chỉ không muốn anh gặp em nhiều quá đến phát ngán thôi.” Cố chọc cho anh vui, nhưng tôi vẫn thấy không ổn vì giọng nói của Cary thiếu hẳn sức sống thường ngày. “Hôm nay em đón tắc xi đi làm, nên mình có thời gian ngồi uống ly cà phê đó.”

“Được đó.” Cary buông tôi ra, cười tươi như trẻ con.

Anh nắm tay tôi kéo ra khỏi tủ đồ. Tôi thấy bộ quần áo lên ghế rồi hai đứa đi vô bếp.

“Hôm nay anh có đi đâu không?”

“Anh có buổi chụp hình.”

“Vậy là tin vui rồi.” Tôi pha cà phê còn Cary đi lấy sữa. “Có lý do lấy thêm một chai Cristal ra ăn mừng rồi.”

“Thôi đi. Với chuyện đang xảy ra với bố em thì làm sao ăn mừng được.”

“Chứ mình làm gì bây giờ, không lẽ cứ ngồi đó nhìn nhau thở dài hả? Cũng đâu có giải quyết được gì. Nathan đã chết rồi, mà dù hắn còn sống thì chuyện kia cũng đã là quá khứ.” Tôi đưa cho anh cái ly đang bốc khói, rồi rót ly khác. “Em đã sẵn sàng chôn hết mọi chuyện xuống hố sâu và quên hẳn hắn ta đi.”

“Đối với em thì vậy.” Cary bỏ sữa vô ly cà phê rồi đưa lại cho tôi. “Nhưng còn bố em thì chỉ mới biết chuyện thôi mà. Bác ấy vẫn đang cần nói nhiều về nó.”

“Em sẽ không nói chuyện đó với bố đâu. Em sẽ không bao giờ nhắc nữa.”

“Lỡ ông không chịu vậy thì sao?”

Tôi quay lại nhìn anh, tựa người vô quầy bếp, hai tay cầm ly cà phê. “Tất cả những gì bố cần biết là em đã không sao rồi. Đây là chuyện của em chứ đâu phải của bố, và em vẫn sống được, thậm chí em nghĩ là còn sống tốt nữa là đằng khác.”

Cary vừa khuấy cà phê vừa có vẻ lo âu, nghĩ ngợi.

“Ừ, thì đúng là vậy.” Mấy giây sau, anh mới nói tiếp. “Vậy em có kể cho bố nghe về người tình bí mật của em không?”

“Không phải là bí mật, chỉ là lúc này em chưa nói được thôi. Em vẫn coi anh là bạn thân nhất của em, là người em luôn tin tưởng, yêu mến và dựa vào.”

Đôi mắt xanh nhìn tôi qua vành ly đầy nghi ngờ. “Có vẻ như không phải vậy.”

“Anh là bạn thân nhất của em mà, từ giờ cho tới già luôn. Dù em không kể với anh về người kia cũng không hề thay đổi điều đó.”

“Làm sao anh biết là không phải tại vì em không tin tưởng anh? Anh chàng này có gì ghê gớm mà ngay cả tên em cũng không nói được vậy?”

Tôi thở dài, nói một phần sự thật. “Em không biết tên anh ấy.”

Cary sững người, nhìn tôi trân trối. “Em nói giỡn hả?”

“Em chưa bao giờ hỏi anh ấy hết.” Câu trả lời lảng tránh lúc nào cũng càng làm tăng thêm sự nghi ngờ.

Cary nhìn tôi. “Như vậy mà anh không nên lo hả?”

“Không. Em thấy rất thoải mái mà. Bọn em mang lại cho nhau đúng cái người kia cần, và anh ấy rất quan tâm tới em.”

Cary nhìn tôi soi mói. “Vậy chứ lúc lên đỉnh thì em gọi anh ta là gì? Anh đoán là anh chàng này cũng phải đủ trình độ làm em hét lên chứ hả? Chứ hai người đâu đến với nhau để ngồi tâm sự đâu.”

“Ừm...” tôi lúng túng. “Thì em chỉ kêu *Chúa ơi* thôi.”

Cary ngửa cổ cười sằng sặc.

“Còn anh, quen hai người một lúc anh thấy sao?” Tôi hỏi.

“Anh thấy ổn.” Cary thọc tay vô túi quần, dùng đưa trên gót giày. “Anh nghĩ anh quen với Tat và Trey cũng gần như có thể cho là *một vợ một chồng* vậy đó. Tối giờ anh thấy vẫn tốt.”

Điều anh vừa nói cũng có vẻ lý thú.

“Vậy chứ anh có sợ gọi nhầm tên lúc làm tình không?”

Đôi mắt xanh hấp háy. “Không. Ai anh cũng gọi là *cục cưng* hết.”

“Cary à!” Tôi lắc đầu. Anh đúng là hết thuốc chữa. “Anh có định giới thiệu Tatiana với Trey không?”

Anh nhún vai. “Anh không nghĩ đó là ý hay.”

“Sao lại không?”

“Tatiana lúc nào cũng đồng đánh khó ưa, trong khi Trey lại rất tử tế. Anh không nghĩ họ hợp nhau đâu.”

“Em nhớ có lần anh nói là anh không thích Tatiana lắm. Giờ anh đổi ý rồi hả?”

“Cô ấy vẫn vậy thôi.” Cary nói cho qua chuyện. “Anh thấy cũng được.”

Tôi nhìn anh chăm chăm.

“Cô ta cần anh, Eva à.” Cary vội tiếp lời. “Trey mê anh, anh nghĩ cậu ta yêu anh nữa, nhưng cậu ấy không cần anh.”

Cái đó thì tôi hiểu. Đôi khi người ta cũng muốn có cảm giác là mình cần thiết cho một ai đó. “Hiểu rồi.”

“Ai nói là trên đời này có người sẽ cho mình tất cả mọi thứ chứ?” Cary khịt mũi. “Anh không tin đâu. Cứ nhìn em với anh chàng vô danh kia kìa.”

“Có thể một người không biết ghen thì sẽ chấp nhận những mối quan hệ thoải mái như của anh. Nếu là em thì không được đâu.”

“Phải rồi.” Anh đưa ly ra cho tôi cụng.

“Vậy là mình sẽ uống Cristal với...?”

“Ừm...” Anh mím môi. “Tapas nhé?”

Tôi chớp mắt. “Anh muốn mời bố đi luôn không?”

“Có vấn đề gì không?”

“Tuyệt lắm, biết đâu có thể làm cho bố vui lên.” Tôi mỉm cười. “Anh tuyệt lắm, Cary.”

Anh nháy mắt đồng tình, làm tôi cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Cuộc sống xung quanh tôi dường như đang đảo lộn, nhất là trong mối quan hệ với những người thân yêu. Đó là thử thách rất cam go, bởi trước giờ tôi luôn cần dựa vào người thân để giữ cho mình được thăng bằng. Nhưng mặt khác, giờ đây khi mọi thứ đã khác, biết đâu tôi sẽ mạnh mẽ hơn lên và có thể tự đứng thẳng trên đôi chân mình.

Nếu quả là như vậy thì tất cả đau đớn, chịu đựng đều xứng đáng hết.

“Muốn anh làm tóc cho không?” Cary hỏi.

Tôi gật đầu. “Giúp em nha!”

©STENT

Vừa tới văn phòng, tôi cực kỳ thất vọng khi thấy Megumi mặt mày ủ ê. Cô nàng thờ ơ vẫy tay chào tôi lúc mở cửa, xong ngồi phịch xuống ghế.

“Cô nương ơi, cô phải đá đít gã Michael đó đi.” Tôi nói. “Sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Mình biết mà.” Megumi vuốt tóc mái ra sau. “Lần sau gặp mình sẽ chấm dứt với anh ấy. Từ hôm thứ Sáu tới giờ anh ta chẳng liên lạc gì, còn mình thì cứ tự dằn vặt, nghĩ xem anh ta có chơi bời gì với ai đó gặp ở bữa tiệc độc thân hay không.”

“Ôi trời.”

“Thì đó, chẳng hay ho gì khi cứ phải lo ngay ngáy là người mình ngủ chung có đi lang chạ với người khác hay không.”

Làm tôi nhớ tới chuyện nói với Cary hồi nãy.

“Khi nào muốn ăn kem Ben&Cherry thì cứ gọi mình nhé.”

“Đó là bí mật của bồ đó hả?” Megumi cười. “Bồ ăn kem mùi gì mà quên được Gideon Cross vậy?”

“Mình đâu có quên được đâu.” Tôi thú nhận.

Cô nàng gật đầu thông cảm. “Mình biết. Nhưng ít ra hôm thứ Bảy đi chơi bồ cũng vui phải không? Mà Cross thật là tên ngốc. Một ngày nào đó hắn sẽ nhận ra và quay về quỳ gối năn nỉ thôi.”

“Hôm cuối tuần hắn ta gọi điện cho mẹ để hỏi thăm mình đó.” Tôi chồm tới, hạ giọng nói nhỏ.

“Úi chà.” Megumi cũng ghé sát mặt lại. “Thế anh ta nói gì?”

“Mình không biết chi tiết.”

“Vậy bồ có định quay lại với anh ta không?”

Tôi nhún vai. “Không biết nữa. Tùy coi anh ta quỳ nhìn có đẹp mắt không.”

“Phải vậy chứ.” Megumi giơ tay lên đập vào tay tôi. “Mà hôm nay tóc bồ đẹp lắm.”

Tôi cảm ơn Megumi rồi về chỗ ngồi, trong đầu thầm nghĩ khi nào mà bố gọi thì sẽ phải xin nghỉ phép. Vừa tới chỗ quẹo, tôi thấy Mark bước trong phòng ra, miệng cười toe toét.

“Chúa ơi!” Tôi đứng lại. “Nhìn anh vui như tết vậy. Để em đoán nha, anh đính hôn rồi phải không!”

“Chính xác!”

“Tuyệt quá!” Tôi thả luôn đồ đạc xuống sàn, vỗ tay lia lịa. “Em vui cho anh quá. Chúc mừng sắp!”

Mark cúi xuống nhặt đồ lên cho tôi. “Vào phòng anh đi.”

Anh nhường tôi bước vô trước rồi đóng cửa lại.

“Có căng thẳng lắm không?” Tôi ngồi xuống ghế.

“Có, chuyện căng thẳng nhất mà anh từng trải qua.” Mark đưa lại túi xách cho tôi. Anh ngồi xuống ghế, nhún tới nhún lui đầy hào hứng. “Còn Steven thì cứ để mặc cho anh phát hoảng. Em có tin được không? Anh ấy biết tổng là anh sẽ cầu hôn, nói là tại vì thấy anh cứ lo lắng suốt.”

Tôi cười. “Anh ấy hiểu anh mà.”

“Và anh ta im lặng tới mấy phút sau mới trả lời. Đối với anh giống như mấy tiếng đồng hồ trôi qua vậy.”

“Chắc rồi. Vậy mấy vụ bóng gió rồi phản đối hôn nhân gì đó chỉ là đóng kịch thôi hả?”

Mark gật đầu, miệng vẫn cười toe toét. “Lần trước anh từ chối làm anh ấy tự ái nên muốn trả thù đó mà. Steven nói anh ấy biết thế nào anh cũng sẽ đổi ý nên quyết định là bắt anh phải đổ mồ hôi một chút.”

Nghe ra rất đúng kiểu của Steven, người vô cùng hoạt bát và nghịch ngợm. “Vậy cuối cùng

anh cầu hôn ở chỗ nào?”

Mark lại cười lớn. “Đáng lẽ phải là chỗ nào có không khí một chút, giống như cái nhà hàng toàn là nến lúc tụi anh đi ăn tối, hay ở rạp hát khi màn trình diễn vừa hết, đèn đuốc tắt ngấm. Nhưng mà không. Anh chờ mãi tới khi xe chở hai đứa về trước cửa nhà, lúc cơ hội sắp sửa vượt qua mất. Thế là anh hỏi luôn ngay ngoài đường.”

“Em thấy như vậy mới thật là lãng mạn.”

“Tại em lãng mạn quá thì có.” Mark cãi.

“Cần gì hoa hồng với nến chứ, mấy cái đó ai mà chả làm được. Làm sao để người ta thấy là mình không thể sống thiếu họ mới là lãng mạn.”

“Như thường lệ, em vẫn nói rất đúng.”

“Chứ sao nữa.”

“Chi tiết thì chờ tới thứ Tư đi ăn Steven sẽ kể em nghe. Anh ấy có khiếu kể chuyện lắm, và đã kể không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Em mong quá đi mất.” Mark mà đã phấn khích như vậy thì tôi biết chắc Steven còn kích động gấp nhiều lần. Anh chàng thầu xây dựng to con đó lúc nào cũng đầy sức sống, tươi rói như mái tóc đỏ rực của mình. “Em vui cho cả hai người quá.”

“Anh ta thế nào cũng lôi em vô mấy chuyện chuẩn bị cùng với Shawna, em cũng đoán trước được rồi phải không?” Mark ngồi thẳng dậy, chống tay lên bàn. “Ngoài cô em gái ra thì Steven đang nhờ vả tất cả những người phụ nữ mà bọn anh quen. Anh nghĩ là mọi thứ sẽ rất là quá khích đấy.”

“Nghe vui đó.”

“Giờ thì em thấy vậy thôi.” Mark cảnh giác, nhưng đôi mắt nâu vẫn tràn trề hạnh phúc. “Thôi mình đi uống cà phê rồi bắt đầu một tuần mới nào.”

Tôi đứng dậy. “Ừm, em cũng hơi ngại khi phải nói chuyện này, nhưng bố em có việc gấp phải sang New York. Em cũng không biết khi nào bố tới nơi, rất có thể là ngay hôm nay. Em phải ra sân bay đón rồi chở ông về nhà.”

“Em có cần nghỉ làm không?”

“Em chỉ cần đón bố từ sân bay về nhà thôi. Tối đa là một hai tiếng.”

Mark gật đầu. “Chuyện gấp hả? Có gì không ổn không?”

“Rồi sẽ ổn.”

“Được rồi, khi nào cần thì em cứ nghỉ đi.”

“Cảm ơn anh.”

Khi về bàn cất đồ, tôi lại nhận ra, không biết là lần thứ bao nhiêu rồi, là mình vô cùng yêu thích công việc và sắp ở đây. Tôi hiểu Gideon muốn có tôi bên cạnh, và tôi cũng rất trân trọng việc anh lên kế hoạch để cho hai đứa cùng xây dựng tương lai, nhưng chính công việc này mới giúp tôi trưởng thành. Tôi không hề muốn bỏ chỗ làm này, và tôi cũng không muốn mình sẽ đâm ra ghét Gideon nếu anh cứ thúc ép tôi làm vậy. Tôi phải tìm cách thuyết phục sao cho Gideon chấp nhận mới được.

Tôi bắt đầu suy nghĩ về chuyện đó khi đi lấy cà phê với Mark.

Dù Megumi chưa chia tay với Michael, tôi vẫn dắt cô đi ăn trưa ở một nhà hàng có bán kem Ben&Cherry gần đó. Tôi gọi một ly Chunky Money, còn Megumi gọi Cherry Garcia, xong tha hồ thưởng thức món kem mát lạnh giữa buổi trưa nóng bức.

Hai đứa ngồi ở một bàn nhỏ tận phía sau, khay thức ăn trưa vẫn còn trước mặt. So với những nhà hàng khác trong khu vực này thì giờ trưa ở đây không quá đông, nên rất thích hợp để bọn tôi tâm sự mà không cần phải nói lớn tiếng.

Megumi vừa liếm cái muỗng vừa nói. “Hôm nay Mark như đang ở chín tầng mây vậy.” Cô nàng mặc chiếc đầm màu vàng xanh, làm nổi bật mái tóc đen với làn da trắng. Lúc nào Megumi cũng mặc những tông màu nổi, mà lại phối rất đẹp khiến tôi phải thầm ghen tị.

“Mình thấy rồi.” Tôi cười. “Thấy người khác hạnh phúc vậy cũng vui vui.”

“Ừ, ít ra hạnh phúc mà phải không thấy áy náy, chứ không như tụi mình lúc ăn ly kem này.”

“Thỉnh thoảng tội lỗi một chút thì cũng có làm sao đâu?”

“Thì mong bị to chứ còn làm sao.”

Tôi rên lên. “Cảm ơn bồ đã nhắc nhở, hôm nay mình phải đi tập mới được, mấy ngày rồi chả tập tành gì cả.”

Trừ phi những hoạt động trên giường cũng được tính là tập thể dục...

“Sao bồ có động lực để đi tập vậy? Mình cũng biết là chuyện nên làm, nhưng rồi lúc nào cũng tìm lý do để trốn hết.”

“Vậy mà bồ vẫn có dáng chuẩn vậy đó hả?” Tôi bất mãn. “Thấy ghét quá!”

Megumi cong môi. “Bồ tập ở đâu vậy?”

“Mình luân phiên giữa một phòng tập có đăng ký thành viên với câu lạc bộ Krav Maga ở Brooklyn.”

“Bồ tập trước hay sau giờ làm vậy?”

“Sau, mình đâu có dậy sớm nổi, mê ngủ lắm.” Tôi đáp.

“Hôm nào mình đi theo được không? Không phải cái Kra ma gì đó, mình chỉ đi tập thể dục thôi. Phòng tập của bồ ở đâu vậy?”

Tôi nuốt xong miếng sôcôla, vừa định trả lời thì nghe có tiếng điện thoại reo.

“Bồ có tính nghe máy không vậy?” Nghe Megumi hỏi tôi mới giật mình, là điện thoại của mình.

Thì ra là cái máy hôm trước Gideon đưa, chẳng trách sao tôi không nhận ra tiếng chuông.

“Cung ời.”

Tôi tranh thủ tận hưởng giọng nói của anh trong giây lát. “Chào anh. Có chuyện gì vậy?”

“Luật sư của anh vừa báo là có thể cảnh sát đã có danh tính nghi phạm rồi.”

“Cái gì?” Tim tôi như ngừng đập. Bao tử nhộn nhạo muốn đẩy thức ăn ra. “Ôi Chúa ời.”

“Không phải là anh.”

Tôi không nhớ đường về văn phòng ra làm sao nữa. Megumi phải hỏi lại vụ phòng tập tới hai lần tôi mới nghe. Một nỗi sợ hãi kinh khủng nhất tôi từng thấy trước giờ. Nỗi sợ hãi cho người tôi yêu.

Làm sao cảnh sát có thể nghi ngờ một người khác được?

Tôi có linh cảm là họ chỉ đang muốn hù dọa Gideon, và cả tôi nữa.

Nếu đó là mục đích thì rõ ràng là đã đạt được, ít ra là với tôi. Hồi nãy lúc nói chuyện Gideon tỏ ra rất bình tĩnh và tự chủ. Anh còn dặn tôi là không cần phải lo lắng, anh chỉ báo tôi biết là cảnh sát có thể sẽ tìm tôi để hỏi thêm vài chuyện, mà cũng có thể là không.

Trời ơi. Lúc đi về bàn, tôi bước chậm rãi, thần kinh căng như dây đàn. Tôi thấy giống như mình mới uống nguyên cả bình cà phê vậy, hai tay run cầm cập, tim đập cực nhanh.

Tôi ngồi xuống, ráng tập trung làm việc nhưng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính một lúc lâu mà không thấy gì cả.

Ngộ nhỡ đúng là cảnh sát có một nghi phạm khác thì sao đây? Đâu thể để cho người vô tội phải ngồi tù được?

Thế nhưng, trong đầu tôi vẫn thoáng qua suy nghĩ về khả năng Gideon sẽ được an toàn khi đã có người khác chịu tội thay.

Ngay lập tức tôi tự kinh tởm mình vì ý nghĩ đó. Tôi liếc nhìn lên bàn, có tấm hình bố trong bộ đồng phục cảnh sát, đẹp trai rạng ngời đứng bên cạnh chiếc xe tuần tra.

Tôi vừa bối rối, vừa lo sợ.

Lúc điện thoại rung tôi giật mình nhảy dựng. Nhìn thấy số của bố, tôi trả lời ngay. “Bố! Bố đang ở đâu vậy?”

“Đang ở Cincinnati. Bố phải quá cảnh chuyển bay khác.”

“Khoan đã, để con ghi lại số chuyển bay của bố.” Tôi viết vội thông tin bố đọc. “Con sẽ chờ bố xuống máy bay. Con mong gặp bố quá.”

“Ừ, con gái cưng.” Bố thở dài nặng nhọc. “Gặp con sau nhé.”

Bố cúp máy. Sự im lặng làm tôi chết điếng một lúc. Và rồi tôi nhận ra cái bố đang cảm thấy nhiều nhất là cảm giác tội lỗi. Giọng ông đầy ân hận, làm tim tôi đau nhói.

Tôi vô phòng Mark. “Bố em vừa liên lạc, vài tiếng nữa ông sẽ đáp xuống sân bay LaGuardia.”

Anh ngược nhìn tôi, hơi nhú mày, dò xét. “Vậy em về nhà chuẩn bị rồi đi đón bố đi.”

“Cảm ơn anh.” Nghe tới đó chắc Mark cũng hiểu là tôi đang không muốn nói gì thêm.

Tôi cầm cái điện thoại của Gideon lên nhắn tin cho anh. *Em đang trên đường về nhà. Khoảng một tiếng nữa ra sân bay đón bố. Anh nói chuyện được không?*

Tôi muốn biết anh đang nghĩ gì, đang cảm thấy thế nào. Tôi thì vừa như miếng giẻ rách, vừa rối trí không biết phải làm sao.

Về tới nhà, tôi thay đồ ra, mặc cái đầm mùa hè nhẹ nhàng, mang dép kẹp. Tôi trả lời tin nhắn của Martin, đồng ý với anh là buổi đi chơi hôm thứ Bảy rất vui, và hôm nào phải tổ chức lần nữa. Xong tôi lại vô bếp kiểm tra xem thức ăn mua cho bố có còn nguyên không, rồi lại vào xem qua phòng ngủ dành cho khách mà tôi vừa dọn ngày hôm qua xong. Cuối cùng, tôi lên mạng dò thông tin chuyến bay của bố.

Xong. Vậy là tôi vẫn còn dư thời gian để tự hành hạ mình.

Tôi lên Google gõ kiếm “Corinne Giroux và chồng”, mở mục hình ảnh ra coi.

Hóa ra Jean-Francois Giroux rất điển trai. Hay phải nói là nóng bỏng thì đúng hơn. Đương nhiên là không bằng Gideon. Gideon thuộc một đẳng cấp riêng, nhưng Giroux, với mái tóc đen gợn sóng và đôi mắt xanh lá cây nhạt, vẫn sẽ khiến người đi đường phải ngoái nhìn. Da rám nắng, thêm hàng ria mép cực kỳ hợp với khuôn mặt. Anh ta và Corinne rõ ràng rất xứng đôi.

Điện thoại reo, tôi chạy vội qua bàn chộp lấy cái túi xách.

“Anh đang ở kế bên nè. Nhưng anh không có nhiều thời gian.”

“Em qua liền.”

Tôi lấy túi xách rồi lao ra khỏi nhà. Một người hàng xóm đang mở cửa vào nhà, tôi lịch sự mỉm cười chào cô ta rồi giả vờ chờ thang máy. Ngay khi cô ta vào nhà đóng cửa lại, tôi phóng qua căn hộ của Gideon. Cửa bật mở trước khi tôi tra chìa vào ổ khóa.

Gideon đón tôi trong bộ quần jean áo thun với cái nón kết trên đầu. Anh nắm tay kéo tôi vô nhà, giật bỏ nón ra rồi trao cho tôi một nụ hôn ngọt ngào, mềm mại và ấm áp.

Tôi thả túi xách xuống, ôm choàng lấy anh, rúc sát vào anh. Cảm giác được sức mạnh cơ thể của anh, tôi vui đi phần nào lo lắng, hít một hơi dài.

“Chào em.” Anh thì thầm.

“Anh không cần phải về đây đâu.” Tôi hình dung ra việc này làm anh mất thời gian tới mức nào. Nào là phải thay đồ, rồi đi lại nữa...

“Cần chứ. Em cần anh mà.” Gideon đưa tay xoa lưng, rồi hơi nhích ra nhìn mặt tôi. “Eva à, em đừng lo lắng chuyện này nữa. Để anh giải quyết.”

“Bằng cách nào?”

Anh tỏ ra tự tin, đôi mắt xanh hoàn toàn bình thản. “Bây giờ anh đang chờ thêm thông tin, coi cảnh sát đang nghi ngờ ai, và lý do tại sao. Khả năng lớn là họ sẽ không tìm thấy gì đâu. Em biết vì sao rồi đó.”

Tôi nhìn anh dò xét. “Vậy lỡ họ tìm được chứng cứ thì sao?”

“Ý em hỏi là nếu vậy thì anh có để cho người khác chịu tội thay không hả?” Nét mặt anh đành lại.

“Không phải.” Tôi đưa tay vuốt trán anh. “Em biết là anh sẽ không làm vậy. Em chỉ muốn biết anh làm cách nào thôi.”

Gideon càng cau có hơn. “Em đang bắt anh phải đoán trước chuyện tương lai hả Eva. Anh đâu có biết được. Em chỉ cần tin anh thôi là được rồi.”

“Em tin anh.” Tôi vội vã. “Nhưng em vẫn sợ lắm.”

“Anh biết rồi. Anh cũng lo mà.” Gideon mân mê môi tôi. “Thanh tra Graves là một người rất thông minh.”

Tôi cũng có nhận xét giống anh. “Anh nói đúng, vậy thì em cũng đỡ lo hơn.”

Tôi không biết nhiều về Shelly Graves, nhưng qua vài lần gặp trước đây, tôi rất ấn tượng với đầu óc của bà ta, kiểu vừa thông minh lại vừa sành sỏi. Lẽ ra tôi không được quên chuyện đó. Thật là kỳ cục khi mà giờ đây tôi vừa sợ mà cũng vừa mừng vì năng lực của viên thanh tra này.

“Em sẵn sàng để đón bố chưa?”

Câu hỏi đó khiến nỗi bồn chồn quay trở lại. “Mọi thứ xong hết rồi, chỉ trừ em là chưa sẵn sàng thôi.”

Anh dịu dàng. “Em có định đón bố xong thì làm gì chưa?”

“Hôm nay Cary đi làm lại, nên tụi em tính sẽ khui sâm banh xong rồi đi ra ngoài ăn tối.”

“Em nghĩ làm vậy bố có thoải mái không?”

“Em còn không biết là em có thoải mái không nữa.” Tôi thú nhận. “Giờ này mà khui sâm banh thì thật là dở hơi. Nhưng em còn biết làm gì nữa? Nếu không nhìn thấy em vui vẻ, bố sẽ khó mà vượt qua được lắm. Em phải chứng minh cho ông thấy là tất cả mọi chuyện xấu xa chỉ còn trong quá khứ thôi.”

“Vậy thì em phải để anh giải quyết những chuyện còn lại.” Gideon nhắc nhở. “Anh sẽ lo cho em, lo cho hai đứa mình. Lúc này em cứ tập trung cho gia đình đi.”

Tôi nắm tay anh kéo qua sa lông, thấy hơi lạ khi đi làm về sớm như vậy. Nhìn khung cảnh thành phố bên dưới chìm trong ánh nắng buổi trưa, tôi hơi mất cảm giác về thời gian, và càng khiến cái cảm giác lén lút trở nên rõ rệt.

Tôi ngồi xếp chân lên ghế bên cạnh Gideon. Tôi và anh có rất nhiều điểm chung, kể cả quá khứ. Liệu Gideon có từng phải công khai chuyện đó với gia đình hay không? Có phải vì vậy anh bị tổn thương trầm trọng hơn?

“Em biết là anh phải quay lại làm việc.” Tôi nói. “Nhưng em rất vui vì anh đã về đây với em. Anh nói đúng, em rất cần anh.”

Anh nhắc tay tôi lên môi. “Em có biết chừng nào bố quay về California lại không?”

“Không biết.”

“Ngày mai anh có hẹn với bác sĩ Petersen nên đăng nào cũng sẽ về trễ.” Gideon mỉm cười nhìn tôi. “Mình sẽ tìm cách gặp nhau nhé.”

Được có anh bên cạnh, được chạm vào anh, nhìn thấy nụ cười, nghe những lời này... Tôi biết mình sẽ vượt qua được bất cứ chuyện gì, miễn là lúc cuối ngày được ở bên anh.

“Cho em thêm năm phút được không?” Tôi hỏi.

“Em muốn gì cũng được, cưng à.” Anh dịu dàng.

“Em chỉ cần chuyện này thôi.” Tôi nhích lại gần, cuộn người vào lòng anh.

Gideon choàng tay qua vai tôi, tay kia đặt tên đùi, đan vào tay tôi. Hai đứa như nối vào nhau

thành một vòng tròn hoàn hảo. Dù không lấp lánh như hai chiếc nhẫn đang đeo trên tay, nhưng hoàn toàn vô giá.

Một lúc sau, Gideon cũng dựa vào tôi, thở dài. “Anh cũng cần nữa.”

Tôi siết chặt anh hơn. “Thì nói là anh cần em cũng có sao đâu.”

“Anh ước gì anh cần em ít hơn một chút, vừa đủ để anh có thể chịu nổi.”

“Vậy thì đâu còn gì vui nữa.”

Giọng cười của Gideon càng làm tôi yêu anh hơn.

Gideon không sai khi nói tôi sẽ nhận ra chiếc xe ngay. Lúc nhân viên bãi xe lái chiếc xe hiệu Aston Martin màu xám ra cho tôi, tôi tưởng mình đang nhìn thấy chính Gideon.

Nghĩ tới chuyện ngồi sau tay lái tôi tự dưng phát hoảng.

Lái xe ở New York hoàn toàn không giống như ở Nam California. Lúc nhận chìa khóa từ tay người nhân viên mặc đồng phục, tôi hơi phân vân không biết có nên gọi xe thuê hay không.

Điện thoại reo, tôi vội mò mẫm trong túi xách lấy ra nghe.

Giọng Gideon rì rầm. “Đừng có sợ nữa, em cứ lái đi mà.”

Tôi xoay một vòng tìm xem camera đặt ở đâu. Cảm giác được ánh mắt của anh, tôi hơi rùng mình. “Anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang ước gì được ở với em, đặt em nằm lên nắp xe rồi làm tình với em thật chậm, thật sâu. Khỉ thật, anh cứng mất rồi.”

Và anh cũng làm tôi rạo rực. Tôi có thể nghe anh nói mãi mà không chán, bởi đã yêu vô cùng cái giọng nói đó. “Em sợ em sẽ làm hư cái xe quý của anh mất.”

“Anh không quan tâm tới cái xe đâu, chỉ cần em an toàn là được rồi. Em muốn phá nó sao cũng được, miễn đừng để mình bị thương thôi.”

“Nếu anh tính nói vậy để em bớt sợ thì không có tác dụng rồi.”

“Vậy thì mình có thể khiêu khích nhau tới khi em lên đỉnh, vậy chắc là có tác dụng hơn.”

Tôi nheo mắt nhìn anh chàng nhân viên đang giả lảng. “Em có nên thắc mắc tại sao vừa gặp nhau đây thôi mà bây giờ anh lại có vẻ phẫn khích dữ vậy không?”

“Nghĩ tới cảnh em lái chiếc DB9 làm anh bị kích thích.”

“Vậy nữa hả?” Tôi cố không cười. “Nhắc lại em nghe coi ai mới là người thích làm tình trên xe hả?”

“Cầm vô lăng đi.” Anh dụ dỗ. “Tưởng tượng anh đang ngồi bên cạnh, gần sát vào...”

Chân tôi run run khi bước tới gần chiếc xe, miệng lẩm bẩm. “Vậy là anh muốn chết thì có.”

“Rồi anh cũng thích nữa, và cả hai đứa mình đều được sung sướng.”

“Anh thiếu tôn trọng nội thất xe một cách kinh khủng.” Tôi ngồi sau tay lái, mất cả phút để nghiên cứu cách điều khiển chiếc xe.

Giọng anh vang lên trầm trầm qua hệ thống loa. “Cảm giác ra sao?”

Thì ra là anh đã kết nối cái điện thoại này với hệ thống trong xe. Gideon luôn tính toán không sót thứ gì.

“Sang trọng quá.” Tôi nói. “Anh điên lắm mới để em lái chiếc xe này.”

“Anh điên vì em thì có.” Một niềm hạnh phúc dâng trong lòng khi nghe câu đó. “Hệ thống định vị đã được cài sẵn đường tới sân bay LaGuardia rồi đó.”

Tôi rất mừng vì sau khi về nhà gặp tôi anh trở nên vui vẻ như vậy. Tôi biết cảm giác của anh lúc này. Thật hạnh phúc khi hai đứa có cảm xúc giống nhau.

Tôi cầm bảng điều khiển lên chuyển sang chế độ lái. “Biết sao không, em cũng muốn cùng anh khi anh đang chạy chiếc xe này, suốt quãng đường dài thật dài.”

“Anh sẽ bắt em làm thật đó. Cảm giác lái xe sao hả?”

“Êm và mạnh lắm.” Tôi vẫy tay chào cậu nhân viên trước khi ra khỏi hầm đậu xe. “Cảm giác rất nhạy.”

“Giống y như em vậy.” Gideon thì thầm. “Anh thích ‘lái’ em nhất.”

“Ôi trời, nghe ngọt ngào quá ha. Còn anh là món đồ chơi yêu thích của em đó.” Tôi cẩn thận lách vào dòng xe trên đường.

Anh cười lớn. “Tốt nhất là món đồ chơi duy nhất của em.”

“Nhưng em thì không phải là thứ duy nhất mà anh lái.” Tôi lý sự, tự nhiên thấy anh đáng yêu vô cùng vì đã ráng dành thời gian nói chuyện để tôi thoải mái hơn. Hồi còn ở California thì lái xe đối với tôi dễ dàng như hít thở vậy. Nhưng từ lúc sang New York tôi chưa hề đụng vô tay lái.

“Nhưng mà không mặc gì thì chỉ có mình em thôi.”

“Vậy thì may cho anh đó, vì em ghen dữ lắm.”

“Anh biết mà.” Giọng Gideon đầy thỏa mãn.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Ở văn phòng.”

“Chắc là đang làm nhiều việc một lúc rồi.” Tôi nhún ga, thầm cầu nguyện khi chuyển qua làn đường bên cạnh.

“Là ông trùm trong lĩnh vực giải trí thì anh có nghĩ ra được câu gì để làm cho bạn gái anh đỡ sợ không?”

“Anh sẽ bắt trái đất ngừng quay cho em.”

Điều lạ lùng là câu nói ngớ ngẩn đó khiến tôi xúc động. “Em yêu anh.”

“Em thích câu đó chứ gì?”

Tôi cười toe toét, ngạc nhiên vì khiếu hài hước của anh.

Tôi dáo dác nhìn xung quanh. Ở đâu cũng có bảng cấm, cấm đủ mọi thứ. Lái xe ở Manhattan đúng là không tới được đâu hết. “Nè, em không queo phải cũng không queo trái được. Chắc em sẽ đi vô đường hầm, có thể sẽ mất tín hiệu đó.”

“Em không bao giờ mất tín hiệu của anh đâu, cưng. Dù em có đi đâu xa cỡ nào anh cũng ở đây với em.”

Lúc nhìn thấy bố ở sân bay, bao nhiêu tự tin Gideon giúp tôi lấy lại từ chiều giờ bốc hơi hết.

Mặt ông hốc hác, phờ phạc, mắt đỏ hoe, râu mọc lởm chởm.

Tôi chực rơi nước mắt khi tiến lại gần, nhưng cố gắng nén lại, kiên quyết phải để cho ông yên tâm. Tôi vừa giơ tay ra, bố đã thả hành lý xuống đất, rồi cho tôi một cái ôm nghệt thở.

“Chào bố.” Tôi nói, cầu mong sao ông không nghe thấy giọng mình hơi run.

“Eva.” Bố hôn lên trán tôi.

“Nhìn bố có vẻ mệt. Bao lâu rồi bố không ngủ?”

“Từ lúc đi khỏi San Diego.” Bố nhích ra, đôi mắt màu xám mà tôi thừa hưởng nhìn tôi dò xét.

“Bố còn hành lý nữa không?”

Ông lắc đầu, vẫn nhìn tôi chăm chăm.

“Vậy bố có đói không?”

“Lúc ở Cincinnati bố có ăn rồi.” Cuối cùng ông cũng chịu cầm túi xách lên. “Nhưng nếu con đói...”

“Con không đói. Nhưng con đang tính lát nữa mình sẽ đi ăn tối với Cary, nếu bố không phản đối. Hôm nay anh ấy đi làm lại đó mà.”

“Được chứ.” Bố hơi khựng lại, có vẻ phân vân.

“Bố, con không sao mà.”

“Bố thì có sao. Bố muốn đánh cho ai đó một trận mà không được.”

Tôi chợt nảy ra một sáng kiến.

Tôi nắm tay bố kéo ra khỏi sân bay. “Đi theo con.”

“Ông ấy quả là đang làm khó cho Derek rồi.” Parker nói, cầm cái khăn quệt mồ hôi trên đầu. Tôi quay lại nhìn, thấy bố đang vật nhau với anh chàng huấn luyện viên to gấp đôi ông. Mà bố tôi cũng đâu phải nhỏ nhắn gì. Với chiều cao gần một mét chín, nặng hơn chín mươi ký, cơ bắp gọn gàng, rắn rỏi, Victor Reyes cũng là một đối thủ đáng gờm. Hơn nữa, lần trước khi tôi kể bố nghe chuyện mình đi tập Krav Maga, ông nói là sẽ tìm hiểu thử. Rõ ràng là bố giữ lời, vì ông khá thành thạo một số động tác.

“Cảm ơn anh đã để ông ấy tập chung nhé.”

Parker quay nhìn tôi, đôi mắt đen rất điềm tĩnh như mọi ngày. Anh đã dạy cho tôi không chỉ cách tự vệ, mà còn cách tập trung vào từng động tác để quên đi nỗi sợ hãi nữa.

“Bình thường thì anh vẫn quan niệm sàn tập không phải chỗ để trút giận”. Anh giải thích. “Nhưng rõ ràng là Derek cần có đối thủ.”

Dù Parker không nói thêm gì, tôi cảm nhận được thắc mắc của anh. Tôi quyết định cho anh câu trả lời, vì dù sao anh cũng rất tốt bụng khi để cho bố tôi độc chiếm Derek này giờ. “Bố vừa mới biết chuyện ngày xưa có kẻ đã hãm hại em. Giờ đã quá trễ, không làm được gì nữa nên ông thấy khó mà chấp nhận sự thật.”

Parker cúi xuống cầm chai nước để cạnh thảm tập lên. Gần một phút sau, anh mới nói. “Anh cũng có con gái. Anh hiểu cảm giác của ông ấy.”

Khi anh đưa cặp mắt đen dưới hàng lông mi rậm rạp nhìn tôi, tôi thấy được sự cảm thông, và yên tâm là đã đưa bố tới đúng chỗ.

Parker vốn là người thoải mái, vui vẻ, và tính tình chân thật rất hiếm thấy. Nhưng ở anh cũng toát lên một cái gì đó khiến người khác phải dè chừng. Ai cũng rất dễ nhận ra là không nên giỡn mặt với anh chàng này. Cũng như mấy cái hình xăm trên người, sự sành sỏi của Parker hiện rõ mồn một.

“Vậy là em đưa ông ấy tới đây, vừa để giải tỏa, vừa cho ông ấy thấy khả năng tự vệ của em. Ý hay đó.”

“Tại em không biết làm gì khác.” Tôi thú nhận. Phòng tập của Parker nằm trong một khu quy hoạch lại ở Brooklyn. Chỗ này trước đây là nhà kho, nên vẫn còn tường gạch và mấy cánh cửa lùa khổng lồ, càng làm tăng thêm vẻ dữ dằn. Ở đây tôi thấy rất tự tin và tự chủ được mình.

“Anh có ý này.” Parker cười, hất mặt ra thảm tập. “Biểu diễn cho bố coi em làm được những

gì đi.”

Tôi bỏ cái khăn lông xuống đập lên chai nước, gật đầu. “Đi thôi.”

Lúc chạy vô tới hầm đậu xe, không thấy nhân viên đâu hết. Càng tốt, vì tôi cũng muốn tự đưa xe vô bãi. Đậu chiếc DB9 gọn gàng vô một ô trống xong, tôi hài lòng tắt máy. “Tốt quá, ngay gần thang máy.”

“Đúng rồi.” Bố nói. “Xe của con đó hả?”

Nãy giờ tôi cũng đang chờ câu hỏi đó. “Không, của người hàng xóm.”

“Hàng xóm tốt bụng quá ha.” Ông lạnh lùng.

“Thì xin miếng đường hay mượn chiếc xe cũng đâu có gì khác, phải không?” Tôi mỉm cười, liếc nhìn bố.

Ông vô cùng mệt mỏi. Mà có vẻ không phải vì buổi tập. Vẻ tiều tụy đó làm lòng tôi đau như thắt.

Tôi rút chìa khóa ra, cởi dây an toàn rồi quay mặt qua. “Bố à... Nhìn bố khổ sở vì chuyện này con buồn lắm. Con không chịu nổi.”

Ông thở khó nhọc. “Cho bố thêm ít thời gian đi.”

Tôi nắm lấy tay ông. “Con không bao giờ muốn nói cho bố biết hết. Nhưng con sẽ rất vui nếu sau khi bố biết rồi thì mình mãi mãi quên Nathan đi.”

“Bố đọc mấy bản báo cáo...”

“Trời ơi, bố!...” Tôi nuốt cơn bực tức. “Con không muốn nghe mấy thứ đó.”

“Bố biết là có gì không ổn mà.” Ông đưa đôi mắt đau đớn nhìn tôi. “Cái cách mà Cary lại ngồi cạnh con khi thanh tra Graves nhắc tới Nathan Barker... Bố biết là con đang giấu bố chuyện gì đó. Bố cứ hy vọng là tự con sẽ nói.”

“Con đã cố gắng rất nhiều để bỏ Nathan lại trong quá khứ. Bố là một trong những người hiểm hoi không bị dính vào chuyện đó. Con luôn luôn muốn giữ như vậy.”

Bố siết tay tôi. “Nói thật cho bố biết đi, con có ổn không?”

“Bố à, con vẫn là đứa con gái mà bố qua thăm cách đây mấy tuần, vẫn là đứa đi chơi với bố ở San Diego mà. Con ổn.”

“Lúc đó con có thai...” Giọng ông vỡ òa, một giọt nước mắt lăn dài.

Tôi đưa tay chùi cho bố, để mặt nước mắt mình chảy. “Một ngày nào đó con sẽ lại có thai, mà biết đâu không chỉ một lần. Biết đâu bố sẽ có một đàn cháu thì sao.”

“Lại đây nào.”

Ông chồm người qua, ôm lấy tôi. Hai bố con ngồi yên trong xe một lúc lâu, bao nhiêu nước mắt xả ra hết.

Liệu Gideon có đang theo dõi camera, và lặng lẽ vỗ về tôi không? Nghĩ tới đó tôi thấy đỡ đi phần nào.

Bữa ăn tối không náo nhiệt như những lần trước hai bố con và Cary gặp nhau, nhưng cũng không đến nỗi như tôi e sợ. Thức ăn khá ngon, rượu còn ngon hơn, còn Cary thì vẫn hài hước như mọi khi.

“Cô ta còn tệ hơn Tatiana nữa.” Anh đang nói về cô người mẫu hôm nay anh vừa chụp hình chung. “Cứ luôn miệng nói về ‘mặt tốt’ của mình, mà theo như anh thấy lúc cô nàng đi ra khỏi cửa, thì không có gì khác hơn là cặp mông thôi.”

“Anh từng chụp hình với Tatiana rồi hả?” Tôi hỏi, xong quay qua giải thích với bố. “Là người mà Cary hay đi chơi chung.”

“Có chứ.” Anh liếm chút rượu vang trên môi. “Thật ra bọn anh làm việc chung nhiều lắm. Anh giống như là người thuần hóa Tatiana vậy. Hể cô nàng mà định giở trò là anh dập tắt ngay.”

“Làm sao... mà thôi.” Tôi nói nhanh. “Em không muốn biết nữa.”

“Thì em biết rồi mà.” Cary nháy mắt.

Tôi quay qua nhìn bố, trợn mắt.

“Còn bác thì sao, bác Victor?” Cary hỏi rồi nhón một miếng thức ăn. “Bác có đang hẹn hò với ai không?”

Bố nhún vai. “Không có gì nghiêm túc cả.”

Đó là tự bố muốn vậy. Chứ tôi đã từng chứng kiến nhiều người phụ nữ tìm cách để được bố chú ý. Ông rất quyến rũ, với thân hình hoàn hảo, gương mặt đẹp trai, giọng đặc biệt kiểu La tinh. Tôi biết bố không phải là thần thánh gì, nhưng hình như chưa có ai có thể làm ông mê mẩn cả. Cho tới gần đây tôi mới biết đó là bởi vì trái tim ông đã bị mẹ tôi chiếm giữ.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, Cary lại hỏi. “Bác có khi nào nghĩ mình sẽ có thêm con không?”

Từ lâu rồi tôi đã chấp nhận chuyện mình là con một.

Bố lắc đầu. “Không phải bác phản đối gì chuyện đó, nhưng bác nghĩ có Eva là quá đủ rồi.” Bố nhìn tôi, đôi mắt đầy tình yêu thương làm cổ họng tôi nghẹn nghẹn. “Con bé quá hoàn hảo, hơn cả những gì bác từng ao ước. Bác không dám chắc liệu trong tim mình còn đủ chỗ cho ai khác nữa không.”

“Ôi, bố ơi.” Tôi ngả đầu lên vai ông, sung sướng vì có ông bên cạnh lúc này. Dù là bởi một lý do thật cay nghiệt.

Về tới nhà, tôi quyết định coi một bộ phim trước khi đi ngủ. Lúc vô phòng thay đồ, một giỏ hoa hồng trắng tuyệt đẹp để trên kệ tủ làm tôi kinh ngạc. Tấm thiệp có chữ viết tay nét đậm đặc trưng của Gideon suýt làm tôi choáng váng.

Lúc nào anh cũng nghĩ tới em

Và ở bên cạnh em

G. của em

Tôi ngồi xuống giường, ôm tấm thiệp vào lòng, thầm biết chắc vào lúc này anh cũng đang nghĩ tới mình. Tôi bắt đầu tin là trong mấy tuần xa nhau, anh lúc nào cũng nghĩ tới tôi.

Tối hôm đó, tôi ngủ thiếp đi trên sofa khi đang coi *Dredd*. Giữa đêm tôi lơ mơ tỉnh dậy vì được nhắc nhở lên, bế vô phòng. Tôi mỉm cười trong cơn ngái ngủ khi được bố đặt lên giường như đứa trẻ, rồi hôn lên trán tôi.

“Con yêu bố.” Tôi lẩm bẩm.

“Bố cũng yêu con.”

Sáng hôm sau tôi thức dậy trước khi đồng hồ reo, thấy khỏe hơn hẳn những ngày gần đây. Trước khi đi làm tôi để lại tờ giấy trên bàn, nhắn bố nếu muốn đi ăn trưa thì gọi cho tôi. Không biết ông có kế hoạch gì khác không nữa, mà trưa nay thì Cary phải đi chụp hình.

Ngồi trên tắc xi tới công ty, tôi trả lời tin nhắn cho Shawna về vụ ông anh trai của cô vừa đính hôn với Mark. Tôi nhắn *Mình rất vui cho anh em bồ*.

“Mình sẽ nhờ vả bồ nhiều đó.”

Tôi nhìn màn hình điện thoại, mỉm cười. “Bồ nói sao? Mất tín hiệu rồi... không đọc được.”

Xe ngừng trước cửa Crossfire, tôi hơi hồi hộp khi thấy chiếc Bentley đậu bên vệ đường. Liếc vô xe, tôi thấy Angus nên vẫy tay chào.

Angus bước ra, đội cái nón tài xế lên đầu. Cũng như Clancy, ông đeo súng bên mình một cách rất nhẹ nhàng thoải mái nên nhìn qua không ai biết được.

“Xin chào cô Tramell.” Dù Angus không còn trẻ nữa, mái tóc đỏ đã ngả bạc, tôi chưa bao giờ nghi ngờ ông về khả năng bảo vệ cho Gideon.

“Chào Angus, rất vui gặp ông hôm nay.”

“Hôm nay cô trông rất đẹp.”

Tôi liếc xuống cái đầm màu vàng nhạt trên người. Tôi cố ý chọn màu sáng là vì muốn tạo ấn tượng vui vẻ yêu đời trước mặt bố. “Cảm ơn, chúc ông một ngày vui vẻ.” Tôi bước tới cánh cửa xoay. “Gặp sau nhé.”

Ông nhắc mũ chào, đôi mắt xanh nhạt có một vẻ triu mến.

Lên tới văn phòng, tôi bắt gặp một Megumi bình thường của mọi ngày, với nụ cười rộng, ánh mắt hấp háy vui tươi.

Tôi đứng lại hỏi thăm. “Hôm nay bồ sao rồi?”

“Mình ổn. Trưa nay Michael hẹn đi ăn, mình sẽ chấm dứt với anh ta luôn, một cách văn minh và tử tế.”

“Bộ cánh đẹp chết người đó.” Tôi khen, thầm ngưỡng mộ cái đầm màu xanh lục có đường viền bằng da rất vừa phải.

Megumi đứng dậy, khoe luôn đôi bốt cao tới đầu gối.

“Rất giống thám tử Kalinda Sharma.” Tôi nhận xét. “Anh chàng kia thế nào cũng sẽ quý mọp van xin bồ ở lại cho coi.”

Megumi chế giễu. “Còn khuya. Tối tối hôm qua anh ấy mới gọi cho mình, tức là gần bốn ngày rồi đó. Không hẳn là quá đáng, nhưng mình muốn có một người lăng xăng vì mình hơn một chút, một người hay nghĩ tới mình và ít nhất cũng thấy buồn khi phải xa nhau.”

Tôi gật đầu, lại nghĩ ngay tới Gideon. “Đúng là nên để dành tình cảm cho một người như vậy. Vậy trưa nay bồ có cần mình gọi điện để có cơ bỏ về không?”

Megumi cười toe toét. “Không cần đâu. Cảm ơn nhé.”

“Được rồi. Khi nào đổi ý thì bảo mình.”

Tôi về bàn, chúi mũi vào làm việc ngay để bù cho ngày hôm qua về sớm. Mark cũng rất bận, anh chỉ ráng nhìn thời gian nói chotoi biết là suốt mấy năm qua Steven có cả một bộ sưu tập ý tưởng cho đám cưới.

“Sao em không thấy ngạc nhiên vậy kìa.” Tôi nói.

“Ừ, lẽ ra anh cũng không nên ngạc nhiên.” Mark mỉm cười hạnh phúc. “Anh ấy giấu cuốn sổ trong văn phòng nên anh đâu có biết.”

“Vậy anh có coi qua chưa?”

“Anh ấy nói hết cho anh nghe rồi. Mất mấy tiếng đồng hồ đó.”

“Vậy anh sắp có một đám cưới xứng tầm thế kỷ rồi.” Tôi trêu.

“Chứ sao.” Giọng nói thì hơi bực bội, nhưng vẻ mặt anh vẫn tràn ngập hạnh phúc khiến tôi không khỏi mỉm cười.

Khoảng gần mười một giờ thì bố gọi.

“Chào con gái, ngày hôm nay thế nào?”

“Vui Ạ.” Tôi tựa ra ghế, nhìn hình bố để trên bàn. “Bố ngủ ngon không?”

“Bố không ngủ được, giờ vẫn còn mệt.”

“Sao vậy? Bố ngủ tiếp đi.”

“Bố chỉ muốn báo là trưa nay không đi ăn trưa với con được. Để ngày mai. Hôm nay bố phải nói chuyện với mẹ con.”

“À.” Tôi nhận ra cái giọng nói mỗi lần bắt ai đó lại trên đường đi tuần, nghe vừa uy quyền vừa có vẻ trách mắng. “Bố nè, con không muốn xen vào giữa chuyện của bố với mẹ. Mình đều là người lớn cả, con không muốn bênh vực ai. Nhưng con phải nói cho bố biết là lúc đó mẹ rất muốn nói với bố.”

“Lẽ ra bà ta nên làm vậy.”

“Mẹ chỉ có một thân một mình.” Tôi tiếp lời, nhịp chân xuống sàn. “Vừa phải li dị chồng, ra tòa vụ xử Nathan, rồi còn phải điều trị cho con nữa. Chắc chắn là mẹ rất cần một bờ vai để dựa dẫm, bố con mình biết tính mẹ rồi. Nhưng mẹ bị cảm giác tội lỗi nhấn chìm mất. Lúc đó con đòi gì mẹ cũng chiều, nên con bắt mẹ phải hứa.”

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng.

“Con chỉ muốn bố nhớ điều đó khi bố nói chuyện với mẹ.” Tôi kết luận.

“Được rồi. Khi nào con về nhà?”

“Khoảng hơn năm giờ. Bố muốn đi tập thể dục không, hay là qua chỗ của Parker tiếp?”

“Để coi tới lúc con về bố có khỏe hơn không đã.”

“Được thôi.” Tôi cố gắng không quá lo lắng về cuộc nói chuyện sắp tới giữa hai ông bà. “Cần gì thì cứ gọi con nhé.”

Cúp máy xong tôi quay lại với công việc. May mà còn có công việc.

Tới giờ ăn trưa, tôi quyết định mua gì đó mang về bàn vừa ăn vừa làm tiếp. Dững cảm dần mình ra cái khí trời oi bức như xông hơi, tôi đi qua tiệm Duane Reade mua một bịch thịt bò sấy khô với chai nước vitamin. Từ lúc quay lại với Gideon, tôi thường xuyên bỏ tập, và bây giờ bắt đầu thấy hậu quả.

Lúc bước vô cửa xoay, tôi đang phân vân xem có nên nhắn cho Gideon cái tin *Em đang nhớ anh* hay không. Tôi chỉ muốn làm gì đó để cảm ơn anh về bó hoa tối qua. Nó khiến cho một ngày nặng nề trở nên dễ chịu hơn.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn thấy – Corinne Giroux. Cô ả đang nói chuyện với người yêu của tôi, còn để tay lên ngực anh vẻ thân thiết lắm.

Hai người đứng sau một cây cột, tránh dòng người ra vô từ dãy cửa an ninh. Mái tóc đen dày của Corinne thả xuống tới eo, vẫn nổi bật dù cùng màu với cái đầm cô ả đang mặc. Hai người đứng quay nghiêng nên tôi không nhìn thấy thẳng mặt, nhưng biết cô ta có đôi mắt màu xanh dương nhạt. Corinne rất đẹp, và hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi. Đặc biệt là khi trang phục của cả hai đều màu đen, nên mảng màu duy nhất nổi bật là cái cà vạt xanh da trời của Gideon. Cái cà vạt mà tôi thích.

Bỗng Gideon quay qua nhìn thấy tôi, cứ như là nãy giờ anh cũng cảm giác được ánh mắt của tôi vậy. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, lập tức có một sợi dây vô hình nối giữa hai đứa, một cảm giác mà tôi chỉ có với anh. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã biết điều đó.

Vậy mà một người phụ nữ khác đang đặt tay lên người anh.

Tôi nhướn mày với Gideon. Ngay lúc đó, Corinne cũng quay qua theo, và rõ ràng là không lấy gì làm vui vẻ khi thấy tôi đứng giữa sảnh tòa nhà nhìn hai người chăm chăm.

Cô ả phải thấy may mắn là chưa bị nắm tóc lôi ra khỏi người yêu của tôi.

Rồi cô nàng nắm lấy cằm Gideon, kéo mặt anh quay lại, nhón chân định hôn lên môi anh. Tôi bắt đầu bước tới, định lôi cô ả ra thật.

Gideon giật đầu quay ra trước khi Corinne kịp chạm vào miệng anh. Rồi anh nắm tay Corinne đẩy ra.

Tôi kiềm cơn giận lại, để cho anh tự giải quyết. Đương nhiên là tôi ghen, vì Corinne có thể công khai ở cạnh anh, điều mà tôi không làm được. Nhưng tôi không còn cảm thấy nỗi sợ hãi kinh khủng như trước đây, nỗi sợ là tôi sẽ mất người đàn ông mà tôi yêu thương nhất.

Thật kỳ lạ là lần này tôi lại không thấy sợ. Dù trong tâm trí tôi vẫn tự nhắc nhở mình là không nên quá tự tin, mà phải lường trước mọi chuyện để không bị tổn thương. Nhưng lúc này tôi phớt lờ suy nghĩ đó. Sau tất cả những gì hai đứa đã và đang trải qua, sau những việc mà Gideon đã làm vì tôi... tôi cảm thấy mình không thể không tin anh được.

Mặc cho hoàn cảnh, thì tình yêu của chúng tôi vẫn mạnh mẽ hơn tôi tưởng.

Tôi bước vô thang máy, bắt đầu nghĩ tới bố mẹ. Giờ này mà mẹ hay Staton đều chưa gọi điện phàn nàn gì thì có vẻ cũng không tới nỗi tệ. Tôi thầm cầu nguyện chiều nay khi về tới nhà

thì Nathan đã hoàn toàn biến thành quá khứ. Tôi chỉ chờ có vậy thôi, để được bước sang một trang mới trong cuộc đời, cho dù có ra sao đi nữa.

Thang máy chậm dần rồi ngừng hẳn ở tầng mười, nơi vọng ra tiếng búa ầm ầm lẫn tiếng máy chạy đỉnh tai nhức óc. Ngay ngoài cửa thang máy, bạt nhựa phủ từ trần xuống tới sàn nhà. Giờ tôi mới biết là trong tòa nhà có chỗ đang sửa chữa. Tôi đưa mắt nhìn quanh xem phản ứng của mọi người ra sao.

“Có ai ra không?” Anh chàng đứng sát cửa ngoái lại nhìn vô trong, hỏi.

Tôi lắc đầu, dù câu đó không phải hỏi một mình mình. Mọi người đều đứng yên. Ai cũng chờ được đi tiếp.

Nhưng cửa thang không đóng.

Khi anh chàng kia bắt đầu bấm loạn xạ lên bảng nút nhưng không nút nào sáng đèn, thì tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Là Gideon.

Tôi mỉm cười. “Làm ơn cho ra.”

Mọi người né qua cho tôi ra. Một người nữa cũng bước ra. Xong cửa thang máy mới đóng lại.

“Cái quái gì vậy nè?” Anh chàng kia cau có, nhìn qua ba buồng thang còn lại. Anh ta chỉ cao hơn tôi tí xíu, mặc quần tây với áo sơ mi tay ngắn.

Tiếng ồn của máy móc xây dựng gần như át mất tiếng báo có thang dừng lại. Cửa mở, Gideon bước ra, rất bảnh bao, nhưng có vẻ hơi bức bối.

Nhìn anh quẩn rũ đến mức tôi không cầm lòng nổi, chỉ muốn lao vào anh. Hơn nữa, phải thú nhận một điều là mỗi lần anh nghiêm nghị như vậy là tôi bị kích thích.

Anh sẽ bắt trái đất ngừng quay cho em. Đôi lúc tôi có cảm tưởng như anh đã làm vậy thật.

Anh chàng kia lăm lăm chửi rửa rồi bước vô thang đi mất.

Gideon chống tay lên hông, áo khoác ngoài không cài nút để lộ bộ com-plet hoàn hảo. Cả bộ đồ màu đen, pha một chút óng ánh của loại vải đắt tiền, áo sơ mi cũng màu đen, khuy măng sét vàng pha mã nã.

Hôm nay anh ăn mặc giống y như lần đầu hai đứa gặp nhau. Còn nhớ lúc đó, tôi như bị mất trí, chỉ muốn lao vào, ngẫu nhiên lấy anh.

Sau bao nhiêu tuần nay thì cảm giác đó vẫn không thay đổi.

“Eva nè.” Giọng nói gọi tình cất lên. “Không phải như em nghĩ đâu. Corinne tới đây là vì anh không nghe điện thoại...”

Tôi giơ tay ra ngắt lời, rồi liếc xuống cái đồng hồ đẹp tuyệt vời trên tay, món quà của anh tặng. “Em chỉ có ba mươi phút thôi, nếu anh không phiền thì em chẳng thà làm tình với anh còn hơn là nhắc tới cô ả người yêu cũ đó.”

Anh đứng yên một lúc lâu, nhìn chăm chăm như cố đoán tâm trạng tôi thế nào. Còn tôi cũng lặng người ngắm anh đi từ bức tức sang cảnh giác, mắt tối hơn, nheo lại. Rồi má anh ửng đỏ, môi hé ra, thở mạnh. Tôi cảm nhận được máu trong người anh nóng dần lên, bản năng đàn ông trỗi dậy như con thú sẵn mồi đang vươn vai sau giấc ngủ.

Một dòng điện xẹt qua giữa hai đứa. Cơ thể tôi tự động mềm nhũn ra, rạo rực muốn có anh. Khung cảnh ồn ào xung quanh chỉ làm tôi thêm phần gấp gáp, hăm hở.

Gideon móc trong túi ra cái điện thoại, bấm một phím tắt rồi đưa lên tai, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

“Tôi sẽ về trễ ba mươi phút. Nếu Anderson không đợi được thì hẹn lại lúc khác.”

Cúp máy xong, anh bỏ điện thoại trở vô túi.

“Em nhớ anh quá.” Giọng tôi khàn đặc vì xúc động.

Anh đưa tay chỉnh lại quần, rồi bước tới gần, vẻ mặt như đang cố dồn nén. “Đi thôi.”

Gideon đặt tay lên eo tôi, một cử chỉ ấm áp và khêu gợi mà tôi vô cùng yêu thích. Tôi ngoái qua vai, thấy anh hơi mỉm cười. Dường như anh cũng biết cái động tác nhỏ đó làm cho tôi hạnh phúc.

Hai đứa vén tấm bạt nhựa bước vô, và trước mặt tôi hiện ra ngổn ngang gạch đá, vải bạt, cả ánh nắng nữa. Thấp thoáng bên kia tấm ni lông là hình ảnh lò mồi của toán công nhân xây dựng, tiếng nhạc, tiếng máy móc và cả tiếng la hét qua lại.

Gideon tỏ ra rành rẽ, dắt tôi đi tiếp. Cứ mỗi bước chân, tôi lại càng rạo rực, mong chờ hơn,

nhất là khi anh vẫn cứ im lặng. Tới một cánh cửa, anh mở ra kéo tôi vào. Đó là một phòng làm việc nằm ở góc tầng.

Khung cảnh thành phố hiện ra trước mắt, như một khu rừng rậm chỉ chít những tòa nhà, sừng sững kiêu hãnh vì lịch sử của mình. Thỉnh thoảng lại có một cột hơi nước bốc lên trên nền trời xanh trong vắt, còn xe cộ vẫn nối đuôi nhau thành hàng dài ngoan ngoãn.

Nghe tiếng khóa cửa, tôi quay lại thấy Gideon đang cởi áo khoác ngoài. Căn phòng mới toanh, cũng có bàn giấy, ghế và một chỗ tiếp khách trong góc. Tất cả nội thất đều được phủ bạt, chứng tỏ chưa được sử dụng.

Gideon cởi áo khoác, áo vét rồi tới cà vạt và áo sơ mi bằng những động tác rất chính xác và đúng trình tự. Tôi ngẩn người nhìn anh, choáng ngợp bởi vẻ nam tính và sự hoàn mỹ đó.

“Có khả năng mình sẽ bị làm phiền, hay bị nghe thấy đó.” Anh nói.

“Anh có sợ không?”

“Trừ khi em sợ thôi.” Anh bước tới, khóa quần mở tung, để lộ lưng quần lót.

“Anh còn dám khiêu khích em nữa mà. Anh đâu có để ai làm gián đoạn giữa chừng phải không?”

“Cho dù có thì anh cũng không nghĩ là anh sẽ ngừng được.” Anh cầm túi xách của tôi bỏ lên ghế. “Trên người em có nhiều quần áo quá.”

Anh vòng tay ra sau nhẹ nhàng kéo dây khóa trên cái đầm xuống, miệng ghé sát lên môi tôi, thì thầm. “Anh sẽ ráng không làm cho em bị nhàu nhĩ quá.”

“Em thích bị nhàu nhĩ.” Tôi trút cái đầm xuống, vừa định cởi áo lót thì bị anh vác lên vai.

Tới bên cái ghế dài, anh kéo tấm phủ ra, đặt tôi xuống rồi ngồi bên cạnh. Anh còn kịp hỏi. “Mọi chuyện ổn chứ hả cưng?”

“Ừ.” Tôi vuốt má Gideon, ngầm hiểu anh có ý hỏi hết tất cả mọi thứ, từ công việc cho tới chuyện bố mẹ tôi. Lúc nào anh cũng muốn biết tinh thần tôi như thế nào trước khi đến phần thể xác. “Mọi thứ ổn hết.”

Anh nhìn tôi suốt lượt. “Nói anh nghe coi tại sao hôm nay em lạ vậy?”

“Tại anh đó.”

“Trả lời hay lắm.”

Tôi đẩy mạnh vai anh. “Bộ đồ hôm nay anh mặc chính là bộ hôm mình gặp nhau lần đầu tiên đó. Hôm đó em muốn anh kinh khủng mà không làm gì được. Giờ thì khác.”

Anh nhẹ nhàng đẩy đùi tôi ra hai bên, rồi đưa ngón tay vuốt ve khiêu khích. Tôi run lên vì khoái cảm.

“Giờ thì anh có thể làm chuyện đó rồi.” Anh nói khẽ, đôi mắt tối sầm lại.

“Để anh nói em nghe hôm đó nhìn em anh nghĩ gì.” Tay anh ghì tôi xuống ghế. “Anh nghĩ tới cảnh em nằm trên giường trải sa tanh màu đen tuyền, tóc xõa rũ rượi. Đôi mắt em nóng bỏng, cuồng dại khi bị anh vào trong em.”

“Chúa ơi, Gideon!.” Tôi rên rỉ, mê mẩn trước cảnh anh nhấm nháp thưởng thức mình. Giống như một giấc mơ hoang đường biến thành sự thật, khi bị thần ái tình, đen và nguy hiểm trong bộ vét tuyệt mỹ, đang làm cho tôi sung sướng.

“Anh tưởng tượng tới cảnh em nằm đó, hai tay bị anh giữ chặt, sung sướng hết lần này đến lần khác. Ngực em đỏ ửng vì bị anh hôn, môi em căng phồng vì làm cho anh sung sướng. Cả căn phòng tràn ngập tiếng em khi lên đỉnh.”

Tôi thốn thức, cảm thấy hơn ấm từ anh làm da thịt mình nóng rực. “Em muốn thứ mà anh muốn.”

Gideon nhoẻn miệng cười. “Anh biết mà.”

Tôi lên đỉnh với tiếng thét ngắt quãng, run rẩy.

Anh kéo quần lót xuống chỉ vừa đủ, nhưng khi tôi đưa tay ra muốn chạm vào thì bị anh giữ lại.

“Anh thích khi thấy em sung sướng, thấy em tận hưởng ham muốn của anh.”

Gideon nhìn sâu vào mắt tôi, hơi thở dồn dập. Tôi như bị thôi miên bởi sự biến hóa từ một doanh nhân lịch lãm đến người đàn ông đầy dục vọng trước mặt.

“Em yêu anh.” Tôi thốt lên khi bị anh xâm chiếm.

“Em yêu.” Gideon vùi mặt lên cổ tôi, khẽ rên lên khi vào thật sâu. Anh xoay chuyển hông, để có được tôi nhiều nhất. “Chúa ơi, anh cần có em!”

Có chút gì tuyệt vọng trong giọng nói đó làm tôi giật mình. Tôi với tay muốn ôm anh nhưng lại bị ngăn cản. Cảm giác có anh, nóng bỏng, làm tôi gần như mất trí. Tôi không cưỡng được, xoay hông đáp trả khiến hai đứa dán chặt vào nhau.

Anh vừa lướt nụ hôn lên mặt tôi vừa nói. “Lúc này khi anh nhìn thấy em đứng dưới sảnh, em tươi tắn và đẹp tuyệt vời. Một vẻ đẹp hoàn hảo.”

Cổ họng tôi nghẹn nghẹn. “Gideon!”

“Ánh nắng chiếu sau lưng em, lúc đó anh cứ tưởng em bước ra từ một giấc mơ.”

Tôi cố vùng kéo tay ra. “Cho em chạm vào anh đi.”

“Anh không chịu nổi nên phải đi theo em đó. Khi đuổi kịp em thì em lại như vậy.” Một tay Gideon vẫn giữ tay tôi, cơ thể nhịp nhàng cử động.

Tôi rên rỉ, quần lấy anh, co thắt, ngẫu nhiên. “Ôi trời ơi, em thích quá...”

“Mỗi lần ở trong em là anh không kiểm soát được nữa.” Môi anh khóa chặt môi tôi. “Anh cần em vô cùng.”

“Gideon, cho em chạm vào anh đi.”

“Anh đã bắt được một thiên thần.” Nụ hôn của anh càng dữ dội, ướt át, mạnh bạo hơn. “Và anh đang nắm giữ em trong tay, làm em sung sướng.”

“Em yêu anh.”

Tôi co thắt, run rẩy theo mỗi động tác. Cả chiếc ghế trượt dần trên nền xi măng sau mỗi lần Gideon đẩy tới. Mọi cơ bắp trên người anh cũng rung theo.

Tất cả những âm thanh hoan lạc đó làm tôi quên đi sự hiện diện của tốp công nhân chỉ đang cách hai đứa vài thước. Tưởng như dòng cảm xúc chỉ chực bùng nổ trên hai cơ thể đang lên gần tới đỉnh của khoái cảm.

Gideon nắm tóc tôi, hơi cúi tới trước, mồ hôi nhỏ giọt trên người.

“Ngừng lại.” Anh thở hổn hển, kéo tôi ra. “Em làm anh cứng nữa bây giờ.”

Tôi định nói là anh đã cứng nữa rồi còn gì.

Gideon hôn lên môi tôi, hòa trộn hai hương vị vào nhau. “Cảm ơn em.”

“Sao anh lại cảm ơn? Bây giờ anh phải làm hết mà.”

“Làm tình với em đâu phải là chuyện ‘phải làm’.” Anh nở một nụ cười thỏa mãn. “Là ân huệ của anh mới đúng.”

Tôi ngồi lên trở lại. “Anh làm em chết mất. Đã quyến rũ chết người như vậy mà còn nói những lời ngọt ngào đó, làm sao em chịu nổi. Em mất trí vì anh mất thôi.”

Nụ cười trên môi càng rộng hơn, rồi Gideon hôn tôi thêm lần nữa. “Anh biết cảm giác đó.”

Chương 13

Vừa gặp Megumi tôi biết ngay chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ vì chính tôi cũng mới làm chuyện đó. Hoặc cũng có thể cái ‘ra-đa’ của tôi, theo cách gọi của Cary, đã hoạt động trở lại. Sao cũng được, tôi biết cô bạn mình vừa quan hệ với anh chàng mà cô ấy định chia tay. Mà rõ ràng chuyện đó làm Megumi không vui.

“Vậy là chia tay hay chưa?” Tôi đứng lại quầy lễ tân.

“À, xong rồi.” Megumi hơi cúi kính. “Mình ngủ với anh ấy trước rồi mới nói chia tay. Làm vậy cho nhẹ nhàng thoải mái. Với lại ai mà biết tới lần này mình sẽ phải ăn chay tới khi nào nữa đâu.”

“Bồ có đang định đổi ý không vậy?”

“Cũng không hẳn. Anh ta làm ra vẻ bị tổn thương lắm, cứ như là mình lợi dụng xác thịt anh ta vậy. Cũng có phần đúng, nhưng nếu anh chàng không thích ràng buộc thì chuyện vui vẻ một chút trong giờ nghỉ trưa cũng đâu có nghĩa lý gì.”

“Mà bây giờ bồ cũng hơi áy náy chứ gì?” Tôi nở nụ cười thông cảm. “Nghĩ lại coi, hẳn không thèm liên lạc gì từ hôm thứ Sáu, rồi bây giờ được ăn trưa với người đẹp, lại còn được ‘vui vẻ’ nữa. Sướng quá còn gì.”

Megumi nghiêng đầu. “Ừ ha.”

“Ừ ha.”

Cô nàng tươi lên hẳn. “Tối nay bồ có đi tập thể dục không?”

“Cũng định đi, nhưng bố mình đang ở đây, nên tùy xem ông ấy muốn làm gì. Nếu có thì bồ đi chung cho vui, nhưng phải tới chiều mình mới biết.”

“Mình không muốn làm phiền.”

“Viện có rồi hả?”

Megumi cười bẽn lễn. “Cũng có chút chút.”

“Hay chiều nay bồ cứ về nhà với mình. Nếu có đi tập thì mình sẽ cho bồ mượn đồ mặc, còn không thì tụi mình đi chơi hay làm gì đó khác.”

“Nghe được đó.”

“Quyết định vậy đi.” Kế hoạch đó tốt cho cả hai đứa. Vừa để bố tôi có một cái nhìn khác về cuộc sống của tôi ở đây, và cũng giúp Megumi không phải nghĩ tới Michael nữa. “Năm giờ mình đi nhé.”

©STENT

“Bồ ở đây đó hả?” Megumi ngược nhìn tòa nhà căn hộ của tôi. “Đẹp quá.”

Ở New York, những con đường nào có trồng cây hai bên là đều có lịch sử lâu đời, rất dễ nhận ra qua lối kiến trúc của các nhà xây dựng hiện đại không còn sử dụng nữa. Tòa nhà này đã được nâng cấp, gắn thêm mái vòm bằng kính phía trước, và chi tiết đó lại hòa hợp một cách đáng ngạc nhiên với khung cảnh chung.

“Đi thôi.” Tôi nói, rồi mỉm cười chào Paul khi ông mở cửa cho hai đứa.

Lúc bước ra khỏi thang máy, tôi ráng lắm mới không ngoái nhìn qua cửa nhà Gideon. Không biết nếu hai đứa ở chung rồi tôi mời bạn về chơi thì cảm giác ra sao nhỉ?

Tôi muốn làm như vậy. Tôi muốn xây dựng cuộc sống với anh.

Mở cửa vô nhà xong, tôi đỡ lấy túi xách cho Megumi. “Bồ tự nhiên nhé. Để mình báo với bố.”

Megumi tròn mắt nhìn phòng khách và gian bếp. “Nhà rộng quá.”

“Thật ra thì mình cũng không cần nhiều diện tích như vậy.”

Cô nàng cười toe toét. “Nhưng cũng đâu có gì phải phàn nàn.”

“Chính xác.”

Tôi vừa bước qua khúc quanh vào hành lang thì thấy mẹ tôi đi ra. Tôi sững sốt, đứng tại chỗ khi thấy bà mặc trên người bộ đồ của mình. “Mẹ? Mẹ tới đây làm gì vậy?”

Đôi mắt đỏ hoe cứ cúi nhìn đầu đó ngang hông tôi, và bà trang điểm có vẻ đậm hơn mọi ngày. Rồi tôi nhận ra là mẹ dùng đồ trang điểm của tôi. Dù thỉnh thoảng mọi người vẫn tưởng tôi với mẹ là hai chị em, nhưng tôi giống bố ở đôi mắt xám và làn da hơi bánh mật, nên mỹ phẩm tôi dùng có tông màu khác với của mẹ.

Tôi bỗng thấy buồn nôn. “Mẹ?”

Mẹ vẫn không nhìn vào mặt tôi. “Mẹ phải đi đây, không ngờ đã trễ dữ vậy rồi.”

“Sao mẹ mặc đồ của con?” Tôi hỏi, dù đã thừa biết lý do.

“Mẹ làm đổ nước lên áo. Mẹ sẽ mang trả cho con sau.” Bà vụt qua mặt tôi, rồi thẳng lại khi thấy Megumi.

Tôi đứng như trời trồng, hai nắm tay siết chặt. Tôi biết cái dáng đi hổ thẹn đó nói lên điều gì. Ngực tôi thắt lại vì tức giận và thất vọng.

“Chào cô Monica.” Megumi bước tới ôm mẹ. “Cô khỏe không?”

“Chào Megumi.” Mẹ tôi lúng túng, vấp vả lựa lời. “Thật vui gặp cháu ở đây. Ước gì cô có thể ở lại chơi với hai đứa, nhưng giờ cô phải đi gấp.”

“Clancy tới chưa?” Lúc này tôi không để ý coi xe có đậu dưới nhà không.

“Không, mẹ đi tắc xi.” Mẹ hơi quay đầu lại nhưng vẫn không nhìn tôi.

“Megumi à, bồ đi chung xe với mẹ về được không? Mình xin lỗi, tự nhiên mình thấy không khỏe.”

“À, được chứ.” Megumi nhìn tôi, biết là có chuyện không ổn. “Không sao đâu.”

Lúc mẹ ngược mắt lên, tôi không biết phải nói gì. Cái vẻ tội lỗi hiển hiện trên mặt bà cũng đáng kinh tởm như chính việc bà vừa làm, là phản bội Stanton. Ít ra thì bà cũng tự nhận thấy điều đó.

Bố tôi chọn đúng lúc đó để xuất hiện. Ông mặc quần jean, áo thun, đi chân trần bước ra. Tóc bố vẫn còn ướt.

Đúng là vận may của tôi lúc nào cũng hoàn hảo.

“Bố, đây là Megumi, bạn con. Còn đây là bố mình, Victor Reyes.”

Khi bố bước qua bắt tay Megumi, ông và mẹ cố ý né nhau ra. Hành động cảnh giác đó cũng không giấu được luồng điện giữa hai người.

“Con định rủ Megumi đi chơi chung, nhưng giờ con thấy không khỏe nữa.”

“Mẹ phải đi đây.” Bà cầm túi xách lên. “Megumi, cháu đi với cô không?”

“Có ạ.” Megumi ôm tôi. “Mình sẽ gọi hỏi thăm bồ sau.”

“Cảm ơn nhé.” Tôi nắm tay cô bạn, siết mạnh trước khi buông ra.

Cửa vừa đóng là tôi đi thẳng vô phòng.

Bố bước theo sau lưng. “Eva à, khoan đã.”

“Con không muốn nói chuyện với bố.”

“Con đừng có trẻ con như vậy.”

“Bố nói sao hả?” Tôi quay lại nhìn ông. “Bố dựng của con trả tiền cho con ở chỗ này, vì có hệ thống an ninh để con được an toàn, không phải lo sợ Nathan nữa. Lúc bố lên giường với vợ của ông ta bố có nghĩ tới chuyện đó không vậy?”

“Ăn nói cho đàng hoàng đó, dù gì con vẫn là con bố.”

“Bố nói đúng.” Tôi bước ra xa. “Mà con chưa bao giờ thấy hổ thẹn vì điều đó, cho tới lúc này.”

Tôi nằm trên giường nhìn lên trần nhà, ước gì có Gideon bên cạnh. Nhưng giờ này anh đang điều trị với bác sĩ Petersen.

Cuối cùng tôi nhắn cho Cary. *Em cần anh. Về sớm nhé.*

Gần bảy giờ thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Cưng à, mở cửa cho anh.”

Tôi ra mở cửa, lao vào ôm chầm lấy Cary. Anh bế tôi lên, bước vô rồi lấy chân đẩy cửa đóng lại.

Cary bỏ tôi xuống giường, ngồi bên cạnh xoa xoa vai. Mùi nước hoa quen thuộc làm tôi dễ chịu. Tôi tựa vào vai anh, thấy được an ủi phần nào.

Một lúc sau, tôi nói. “Bố mẹ em vừa ngủ với nhau.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Tôi ngược nhìn Cary.

Anh nhăn nhó. “Trưa nay lúc chuẩn bị đi làm anh có nghe thấy.”

“Ôi trời.” Bụng tôi lại quặn lên.

“Ừ, anh cũng thấy không hay ho gì.” Anh vuốt tóc tôi. “Bố em đang ngồi buồn thiu ngoài phòng khách kia. Em nói gì với ông ấy hả?”

“Ừ, em hơi quá lời, giờ đang hối hận nè. Em muốn nói chuyện với bố, nhưng khó nói quá, không hiểu sao bây giờ em lại bênh dựng Stanton hơn, dù trước giờ thật ra em cũng không thích dựng ấy cho lắm.”

“Thì ông ấy đối xử rất tốt với mẹ con em mà. Mà bị phản bội thì lúc nào cũng rất tội nghiệp.”

Tôi thở dài. “Chẳng thà họ đi đâu khác thì em còn đỡ bị sốc, dù em vẫn nghĩ chuyện đó là không đúng. Nhưng chỗ này là nhà của Stanton mà. Làm vậy thì tệ quá.”

“Ừ, tệ thật.” Cary tán thành.

“Anh nghĩ sao về chuyện dọn nhà?”

“Tại vì bố mẹ em vừa làm chuyện đó hả?”

“Không phải.” Tôi đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng. “Lý do mình ở chỗ này là vì an ninh. Khi còn Nathan thì chuyện đó là ưu tiên hàng đầu, nên mình mới để Stanton giúp, còn bây giờ...” Tôi nhìn anh. “Giờ thì khác rồi, cứ làm vậy cũng không hay lắm.”

“Dọn đi đâu? Tìm một chỗ ở New York mà mình đủ tiền thuê hả? Hay là dọn hẳn ra khỏi New York luôn?”

“Em không muốn ra khỏi New York. Anh với em đều đi làm ở đây mà.”

Và Gideon ở đây nữa.

Cary nhún vai. “Ừ, sao cũng được. Anh đồng ý.”

Tôi bước lại ôm Cary. “Anh gọi đồ ăn tối được không? Em phải nói chuyện với bố.”

“Có muốn ăn món gì đặc biệt không?”

“Không có. Làm em ngạc nhiên đi.”

Lúc tôi ngồi xuống ghế, bố bỏ cái máy tính qua một bên.

“Con xin lỗi về những lời hồi nãy. Con không có ý đó.”

“Con có ý đó.” Bố mệt mỏi chà tay ra sau gáy. “Bố không trách con. Bố không tự hào gì về chuyện mình đã làm hết. Cả bố lẫn mẹ đều không nên làm vậy.”

Tôi co chân lên ghế, xoay người qua một bên nhìn bố. “Hai người vẫn còn rất yêu nhau. Con hiểu cảm giác đó.”

Bố nhìn tôi dò xét, đôi mắt xám trở nên nghiêm nghị. “Con cũng có cảm giác như vậy với Gideon, hôm trước anh ta qua đây ăn tối bố có thấy rồi. Con có định quay lại với anh ta không?”

“Con rất muốn. Nếu con làm vậy bố có ý kiến gì không?”

“Nó có yêu con không?”

“Có.” Tôi mỉm cười. “Và còn hơn như vậy nữa. Anh ấy cần con, anh ấy sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì con.”

“Vậy thì tại sao hai đứa thôi nhau?”

“Ừm... chuyện phức tạp lắm.”

“Thì lúc nào mà chả vậy.” Ông buồn bã. “Nghe nè, con phải biết là... Bố yêu mẹ con ngay từ

lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy. Chuyện hôm nay đúng là không nên xảy ra, nhưng nó rất có ý nghĩa với bố.”

“Con hiểu rồi.” Tôi nắm tay ông. “Vậy bây giờ tính sao?”

“Mai bố về. Bố sẽ cố bình tĩnh lại.”

“Con với Cary đang định tuần sau nữa sẽ qua San Diego chơi, thăm bố với gặp bác sĩ Travis luôn.”

“Con có kể với bác sĩ Travis chuyện của con không?”

“Có. Nhờ bố giới thiệu ông ấy mà cuộc đời con được cứu đó.” Tôi thú thật. “Con không biết phải cảm ơn bố bao nhiêu cho đủ. Mẹ cũng có đưa con đi không biết bao nhiêu là bác sĩ, nhưng con không nói chuyện được với ai hết, vì lúc nào cũng có cảm giác mình giống như đề tài nghiên cứu của họ. Bác sĩ Travis cho con cảm giác bình thường. Với lại nhờ ông ấy mà con quen với Cary nữa.”

“Hai bố con nói xấu anh xong chưa?” Làm như biết trước, Cary bước vô phòng khách, tay còn cầm cái menu. “Anh biết là anh rất hấp dẫn, nhưng khoan nói chuyện để ăn món Thái đi, anh gọi nhiều lắm đó.”

Bố bay chuyển mười một giờ, nên tôi đành để Cary đưa ông ra sân bay. Tôi tạm biệt bố trước khi đi làm, hứa là lần sau gọi điện sẽ bàn kế hoạch đi San Diego.

Lúc đang trên tắc xi đi làm thì Brett gọi. Tôi đã định không nhắc máy, nhưng cuối cùng đổi ý. “Chào anh.”

“Chào người đẹp.” Giọng anh vừa vang lên, tôi tưởng như một dòng sô-cô-la nóng vừa chảy qua da mình, ngọt ngào, nóng bỏng. “Sẵn sàng cho ngày mai chưa?”

“Buổi ra mắt lúc mấy giờ vậy? Mình phải có mặt ở quảng trường Thời Đại lúc mấy giờ?”

“Mình phải tới lúc sáu giờ.”

“Được thôi. Mà em chưa biết nên mặc cái gì.”

“Em mặc cái gì cũng đẹp hết.”

“Hy vọng là vậy. Chuyển lưu diễn của anh thế nào?”

“Anh đang sống trong mơ đây.” Brett bật cười, âm thanh trầm quẩn rữ đó làm sống lại những ký ức ngày xưa. “Quả thật là một hành trình rất xa kể từ quán Pete’s.”

“À, Pete’s hả?” Tôi không bao giờ quên quán rượu đó, dù những đêm ở đó không phải lúc nào tôi cũng tỉnh táo. “Anh có mong tới ngày mai không?”

“Có chứ, được gặp em mà.”

“Anh biết em không có hỏi chuyện đó mà.”

“Ừ, anh cũng mong tới buổi ra mắt nữa.” Anh lại cười lớn. “Phải chi anh được gặp em tối nay, nhưng không được vì anh bay chuyến bay đêm. Hay tối mai đi ăn tối nhé.”

“Cary đi cùng được không? Em đã mời anh ấy dự buổi ra mắt rồi. Hai người cũng quen nhau mà, nên em nghĩ anh sẽ không phiền. Hay ít ra là không quá phiền.”

Brett khịt mũi. “Em không cần người làm kỳ đà cản mũi đâu, Eva. Anh biết tự chủ mà.”

Xe ngừng lại trước cửa Crossfire. Tôi đưa tiền qua khe vách ngăn rồi bước ra, để cửa mở cho một anh chàng đang chạy tới đón xe luôn. “Em tưởng anh cũng thích Cary chứ.”

“Đúng là như vậy, nhưng anh thích được ở riêng với em hơn. Hay là vậy đi, em cứ mời Cary tới buổi lễ, xong em đi ăn tối riêng với anh.”

“Cũng được.” Tôi nghĩ thầm, giúp cho Gideon thấy dễ chịu một chút bằng cách ăn ở nhà hàng của anh thì cũng không mất gì. “Vậy để em đặt chỗ nhé?”

“Tuyệt.”

“Em phải cúp máy đây, tới công ty rồi.”

“Nhắn anh địa chỉ để anh qua đón em nhé.”

“Rồi, em sẽ nhắn.” Tôi lách vào cửa. “Mai gặp nhé.”

“Anh mong sớm được gặp em. Năm giờ nhé.”

Tôi cất điện thoại rồi vô buồng thang máy gần nhất. Lúc lên tới công ty, vừa bước vô Megumi đã chìa điện thoại ra trước mặt tôi.

“Bồ coi có tin được không nè?” Megumi hỏi.

Tôi ngần ra nhìn lên màn hình. “Ba cuộc gọi nhớ của Michael.”

“Mình rất ghét loại người như vậy.” Megumi than thở. “Lúc nóng lúc lạnh, khi có được thứ gì rồi thì lại bắt đầu chán.”

“Thì bồ cứ nói thẳng với anh ta đi.”

“Thật hả?”

“Ừ, nói toẹt ra luôn. Cho dù có không nghe điện thoại của anh ấy thì bồ cũng suy nghĩ lung tung thôi. Nhưng mà đừng có hẹn gặp. Làm chuyện đó một lần nữa thì lại càng tệ hơn.”

“Đúng vậy.” Megumi gật đầu. “Chuyện đó dù có tuyệt vời thì cũng không tốt.”

Tôi cười, rồi đi về bàn. Tôi có nhiều việc khác để làm hơn là phân xử chuyện tình cảm của người khác. Thời gian này Mark đang theo rất nhiều dự án, trong đó có ba cái đang ở giai đoạn cuối. Bảng mô hình sắp hoàn thành, và đây là lúc mà tôi thích nhất, vì được thấy tất cả các ý tưởng, các công đoạn xâu chuỗi lại với nhau.

Tới mười giờ thì tôi và Mark đang tranh luận sôi nổi về hướng phát triển của mẫu quảng cáo cho dịch vụ luật sư ly hôn. Phải làm sao tìm được mức độ kết hợp vừa phải nhất giữa sự thông cảm với nỗi bất hạnh khi hôn nhân tan vỡ mà vẫn chứng minh được năng lực của người luật sư, đó là khôn khéo và tàn nhẫn.

Bỗng nhiên Mark nói. “Anh sẽ không bao giờ dùng tới dịch vụ này đâu.”

“Hửn rồi.” Tôi trả lời ngay khi nhận ra ý anh. “Anh sẽ không cần tới đâu. Em nôn nóng được chúc mừng Steven quá. Em rất vui cho hạnh phúc của hai người.”

Mark toét miệng cười để lộ hàm răng hơi khểnh mà tôi thấy rất dễ thương. “Anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này.”

Gần mười một giờ, chúng tôi vừa chuyển đề tài sang công ty sản xuất đàn guitar thì điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi vội vàng chạy ra nhắc máy, vừa dứt câu chào, đầu dây bên kia đã ré lên.

“Chúa ơi, Eva! Em vừa nghe nói là ngày mai chị và em đều đi dự buổi ra mắt của Six-Ninths đó.”

“Ireland hả?”

“Chứ còn ai nữa!” Em gái Gideon có vẻ rất phấn khích. Giọng cô bé qua điện thoại nghe trẻ hơn tuổi mười bảy rất nhiều. “Em mê Six-Ninths lắm. Brett Kline quyến rũ kinh khủng. Còn Darrin Rumsfeld nữa, tay trống đó, anh ấy đẹp trai muốn chết.”

Tôi cười. “Vậy chứ em có thích nghe nhạc của họ không?”

“Trời, đương nhiên rồi. Em nói nghe nè...” Ireland bỗng trở nên nghiêm trọng. “Em nghĩ chị nên bắt chuyện với Gideon, kiểu như giả vờ lại chào hỏi đó mà. Em thề là chị mà bật đèn xanh là anh ấy lao tới liền à. Anh ấy nhớ chị phát điên lên được.”

Tôi ngả người ra ghế, giả vờ hỏi lại. “Em nghĩ vậy hả?”

“Thì rõ ràng ràng mà.”

“Vậy hả? Rõ làm sao?”

“Em không biết phải nói sao nữa, cứ mỗi lần nhắc tới chị là giọng anh ấy khác hẳn. Em không giải thích được, nhưng em biết là anh ấy mong chị quay lại lắm. Chính chị là người kêu anh ấy dắt em theo ngày mai phải không?”

“Cũng không hẳn...”

“A! Em biết mà. Anh ấy luôn nghe lời chị mà. Cảm ơn nhé!” Cô bé cười lớn.

“Cảm ơn Gideon đó. Chị rất mong gặp lại em ngày mai.”

Ireland là người duy nhất trong gia đình mà tình cảm của Gideon không bị hoen ố, dù anh có cố tình che giấu điều đó. Tôi đoán chắc là anh sợ bị thất vọng, hay sợ mình làm mọi thứ xấu đi. Không biết vì lý do gì, nhưng Ireland rất tôn thờ Gideon, trong khi anh luôn giữ khoảng cách, dù chính anh là người thiếu thốn tình cảm.

“Hứa với em là chị sẽ nói chuyện với anh ấy nhé?” Ireland nài ép. “Chị vẫn còn yêu anh ấy mà, phải không?”

“Hơn bao giờ hết.” Tôi đáp nhiệt thành.

Cô bé im lặng một chút rồi nói tiếp. “Anh ấy thay đổi hẳn kể từ khi gặp chị.”

“Chị cũng nghĩ vậy, vì chị cũng thay đổi nữa.” Tôi ngồi thẳng dậy khi thấy Mark bước ra. “Chị phải làm việc tiếp đây. Mai mình gặp nhau nhé, rồi bàn luôn vụ đi chơi mà lần trước hẹn

đó.”

“Tuyệt quá. Tạm biệt chị!”

Tôi cúp máy, thấy vui khi Gideon đã nghe lời tôi đưa Ireland đi. Tôi và anh rõ ràng đang cùng cố gắng và có tiến triển tốt.

“Từng bước một.” Tôi tự nhủ với mình, rồi quay lại với công việc.

Giờ nghỉ trưa, tôi và Mark tới nhà hàng Pháp gặp Steven. Dù chỗ này rất rộng và đông khách, nhưng không hề khó khăn gì để nhận ra người yêu của Mark.

Steven Ellison rất to con. Anh cao lớn, vai rộng và cơ bắp cuồn cuộn. Steven có một công ty xây dựng riêng, và thường xuyên ra công trường làm việc chung với nhân viên. Nhưng điểm nổi bật hơn cả ở anh là mái tóc đỏ rực rỡ. Em gái Steven, Shawna, cũng sở hữu mái tóc tương tự, và tính tình cũng vui vẻ hoạt bát không khác gì ông anh trai.

“Chào anh!” Tôi hôn lên má Steven, thân mật thoải mái với anh hơn là với Mark. “Chúc mừng nhé!”

“Cảm ơn, cung. Cuối cùng thì Mark cũng sắp được chiêm ngưỡng con người thật của anh rồi.”

“Nhiều khi cưới xong vẫn chưa được thấy con người thật đâu.” Mark trả đũa, kéo ghế cho tôi ngồi.

“Có lúc nào mà em không thật thà với anh đâu?” Steven phản đối.

“Ừm để coi.” Mark chờ tôi ngồi, xong ngồi xuống ghế bên cạnh. “Vậy chứ cái lúc em thề thốt là hôn nhân không thích hợp với em đó thì sao?”

“À, em chưa bao giờ nói là không thích hợp với em hết.” Steven trả miếng rồi quay qua tôi, nháy đôi mắt xanh tinh quái. “Chỉ nói nó không hợp với nhiều người thôi.”

“Anh ấy lo sốt vó vụ cầu hôn đó.” Tôi nói. “Em thấy tội cho anh ấy luôn.”

“Đúng rồi.” Mark lướt mắt qua thực đơn. “Eva là nhân chứng cho cái hình phạt độc ác và bất ngờ mà em bắt anh hứng chịu.”

“Người đáng được thông cảm là anh mới đúng.” Steven quay qua tôi phân trần. “Anh chuẩn bị nào là rượu vang, hoa hồng, rồi dàn nhạc vĩ cầm. Anh phải tập dượt cả mấy ngày liền. Vậy mà

cuối cùng vẫn bị từ chối.”

Dù Steven cố pha trò, tôi vẫn cảm nhận được trong mắt anh có một vết thương chưa lành hẳn. Nghe tới đó Mark bèn đặt một tay lên tay anh, an ủi.

“Vậy cuối cùng là anh ấy đã hỏi như thế nào?” Dù đã nghe Mark kể rồi, tôi vẫn hỏi lại.

Đúng lúc đó thì người phục vụ tới hỏi xem có cần dùng nước trước không. Tiện thể bọn tôi gọi thức ăn luôn, rồi sau đó Steven thuật lại buổi tối kỷ niệm của hai người.

“Anh ấy đổ mồ hôi như tắm, cứ vài phút là lại phải lau mặt một lần.”

“Thì mùa hè mà.” Mark lẩm bẩm.

“Nhưng mấy chỗ mình đi đều có máy lạnh mà.” Steven cãi. “Cả đêm anh ấy cứ như vậy cho tới lúc về. Lúc đó anh bắt đầu nghĩ chắc là anh ấy sẽ không làm gì rồi, vì đã sắp hết buổi tối mà vẫn chưa thốt ra được mấy chữ đó. Và rồi lúc anh tự hỏi chẳng lẽ anh lại phải là người đặt câu hỏi lần nữa, và liệu lần này nếu anh ấy từ chối lần thứ hai...”

“Lần đầu anh đâu có từ chối đâu.” Mark cướp lời.

“... thì chắc anh phải đánh cho anh ta xỉu, tống lên máy bay đi thẳng qua Vegas, để thời gian quay lại vài tiếng đồng hồ quá.”

“Có trẻ lại thì cũng không sung sướng gì hơn đâu.” Mark lại làu bàu.

Steven lườm một cái rồi nói tiếp. “Thế là về đến nhà, anh đang bước xuống xe, trong đầu vẫn nhớ lại cái lời cầu hôn được chuẩn bị kỹ lưỡng tuyệt vời của mình lần trước, thì anh ấy bỗng nắm lấy khuỷu tay anh thốt lên. ‘Steven à, khổ thật, em *phải* lấy anh mới được!’”

Tôi bật cười, hơi ngả ra sau nhường chỗ cho người phục vụ đặt đĩa xa lát lên bàn. “Vậy thôi đó hả?”

“Chỉ vậy thôi.” Steven gật đầu.

“Rất chân thành.” Tôi quay qua Mark giơ ngón cái lên. “Anh thật tuyệt vời.”

“Thấy chưa?” Mark tự hào. “Anh làm được mà.”

“Hai anh có định tự viết lời thề hôn nhân không?” Tôi hỏi. “Sẽ lý thú lắm đấy.”

Steven bật cười hô hố làm mọi người xung quanh ngoái nhìn.

Tôi nuốt hết miếng cà chua. “Em mong được coi kế hoạch đám cưới của anh muốn chết nè.”

“À, anh có tình cờ mang theo...”

“Đâu phải tình cờ.” Mark lắc đầu, trong khi đó Steven lôi từ cái túi để dưới chân ra một cuốn sổ to, dày đến nỗi giấy lòi ra lung tung.

“Em phải thấy cái bánh mà anh chọn được.” Steven đẩy thức ăn qua một bên mới có chỗ mở cuốn sổ ra trên bàn.

Tôi cố nhịn cười khi nhìn phần mục lục và mấy tấm phân trang.

“Mình sẽ không chọn cái bánh hình tòa nhà cao tầng với cần cầu và bảng quảng cáo đâu đó.” Mark quả quyết.

“Thật hả?” Tôi tò mò. “Đâu đưa em coi.”

©STE.NT

Về tới nhà, tôi thả túi xách xuống, tháo giày rồi nằm lăn ra sofa, lại nhìn lên trần nhà. Tôi có hẹn với Megumi lúc sáu giờ rưỡi ở CrossTrainer, nên cũng không còn bao nhiêu thời gian, nhưng tự dưng thấy rất mệt mỏi. Tôi đến kỳ từ trưa hôm qua, nên hai ngày nay trong người lúc nào cũng rã rời, cáu kỉnh.

Tôi thở dài khi nghĩ trước sau gì mình cũng phải nói chuyện với mẹ. Hai mẹ con có rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết, mà càng trì hoãn thì tôi lại càng thấy khó chịu. Phải chi tôi có thể nói chuyện với mẹ một cách đơn giản giống như nói với bố thì tốt biết mấy. Nhưng mà cũng phải làm thôi, vì tôi rất thương bà, nên không chịu nổi cái cảm giác ngọt ngào khi hai mẹ con giận nhau.

Rồi tôi lại nghĩ tới Corinne. Lẽ ra tôi phải đoán trước được là một khi người đàn bà đã có thể bỏ chồng ở Paris để sang tận New York vì một người đàn ông khác thì cô ta sẽ không thể nào dễ dàng bỏ cuộc. Nhưng dù vậy, tôi vẫn cho rằng cô ta phải hiểu rõ là với tính cách của Gideon thì ép buộc anh ấy sẽ không bao giờ có hiệu quả.

Còn Brett nữa... Tôi nên làm sao với anh đây?

Điện thoại nội bộ reo. Tôi nhăn mặt, đứng lên ra nhắc máy. Chẳng lẽ Megumi lại tưởng nhầm là hai đứa hẹn gặp nhau ở đây sao? Cũng không phiền gì, chỉ có điều...

“Tôi nghe?”

“Chào Eva.” Người trực dưới quầy lễ tân vui vẻ. “Có thanh tra Michna và thanh tra Graves ở sở cảnh sát tới tìm cô đây.”

Chết tiệt thật. Tất cả mọi suy nghĩ này giờ biến mất hết. Chỉ còn một cơn sợ hãi xâm chiếm làm máu trong người tôi đông cứng lại.

Tôi cần phải có luật sư, lúc này tình thế quá rủi ro.

Nhưng tôi cũng không thể để lộ ra là mình đang lo lắng được.

Phải mất mấy giây sau tôi mới trả lời. “Cảm ơn anh. Cho họ lên giúp tôi nhé.”

Chương 14

Tim đập thành thịch, tôi vội vàng tắt chuông cái điện thoại của Gideon rồi cất hẳn vào một ngăn nhỏ có dây kéo trong túi xách. Tôi nhìn quanh xem còn có thứ gì bất thường phải giấu nữa không. Và tôi nghĩ tới bó hoa và tấm thiệp trong phòng ngủ.

Nhưng nếu không có lệnh khám nhà thì họ không thể tự tiện vô tới đó được.

Tôi chạy vào đóng cả cửa phòng tôi lẫn phòng Cary lại. Lúc chuông cửa reo, tôi vẫn còn thờ hồn hển, nên cố bước thật chậm lại, hít một hơi rất sâu rồi mới mở cửa.

“Xin chào thanh tra.”

Thanh tra Graves, một người phụ nữ rất cao, ốm, có gương mặt khắc khổ và đôi mắt xanh lạnh lợi dẫn đầu. Theo sau là người đồng nghiệp Michna, lớn tuổi hơn, ít nói, đầu hói, bụng phệ. Giữa họ dường như có sự phân công rất rõ ràng: Graves sẽ tấn công dồn dập với hàng tá câu hỏi khiến đối tượng bận rộn và mất cảnh giác, trong khi Michna để ý quan sát mọi thứ còn lại. Với cách đó hẳn họ làm việc khá hiệu quả.

“Chúng tôi vào nhà được không, cô Tramell?” Câu hỏi của Graves nghe gần như lời yêu cầu. Bà ta buộc mái tóc nâu xoắn lên cao, mặc cái áo khoác che khẩu súng ngắn đeo bên mình, tay

cầm cặp táp.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi mở rộng cửa ra. “Hai vị dùng nước hay cà phê không?”

“Cho tôi xin nước nhé.” Michna lên tiếng.

Hai người bước vào nhà, đứng chờ ở bàn ăn trong khi tôi qua tủ lạnh lấy nước. Graves nhìn tôi không rời mắt, trong khi Michna đảo mắt khắp xung quanh.

“Cô vừa đi làm về hả?” Ông ta hỏi.

Tôi thừa biết là họ đã có câu trả lời, nhưng vẫn đáp. “Vừa về được vài phút thôi. Các vị muốn vô phòng khách không?”

“Ở đây được rồi.” Graves ngắn gọn, đặt cái cặp táp lên bàn. “Nếu không phiền, bọn này chỉ muốn hỏi cô vài câu và đưa cô xem mấy tấm hình thôi.”

Tôi chết điếng. Chẳng lẽ lại là hình Nathan chụp tôi? Hay biết đâu có thể là hình hiện trường lúc hắn chết, hay thậm chí cả hình giải phẫu tử thi? Chắc không phải rồi.

“Về việc gì vậy?”

“Vừa có thêm một số manh mối có thể liên quan tới cái chết của Barker.” Michna đáp. “Chúng tôi đang tiến hành điều tra, biết đâu cô sẽ giúp được gì đó.”

Tôi hít một hơi dài, run run. “Sẵn lòng thôi, nhưng tôi không biết liệu mình sẽ có ích không.”

“Cô có biết ai tên Andrei Yedemsky không?” Graves hỏi.

Tôi nhú mào. “Không. Ai vậy?”

Bà ta lấy từ cặp táp ra một xấp hình để trước mặt tôi. “Là người này đây. Cô gặp anh ta lần nào chưa?”

Tôi run rẩy cầm lấy tấm hình đầu tiên kéo lại gần. Trong hình là một người đàn ông mặc áo măng tô, đang nói gì đó với một người khác khi chuẩn bị bước lên xe. Anh ta khá đẹp trai, mái tóc vàng óng, da rám nắng. “Tôi không biết người này. Anh ta cũng chẳng phải thuộc dạng người gặp xong rồi dễ quên.” Tôi ngược nhìn Graves. “Mà tôi có nên biết anh ta không?”

“Ở nhà hắn có rất nhiều hình của cô, toàn hình chụp lén những lúc cô đang đi ngoài đường. Barker cũng có mấy tấm hình giống vậy.”

“Tôi không hiểu, hẳn ta có được bằng cách nào?”

“Có thể là từ Barker.” Michna đáp.

“Yedemsky khai như vậy hả? Mà tại sao Nathan lại đưa hình của tôi cho hẳn?”

“Yedemsky không khai gì cả. Hẳn chết rồi. Bị mưu sát.” Graves trả lời.

Đầu tôi nhúc nhúc như búa bổ. “Tôi không hiểu gì cả. Tôi không hề quen biết người này, và cũng không biết lý do tại sao hẳn lại biết tôi.”

“Andrei Yedemsky là thành viên của một nhóm tội phạm Nga.” Michna giải thích. “Ngoài buôn lậu rượu và vũ khí ra thì bọn chúng còn đang bị nghi ngờ buôn bán phụ nữ nữa. Rất có thể Barker đang thương lượng để bán cô cho chúng.”

Tôi giật mình lùi lại một bước, lắc đầu, chưa kịp hiểu ông ta vừa nói gì. Chuyện Nathan theo dõi tôi thì tôi hiểu được, vì hẳn lúc nào cũng căm ghét tôi, căm ghét chuyện cha hẳn lấy vợ lần nữa chứ không ngồi khóc thương mẹ hẳn suốt đời. Hẳn căm thù tôi vì đã khiến hẳn bị đưa đi giam lỏng để điều trị, và vì đã lấy mất năm triệu đô tiền bồi thường mà lẽ ra là tài sản thừa kế của hẳn. Nhưng tội phạm Nga? Rồi đường dây buôn người? Chuyện đó vô cùng khó hiểu.

Graves lật xấp hình lựa ra một tấm chụp cái vòng đeo tay bằng bạch kim nạm ngọc bích. Trong hình, cái vòng được đặt cạnh một cây thước hình góc vuông, cho thấy là do cảnh sát chụp.

“Cô có nhận ra vật này không?”

“Có. Cái vòng đó của mẹ Nathan. Hẳn đã cho sửa lại để đeo vừa tay mình, và lúc nào cũng đeo hết.”

“Lúc chết Yedemsky đeo cái vòng này trên tay.” Graves nhấn nhá. “Chắc là chiến lợi phẩm.”

“Từ cái gì?”

“Từ việc giết Barker.”

Tôi nhìn Graves chằm chằm. Bà ta biết rõ sự thật mà. “Ý bà là Yedemsky có thể là thủ phạm giết Nathan hả? Vậy thì ai giết Yedemsky?”

Bà ta nhìn thẳng vào mắt tôi, hiểu rõ tôi đang nghĩ gì. “Hẳn bị đồng bọn sát hại.”

“Các vị chắc chứ?” Tôi muốn khẳng định là Gideon không có liên quan tới chuyện này. Đúng là anh đã giết người vì tôi, nhưng anh sẽ không bao giờ giết người để trốn tội.

Michna hơi nhăn mặt khi tôi hỏi câu đó. Graves trả lời. “Khẳng định là như vậy. Chúng tôi có chụp được hình làm bằng chứng hẵn hoi. Một đồng bọn của Yedemsky trả thù khi biết Yedemsky có quan hệ với cô con gái vị thành niên của gã này.”

Hy vọng lóe lên, nhưng theo sau đó là nỗi sợ hãi rùng rờ. “Vậy bây giờ tính sao?”

“Cô có biết ai có liên quan tới đường dây tội phạm Nga không?”

“Chúa ơi, không có.” Tôi nói ngay. “Tôi không biết gì về thế giới đó cả, mà tôi cũng không hình dung được tại sao Nathan lại có quan hệ với bọn họ. Nhưng... đúng là biết bao nhiêu năm rồi tôi không có liên lạc với Nathan, nên cũng khó nói...”

Tôi đưa tay xoa chỗ đau nhói trên ngực. “Tôi muốn quên hết tất cả mọi chuyện này đi. Tôi muốn cuộc sống của mình không bị Nathan phá hoại nữa. Chuyện đó có bao giờ xảy ra không? Liệu hắn ta, dù đã chết rồi, có còn tiếp tục ám ảnh tôi nữa hay không?”

Graves nhanh tay cắt xấp hình vào cặp, mặt vẫn lạnh như tiền. “Chúng tôi đã làm hết những gì có thể. Từ giờ trở đi là tùy thuộc vào bản thân cô.”

Tôi có mặt ở CrossTrainer lúc sáu giờ mười lăm, vì đã lỡ hẹn với Megumi và áy náy vì vụ hủy kế hoạch ngày hôm trước. Hơn nữa tôi cũng cảm thấy trong người rất bồn chồn, khó chịu, nếu không vận động chắc sẽ phát điên mất. Ngay khi hai vị thanh tra đi khỏi tôi có nhắn tin cho Gideon nói là tối nay muốn gặp anh, nhưng cho tới khi tôi bỏ túi xách vô tủ giữ đồ thì vẫn chưa thấy anh trả lời.

Cũng như tất cả những thứ Gideon sở hữu, phòng tập rất hoành tráng, cả về kích thước lẫn tiện nghi. Khu phức hợp ba tầng này, một trong hàng trăm phòng tập cùng hệ thống trên cả nước, có đủ hết tất cả mọi thứ một người đi tập thể dục cần, cộng thêm dịch vụ thư giãn và quầy sinh tố.

Megumi hơi bị choáng ngợp và không biết sử dụng một số thiết bị, nên cô nàng tham gia lớp hướng dẫn dành cho khách mới đến lần đầu. Còn tôi bước lên máy, đi bộ nhanh một lúc để khởi động rồi bắt đầu chạy. Khi đã vào nhịp, tôi để đầu óc mình trôi theo từng sải chân.

Liệu tôi và Gideon đã được tự do để xây dựng cuộc sống mới hay chưa? Vì sao? Làm cách nào đây? Tôi cứ mãi đếm từng câu hỏi mà mình sẽ hỏi Gideon, và hy vọng anh cũng không biết gì như tôi. Anh không thể nào có liên quan tới cái chết của Yemensky được. Tôi không tin anh

làm chuyện đó.

Tôi cứ thế chạy tới khi hai chân mỏi nhừ, mồ hôi chảy thành dòng trên người và buồng phổi đau buốt.

Cuối cùng tôi ngừng lại khi Megumi đứng ngay sát bên, vẫy vẫy tay trước mặt tôi. “Mình hoàn toàn bị ấn tượng rồi. Bờ khỏe như cái máy vậy.”

Tôi chạy chậm lại, rồi chuyển sang đi bộ trước khi ngừng hẳn. Xong tôi cầm cái khăn với chai nước lên, bước xuống sàn, thấm thía dần hiệu quả của cú vận động lâu và nặng đó.

“Mình ghét chạy bộ ghê.” Tôi thú nhận. “Còn bờ tập thể nào?”

Ngay cả khi mặc đồ tập thể dục thì Megumi cũng rất sành điệu. Cô nàng mặc áo ba lỗ màu vàng nhạt có đường viền xanh da trời rất tiếp với cái quần thun ôm sát người. Cả bộ đồ hợp thời trang và tươi sáng, đúng phong cách mùa hè.

Megumi huých vai tôi. “Bờ làm mình xấu hổ quá. Nãy giờ mình chỉ đi vòng vòng ngắm nghía mấy anh chàng đẹp trai thôi. Người hướng dẫn cho mình rất khá, nhưng phải chi được anh chàng kia chăm sóc thì tốt hơn.”

Tôi nhìn theo hướng tay cô. “Đó là Daniel. Muốn giới thiệu với cậu ấy không?”

“Muốn!”

Tôi với Megumi đi qua chỗ tắm thử khu vực giữa phòng, vẫy tay khi Daniel cũng vừa ngược lên nhìn thấy hai đứa. Megumi vội tháo dây buộc tóc ra, dù tôi nghĩ có buộc lên nhìn cũng đẹp. Cô nàng có làn da rất đẹp và cái miệng xinh xắn đáng ghen tị.

“Chào Eva, rất vui gặp lại cô.” Daniel bắt tay tôi. “Cô đưa ai đi cùng vậy?”

“Đây là bạn tôi, Megumi. Cô ấy mới đến lần đầu tiên.”

“Hồi nãy tôi thấy cô tập với Tara.” Daniel nở nụ cười hết cỡ với Megumi. “Tôi là Daniel, nếu cần giúp gì cứ gọi tôi nhé.”

“Tôi sẽ nhớ câu đó.” Megumi nói khi bắt tay Daniel.

“Rất sẵn lòng. Cô có đề ra mục tiêu cụ thể nào cho việc tập thể dục không?”

Khi hai người bắt đầu trò chuyện, tôi đưa mắt nhìn quanh tìm xem có gì đơn giản để tập đỡ

trong lúc chờ đợi không. Nhưng thay vào đó ánh mắt tôi gặp phải một thứ khác quen quen.

Tôi vắt khăn lên vai, nhìn cô nàng phóng viên mình vốn không ưa gì. Hít một hơi dài, tôi bước tới chỗ cô ả đang đẩy tạ. Mái tóc nâu tết thành bím, cặp chân dài phô ra dưới cái quần ngắn, bụng phẳng lì, chắc nịch. Cô nàng nhìn rất ổn. “Chào Deanna.”

“Đáng lẽ tôi định hỏi là cô có tập ở đây thường không.” Deanna gác tạ lên rồi đứng dậy. “Nhưng câu đó nghe kịch quá. Cô khỏe không, Eva?”

“Tôi khỏe. Còn cô?”

Nụ cười của Deanna luôn có cái gì đó làm tôi cảnh giác. “Cô không thấy tức khi Gideon Cross cứ dùng tiền che đậy hết mọi tội lỗi hả?”

Vậy là Gideon nói đúng về việc Ian Hager nhận tiền xong là biến mất luôn. “Nếu tôi tưởng là cô đang theo đuổi sự thật thì tôi đã đồng ý với cô rồi.”

“Tất cả đều là sự thật hết, Eva à. Tôi đã nói chuyện với Corinne Giroux.”

“Vậy hả? Chồng cô ấy khỏe không?”

Deanna cười lớn. “Gideon nên thuê cô quản lý hình ảnh cho anh ta mới phải.”

Câu nói móc gần đúng đó làm tôi cực kỳ khó chịu. “Sao cô không tới thẳng công ty chửi vào mặt anh ấy. Cho một cái tát hay tạt ly nước chẳng hạn?”

“Có làm vậy anh ta cũng chẳng quan tâm đâu. Không thay đổi được gì hết.”

Tôi lau mồ hôi, nghĩ bụng Deanna nói đúng. Tôi thừa biết Gideon hoàn toàn có thể lạnh lùng tàn nhẫn tới mức độ nào. “Thì biết đâu chừng làm cô thấy dễ chịu hơn thì sao.”

Deanna với lấy cái khăn. “Tôi biết rõ cái gì sẽ làm mình dễ chịu hơn. Tập vui vẻ nhé, Eva. Chắc mình sẽ gặp lại nhau sớm thôi.”

Cô nàng thong thả bước đi. Tôi biết chắc chắn là cô ả đang có âm mưu gì đó, nhưng bực bội vì không thể nghĩ ra.

“Mình xong rồi nè.” Megumi đi tới. “Ai vậy?”

“Không quan trọng lắm.” Ngay lúc đó bụng tôi sôi lên, báo hiệu món bò hầm trưa nay đã bị buổi tập tiêu hóa hết.

“Tập xong lúc nào mình cũng đói hết. Bờ muốn đi ăn không?”

“Được thôi.”

Hai đứa băng qua phòng tập động đúc để vô khu vực buồng tắm. “Để mình gọi Cary hỏi xem anh ấy có muốn đi chung không nhé.”

“Ồ phải rồi.” Megumi liếm môi. “Mình đã nói với bờ là mình thấy anh ta ngon lành lắm chưa?”

“Rồi, nói tới mấy lần.” Tôi vẩy tay chào Daniel.

Vô tới phòng thay đồ, sau khi Megumi thấy cái khăn vô thùng khăn dơ, tôi ngừng lại một chút, sờ lên cái logo thêu chữ CrossTrainer trước khi bỏ khăn của mình xuống. Tôi nghĩ tới hai cái khăn treo trong phòng tắm ở nhà Gideon.

Biết đâu lần sau, tôi sẽ gọi cho anh, rủ anh đi ăn tối chung với bạn bè tôi.

Biết đâu những gì tồi tệ nhất đã qua hết rồi.

Hai đứa vô một nhà hàng Ý gần đó, rồi Cary với Trey tới, tay trong tay. Bàn của chúng tôi ngay sát cửa kính, nên vừa ăn còn vừa được ngắm thành phố hồi hả bên ngoài nữa.

Cả bọn ngồi trên đệm lót dưới sàn, uống khá nhiều rượu vang, nghe Cary bình luận về người qua đường. Tôi có thể nhìn thấy tình yêu lấp lánh trong ánh mắt Trey mỗi lần anh nhìn Cary, và mừng thầm khi Cary cũng công khai âu yếm lại. Thường thì khi Cary có tình cảm với ai, anh ấy sẽ rất ngại chạm đụng vào người đó ngoài phòng ngủ. Nhưng khi thấy hai người thỉnh thoảng lại chạm vào nhau, tôi tự thuyết phục mình đó là dấu hiệu của sự thân mật chứ không phải là Cary đã mất cảm giác.

Đang ăn thì Michael lại gọi cho Megumi, nhưng cô nàng không nghe máy. Cary hỏi cô nàng có phải đang làm giá không, nên Megumi kể đầu đuôi câu chuyện.

“Nếu anh ta gọi nữa thì đưa anh nghe cho.” Cary nói.

“Trời ơi, thôi.” Tôi rú lên.

“Thì sao?” Cary chớp mắt vẻ ngây thơ. “Anh sẽ nói là cô ấy đang bận không nghe máy được, còn Trey thì cứ giả bộ ‘đòi hỏi’ lớn tiếng ở bên này.”

“Đồ quý!” Megumi xoa xoa tay. “Michael không phải loại người dễ mắc lừa mấy trò đó đâu. Nhưng mà anh hứa rồi, thế nào sau này cũng có lúc em phải nhờ anh giúp thôi. Em vốn khá là may mắn với đàn ông mà.”

Tôi lắc đầu, kín đáo thò tay vô giỏ kiểm tra điện thoại, hơi khó hiểu khi vẫn không thấy Gideon trả lời.

Cary giả giọng quý tộc. “Quý cô đang chờ điện thoại của người tình phải không?”

“Cái gì?” Megumi há hốc miệng. “Bồ hện hò với ai mà không kể mình nghe hả?”

Tôi nheo mắt nhìn Cary. “Chuyện phức tạp lắm.”

“Hoàn toàn không có chút gì phức tạp mới đúng.” Cary dài giọng. “Chỉ thuần túy là tình dục thôi mà.”

“Thế còn Cross thì sao?” Megumi hỏi.

“Ai?” Cary giật mình.

Megumi khẳng khẳng. “Anh ta muốn quay lại.”

Tới phiên Cary trợn mắt nhìn tôi. “Em liên lạc với hắn hồi nào vậy?”

Tôi lắc đầu. “Anh ấy gọi cho mẹ. Mà anh ấy cũng đâu có nói là muốn quay lại đâu.”

Cary cười tinh quái. “Vậy em có muốn bỏ người tình bí ẩn để quay lại với anh chàng chạy marathon đó không?”

Megumi đá chân tôi. “Gideon Cross chạy marathon trên giường hả? Mà thân hình của anh ta thì như vậy đó... Ôi Chúa ơi!” Cô nàng đưa tay phẩy phẩy, làm bộ quạt cho đỡ nóng.

“Làm ơn đừng có bàn tán chuyện quan hệ trai gái của em nữa có được không?” Tôi cầu nhàu, nhìn qua Trey cầu cứu.

Trey chen vô. “Mình nghe nói ngày mai hai người đi dự một buổi ra mắt video ca nhạc hả? Mình tưởng bây giờ mấy vụ đó hết trào lưu rồi chứ.”

Tôi nín ngay cái phao. “Thì đó, mình cũng thấy ngạc nhiên nữa.”

“Và lại còn thêm Brett nữa chứ.” Cary vừa nói vừa chồm qua phía Megumi, làm ra vẻ bí mật.

“Mình sẽ gọi anh ta là anh chàng đứng trên sân khấu, hay anh chàng ngồi ghế sau nhé.”

Tôi vẩy nước lên người Cary.

“Trời ơi, Eva, sao vậy? Em làm anh ướt rồi nè!”

“Nói nữa đi.” Tôi dọa. “Nói nữa là anh chèm nhẹp luôn đó.”

Khi về tới nhà, lúc mười giờ mười lăm, Gideon vẫn chưa trả lời tin nhắn. Megumi đi tàu điện ngầm về, còn lại ba đứa tôi đi tắc xi. Hai chàng trai đi thẳng vô phòng Cary, còn tôi vẫn đứng trong bếp, phân vân không biết có nên chạy qua nhà Gideon tìm anh không.

Tôi vừa tính lấy chìa khóa thì Cary bước ra, ở trần, đi chân đất.

Anh mở tủ lạnh lấy chai kem tươi, xong quay lại nhìn tôi trước khi vô phòng. “Em ổn không?”

“Em không sao.”

“Nói chuyện với mẹ chưa?”

“Chưa, nhưng em cũng đang định vậy.”

Cary đứng lại, tựa lên bàn. “Có chuyện gì muốn nói anh nghe không?”

Tôi gạt ra. “Anh về phòng đi, em không sao mà. Có gì mai rồi nói.”

“À, mai mấy giờ phải đi?”

“Brett muốn đón mình khoảng năm giờ, anh qua Crossfire gặp em được không?”

“Được chứ”. Anh chồm tới hôn lên trán tôi. “Ngủ ngon nha cưng.”

Tôi chờ nghe tiếng Cary đóng cửa phòng xong mới lấy chìa khóa đi qua nhà bên cạnh. Ngay khi bước vào gian phòng tối tăm lạnh lẽo, tôi đã biết anh không có ở đây. Nhưng tôi vẫn đi xem qua tất cả các phòng, vì không muốn cảm thấy... thất vọng.

Tôi quyết định sẽ gọi cho Angus, nên về nhà lấy điện thoại rồi vô phòng ngủ.

Và bắt gặp Gideon đang vật vã trong cơn ác mộng.

Tôi giật mình đóng sầm cửa, khóa chốt lại. Anh nằm giãy giụa trên giường, lưng cong lên, thở rít qua kẽ răng. Trên người anh vẫn mặc quần jean với áo thun, nằm đè lên trên tấm trải, giống như đang chờ tôi về thì ngủ quên mất. Cái máy tính bị hất xuống đất, giấy tờ rơi tung tóe xung quanh.

Tôi lao tới bên anh, tìm cách đánh thức anh mà không bị tấn công, vì tôi biết anh sẽ rất ân hận nếu có lỡ làm tôi đau.

Gideon gầm lên, giọng cực kỳ hung dữ. “Không bao giờ. Mà sẽ không bao giờ đụng vào cô ấy nữa.”

Tôi chết điếng.

Cả người anh co giật dữ dội rồi cuộn lại, run cầm cập.

Những âm thanh đau đớn đó làm tôi tan nát. Tôi trèo lên giường, ôm lấy vai anh. Ngay lập tức, tôi bị đè ngửa ra, Gideon chồm lên trên người, ánh mắt vô hồn. Cơn sợ hãi làm tôi tê liệt.

“Mày sẽ biết cảm giác đó như thế nào.” Anh thì thầm một cách cay độc, xoay hông chà xát vào tôi, như lúc hai đứa đang làm tình.

Tôi quay qua cắn lên bắp tay anh, có vẻ như cái cơ bắp cứng cáp đó không hề bị suy chuyển gì.

“Chết tiệt!” Gideon giật tay lại, lúc đó tôi đánh anh bật ra theo đúng động tác học được từ Parker, rồi vùng thoát thân.

“Eva!”

Tôi quay người lại, sẵn sàng thủ thế.

Anh tuột xuống giường, suýt nữa thì té nhào vì chưa tỉnh hẳn. “Anh xin lỗi, anh ngủ quên mất. Khỉ thật... anh xin lỗi.”

“Em không sao.” Tôi ráng tỏ ra bình tĩnh. “Anh bình tĩnh đi.”

Gideon đưa tay ôm đầu, thở hổn hển. Mặt anh bết bát mồ hôi, hai mắt đỏ hoe. “Trời ơi!”

Tôi bước tới gần, cố xua tan nỗi sợ. Đây là một phần trong cuộc sống của hai đứa tôi, và chúng tôi phải đối diện với nó. “Anh có nhớ anh nằm mơ thấy gì không?”

Gideon lắc đầu.

“Em không tin.”

“Khỉ thật, em phải...”

“Anh nằm mơ thấy Nathan. Anh có thường mơ như vậy không?” Tôi cầm lấy tay anh.

“Anh không biết.”

“Đừng có nói dối em.”

“Anh không có nói dối.” Anh nổi giận. “Anh rất ít khi nhớ lại được giấc mơ lắm.”

Tôi kéo anh vô phòng tắm, cố ý bắt anh di chuyển và suy nghĩ liên tục. “Hôm nay cảnh sát tới tìm em.”

“Anh biết.”

Giọng anh khàn khàn làm tôi lo lắng. Anh đã nằm đây như vậy bao lâu rồi? Nghĩ tới chuyện anh một mình chịu đựng đau đớn trong cơn ác mộng, lòng tôi tan nát. “Họ cũng tới tìm anh hả?”

“Không có, nhưng họ có dò hỏi nhiều chuyện.”

“Đi tắm đi cưng. Xong mình sẽ nói chuyện.”

Anh ôm lấy mặt tôi, vuốt ve trên má. “Em làm gì ồn ào vậy, chậm lại thôi.”

“Em không muốn là người ngoài cuộc mỗi lần anh gặp ác mộng.”

“Cho mình một chút thời gian đi.” Anh cúi người xuống, áp trán lên trán tôi. “Anh vừa làm em sợ, cả anh cũng sợ nữa. Cho hai đứa mình chút thời gian để bình tĩnh lại đi.”

Tôi dịu người lại, đặt một tay lên ngực trái của anh.

Gideon dí mũi vào tóc tôi. “Cho anh ngửi mùi của em, cảm thấy em bên cạnh, và chấp nhận lời xin lỗi của anh nhé.”

“Em không sao mà.”

“Em có sao!” Anh cãi, nhưng giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, dễ dàng. “Đáng lẽ anh nên chờ em ở bên nhà của hai đứa mình.”

Tôi áp mặt lên ngực anh, hạnh phúc khi nghe mấy chữ “nhà của hai đứa mình.”

“Cả đêm nay em chờ tin nhắn của anh.”

“Anh làm việc trễ.” Gideon đưa tay vô áo, vuốt ve lưng tôi. “Xong anh qua đây, định làm em ngạc nhiên, rồi làm tình với em...”

“Em nghĩ có thể là mình được tự do rồi.” Tôi nói nhỏ, tay nín chặt áo anh. “Cảnh sát nói... Em nghĩ mình không sao nữa đâu.”

“Em nói tiếp đi.”

“Nathan lúc nào cũng đeo một cái vòng ở tay.”

“Cái vòng ngọc bích, rất nữ tính.”

Tôi ngược nhìn anh. “Đúng rồi.”

“Rồi sao nữa?”

“Cảnh sát tìm thấy cái vòng đó trên tay của một tên tội phạm vừa bị giết chết. Là băng nhóm tội phạm Nga. Họ đang nghi ngờ nguyên nhân do thanh toán lẫn nhau.”

Gideon đứng yên, mắt nheo lại. “Vậy nữa hả.”

“Ừ, kỳ lạ thật. Họ nói có tìm thấy ở chỗ tên kia một số hình ảnh của em, rồi nào là đường dây buôn bán phụ nữ, nghe không khớp với...”

Gideon đưa một tay lên môi tôi. “Anh thấy lạ là vì Nathan vẫn còn đeo cái vòng đó lúc anh bỏ đi.”

Trong khi anh tắm, tôi đứng đánh răng, nhìn anh làm từng động tác một cách nhanh nhẹn, thờ ơ và hiệu quả. Không giống như lúc tôi tắm cho anh với hai bàn tay vuốt ve đầy yêu thương trìu mến. Chỉ vài phút sau anh đã xong, bước ra lấy khăn lau khô cái cơ thể đầy tuyệt vời của mình.

Rồi anh bước tới sau lưng, hôn lên gáy tôi. “Anh không có liên hệ gì với thế giới tội phạm

cả.”

Tôi súc miệng xong, nhìn anh qua tấm gương. “Anh có thấy bức khi phải giải thích với em không?”

“Chẳng thà anh tự nói còn hơn để em hỏi.”

“Vậy là có người đã làm rất nhiều chuyện để bảo vệ anh đó.” Tôi quay lại đối diện anh. “Có khi nào là Angus không?”

“Không đâu. Nói anh nghe coi tên đó chết như thế nào.”

Tôi vuốt ve bụng anh, thích thú nhìn từng cơ bắp cử động dưới mấy ngón tay mình. “Hắn bị đồng bọn trả thù. Cảnh sát vốn đang theo dõi hắn nên có bằng chứng đầy đủ.”

“Vậy là do một người trong cuộc rồi, có thể là người quen biết với bọn tội phạm, hay quen biết với cảnh sát, hoặc có khi cả hai. Dù là ai đi nữa, thì họ đã chọn một đối tượng có động cơ và đẳng nào cũng sẽ chết để chịu tội thay.”

“Em không quan tâm đó là ai, chỉ cần anh an toàn là được rồi.”

Gideon hôn lên trán tôi. “Phải quan tâm chứ, vì để bảo vệ anh, thì trước tiên người đó phải biết rõ anh đã làm gì.”

Chương 15

Khoảng hơn năm giờ sáng, tôi giật mình tỉnh dậy, tâm trí bàng hoàng vì cơn ác mộng. Trong mơ tôi lại thấy tôi và Gideon đang chia tay nhau. Dù tỉnh dậy rồi nhưng nỗi cô đơn, khổ sở rất thật vẫn còn trĩu nặng khiến tôi cứ nằm thao thức. Ước gì có Gideon bên cạnh, tôi sẽ lăn qua ôm chặt lấy anh.

Đêm hôm qua hai đứa chỉ nằm ôm ấp, âu yếm nhau chứ không làm gì cả. Một phần là vì tôi đang tới tháng. Tôi nằm cạnh anh xem tivi đến khi mệt lả rồi ngủ thiếp đi mất.

Tôi rất thích những lúc như vậy, hai đứa ở bên nhau, khi ham muốn thể xác chỉ vừa âm ỉ

trong lòng. Tôi thích được cảm nhận hơi ấm của anh trên da thịt mình, cảm giác được những nơi lồi lõm trên cơ thể hai đứa chạm vào nhau vừa khít, giống như được “thiết kế” sẵn để dành cho nhau.

Rồi tôi thở dài, nhận ra nguyên nhân của cảm giác bất an này. Hôm nay là thứ Năm, khả năng là Brett đang ở New York.

Gideon và tôi chỉ vừa có một bước tiến triển mới, nên lúc này mà Brett xuất hiện thì quả là thời điểm xấu nhất. Tôi lo sẽ có gì không hay xảy ra, vì chỉ cần một cử chỉ hay ánh mắt không đúng lúc cũng có thể gây hiểu lầm và dẫn đến nhiều rắc rối.

Đây còn là lần đầu tiên tôi và Gideon cùng xuất hiện trước công chúng sau khi “chia tay”. Tôi biết mình sẽ bị tra tấn như thế nào khi phải đứng cạnh Brett mà trái tim chỉ hướng về Gideon.

Tôi tuột xuống giường, vô nhà tắm làm vệ sinh, xong mặc áo thun với quần short. Tôi muốn qua với Gideon. Hai đứa cần phải ở bên nhau thêm chút nữa, trước khi ngày mới bắt đầu với hàng tá thử thách.

Tôi nhẹ nhàng ra khỏi nhà, có cảm giác hư hỏng khi nhón từng bước qua cánh cửa nhà anh, hay cũng là *nhà của hai đứa*.

Vô tới nhà, tôi bỏ chìa khóa lên bàn rồi đi vô phòng ngủ phụ. Gideon không có ở đó. Nén cảm giác thất vọng, tôi lại tiếp tục tìm, vì tôi cảm nhận được anh, biết anh đang ở rất gần.

Tôi tìm thấy anh đang nằm nghiêng trên giường trong phòng ngủ lớn, ôm cái gối của tôi. Tầm phủ chỉ đắp tới ngang hông, để lộ đôi tay rần rở như một bức tượng, tấm lưng mạnh mẽ và bên dưới là đường cong đẹp tuyệt vời.

Anh như thiên thần gọi cảm trong giấc mơ biến thành sự thật. Và anh là của tôi.

Tôi yêu anh kinh khủng.

Và tôi muốn ít nhất lần này khi thức dậy nhìn thấy tôi, anh được có cảm giác sung sướng hạnh phúc thay vì phải sợ hãi, ân hận như lần trước.

Trong ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh, tôi nhẹ nhàng cởi quần áo, leo lên giường, nghĩ cách làm sao cho người đàn ông tôi yêu được sung sướng. Tôi muốn vuốt ve, hôn hít khắp người anh, làm anh ấm áp và run rẩy dưới bàn tay tôi. Tôi muốn dâng hiến cho anh, muốn chứng minh sự gắn kết giữa hai đứa trước khi bị thực tại khắc nghiệt xen vào.

Gideon trở mình khi tôi làm tấm nệm lún xuống. Tôi trườn tới, đặt môi lên lưng, rồi chậm chạp rê nụ hôn trên người anh.

“Ừm, Eva.” Anh hơi duỗi ra.

“Anh nên hy vọng đúng là em đó.” Tôi cắn nhẹ vai Gideon. “Chứ là người khác thì anh phiền to.”

Rồi tôi hạ người xuống áp hẳn lên anh, tận hưởng cái hơi ấm tuyệt diệu đó.

“Em dậy sớm quá vậy.” Anh nói nhỏ, vẻ thư giãn, khoan khoái.

“Ừ, rất sớm.” Tôi tán thành. “Mà anh đang ôm gối của em kìa.”

“Mùi của em giúp anh dễ ngủ hơn.”

Tôi vuốt tóc ra một bên để hôn lên cổ anh. “Nghe đáng yêu quá. Ước gì em có thể nằm đây với anh cả ngày.”

“Em có nhớ là anh nói cuối tuần này anh muốn đưa em đi chơi không?”

“Nhớ chứ.” Tôi vuốt ve hai bắp tay rắn chắc. “Em đang mong lắm.”

“Mình sẽ đi ngay khi em đi làm về chiều thứ Sáu, rồi quay lại vừa kịp giờ làm sáng thứ Hai. Em chỉ cần mang theo hộ chiếu thôi.”

“Và anh nữa.” Tôi vội vàng nói tiếp. “Lúc sang đây em rất muốn anh, nhưng có thể hơi... phức tạp, ý em là... em cũng gần tới cuối kỳ rồi, nhưng nếu anh không thoải mái với chuyện đó cũng không sao đâu, em cũng chưa bao giờ thích...”

“Anh muốn em, cưng à, bằng bất cứ cách nào cũng được.”

Khi anh chuẩn bị xoay người qua, tôi nhích ra một chút để ngắm nghía.

“Anh ngồi dậy đi, dựa trên đầu giường đó.” Cứ mỗi lần khi nhìn thấy anh, lại thấy anh gợi cảm hơn cả trong trí tưởng tượng của tôi.

Gideon làm theo lời tôi, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, nhưng gương mặt thật quyến rũ với cái cằm râu ria lởm chởm. Tôi leo lên người anh, tận hưởng cái cảm giác khôu gợi, có phần nguy hiểm mà anh luôn mang lại. Bởi anh vốn là con thú săn mồi không bao giờ bị thuần hóa, với móng vuốt vẫn sắc bén dù có được che giấu qua bao nhiêu lớp vỏ bọc.

Đó cũng là một điều làm tôi hạnh phúc. Dù rất đối diện dàng với tôi, cố gắng thay đổi vì tôi, nhưng anh vẫn luôn là anh, là chính con người gai góc, hung dữ mà lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã yêu. Anh là tất cả mọi thứ mà tôi cần ở một người đàn ông, ở một con người không hoàn hảo.

Tôi vuốt mái tóc dài ra khỏi mặt Gideon, rồi đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng, từ tốn. Bàn tay to lớn, mạnh mẽ giữ trên hông tôi.

“Em yêu anh.” Tôi thì thầm.

“Eva.” Anh nghiêng đầu, đáp trả bằng một nụ hôn sâu, mãnh liệt. Môi anh tham lam chiếm lấy tôi, làm gai ốc lan khắp người. Bên dưới, anh cứng dần lên, nóng hổi áp vào bụng tôi.

Tay anh giữ sau gáy kéo tôi sát lại, nụ hôn càng sâu và say đắm, ngẫu nhiên đôi môi làm tôi rên lên, tay giữ chặt tóc anh.

“Chúa ơi, em làm anh không chịu nổi.” Nói rồi Gideon hơi co chân lên, khiến cả người anh hơi vòng lại, như cái nôi giữ tôi ở giữa. Nâng ngực tôi trên tay, anh mân mê đầu nhũ hoa đang căng cứng. “Em đẹp quá.”

Hơi ấm lan tỏa khắp người. “Gideon...”

“Có những lúc em rất lạnh lùng, dửng dưng.” Một tay anh lần xuống giữa hai chân tôi, nhẹ nhàng đưa đẩy. “Rồi bỗng nhiên em lại như bây giờ, muốn anh đến thế này.”

“Là tại anh đó. Anh đã làm em trở nên như vậy từ lần đầu tiên em gặp anh.”

“Anh muốn em.”

“Thì em đang trần trụi trước mặt anh đây.”

Anh nở một nụ cười gợi cảm. “Làm sao mà anh không thấy được.”

“Ý anh nói chuyện khác kìa, nhưng mà anh cũng muốn làm chuyện này nữa.”

“Anh muốn làm tình với em phải không?”

“Chỉ với em thôi. Luôn luôn là như vậy.”

Tôi rên lên, cầm lấy anh trong tay, vuốt mạnh.

“Cưng ơi, mỗi lần nhìn em, anh chỉ muốn được ở với em, được trò chuyện, nghe tiếng em cười, hay ôm em khi em khóc. Anh muốn ngồi cạnh em, cùng hít thở một bầu không khí, chia sẻ cuộc sống với em. Anh muốn ngày nào cũng được thức dậy cùng với em giống như bây giờ. Mãi mãi. Anh muốn có em.”

“Gideon ơi.” Tôi chồm tới hôn lên môi anh. “Em cũng muốn có anh.”

Tay anh không ngừng cử động làm tôi bật kêu lên thành tiếng. Trước cái thân thể thèm khát cháy bỏng của tôi, anh lại càng cứng hơn.

Căn phòng sáng dần khi mặt trời lên cao, nhưng hai đứa tôi đã cách ly hẳn với thế giới bên ngoài. Những giây phút riêng tư, gần gũi này là niềm hạnh phúc ngọt ngào làm tan chảy tim tôi.

Tôi nâng niu anh bằng một sự dịu dàng, gần như tôn kính. Tôi muốn anh sung sướng, muốn chứng tỏ là tôi yêu anh. Anh cũng chạm vào tôi như vậy. Nhìn vào mắt anh, tôi thấy một tâm hồn đã hứng chịu nhiều thương tổn và đang rất cần tôi, cũng như tôi đang cần anh.

“Anh hạnh phúc quá, Eva, em làm anh rất hạnh phúc.”

“Em sẽ làm cho anh hạnh phúc suốt đời.” Tôi hứa. “Em chỉ muốn vậy thôi.”

Gideon chồm tới, hôn lên ngực tôi. “Em có biết là anh rất thích chỗ này không?”

“À thì ra là vậy.” Tôi giễu cợt.

“Trêu anh là bị đánh đòn đó.”

Hơi ấm của anh bao bọc lấy người tôi, cả trong lẫn ngoài. Trên tay tôi, anh càng lúc càng cứng hơn.

“Nói là anh yêu em đi.” Tôi nài nỉ.

Gideon nhìn sâu vào mắt tôi. “Em biết là có mà.”

“Thử nghĩ coi, nếu anh cũng chưa bao giờ được nghe em nói câu đó thì sao?”

Ngực anh giãn ra theo một hơi thở mạnh. “Crossfire.”

Tay tôi ngừng lại.

Gideon nuốt nước bọt. “Em dùng chữ đó khi mọi thứ quá sức chịu đựng. Anh cũng vậy, bởi

vì em đang cho anh cảm giác đó. Lúc nào em cũng làm anh cảm thấy như vậy.”

“Gideon, em...” Tôi không nói nên lời.

“Khi em nói chữ đó thì có nghĩa là dừng lại.” Anh đưa tay lên má tôi. “Còn khi anh nói, thì có nghĩa là đừng bao giờ dừng. Anh muốn em cứ tiếp tục cái em đang làm.”

Tôi nhắc người lên.

“Chậm thôi.” Anh ra lệnh, nheo nheo mắt khi đưa ngón tay lên miệng nhắm nháp. Nhìn anh thật hư hỏng, còn không thèm che giấu nữa chứ.

Tôi run lên bần bật khi anh chạm vào chỗ sâu kín nhạy cảm nhất, bầu lấy tay anh, co thắt dữ dội.

Tôi bị giọng nói trầm đục đó làm cho mê hoặc. “Nhanh lên anh.”

“Em phải để anh tiến vào mới được chứ.” Mắt anh hơi hài hước, rồi đẩy tôi ngã người ra sau.

Tôi trôi tuột xuống, bao bọc trọn lấy anh một cách nhẹ nhàng. “Ôi!”

“Trời ơi!” Gideon cũng ngã đầu ra, thở hổn hển. “Em tuyệt vời quá...”

“Cung ơi...” Tôi không giấu được khoái cảm trong giọng nói.

Gideon trao cho tôi cái nhìn thiêu đốt. “Em muốn như vậy mà. Không có gì ngăn cách hai đứa mình hết.”

“Không có gì ngăn cách được.” Tôi trả lời trong hơi thở gấp.

Đột nhiên bao nhiêu cảm xúc bị dồn ép đến vỡ òa. Một giọt nước mắt chảy dài trên má.

“Lại đây.” Anh kéo tôi sát vô người, liếm giọt nước mắt đi rồi ngọt ngào cọ mũi lên mặt tôi. Tôi choàng tay ra, dán chặt vào người anh, run lên vì cơn chấn động vừa mới qua.

“Em đẹp lắm cưng à. Thiên thần ngọt ngào, êm ái của anh, hôn anh đi.”

Tôi ngửa cổ đón nhận nụ hôn cháy bỏng, uớt át. Một nụ hôn pha trộn giữa tình yêu tràn trề, choáng ngợp của tôi với dục vọng chưa được thỏa mãn của anh.

Hai đứa ghì lấy nhau, chìm đắm trong nụ hôn, không nói một lời nào. Lưỡi Gideon chiếm đoạt miệng tôi, trong khi bên dưới anh vẫn giữ yên.

Tôi cảm nhận được sự căng thẳng của anh, và biết anh cũng lo lắng về sự kiện tối nay. Tôi càng nép sát vào anh hơn, ước gì hai đứa không phải tách rời. Gideon cẩn nhẹ môi làm tôi rên lên khe khẽ.

“Ngồi yên nhé.” Anh hơi khản giọng, tay giữ lấy gáy tôi. Tay anh không ngừng ve vuốt lưng tôi, nụ hôn thấm đẫm tình yêu lẫn ham muốn. Tôi nhận ra trong cử chỉ đó sự cần thiết và lòng biết ơn, bởi chính tôi cũng đang cảm thấy những điều đó.

Thật là một phép màu đã giúp tôi tìm được anh, cho tôi yêu anh sâu sắc, chân thành và đầy nhục dục, sau những gì đã xảy ra trong quá khứ. Và hơn nữa, tôi trở thành nơi trú ẩn cho anh, cũng như anh là nơi trú ẩn của tôi.

Tôi áp mặt lên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập, để mồ hôi của hai đứa chảy quyện vào nhau.

“Eva à.” Anh thở hắt ra. “Những gì em muốn anh nói với em đó... Anh muốn em đặt câu hỏi cho anh.”

Tôi ôm anh thêm một lúc lâu, chờ cho hai đứa bình tĩnh trở lại. Anh vẫn còn ở trong tôi, hai cơ thể vẫn quyện vào nhau. Nhưng với anh như vậy vẫn là chưa đủ. Anh sẽ tiếp tục đòi hỏi cho đến khi sở hữu từng tế bào trên người tôi và thâm nhập vào mọi ngóc ngách trong tâm hồn tôi.

Tôi ngược nhìn anh. “Em không bỏ đi đâu hết, Gideon à. Nếu anh chưa sẵn sàng thì không cần phải tự ép mình đâu.”

“Anh sẵn sàng rồi.” Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy quyết tâm và sức mạnh. “Anh muốn em phải sẵn sàng. Vì không bao lâu nữa anh sẽ hỏi em một câu, và anh cần em cho anh câu trả lời đúng.”

“Còn quá sớm cho chuyện đó.” Tôi nói nhỏ, cổ họng nghẹn lại, rồi nhích người ra một chút. Nhưng anh đã kéo tôi lại, giữ chặt tại chỗ.

“Em không biết em có làm được không nữa.”

“Nhưng em nói là em sẽ không bỏ đi đâu hết mà.” Anh nhắc, nét mặt đanh lại. “Anh cũng vậy. Thì tại sao phải trì hoãn một chuyện đương nhiên?”

“Anh phải xem xét từ góc độ khác. Hai đứa mình có quá nhiều vấn đề, nếu không cẩn thận,

mình đều có thể phản ứng và đóng mình lại trước người kia...”

“Hỏi anh đi, Eva.”

“Gideon...”

“Ngay bây giờ.”

Bực bội vì sự ngoan cố của anh, tôi trầm ngâm một chút, nhưng rồi quyết định là đằng nào cũng muốn biết những chuyện đó. “Chuyện của bác sĩ Lucas. Tại sao ông ta lại nói dối mẹ anh?”

Anh nghiêng răng, ánh mắt trở nên lạnh lùng. “Hắn ta bao che cho anh vợ của hắn.”

“Cái gì?” Tôi ngẩng người, đầu óc quay cuồng. “Anh trai của Anne, người mà anh đã quan hệ đó hả?”

“Ừ, khốn kiếp vậy đó.” Anh cay độc. “Gia đình Anne ai cũng làm trong ngành hết. Cả cái bọn không ra gì đó. Anne cũng là bác sĩ tâm lý mà, em tra Google không thấy sao?”

Tôi gật đầu, nhưng đang mãi chú ý tới cái cách anh thốt lên mấy chữ *bác sĩ tâm lý*, nghe thật dữ dội. Có phải đó là lý do trước đây anh không bao giờ đi điều trị không? Phải yêu tôi nhiều đến mức nào thì anh mới vượt qua nỗi căm ghét đó để đồng ý đi gặp bác sĩ Petersen?

“Lúc đầu anh cũng không biết tại sao hắn ta lại nói dối đâu. Anh cứ nghĩ hắn là bác sĩ nhi khoa, nên, vì Chúa, nhiệm vụ của hắn là chăm sóc cho trẻ con chứ.”

“Cần gì phải vậy, chỉ cần hắn là con người thôi cũng đủ có trách nhiệm nói ra sự thật rồi.” Nỗi căm phẫn bùng bùng trong người, tôi chỉ muốn tìm Lucas và cho hắn một trận. “Thật không tin được hắn còn dám nhìn thẳng vào mắt em và nói những lời đó.”

Hắn dám đổ hết mọi thứ cho Gideon... dám tìm cách chia rẽ hai chúng tôi...

“Cho đến khi anh gặp em thì anh mới bắt đầu nghĩ tới khả năng đó.” Tay anh giữ tôi chặt hơn. “Hắn ta yêu Anne có khi cũng nhiều như anh yêu em. Phải như vậy thì hắn mới có thể tha thứ cho sự phản bội của cô ta, và thậm chí che giấu tội của ông anh vợ, để cô ta khỏi buồn, hay đỡ phải xấu hổ.”

“Hắn phải bị cấm hành nghề bác sĩ mới đúng.”

“Anh không phản đối.”

“Vậy tại sao ông ta lại đặt văn phòng trong tòa nhà của anh?”

“Anh mua lại tòa nhà khi biết văn phòng của ông ta nằm ở đó. Anh muốn theo dõi xem ông ta làm ăn thế nào.”

Cách anh nói câu đó làm tôi tự hỏi, không biết liệu Gideon có liên quan tới chuyện doanh thu của Lucas sa sút hay không. Tôi còn nhớ lúc Cary nhập viện, anh đã thu xếp được biết bao nhiêu là ưu tiên cho Cary và tôi, bởi vì anh luôn là một mảnh thường quân hào phóng. Liệu sức ảnh hưởng của anh lớn đến mức nào?

Nếu có cách để gây thiệt hại cho Lucas thì tôi đoán chắc là Gideon đã biết hết.

“Vậy còn tên anh rể thì sao? Chuyện gì xảy ra với hắn?”

“Anh đã nổi máu chính nghĩa, tới gặp hắn và tuyên bố là nếu hắn còn dám hành nghề hay đụng vào bất cứ một đứa trẻ nào nữa thì anh sẽ cho lập một cái quỹ không có giới hạn để kiện hắn, cả dân sự lẫn hình sự, thay cho tất cả nạn nhân. Không lâu sau đó thì hắn tự tử.”

Câu cuối cùng thốt ra một cách bình thản làm tôi dựng tóc gáy, và rùng mình vì một nỗi sợ hãi bất ngờ xâm chiếm.

Anh xoa xoa hai cánh tay cho tôi đỡ lạnh, nhưng lần này không kéo tôi vào người nữa. “Hugh đã có gia đình, và có một đứa con trai cách đây vài năm.”

“Gideon.” Tôi ôm chầm lấy anh, biết anh đang nghĩ gì. Chính anh cũng mất cha từ một vụ tự tử. “Chuyện Hugh làm không phải lỗi của anh. Anh không có trách nhiệm với quyết định của hắn.”

“Không phải sao?” Giọng anh lạnh như băng.

“Không, không phải.” Tôi ôm anh thật chặt, như muốn truyền tình yêu vào cơ thể đang căng như dây đàn đó. “Còn đứa bé, biết đâu cái chết của người cha đã giúp nó không phải trải qua những gì mà anh đã trải qua. Anh có nghĩ tới chuyện đó chưa?”

Anh thở nặng nhọc. “Anh có nghĩ tới chuyện đó. Nhưng thằng bé vốn đâu có biết cha mình là người như thế nào. Nó chỉ biết ông ta đã lựa chọn bỏ nó lại, và nó sẽ tin rằng ông ta không thương nó đủ nhiều thôi.”

“Anh yêu.” Tôi kéo đầu anh lên vai mình, không biết phải nói gì nữa. Tôi không thể nào biện minh cho quyết định của cha anh, và tôi biết Gideon đang nghĩ tới chuyện đó. “Anh không có

làm gì sai cả.”

“Anh muốn sống suốt đời với em, Eva.” Cuối cùng anh cũng choàng tay qua người tôi. “Mà em thì cứ né tránh làm anh phát điên lên được.”

Tôi khẽ đu đưa trong lòng anh. “Em phải cân nhắc thật kỹ, bởi vì anh rất quan trọng với em.”

“Anh biết là không công bằng khi bắt em quyết định trong lúc mình còn chưa thể ngủ chung giường hàng đêm với nhau. Nhưng anh sẽ yêu em nhiều hơn bất cứ ai trên đời này, và anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Anh biết là anh làm được.”

“Anh làm được mà.” Tôi vuốt tóc trên trán anh, suýt bật khóc khi nhìn thấy sự mong mỏi, khát khao trên gương mặt đó. “Em muốn anh tin là em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

“Nhưng em lại sợ.”

“Em không sợ anh.” Tôi cố gắng lựa lời sao nghe cho hợp lý nhất. “Em chỉ... em chỉ không thể nào làm cái bóng của anh được.”

“Eva à.” Nét mặt anh giãn ra. “Anh không thể thay đổi con người anh, và anh cũng không muốn thay đổi em. Anh chỉ muốn anh và em đều được là chính mình, nhưng... cùng với nhau.”

Tôi hôn anh, không biết phải nói gì. Tôi cũng muốn hai đứa sống với nhau, làm tất cả mọi thứ cùng nhau. Nhưng tôi tin là cả hai đều chưa sẵn sàng.

“Gideon à.” Tôi lại hôn anh lần nữa, rồi giữ môi sát trên môi anh. “Anh và em, hai chúng ta chưa đủ mạnh mẽ đâu. Mình đang tiến bộ dần dần, nhưng vẫn còn chưa đủ. Không phải chỉ có mấy cơn ác mộng đó thôi đâu.”

“Vậy nói anh nghe coi còn gì nữa.”

“Tất cả mọi thứ... Em không biết nữa. Bây giờ khi Nathan chết rồi thì chuyện dựng Stanton trả tiền nhà cho em có vẻ không còn hợp lý lắm, nhất là bây giờ bố mẹ em lại quan hệ với nhau nữa.”

Anh nhướn mày. “Thật đó hả?”

“Ừ.” Tôi xác nhận. “Cực kỳ rối rắm.”

“Vậy dọn qua nhà anh đi.” Anh vuốt lưng tôi an ủi.

“Vậy thì... Em sẽ không bao giờ tự lập được hết. Chẳng lẽ lúc nào em cũng sống nhờ vào người khác sao?”

“Trời đất ơi!” Anh bực bội. “Vậy chứ em có thấy thoải mái hơn nếu chia tiền nhà với anh không?”

“Trời, làm như em đủ khả năng thuê cái căn hộ khổng lồ trên tầng thượng của anh vậy. Ngay cả một phần ba em cũng không trả nổi, và chắc chắn Cary cũng vậy.”

“Vậy thì mình sẽ ở đây, còn không thì ở nhà em đang ở và tự trả tiền nhà thôi. Ở đâu cũng được, anh không quan tâm.”

Tôi nhìn anh, rất muốn đồng ý, nhưng sợ mình bỏ sót điều gì quan trọng.

Anh lý lẽ. “Vừa ngủ dậy là em qua đây tìm anh rồi, chứng tỏ em cũng đâu có muốn xa anh đâu. Vậy tại sao phải tự hành hạ mình như vậy? Chuyện dọn về ở chung chắc chắn không phải là một trong các thành vấn đề của mình được.”

“Em không muốn làm hỏng chuyện này.” Tôi vuốt ve bộ ngực vạm vỡ. “Đối với em thì mọi chuyện phải tốt đẹp mới được.”

Anh giữ tay tôi lại, đặt lên tim mình. “Anh cũng muốn mọi chuyện tốt đẹp, cưng à. Và trong lúc chờ đợi thì anh muốn mỗi buổi sáng đều giống sáng hôm nay, và mỗi buổi tối giống tối hôm qua.”

“Giờ còn không ai biết là mình quay lại với nhau nữa, làm sao mà thay đổi một mạch từ đang chia tay thành dọn về ở chung đây?”

“Mình sẽ bắt đầu ngay hôm nay. Em cứ đi dự buổi ra mắt với Cary đi, anh sẽ đi cùng Ireland, rồi tới chào hỏi bắt chuyện...”

“Cô bé gọi điện cho em đó.” Tôi xen vào. “Kêu em tới nói chuyện với anh. Ireland muốn mình quay lại với nhau.”

“Con bé khá thông minh.” Anh mỉm cười, khiến tôi bỗng vui khi nghĩ biết đâu anh sẽ thân thiết với cô bé hơn. “Vậy là một trong hai đứa mình sẽ bắt chuyện với người kia, rồi anh sẽ chào Cary. Em với anh đâu cần phải làm bộ mới thể hiện tình cảm với nhau được. Ngày mai anh đưa em đi ăn trưa, nhà hàng Bryant Park Grill là lý tưởng nhất. Mình sẽ diễn một màn thật đẹp mắt.”

Nghe có vẻ dễ dàng và tuyệt vời, nhưng... “Làm vậy có an toàn không?”

“Việc tìm thấy cái vòng của Nathan trên xác một tên tội phạm đã dẫn đến những giả thuyết khác hợp lý hơn. Mình chỉ cần có vậy thôi.”

Anh và tôi nhìn nhau, tràn trề hy vọng, phấn khởi và chờ đợi một tương lai mà mới ngày hôm qua nghe vẫn còn rất mơ hồ.

Anh vuốt má tôi. “Tối nay em có đặt bàn ở Tableau One hả.”

Tôi gật đầu. “Em phải lấy tên anh thì mới đặt được chỗ đó. Brett mời đi ăn tối, nên em muốn tìm chỗ nào có liên quan tới anh.”

“Anh với Ireland cũng có đặt bàn giờ đó. Tụi anh sẽ qua ăn chung với em.”

Tôi cảm thấy hơi lo lắng nên cựa quậy một chút. Gideon bắt đầu cứng dần lên. “Ừ...”

“Em đừng lo.” Anh nói nhỏ, rõ ràng đã bắt đầu nghĩ tới thứ khác nóng bỏng hơn. “Sẽ vui mà.”

“Ừ, phải rồi.”

Anh giữ hông và vai tôi, đỡ tôi nằm xuống. “Tin anh đi.”

Tôi vừa định trả lời thì miệng đã bị nụ hôn anh lấp mất.

Tôi tắm rửa, thay đồ bên nhà Gideon rồi vội vàng về nhà lấy túi xách, cố không tỏ ra lén lút. Không khó khăn gì khi phải sửa soạn ở nhà anh, bởi anh đã chuẩn bị đầy đủ tất cả đồ dùng, mỹ phẩm, cũng như một tủ quần áo để tôi không cần phải lấy bất cứ thứ gì ở nhà qua hết.

Đúng là có phần hơi quá, nhưng tính của Gideon là vậy.

Tôi đang tráng cái ly cà phê thì Trey bước vào bếp.

Anh chàng cười bên lên, nhìn thoải mái như đang ở nhà mình với cái quần thun của Cary trên người, và áo sơ mi mặc tối hôm qua. “Chào buổi sáng.”

“Chào cậu.” Tôi bỏ ly vô máy rửa rồi quay qua. “Mình rất vui hôm qua cậu đi ăn cùng cả bọn.”

“Mình cũng vậy, vui lắm.”

“Cà phê không?” Tôi hỏi.

“Cho mình một ly với. Phải chuẩn bị đi làm mà uể oải quá.”

“Mình cũng hay bị vậy.”

Tôi pha cho Trey ly cà phê rồi đẩy qua.

Trey cầm lấy, giơ lên cảm ơn. “Mình hỏi cậu cái này được không?”

“Cứ nói đi.”

“Cậu có thân với Tatiana không? Có thấy kỳ cục khi mình và cô ấy cùng hay lui tới đây không?”

Tôi nhún vai. “Thật lòng là mình hầu như chẳng quen biết gì Tatiana cả. Cô ta không có đi chơi chung với bọn mình giống như cậu.”

“Ồ.”

Tôi bước ra khỏi nhà, khẽ siết vai Trey khi đi ngang. “Chúc một ngày tốt lành.”

“Cậu cũng vậy nhé.”

Ngồi trên tắc xi, tôi lấy điện thoại ra xem. Tôi suýt hối hận là đã không đi bộ, bởi vì tài xế tắc xi mở cửa kính phía trước xuống, nên bao nhiêu mùi hôi trên đường bay vô xe hết. Nhưng ít ra cũng nhanh hơn đi bộ.

Có một tin nhắn của Brett lúc sáu giờ sáng. *Vừa đáp máy bay. Rất mong gặp em tối nay.*

Tôi gửi lại cho anh một cái mặt cười.

Sáng nay Megumi nhìn rất tươi tắn, khiến tôi cũng vui hơn, nhưng ngược lại Will có vẻ rầu rĩ. Lúc tôi đang cất đồ vào tủ thì anh chàng mò tới, chống tay lên vách ngăn.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi ngược nhìn.

“Cứu tôi với, tôi cần tinh bột.”

Tôi lắc đầu, cười. “Mình nghĩ chuyện cậu chịu khổ ăn kiêng cùng với người yêu như vậy thật là đáng yêu.”

“Lẽ ra mình không nên than phiền. Cô ấy đã xuống hai ký rưỡi, dù mình nghĩ là không cần thiết, nhưng cô ấy đẹp hẳn ra và tràn trề năng lượng. Nhưng Chúa ơi... còn mình thì cứ lờ đờ. Cơ thể mình không chịu nổi vụ này.”

“Vậy là định rủ mình đi ăn trưa hả?”

“Làm ơn nha.” Will chấp tay như van xin. “Cậu là một trong số ít cô gái có tâm hồn ăn uống mà mình biết đó.”

“Có gì đâu mà tự hào.” Tôi rầu rĩ. “Nhưng thôi được.”

“Cậu là nhất, Eva!” Anh chàng bước thụt lùi và va vào người Mark.

“Ôi, xin lỗi!”

Mark cười. “Không sao!”

Will đi về chỗ ngồi, Mark giữ nguyên nụ cười đó quay qua tôi.

“Chín giờ rưỡi mình có hẹn với bên Drysdell qua đây nhé.” Tôi nhắc anh.

“Ừ, anh có một ý tưởng muốn bàn qua với bên chiến lược trước khi họ tới.”

Tôi cầm máy tính đứng dậy, thầm nghĩ sẽ khá là cật rập tới phút cuối. “Sếp thích sống trong nguy hiểm quá.”

“Thì đó là cách duy nhất để sống mà. Đi thôi.”

Cả ngày trôi qua như chong chóng, mà tôi không hề thấy mệt, dù phải dậy sớm và buổi trưa thì ăn cả một đĩa bánh xếp.

Đúng năm giờ chiều tôi vào toilet sửa soạn thật nhanh, thay áo sơ mi với váy công sở bằng một cái đầm thun đơn giản màu xanh da trời, mang xăng đan đế to, đổi đôi hoa tai kim cương bằng đôi bằng bạc. Tôi tháo đuôi tóc ra, bới thành búi lò xo. Xong tôi đi xuống sảnh.

Khi ra gần tới cửa, tôi nhìn thấy Cary đang đứng bên ngoài nói chuyện với Brett. Tôi đứng lại một chút, chuẩn bị tinh thần trước khi gặp lại cái người từng khiến tôi mê mệt.

Mái tóc cắt ngắn màu vàng đậm được Brett nhuộm bạch kim ở phần đỉnh, rất hợp với làn da rám nắng và đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của anh. Anh thường ở trần trên sân khấu, nhưng còn hôm nay anh mặc quần túi hộp màu đen với áo thun đỏ đậm, hai cánh tay chi chít hình xăm, uốn lượn đầy cơ bắp.

Đúng lúc đó Brett quay nhìn vô sảnh nên tôi vội bước tiếp, hơi bối rối khi bị anh nhìn thấy. Gương mặt đẹp trai rất đàn ông giãn ra với một nụ cười phô cái lúm đồng tiền chết người.

Chúa ơi, anh vẫn hấp dẫn kinh khủng.

Tôi cảm thấy hơi ngượng nên lấy cặp kính râm ra đeo lên. Tôi hít một hơi rồi bước qua cửa, ánh mắt bắt gặp chiếc Bentley đậu ngay phía sau xe limo của Brett.

Brett huýt sáo. “Trời ơi, Eva, sao lần nào gặp em cũng đẹp hơn hết vậy?”

Tôi mỉm cười ngượng nghịu với Cary, tim đập thình thịch. “Chào anh.”

“Em đẹp lắm, cưng.” Anh nói rồi chìa tay ra cho tôi.

Tôi liếc qua vai thấy Angus bước ra khỏi xe. Ngay lúc đang phân tâm đó, tôi không biết Brett cũng đưa tay về phía mình. Chưa đầy nửa giây sau khi tôi vừa cảm thấy bàn tay anh trên lưng thì Brett đã cúi xuống hôn làm tôi không né kịp. Môi anh chạm lên khóe miệng, một cảm giác ấm áp quen thuộc trở về. Tôi thụt lùi, dẫm phải Cary, lúc này đỡ lấy vai tôi.

Tôi đỏ mặt vì xấu hổ, quay chỗ khác không dám nhìn Brett.

Và chạm ngay vào ánh mắt xanh thẳm lạnh như nước đá của Gideon.

Chương 16

Gideon đứng như trời trồng ngay trước cửa tòa nhà, nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt anh khiến tôi run sợ.

Em xin lỗi. Tôi mấp máy môi, cảm giác cực kỳ tệ hại, vì biết rõ mình sẽ cảm thấy thế nào nếu hôm trước ở trong sảnh Corinne chạm được vào môi anh.

“Chào em.” Brett lên tiếng. Anh mãi lo nhìn tôi mà không để ý tới bóng người trong bộ đồ đen đang đứng nghiêng rặng, tay nắm thành hai quả đấm cách đó chỉ vài mét.

“Chào anh.” Tôi cảm giác được ánh mắt của Gideon, khổ sở khi không thể đến bên anh.

“Anh sẵn sàng chưa?”

Không thèm chờ hai chàng trai, tôi tự mở cửa rồi leo ngay lên xe, vừa ngồi xuống đã lấy điện thoại ra nhấn cho Gideon. *Em yêu anh.*

Brett ngồi vào cạnh tôi, rồi tới phiên Cary lên xe.

“Dạo này tôi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh ở khắp nơi!” Brett nói với Cary.

“À.” Cary nhìn tôi cười tinh quái. Anh rất bảnh bao trong bộ trang phục thoải mái, quần jean, áo thun, tay đeo vòng bằng da đồng bộ với đôi boots.

“Ban nhạc có bay sang cùng với anh không?” Tôi hỏi.

“Có, họ đang ở đây.” Brett lại phô cái lúm đồng tiền. “Vừa về tới khách sạn Darrin đã lăn ra ngủ.”

“Em không tưởng tượng được sao anh ấy có thể đánh trống hàng giờ liền được. Chỉ coi thôi em cũng thấy mệt.”

“Khi đứng trên sân khấu, trước cơn phấn khích của đám đông, thì năng lượng chỉ là chuyện nhỏ.”

“Erik sao rồi?” Cary hỏi, tỏ ra quan tâm, khiến tôi lại thắc mắc lần nữa không biết anh và tay chơi bass có từng cặp kè với nhau hay không. Theo tôi biết thì Erik không phải đồng tính, nhưng có những dấu hiệu cho thấy có thể anh chàng đã từng có vài “thử nghiệm” với bạn thân của tôi.

“Erik đang phải giải quyết một vài vấn đề phát sinh trong chuyến đi.” Brett trả lời. “Còn Lance thì đang cặp kè với một cô nàng vừa quen trong chuyến lưu diễn lần trước ở New York. Lát nữa mọi người sẽ gặp nhau ngay thôi.”

“Cuộc sống của ngôi sao nhạc rock là vậy mà.” Tôi đùa.

Brett nhún vai, mỉm cười.

Tôi quay mặt đi, hối hận vì đã rủ Cary theo. Có anh ở đây, tôi không thể nói với Brett điều tôi cần nói, là tôi đã yêu người khác, và tôi với anh sẽ không có hy vọng gì.

Quen với Brett sẽ hoàn toàn khác quen với Gideon. Tôi sẽ có rất nhiều thời gian trong khi anh đi diễn. Tôi sẽ có thể làm tất cả những gì mình muốn, được sống tự lập, giao thiệp với bạn bè và dành nhiều thời gian cho bản thân mình. Giống được hết cả hai vậy: vừa có bạn trai, vừa có thời gian riêng.

Và mặc dù đang rất sợ bị ép phải cam kết quá sớm, tôi cũng hiểu rõ Gideon là người tôi muốn có. Chúng tôi chỉ hơi không ăn khớp nhau về quan điểm thôi: tôi thì nghĩ không có lý do gì phải vội, trong khi anh lại cho là không có lý do gì mà phải chờ.

“Đến nơi rồi.” Brett nhìn ra đám đông bên ngoài cửa sổ.

Mặc cho thời tiết oi bức, quảng trường Thời Đại vẫn đông đúc như mọi ngày. Máy bậc thang bằng kính màu đỏ chỗ tượng đài Duffy đông cứng người đứng chụp ảnh, trong khi khách qua đường chen chúc trên lối đi nhỏ. Ở góc nào cũng có cảnh sát đứng gác, chăm chú quan sát đám đông. Máy nhóm nghệ sĩ đường phố cố át tiếng nhau, và mùi thức ăn bốc lên từ những chiếc xe đẩy xen lẫn với mùi đường phố không mấy thơm tho.

Bảng điện quảng cáo khổng lồ chiếm hết mấy mặt của những tòa nhà cao tầng quanh đó, thi nhau lôi kéo mọi ánh mắt. Trong đó có một tấm bảng hình Cary chụp chung với cô nàng người mẫu đang ôm lấy anh từ phía sau. Nhân viên quay phim và cầm micro đi vòng quanh một cái màn hình di động có bệ đỡ, đặt trước dãy ghế ngồi như ở sân vận động.

Brett bước xuống xe trước, lập tức bị vây bởi tiếng la hét phấn khích của đám đông người hâm mộ cuồng nhiệt, mà chủ yếu là phụ nữ. Anh nở nụ cười sát thủ, vẫy chào rồi đưa tay đỡ tôi ra. Đám đông không có vẻ gì hào hứng với tôi, nhất là khi thấy Brett đặt tay lên eo tôi. Tuy nhiên, khi Cary bước ra, tiếng xì xầm rộ lên. Lúc anh đeo cặp kiếng đen sành điệu vào, đám đông lại la hét phấn khích, giọng con gái rú lên từng hồi.

Tôi bị choáng ngợp, nhưng cũng kịp nhìn thấy Christopher Vidal Con đang đứng nói chuyện với người chủ trì một chương trình giải trí trên tivi. Cậu em trai của Gideon mặc áo sơ mi, quần tây xanh đậm, thắt cà vạt. Ngay cả trong bóng râm từ mấy tòa nhà xung quanh, mái tóc nâu vàng đậm của anh ta cũng rất nổi bật. Nhìn thấy tôi, anh chàng vẫy tay chào, làm người kia cũng nhìn theo. Tôi vẫy chào lại.

Cả băng Six-Ninths đang đứng trước dãy ghế ngồi để ký tặng người hâm mộ, và rõ ràng đang tận hưởng sự nổi tiếng. Tôi nhìn Brett. “Anh đi làm chuyện của anh đi.”

“Được không?” Anh nhìn tôi, thăm dò xem tôi có khó chịu nếu anh bỏ đi không.

“Được mà.” Tôi phẩy tay. “Anh là nhân vật chính mà, tận hưởng đi chứ. Em sẽ chờ ở đây.”

“Được thôi.” Anh cười. “Đừng có đi đâu nhé.”

Brett đi mất. Tôi và Cary bước tới căn lều bạt có logo của Vidal Records. Giữa sự điên cuồng của quảng trường Thời Đại, căn lều giống như một ốc đảo được tách biệt khỏi đám đông bởi dàn bảo vệ riêng.

“Coi bộ anh chàng nằm gọn trong tay em rồi đó cưng. Mà anh quên mất hồi xưa hai đứa ra sao rồi.”

“Vấn đề là *hồi xưa* thôi.” Tôi chỉ ra.

“Anh ta khác xưa đó.” Cary tiếp tục. “Có vẻ... ổn định hơn.”

“Vậy thì tốt cho anh ấy thôi, nhất là với những thứ đang xảy ra hiện giờ nè.”

Cary thăm dò. “Bộ em không có chút xú nào tò mò muốn biết anh ta có còn làm tình một cách điên loạn như hồi xưa nữa không hả?”

Tôi quắc mắt nhìn anh. “Cảm giác đâu có thể nào ép được. Mà em cũng chắc là anh ấy có nhiều cơ hội để trau dồi tài năng vốn đã điêu luyện của mình.”

“*Trau dồi!* Ha ha, nghe vui đó.” Rồi anh nhướn mày. “Em có vẻ kiên định hả?”

“À, nói vậy thì cũng có phần hơi hoang tưởng.”

“A, coi ai đang tới kìa.” Anh lẩm bẩm, và tôi để ý thấy Gideon đang bước tới, với Ireland bên cạnh. “Còn đang đi thẳng qua đây nữa chứ. Nếu có màn gì hay ho thì anh sẽ ngồi làm khán giả nha.”

Tôi đẩy anh một cái. “Cảm ơn nhiều.”

Thật ngạc nhiên khi thấy Gideon vẫn tỉnh bơ trong bộ vét dù trời đang rất nóng. Còn Ireland thì tuyệt vời với chiếc váy xòe lưng thấp và áo thun ngắn hở bụng bó sát người.

“Eva!” Cô bé reo lên, bỏ anh trai lại chạy ào tới tôi. Ireland ôm chầm lấy tôi, xong lùi ra nhìn rồi nói. “Chị đẹp quá! Anh ấy chắc đang hối hận lắm đây.”

Tôi đưa mắt nhìn Gideon, cố tìm xem có dấu hiệu nào chứng tỏ anh tức giận vì chuyện của Brett hồi nãy không. Ireland quay qua ôm cả Cary, làm anh ngạc nhiên vô cùng. Trong khi đó,

Gideon đi thẳng tới trước mặt tôi, khẽ nắm lấy cánh tay rồi hôn lên cả hai bên má tôi. Đúng kiểu Pháp.

“Xin chào, Eva.” Giọng anh hơi trầm làm tay chân tôi lại đông cứng. “Thật vui khi được gặp em.”

Tôi chớp mắt, không cần đóng kịch vẫn cực kỳ kinh ngạc. “À, chào, Gideon.”

“Chị ấy nhìn ngon lành quá hả?” Ireland nói, chẳng thèm tỏ ra tế nhị gì.

Gideon không rời mắt khỏi tôi. “Lúc nào mà chẳng vậy. Anh cần gặp riêng em một phút, Eva à.”

“Được thôi.” Tôi trao cho Cary cái nhìn khó hiểu, rồi theo Gideon bước ra một góc. Đi được vài bước tôi đã nói. “Anh có giận không? Đừng giận mà!”

“Đương nhiên là anh giận rồi.” Anh trả lời bình thản. “Nhưng anh không giận em hay Brett.”

“Ừ.” Dù tôi không hiểu câu đó nghĩa là gì.

Anh đứng lại, quay qua nhìn tôi, đưa một tay lên vuốt mái tóc đẹp tuyệt vời.

“Hoàn cảnh này thật quá sức chịu đựng. Anh có thể ráng chấp nhận khi không còn lựa chọn nào khác. Nhưng còn bây giờ...” Ánh mắt anh nhìn tôi mãnh liệt. “Em là của anh. Anh muốn cả thế giới biết điều đó.”

“Em đã nói với Brett là em yêu anh, cả Cary, bố em và Megumi nữa. Em chưa bao giờ nói dối về tình cảm của em dành cho anh.”

“Eva!” Đúng lúc đó Christopher bước tới, kéo tôi vào người rồi hôn lên má. “Tôi rất vui vì Brett mời cô đến đây. Tôi không hề biết hai người từng là một cặp.”

Tôi cố mỉm cười, biết rất rõ Gideon đang nhìn mình. “Chuyện đó lâu lắm rồi.”

“Cũng đâu có lâu lắm.” Anh chàng cười toe toét. “Bằng chứng là cô đang ở đây đó thôi.”

“Christopher.” Gideon nói thay lời chào.

“Gideon.” Nụ cười của Christopher cho thấy anh ta vẫn không hề nao núng, nhưng rõ ràng là có hơi chững lại. “Anh không cần phải đến đây. Tôi lo được.”

Dù là anh em cùng mẹ nhưng hai người không có nét nào giống nhau cả. Gideon cao lớn hơn, tối tăm hơn, cả về ngoại hình lẫn tính cách. Christopher tuy rất đẹp trai với nụ cười gợi cảm, nhưng không có sự cuốn hút mãnh liệt như người anh trai.

“Tôi tới đây là để gặp Eva, chứ không phải vì buổi lễ.” Gideon trả lời rành rọt.

“Vậy sao?” Christopher quay nhìn tôi. “Tôi tưởng cô với Brett đang nối lại tình xưa chứ?”

“Tôi với Brett chỉ là bạn thôi.”

“Chuyện tình cảm của Eva không liên quan tới cậu.” Gideon lên tiếng.

“Cũng đâu có liên quan tới anh.” Christopher nhìn anh bằng cặp mắt hung hãn, đến độ tôi bắt đầu lo ngại. “*Golden* kể về một câu chuyện có thật, và Brett với Eva đang ở đây cùng nhau, đó là một công cụ tiếp thị tuyệt vời cho Vidal và ban nhạc.”

“Câu chuyện có thật đó đã kết thúc khi bài hát ra đời rồi.”

Christopher bỗng nhú mào, thò tay vô túi lấy cái điện thoại ra, nhìn qua màn hình rồi cau có. “Anh làm ơn gọi cho Corinne đi. Cô ta bắn loạn lên tìm anh khắp nơi kìa.”

“Tôi vừa nói chuyện với cô ấy cách đây một tiếng.” Gideon trả lời.

“Đừng có lúc này lúc kia nữa.” Christopher lên giọng. “Nếu anh không muốn gặp cô ấy thì sao tối qua lại mò qua nhà người ta làm gì.”

Mặt tôi nóng lên, tim đập loạn nhịp. Quay nhìn Gideon, lúc này đang nghiêng rằng, tôi nhớ lại hôm qua mình đã mồn mõi chờ anh trả lời tin nhắn cả buổi tối. Anh đã chờ sẵn khi tôi về đến nhà, nhưng cũng không giải thích lý do tại sao không trả lời tin nhắn cho tôi. Và anh cũng không dả động gì tới chuyện qua nhà Corinne hết.

Mà chẳng phải chính anh đã nói là không nghe điện thoại của cô ta sao?

Tôi bước lui ra, bao tử quặn lên. Cả ngày nay tôi luôn có cảm giác bất an này, và bây giờ phải chứng kiến mâu thuẫn giữa hai anh em họ chỉ càng làm tôi thêm khó chịu. “Tôi xin phép.”

“Eva!” Giọng Gideon dứt khoát.

“Rất vui được gặp cả hai người.” Tôi nói cho đủ phải phép rồi tiến về phía Cary.

Gideon lập tức đi theo, nắm tay tôi kéo lại, thì thầm sát lỗ tai. “Cô ấy cứ gọi điện cho anh cả

ngày, nên anh phải nói chuyện với cô ấy.”

“Anh nên nói em biết.”

“Mình có nhiều chuyện khác quan trọng hơn để nói mà.”

Brett quay lại nhìn. Ở khoảng cách này tôi không thấy được nét mặt anh, nhưng nhìn là biết anh hơi căng thẳng. Xung quanh là bao nhiêu người đang chen lấn xô đẩy để được tới gần anh, vậy mà anh chỉ chú ý tới tôi.

Khỉ thật. Nhìn thấy tôi và Gideon ở cạnh nhau hẳn sẽ làm hỏng cả buổi tối của Brett. Đúng như tôi lo sợ, toàn bộ chuyện này bắt đầu rối tung lên.

“Gideon.” Christopher rít lên sau lưng. “Tôi chưa nói chuyện xong với anh.”

Gideon ngoái lại. “Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với cậu.”

“Phải ngay bây giờ mới được.”

“Đi chỗ khác đi, Christopher.” Gideon lạnh lùng nhìn cậu em trai, làm tôi cũng rùng mình dù người đang nóng bừng bừng. “Nếu không sẽ có một sự vụ làm mọi người chú ý hơn cả Six-Ninths nữa đó.”

Christopher nặng nề thêm một lúc, rồi hình như cũng nhận ra là ông anh trai không nói đùa. Anh chàng lăm bầm chùi rửa rồi quay đi, vừa đúng lúc gặp phải Ireland.

“Để cho họ yên đi.” Cô bé chống hai tay trên hông. “Em muốn họ quay lại với nhau.”

“Em đừng có xía vô chuyện này.”

“Sao cũng được.” Ireland nhăn mũi. “Đưa em đi tham quan đi.”

Christopher đứng lại, nheo nheo mắt nhìn Ireland, rồi thở dài, nắm tay cô bé dắt đi. Hai anh em có vẻ rất thân. Nhìn cảnh đó tôi bỗng thấy buồn vì Gideon không có được tình cảm anh em như vậy.

Gideon lấy lại sự chú ý của tôi bằng mấy ngón tay trên má, một cử chỉ đầy tình yêu thương lẫn thông điệp sở hữu mà bất cứ ai nhìn vào cũng hiểu ngay. “Nói anh nghe là em biết giữa anh và Corinne không có chuyện gì hết đi.”

Tôi thở dài. “Em biết giữa anh và Corinne không có chuyện gì hết.”

“Tốt. Cô ấy không còn là mình nữa. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy... khỉ thật, anh không biết dùng từ gì nữa, cô ấy đòi hỏi và rất vô lý.”

“Tàn tạ?”

“Ừ, có lẽ vậy.” Mặt anh giãn ra. “Hồi xưa lúc bỏ đi cô ấy đâu có như vậy.”

Tôi thấy ái ngại cho cả hai người. Chia tay kiểu như vậy lúc nào cũng khổ sở.

“Thì tại hồi đó là do cô ta tự bỏ đi. Còn bây giờ người đó là anh. Người bị bỏ rơi lúc nào cũng thấy khó chấp nhận hơn hết.”

“Anh đang cố gắng giúp cô ấy bình tĩnh lại. Nhưng anh cần em hứa là sẽ không để chuyện này xen vào giữa hai đứa mình.”

“Em sẽ không để cô ta làm được điều đó đâu. Mà anh cũng không được lo lắng về Brett nữa.”

Phải mất vài giây, rồi cuối cùng anh cũng nói. “Anh vẫn sẽ lo, nhưng anh có cách giải quyết.”

Có thể thấy chuyện nhượng bộ này đối với anh không phải dễ dàng.

Gideon mím môi. “Anh phải đi giải quyết Christopher đây. Mình ổn rồi phải không?”

Tôi gật đầu. “Em ổn. Còn anh?”

“Miễn là tên Kline không hôn em nữa.” Một lời cảnh cáo rất rõ ràng.

“Đối với anh cũng vậy.”

“Hắn mà hôn anh là hắn tới số rồi.”

Tôi bật cười. “Anh biết em nói gì mà!”

Anh nắm lấy tay tôi, xoa xoa lên chiếc nhẫn. “Crossfire.”

Tim tôi nhói lên vì hạnh phúc. “Em cũng yêu anh, cưng ời.”

Brett thoát ra khỏi đám đông người hâm mộ, quay trở vô lều, mặt đờ đờ sát khí.

“Vui không anh?” Tôi hỏi, hy vọng làm anh tươi tỉnh trở lại.

“Hắn muốn quay lại với em.” Brett huych toẹt.

Tôi cũng không nao núng. “Đúng vậy.”

“Nếu em cho hắn một cơ hội nữa, thì anh cũng phải có thêm cơ hội.”

“Brett...”

“Anh biết chuyện anh đi lưu diễn thường xuyên là một khó khăn.”

“Và cả chuyện anh ở San Diego nữa.”

“... Nhưng anh có thể thường xuyên qua đây, và lúc nào em cũng có thể đi cùng với anh tới những chỗ mới lạ mà. Vả lại tháng Mười một là chuyến lưu diễn kết thúc rồi. Anh có thể sang đây ở suốt kỳ nghỉ lễ luôn.” Anh nhìn tôi bằng đôi mắt xanh, một sức hút ngấm ngấm lớn dần giữa hai đứa. “Vả lại bố em vẫn còn ở nam California mà, giờ thì em có thêm một lý do nữa để thường xuyên sang đó.”

“Chỉ anh thôi cũng đủ trở thành lý do rồi. Nhưng mà, Brett nè... Em không biết phải nói sao. Em yêu anh ấy.”

Anh khoanh tay trước ngực, hiện nguyên hình là chàng trai gọi tình, hư hỏng, xấu xa ngày xưa. “Anh không quan tâm. Em và hắn sẽ không có kết quả đâu. Còn anh thì vẫn chờ thôi.”

Tôi trở mắt nhìn Brett, hiểu rằng bây giờ chỉ có thời gian mới thuyết phục được anh.

Brett bước tới gần, vuốt ve cánh tay tôi. Thân hình cao lớn của anh đổ bóng xuống người tôi. Tôi vẫn còn nhớ ngày xưa, hai đứa cũng hay đứng như thế này, ngay trước khi anh ép tôi vào tường và chiếm đoạt tôi một cách dữ dội.

“Chỉ cần một lần thôi.” Anh thì thầm vào tai tôi, giọng nói quen thuộc đầy tội lỗi. “Chỉ cần một lần nữa thôi, là em sẽ nhớ lại cảm giác của hai đứa mình.”

Tôi nuốt nước bọt nặng nhọc. “Sẽ không có chuyện đó đâu, Brett.”

Anh chậm rãi nở nụ cười, cái lúm đồng tiền quỷ quái đó lại hiện ra.

“Để coi sao đã.”

“Thật không ngờ ở ngoài họ còn hấp dẫn hơn trên tivi nhiều nữa.” Ireland nhìn qua chỗ ban nhạc đang trả lời phỏng vấn với người dẫn chương trình. “Anh cũng vậy đó Cary.”

Anh cười nhe hàm răng trắng lóa. “Cảm ơn, cực cưng!” Rồi cô bé quay nhìn tôi bằng cặp mắt xanh thẳm của Gideon. “Vậy là... chị từng quen với Brett Kline hả?”

“Cũng không hẳn. Thật ra bọn chị chỉ gặp kè một thời gian thôi.”

“Lúc đó chị có yêu anh ấy không?”

Tôi suy nghĩ một lúc trước khi trả lời. “Chị nghĩ khi xưa cũng hơi gần gũi như vậy. Nếu trong hoàn cảnh khác có thể chị đã yêu anh ấy. Anh ấy là một người tốt.”

Ireland mím môi.

“Còn em thì sao? Em có đang hẹn hò với ai không?”

“Có.” Cô bé trả lời buồn bã. “Em rất thích anh ấy, nhưng... kỳ lắm, vì anh ấy không dám cho gia đình biết là đang quen em.”

“Tại sao vậy?”

“Vì ông bà anh ấy mất gần hết tài sản vào vụ lừa đảo của bố Gideon.”

Tôi liếc nhìn Cary đang nhướn mày hết cỡ.

“Đó đâu phải lỗi của em.” Tôi thấy phần nộ thay cho cô bé.

“Rick nói là bố mẹ anh ấy bảo đâu phải ngẫu nhiên mà bây giờ Gideon giàu có dữ vậy.” Ireland lẩm bẩm.

“Không phải ngẫu nhiên hả? Họ nói vậy đó hả?”

“Cưng à.”

Tôi quay lại khi nghe tiếng gọi, này giờ không để ý Gideon đã đứng sau lưng.

“Cái gì?”

Anh nhìn tôi chăm chăm. Tôi quá bức tức nên phải mất cả phút sau mới để ý thấy anh đang

mỉm cười.

“Đừng.” Tôi nheo mắt cảnh cáo, rồi quay lại Ireland. “Em nói Rick kêu bố mẹ cậu ấy lên mạng tìm thông tin về Crossroads Foundation thử xem nhé.”

“Nếu em đã hết phần nộ giùm anh rồi.” Anh đứng lại gần đến nỗi chạm sát vào người tôi. “Thì anh muốn báo là năm phút nữa sẽ bắt đầu buổi chiếu ra mắt đó.”

Tôi đưa mắt tìm Brett, thấy anh đang vẫy vẫy.

Rồi tôi nhìn Cary.

“Em đi đi.” Cary hất cằm. “Anh đứng đây với Ireland và Cross.”

Tôi tiến về phía ban nhạc, tươi cười khi thấy ai cũng rất phấn khởi và hồi hộp. “Thời khắc quan trọng đây, các chàng trai.” Tôi nói.

“À.” Darrin cười toe toét. “Sự kiện này tổ chức chỉ để cho bọn này được xuất hiện trên tivi và internet thôi. Đó là cách duy nhất Vidal có thể làm. Hy vọng là thành công, trời ạ, vì ở đây nóng như quỷ.”

Người dẫn chương trình công bố mở màn sự kiện xong là màn hình chuyển sang đoạn phim ca nhạc. Khúc dạo đầu vang lên.

Màn hình sáng lên, chiếu cảnh Brett ngồi trên cái ghế cao trước micro, dưới ánh đèn y như hôm diễn trên sân khấu. Anh cất giọng hát, trầm, khàn và cực kỳ gợi cảm. Giọng hát đó lập tức có tác động mạnh mẽ lên tôi, như mọi khi.

Máy quay lùi dần ra xa, chiếu phần sân khấu trước mặt Brett. Có một nhóm múa minh họa quay hình trắng đen, trong khi mỗi một cô gái tóc vàng là có hình màu rực rỡ.

Tôi chết điếng người. Máy quay chỉ quay từ phía sau và một bên mặt, nhưng rõ ràng nhân vật đó là tôi. Cô nàng diễn viên diễn đúng những gì Brett hát: quỳ gối trước anh chàng đóng vai Brett, âu yếm nhau trong nhà vệ sinh ở quán rượu, ngồi trên đùi anh trên băng sau chiếc Mustang 67 quen thuộc của Brett. Tất cả những hình ảnh ký ức đó xuất hiện xen lẫn với cảnh Brett và ban nhạc trình diễn trên sân khấu.

Ba phút sau đó trôi qua trong bàng hoàng kinh khủng. *Golden* là một bài hát đầy nhục dục, và cô nàng diễn viên diễn đúng những gì Brett hát: quỳ gối trước anh chàng đóng vai Brett, âu yếm nhau trong nhà vệ sinh ở quán rượu, ngồi trên đùi anh trên băng sau chiếc Mustang 67 quen thuộc của Brett. Tất cả những hình ảnh ký ức đó xuất hiện xen lẫn với cảnh Brett và ban nhạc trình diễn trên sân khấu.

Tất cả chỉ là diễn xuất, nên tôi cũng thấy đỡ hơn phần nào, nhưng khi nhìn qua gương mặt lạnh như tiền của Gideon, tôi biết anh không nghĩ vậy. Cái anh đang thấy trước mắt là những giây phút hoang đàng nhất trong cuộc đời tôi, được làm sống lại rất thật trên sân khấu.

Đoạn phim kết thúc với cảnh Brett trầm ngâm đau khổ, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Tôi quay qua nhìn anh.

Nụ cười của Brett dần dần tắt ngấm khi anh nhận ra thái độ của tôi.

“Ôi chao, Brett à!” Người MC đứng lẫn vào ban nhạc. “Anh đúng là moi hết ruột gan ra cho bài hát này rồi. Liệu nó có đưa anh và Eva quay lại với nhau không?”

“Tôi đang đi đường vòng đó mà.”

“Mà Eva này, có phải cô đóng vai chính mình trong đoạn phim không nhỉ?”

Tôi chớp mắt, hiểu ra anh ta muốn nói gì. “Không, đó không phải là tôi.”

“Cô thấy bài *Golden* thế nào?”

Tôi liếm môi. “Đó là một bài hát hay, của một ban nhạc tài năng.”

“Kể về một chuyện tình đẹp nữa.” Rồi anh ta quay qua máy quay nói tiếp một tràng gì đó. Tôi không thèm nghe nữa, lo đảo mắt tìm Gideon. Không thấy anh đâu hết.

Lúc MC tiếp tục trò chuyện với ban nhạc, tôi bỏ đi tìm anh. Cary bước tới, theo sau là Ireland.

Tôi nhìn Cary đau khổ, rồi hỏi Ireland. “Em biết anh trai em đâu rồi không?”

“Christopher đang tán gẫu, còn Gideon bỏ về rồi.” Cô bé nhăn mặt ái ngại. “Anh ấy nhờ Christopher đưa em về sau.”

“Khỉ thật!” Tôi lục túi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn. *Em yêu anh. Tối nay gặp em nhé.*

Chờ mấy phút sau không thấy trả lời, tôi cứ khư khư cầm điện thoại trong tay, hy vọng nó sẽ rung.

Brett nhẹ nhàng tới cạnh tôi. “Mình xong rồi, em muốn đi chưa?”

“Được thôi.” Tôi quay qua Ireland. “Trong nửa tháng tới, cuối tuần chị phải đi xa. Mình sắp xếp gặp nhau sau đó nhé.”

“Ừ, em sẽ chờ chị.” Cô bé ôm tôi thật chặt.

Tôi nắm tay Cary, siết mạnh. “Cảm ơn anh đã tới đây tối nay.”

“Em đùa hả, lâu rồi anh chưa được vui như vậy đó.”

Rồi anh và Brett bắt tay kiểu gì đó rất phức tạp. “Giỏi lắm, anh bạn. Tôi rất vui cho cậu.”

“Cảm ơn anh đã tới nhé. Bọn này gặp lại anh sau.”

Brett đặt tay lên eo tôi rồi chúng tôi cùng đi.

Chương 17

Không thấy Gideon tới Tableau One.

Thật lòng tôi cũng mừng thầm, vì tôi không muốn Brett nghĩ là tôi cố tình sắp xếp cho sự xuất hiện của Gideon ở đây. Gạt qua một bên chuyện anh đang muốn quay lại với tôi, thì dù sao Brett cũng đã từng là một người rất quan trọng của tôi, và tôi muốn hai đứa tiếp tục làm bạn với nhau.

Nhưng lúc này, tôi còn đang mãi nghĩ tới cảm giác của Gideon.

Lo lắng làm tôi chẳng còn muốn ăn uống gì. đĩa thức ăn ngon lành vẫn còn nguyên làm tôi đâm ngại lúc Arnolddo Ricci ghé lại, bánh bao trong bộ quần áo đầu bếp trắng tinh.

Gideon vốn là bạn của anh chàng đầu bếp nổi tiếng này, và cũng có cổ phần trong Tableau One nữa. Đó là lý do tôi quyết định ăn tối ở đây, để phòng khi anh có nghi ngờ gì thì có thể hỏi lại người quen.

Dĩ nhiên là tôi hy vọng anh tin tưởng tôi và sẽ không cần kiểm tra với người khác. Nhưng biết sao được, ghen tuông và sở hữu vốn là một trong những vấn đề của hai đứa tôi mà.

“Rất vui được gặp lại em, Eva.” Arnoldo cất giọng Ý đặc sệt rất dễ thương, hôn lên má tôi rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Anh chìa tay cho Brett. “Chào mừng tới Tableau One.”

“Arnoldo hâm mộ Six-Ninths lắm đó.” Tôi giải thích. “Hôm trước anh ấy có đi xem buổi diễn chung với em và Gideon nữa.”

Brett mỉm cười buồn bã. “Rất hân hạnh. Anh coi được cả hai màn luôn chứ hả?”

Ý Brett nhắc tới cả vụ của anh với Gideon. Arnoldo hiểu ý ngay. “Có. Eva là người rất quan trọng đối với Gideon.”

“Đối với tôi cô ấy cũng quan trọng.” Brett cầm ly bia Nastro Azzurro lên.

“Nếu vậy thì,” Arnoldo mỉm cười. “*Che vinca il migliore*. Người giỏi hơn sẽ chiến thắng.”

“Ừm.” Tôi ngả lưng ra ghế. “Em đâu có phải giải thưởng. Hay nói đúng hơn thì có được em không phải là được thưởng đâu.”

Arnoldo nhìn tôi, chắc cũng phần nào đồng ý. Không trách được, bởi anh đã tận mắt chứng kiến tôi hôn Brett và thấy tác động của chuyện đó lên Gideon.

“Thức ăn của em có vấn đề gì không Eva?” Arnoldo hỏi. “Nếu hợp khẩu vị thì chắc chắn là em đã ăn hết rồi.”

“Anh cho dọn khẩu phần lớn quá đó.” Brett giải thích.

“Eva ăn được nhiều mà.”

Brett nhìn tôi. “Vậy hả?”

Tôi nhún vai. Liệu Brett đã bắt đầu nhận ra là tôi và anh biết quá ít về nhau chưa nhỉ?

“Ừ, em có nhiều tật xấu mà.”

“Anh thấy chuyện đó đâu có gì xấu.” Arnoldo nói. “Buổi ra mắt thế nào?”

“Tôi nghĩ là thành công.” Brett nhìn tôi dò xét.

Tôi gật đầu, vì không muốn làm anh và ban nhạc mất vui. Chuyện cũng lỡ rồi. Tôi không thể trách Brett được, chỉ có điều vì anh thực hiện cái ý tưởng đó của mình vụng về quá thôi. “Các chàng trai của chúng ta đang thẳng tiến lên hàng ngôi sao rồi.”

“Còn tôi thì có thể tự hào nói là tôi đã mua bài hát đó trên itunes từ khi anh chỉ mới có một bài duy nhất đó thôi.” Arnolando quay qua cười với Brett.

“Rất trân trọng sự ủng hộ nhiệt tình đó.” Brett nói. “Nếu không có người hâm mộ như anh thì bọn này không có ngày hôm nay đâu.”

“Anh có ngày hôm nay là nhờ tài năng mà.” Arnolando quay sang tôi. “Em dùng tráng miệng và uống thêm rượu nhé?”

Lúc này tôi mới nhận ra là Arnolando đang cố tình nấn ná lại đây. Liếc qua Brett, thấy anh nhăn nhó tôi biết anh cũng đã hiểu vấn đề.

Lái xe của Brett đưa hai đứa về tới trước cửa nhà tôi lúc hơn mười giờ. Tôi ở vào thế khó xử, buộc phải mời anh lên cho đúng phép lịch sự. Brett ngắm nghía tòa nhà, rồi ngạc nhiên khi nhìn thấy quầy lễ tân và cả bảo vệ trực đêm.

“Vậy là công việc của em có vẻ tốt lắm ha.” Anh nhận xét trên đường vô thang máy.

Có tiếng giày cao gót gõ cồm cộp sau lưng. “Eva!”

Tôi rùng mình khi nghe giọng Deanna, nói nhỏ với Brett trước khi quay lại. “Phóng viên đó!”

“Thì đã sao?” Anh hỏi lại.

“Chào Deanna.” Tôi mỉm cười chiếu lệ.

“Xin chào.” Cô nàng nhìn Brett từ đầu tới chân, rồi chìa tay ra cho anh. “Brett Kline phải không? Tôi là Deanna Johnson.”

“Rất hân hạnh, Deanna.” Anh lịch sự.

“Tôi giúp gì được cho cô?” Tôi hỏi.

“Xin lỗi vì làm phiền buổi hẹn hò của hai người. Tới lúc này khi thấy cô ở sự kiện của hãng

Vidal hôm nay tôi mới biết là hai người đã nối lại tình xưa.” Cô nàng quay qua cười với Brett. “Vậy chắc là vụ xung đột với Gideon Cross không để lại hậu quả gì cho anh hả?”

Brett nhướn mày. “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Tôi nghe nói hôm nọ anh và Gideon có to tiếng cãi vã với nhau.”

“Nhiều người có trí tưởng tượng phong phú ghê.”

Chẳng lẽ Gideon đã kịp nói chuyện với anh rồi sao? Hay tự Brett cũng đã học được cách đối phó với giới truyền thông?

Tôi bực tức khi nghĩ tới chuyện Deanna cứ quanh quẩn rình mò mình, hay chính xác hơn là rình mò Gideon. Anh ấy mới là người cô ả muốn tiếp cận, còn tôi chỉ là một mục tiêu thuận tiện hơn mà thôi.

Cô nàng nở nụ cười nhìn phát cáu. “Vậy chắc là nguồn tin của tôi không ổn rồi.”

“Chuyện thường thấy mà.” Brett tỏ ra dễ dãi.

Deanna lại chuyển qua tôi. “Hôm nay tôi có thấy cô đi cùng với Gideon, thợ chụp ảnh còn chụp được mấy tấm nữa, nên tôi định sang đây hỏi xem cô bình luận như thế nào. Nhưng giờ sắp gặp hai người, cô có thể nói thêm về mối quan hệ giữa cô và Brett không?”

Brett chen vào, cười tươi khoe lúm đồng tiền quyến rũ. “Tôi nghĩ bài *Golden* đã nói hết rồi đó. Hai chúng tôi có nhiều kỷ niệm, và bây giờ là một tình bạn đẹp.”

“Bình luận hay lắm. Cảm ơn anh.” Deanna nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn lại cô ả. “Không làm mất thời gian của hai vị nữa. Chúc một buổi tối tốt lành.”

Tôi nắm tay Brett. “Tạm biệt.”

Lôi Brett vô thang máy, tôi thở phào nhẹ nhõm khi cửa đóng lại.

“Anh thắc mắc là tại sao lại có phóng viên quan tâm tới chuyện tình cảm của em dữ vậy.”

Tôi quay nhìn Brett. Anh đứng dựa tường, tay để hai bên hông nắm lên thanh vịn, thật đẹp trai và quyến rũ. Nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ tới Gideon, nên ở cạnh Brett tôi không thấy thoải mái chút nào.

“Trước đây cô ta từng có quan hệ với Gideon, từ yêu thành hận đó mà.”

“Vậy mà em cũng không thấy là phải cảnh giác hả?”

Tôi lắc đầu. “Chuyện không giống như anh nghĩ đâu.”

Thang dừng lại, tôi bước ra hành lang, đi ngang nhà của Gideon trước khi tới cửa nhà mình. Trước đây mỗi lần anh đi với Corinne, anh có cảm giác tội lỗi và lo lắng giống tôi bây giờ không?

Mở cửa ra, tôi thất vọng tràn trề khi không thấy Cary trong phòng khách. Có vẻ như anh không có ở nhà, vì nếu ở nhà thì lúc nào Cary cũng để đèn sáng hết.

Bật công tắc đèn xong, tôi quay sang nhìn phản ứng của Brett. Ai tới đây cũng có ấn tượng là tôi rất giàu có, một điều luôn làm tôi cảm thấy ngại.

Anh nhíu mày nhìn tôi. “Chắc anh phải đổi nghề quá.”

“Lương của em đâu có trả nổi tiền nhà ở đây. Hiện giờ bố dượng em đang trả đó chứ.” Tôi vô bực bỏ túi xách lên bàn.

“Em và Cross chắc thường hay tiệc tùng chung hả?”

“Thỉnh thoảng thôi.”

“Anh không cùng đẳng cấp với em phải không?”

Câu đó làm tôi thấy khó chịu, dù ở một khía cạnh nào đó thì nó hoàn toàn đúng. “Em không đánh giá con người qua tiền bạc. Anh muốn uống gì không?”

“Không cần đâu.”

Hai đứa ra sofa ngồi.

Brett ngả người, gác tay lên lưng ghế. “Vậy là em không thích cái video ca nhạc đó.”

“Em đâu có nói vậy.”

“Cần gì nói. Nhìn mặt em là biết rồi.”

“Nó hơi... riêng tư quá.”

Cái nhìn của anh làm tôi đỏ mặt. “Nó chứng minh là anh không hề quên bất cứ thứ gì về em hết.”

“Thì tại vì cũng đâu có quá nhiều thứ để nhớ đâu.” Tôi cãi.

“Em nghĩ là anh không hiểu em, nhưng anh dám chắc là anh đã nhìn thấy nhiều thứ ở em mà Cross chưa và sẽ không bao giờ thấy được.”

“Thật ra thì ngược lại mới đúng.”

“Cũng có thể.” Brett nhượng bộ, nhịp nhịp tay trên ghế. “Đáng lẽ sáng sớm mai anh đi, nhưng anh sẽ đổi chuyến bay trễ hơn, em đi với anh đi. Bọn anh diễn ở Seattle với San Francisco, xong tối Chủ nhật em bay về kịp mà.”

“Không được, em có việc khác rồi.”

“Cuối tuần sau thì anh ở San Diego, hay em qua đi.” Anh nắm tay tôi. “Sẽ y như ngày xưa, chỉ khác là có thêm hai mươi ngàn người nữa thôi!”

Tôi chớp mắt, sao tự nhiên hai đứa lại tình cờ về San Diego cùng lúc nhỉ? “Em với Cary cũng định về đúng thời gian đó luôn.”

“Vậy cuối tuần sau mình sẽ đi chơi nhé.”

“Mình sẽ gặp nhau.” Tôi đính chính, đứng dậy theo anh. “Anh về hả?”

Anh bước lại gần. “Em muốn anh ở lại không?”

“Brett à...”

“Được rồi.” Anh nở nụ cười buồn, làm tim tôi đập nhanh hơn một chút. “Cuối tuần sau gặp em.”

Rồi hai đứa bước ra cửa.

“Cảm ơn anh mời em đi tối nay nhé.” Tôi nói, tự nhiên thấy hơi tiếc vì anh về sớm.

“Anh xin lỗi vụ đoạn phim minh họa.”

“Em thích mà.” Tôi nắm tay anh. “Thật đó. Anh làm hay lắm. Chỉ có điều... nhìn thấy lại chính mình như vậy thì hơi kỳ thôi.”

“Ừ, anh hiểu rồi.” Brett vuốt má, rồi cúi xuống định hôn tôi.

Tôi quay mặt né, nên mũi anh dụi lên má tôi. Mùi nước hoa thoang thoảng, quện với mùi hương da thịt của anh làm kỷ niệm nóng bỏng ngày xưa ùa về. Thân thể anh áp sát vào tôi, gọi lên một cảm giác quen thuộc đến nhức nhối.

Ngày xưa tôi say mê anh điên cuồng, và chỉ mong được anh đáp lại. Giờ đây khi mong ước đó đã thành sự thật, tôi lại có cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng.

Brett nắm tay tôi, nói khe khẽ. “Anh rất nhớ cơ thể em.” Giọng anh trầm đục. “Cảm giác khi ở bên trong. Anh đang khao khát có lại được cảm giác đó.”

Tôi nói qua hơi thở gấp. “Cảm ơn anh mời em ăn tối...”

Brett hôn lên má tôi. “Gọi cho anh nhé. Anh sẽ gọi em, nhưng nếu thỉnh thoảng được em gọi lại anh sẽ vui lắm, biết không?”

Tôi gật đầu, nuốt nước bọt rồi trả lời. “Em biết rồi.”

Anh vừa đi khỏi là tôi chạy ủa vào lục cái điện thoại của Gideon ra xem. Không có tin nhắn hay cuộc gọi nào hết.

Tôi lấy chìa khóa qua nhà tìm anh, nhưng căn hộ của anh chìm trong bóng tối. Không cần nhìn qua cái ô thủy tinh màu mà anh bỏ đồ trong túi ra mỗi lần về tới nhà, tôi cũng biết là anh không có ở đây.

Cảm thấy vô cùng trống vắng, tôi quay về nhà, đi thẳng về phòng rồi vô nhà tắm.

Dù bao nhiêu mồ hôi và bụi bẩn đã trôi sạch theo dòng nước, cảm giác khó chịu vẫn còn nguyên. Tôi vừa gội đầu vừa nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong ngày, cơn giận càng lúc càng lớn dần lên. Giờ này Gideon còn đang ở đâu, làm gì mà chưa về đây với tôi nữa?

Đúng lúc đó tôi cảm thấy sự có mặt của anh.

Tôi rửa sạch xà bông trên mặt, quay ra thấy Gideon đang bước vô phòng, tháo cà vạt. Nhìn anh rất mệt mỏi, khiến tôi lo lắng quên cả cơn giận vừa tức thì.

“Chào anh.”

Vừa nhìn tôi, Gideon vừa cởi hết đồ ra rồi bước thẳng vô buồng tắm, ôm chầm lấy tôi.

“Chào anh. Có chuyện gì vậy? Anh bức vụ cái đoạn phim đó hả?”

“Anh ghét cái đó quá. Đáng lẽ anh phải duyệt trước mới đúng.”

“Em xin lỗi.”

Gideon ngẩng ra nhìn tôi. Hơi nước nóng làm tóc anh ươn ướt. Anh quyến rũ hơn nhiều so với Brett, và tình cảm giữa tôi với anh cũng sâu đậm hơn rất nhiều. “Ngay trước khi đoạn phim kết thúc thì Corinne gọi cho anh. Cô ấy giống như phát điên lên vậy, mất hết kiểm soát. Anh lo quá nên phải qua nhà xem thế nào.”

Tôi hít một hơi dài, cố xua cơn ghen trong lồng ngực. Tôi không có quyền ghen, sau khi vừa mới đi với Brett cả buổi tối. “Rồi sao nữa?”

Anh nhẹ nhàng đẩy đầu tôi ngửa ra. “Em nhắm mắt lại đi.”

“Nói em nghe đi, Gideon.”

“Được rồi mà.” Gideon vừa xả tóc cho tôi vừa kể. “Anh nghĩ anh biết lý do tại sao Corinne bị như vậy rồi. Thời gian gần đây cô ấy hay uống thuốc an thần, mà lại uống không đúng thuốc.”

“Ôi, chà.”

“Đáng lẽ cô ấy phải báo với bác sĩ về tác dụng phụ của thuốc, nhưng đằng này chính Corinne cũng không nhận ra là mình bị như vậy nữa. Anh phải mất mấy tiếng đồng hồ mới giải thích cho cô ấy hiểu là dạo này cô ấy cư xử không bình thường.”

Tôi đứng thẳng dậy, quệt nước trên mặt, cố nén cảm giác bức tức khi nghe chuyện người yêu mình quan tâm chăm sóc cho người phụ nữ khác. Không thể loại trừ khả năng ả ta chỉ bịa chuyện để được gặp Gideon mà thôi.

Gideon đổi chỗ với tôi, bước ra dưới vòi sen. Nước chảy long lanh trên cơ thể tuyệt vời của anh.

“Rồi bây giờ tính sao?” Tôi hỏi.

Anh nhún vai. “Ngày mai cô ấy sẽ hẹn với bác sĩ để đổi thuốc khác.”

“Bộ anh có trách nhiệm phải lo cho cô ta hả?” Tôi khó chịu.

“Không, đó không phải là trách nhiệm của anh.” Cái nhìn cho thấy anh hiểu tôi đang nghĩ gì. Gideon lúc nào cũng đọc được suy nghĩ của tôi cả. “Anh chỉ nói chuyện với cô ấy vậy thôi, rồi gọi điện cho Giroux, bảo anh ta tới chăm sóc cho vợ mình.”

Gideon với lấy chai dầu gội đầu trên cái giá riêng để đồ dùng cá nhân của anh. Gần như ngay khi tôi đồng ý hẹn hò là Gideon đã mang hết đồ dùng sang đây để, mặt khác cũng mua đầy đủ đồ cho tôi.

“Nhưng hôm nay cô ấy bị chọc tức, Eva à. Hồi chiều Deanna mò qua đưa Corinne xem hình chụp được em với anh ở buổi ra mắt.”

“Thảo nào.” Tôi làu bàu. “Lúc em về tới đây đã thấy Deanna chờ sẵn.”

“Cô ta cả gan vậy hả?” Giọng Gideon nghe rất dữ dằn, làm tự nhiên tôi thấy hơi tội nghiệp cho Deanna. Rõ ràng là cô ả đang tự đào huyệt cho mình.

“Có thể cô nàng chụp được hình anh ở chỗ Corinne nên đem tới khiêu khích em đó mà.” Tôi khoanh tay. “Cô ta đang rình mò anh đó.”

Gideon cúi đầu dưới vòi nước để gội sạch xà bông. Cơ bắp hoàn hảo trên người anh rung rinh theo từng cử động.

Anh quá đẹp, nam tính và gợi cảm.

Tôi liếm môi, bị kích thích dù vẫn đang bực vì mấy cô ả kia. Tôi tiến lại sát bên, đổ sữa tắm ra tay rồi xoa lên ngực anh.

Gideon nhìn tôi, khẽ rên lên. “Anh thích được em vuốt ve như vậy lắm.”

“Vậy thì tốt, vì lúc nào em cũng muốn vuốt ve anh.”

Anh vuốt má, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, có lẽ đang cố đoán xem tôi có đang gợi ý gì không. Sự thật là không. Đúng là lúc nào tôi cũng muốn anh, nhưng tôi vẫn thích tận hưởng cảm giác chỉ ở bên cạnh anh thôi. Nếu làm gì nhiều hơn nữa, đầu óc tôi sẽ lại mụ mị đi, không còn thấy được cảm giác đó.

“Anh rất cần cảm giác này, cảm giác được ở bên cạnh em.”

“Có vẻ như mọi thứ cứ dồn dập đổ xuống đầu hai đứa mình, hết chuyện này tới chuyện khác, không kịp nghĩ.” Tôi lần tay xuống bụng anh, vuốt ve. Cả tôi và anh đều rạo rức, nhưng cũng trân trọng, tận hưởng cái cảm giác được ở cạnh người mình yêu quý và cần thiết. “Nhưng

mình sẽ vượt qua được hết, phải không anh?”

Gideon đặt lên trán tôi một nụ hôn. “Anh nghĩ mình đang khá ổn. Nhưng anh chỉ mong tới ngày mai để được đưa em đi chơi, đi ra khỏi đây, tránh xa hết thấy mọi thứ trong một vài ngày, giữ em cho riêng anh thôi.”

Tôi mỉm cười, hạnh phúc khi nghĩ tới chuyện đó. “Em cũng mong lắm.”

@STENT

Tôi giật mình tỉnh dậy khi Gideon bước xuống giường.

Tôi chớp chớp mắt, thấy tivi vẫn còn đang mở, nhưng đã tắt tiếng. Tôi ngủ thiếp đi mất khi nằm trên giường, cuộn mình trong hơi ấm của anh sau cả ngày dài không được gần nhau.

“Anh đi đâu vậy?”

“Đi ngủ.” Anh vuốt má tôi. “Anh buồn ngủ quá.”

“Đừng đi mà.”

“Em đừng giữ anh lại.”

Tôi thở dài, hiểu lý do tại sao. “Em yêu anh.”

Gideon cúi xuống hôn lên môi tôi. “Sáng mai đi làm đừng quên bỏ hộ chiếu vô túi xách nhé.”

“Em không quên đâu. Mà anh chắc là em không cần mang thêm gì nữa thật hả?”

“Thật.” Anh lại trao cho tôi một nụ hôn nữa, nấn ná một lúc lâu, quyến luyến.

Rồi anh đi mất.

Sáng thứ Sáu tôi mặc một cái đầm thun tay dài đi làm, để thuận tiện khi phải đi thẳng ra sân bay. Không biết Gideon sẽ đưa tôi xa cỡ nào, nhưng mặc như vậy thì đằng nào tôi cũng sẽ thoải mái.

Lúc tới công ty thì Megumi đang nghe điện thoại, nên tôi chỉ vẫy chào rồi đi thẳng về bàn. Vừa ngồi xuống ghế thì bà Field tới.

Vị chủ tịch công ty Waters Field & Leaman nhìn rất oai vệ và tự tin trong bộ vét xám.

“Chào Eva.” Bà nói. “Khi nào Mark tới cô nhắn anh ta vào gặp tôi nhé.”

Tôi gật đầu, thầm ngưỡng mộ chuỗi ngọc trai đen trên cổ bà. “Vâng.”

Năm phút sau, khi nghe lời nhắn đó, Mark lắc đầu. “Anh cá với em là mình rút thầu vụ Adrianna Vineyards rồi.”

“Anh nghĩ vậy hả?”

“Anh ghét mấy cái kiểu mời thầu hút máu đó lắm. Họ chẳng quan tâm tới chất lượng hay kinh nghiệm quái gì cả, mà chỉ cần ép giá thôi.”

Vì cái thầu này mà bọn tôi phải bỏ hết tất cả những việc khác để hoàn thành hồ sơ cho đúng hạn nộp. Mark bị giao vụ này là tại vì anh làm dự án Kingsman vodka quá xuất sắc.

“Vậy thì đó là thiệt hại của họ thôi.” Tôi nói.

“Biết là vậy, nhưng... anh vẫn muốn thắng. Em ráng cầu nguyện là anh đoán sai nhé.”

Tôi giờ ngón cái lên trước khi anh quay lưng đi. Xong, tôi vừa định đứng lên đi lấy cà phê thì điện thoại reo.

“Văn phòng của Mark Garrity, Eva Tramell nghe đây.”

“Eva, con yêu.”

Tôi thở dài khi nghe giọng nói ướm át của mẹ. “Chào mẹ. Mẹ khỏe không?”

“Con gặp mẹ được không? Hay đi ăn trưa nha?”

“Được. Hôm nay hả?”

“Nếu con rảnh.” Mẹ thở hắt ra nghe như đang khóc. “Mẹ rất cần phải gặp con.”

“Được thôi.” Bụng tôi thắt lại vì lo lắng. Cứ mỗi lần mẹ buồn là tôi lại thấy bứt rứt. “Mẹ muốn gặp nhau ở đâu?”

“Mẹ với Clancy sẽ tới đón con. Mười hai giờ phải không?”

“Vậy con sẽ xuống chờ sẵn.”

“Ừ.” Im lặng một chút. “Mẹ thương con lắm.”

“Con biết mà. Con cũng thương mẹ.”

Cúp máy xong, tôi nhìn chăm chăm xuống ống nghe.

Liệu chuyện gia đình tôi rồi sẽ ra sao đây?

Tôi nhắn tin cho Gideon nói không ăn trưa với anh được. Tôi phải giải quyết mọi chuyện với mẹ cho xong đã.

Xong tôi đứng dậy đi lấy cà phê. Đó chính là thứ tôi đang rất cần để vượt qua ngày hôm nay.

Mười hai giờ đúng, tôi đẩy ghế đứng lên lúc, rồi đi xuống sảnh. Mỗi giờ phút trôi qua, tôi lại càng mong tới chuyển đi với Gideon, mong được thoát khỏi những Corinne, Deanna hay Brett.

Vừa ra khỏi cửa an ninh thì tôi nhìn thấy anh ta.

Jean-Francois Giroux mang dáng vẻ đậm chất Châu Âu và rất quyến rũ. Mái tóc đen xoăn hơi dài hơn trong hình, da dẻ cũng sáng hơn, khuôn miệng có phần sắc sảo hơn, và vẫn là hàm ria mép đó. Đôi mắt xanh nhạt rất tinh tường, dù có hơi đỏ vì mệt mỏi. Nhìn cái va-li nhỏ dưới chân, tôi đoán anh ta đi thẳng từ sân bay tới đây luôn.

“*Mon dieu*. Thang máy ở đây chậm tới mức nào vậy?” Giroux nói với người bảo vệ bằng giọng Pháp đặc sệt. “Không thể nào mất tới hai mươi phút để đi từ trên đó xuống đây được.”

“Ông Cross đang trên đường xuống.” Anh chàng bảo vệ, vẫn ngồi yên trên ghế, nói chắc nịch.

Làm như cũng cảm giác được ánh mắt của tôi, Giroux quay lại, nheo mắt nhìn. Rồi anh ta bước nhanh tới. Bộ com-plê trên người Giroux được cắt may ôm sát hơn kiểu của Gideon, ống tay áo và ống quần hơi ôm. Tôi có ấn tượng đây là một người rất thẳng thắn, khắt khe và thích áp đặt.

“Eva Tramell?” Câu hỏi làm tôi giật mình.

“Ông Giroux.” Tôi chìa tay phải ra.

Anh ta bắt tay tôi, xong bất ngờ nghiêng người tới hôn lên cả hai bên má. Dù chỉ là nụ hôn

phót, tôi vẫn ngạc nhiên vì đây chỉ mới là lần gặp đầu tiên.

Tôi nhướn mày.

“Cô có thời gian nói chuyện với tôi một chút không?” Giroux vẫn cầm tay tôi.

“Tôi e rằng hôm nay không được.” Tôi từ chối nhẹ nhàng. Đúng là khi đứng giữa gian sảnh rộng lớn với bao nhiêu người qua lại như vậy thì sẽ khó có ai nhận ra ai, nhưng Deanna vẫn đang rình mò đâu đó, nên tôi phải cẩn thận chuyện mình tiếp xúc với những ai ở nơi công cộng.

“Giờ tôi có hẹn ăn trưa, và ngay sau giờ làm là tôi có việc phải đi luôn.”

“Vậy hay là ngày mai?”

“Cuối tuần này tôi đi xa. Nên sớm nhất cũng phải đến thứ Hai.”

“Đi xa với Cross hả?”

Tôi nghiêng đầu, chăm chú, cố đoán anh ta đang nghĩ gì.

“Phải, nhưng chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới anh.”

Tôi quyết định trả lời thật để Giroux biết là Gideon yêu tôi chứ không phải vợ anh ta.

“Cô không cảm thấy có gì không ổn sao,” Giroux đổi giọng thật nhẹ nhàng. “Khi Gideon lấy vợ tôi ra để làm cho cô ghen và quay lại với hắn?”

“Gideon với Corinne là bạn. Mà bạn bè thì gặp nhau là chuyện bình thường.”

“Dù cho tóc cô màu vàng thì cô cũng không thể nào ngây thơ tới mức tin chuyện đó chứ.”

“Dù anh có đang mệt mỏi nhưng anh cũng không thể nào không biết anh là thằng tồi chứ.” Tôi trả miếng.

Rồi tôi biết ngay là Gideon đã tới, ngay cả trước khi anh nắm tay tôi.

“Anh phải xin lỗi Eva.” Gideon xen vào bằng giọng nhẹ nhàng nhưng hết sức nguy hiểm. “Và xin lỗi thật chân thành.”

Giroux phóng một tia nhìn đầy giận dữ và căm ghét, đến nỗi tôi bồn chồn không yên. “Để tôi chờ này giờ là rất bất lịch sự đó, Cross, cho dù có là anh đi nữa.”

“Nếu tôi mà cố ý bất lịch sự với anh là anh sẽ biết ngay.” Gideon mím môi. “Tôi đang chờ lời xin lỗi, Giroux. Trước giờ tôi luôn lịch sự và tôn trọng Corinne. Anh cũng phải như vậy với Eva.”

Người ngoài nhìn vô sẽ thấy anh đang bình thản, thoải mái, nhưng tôi cảm giác được cơn giận của anh. Sự căng thẳng tăng dần giữa hai người đàn ông, một nóng như lửa, còn một lạnh như băng. Không gian xung quanh bỗng như thu hẹp lại, dù gian sảnh tòa nhà vô cùng rộng lớn với trần nhà khá cao.

Không muốn có cảnh to tiếng với ở chỗ đông người này, tôi nắm tay Gideon, khẽ siết lại.

Giroux nhìn xuống tay hai đứa, rồi ngược lên nhìn tôi. “*Pardonnez-moi.*” Anh ta khẽ nghiêng đầu. “Tôi không nên đối xử không phải với cô.”

“Đừng để chuyện này làm em trễ hẹn.” Gideon nói nhỏ, vuốt nhẹ tay tôi.

Nhưng tôi vẫn nấn ná không muốn bỏ đi. “Anh nên ở cạnh vợ anh, Giroux ạ.”

“Cô ấy nên ở cạnh tôi.” Anh ta chỉnh.

Lúc đó tôi mới nhớ là khi Corinne bỏ đi, Giroux không hề đi tìm. Rõ ràng anh ta chỉ mãi lo đổ lỗi cho Gideon mà không tự tìm cách cứu vãn cuộc hôn nhân của mình.

“Eva!” Có tiếng mẹ gọi. Bà bước tới, thanh mảnh trong chiếc đầm hở vai mềm mại màu kem và đôi giày Louboutins cùng tông, như một điểm sáng trên nền đá lát màu tối của gian sảnh.

“Em đi đi, cưng.” Gideon nói. “Cho tôi một phút nhé, Giroux.”

Tôi ngập ngừng trước khi bước đi. “Tạm biệt, anh Giroux.”

“Chào cô Tramell.” Giroux lúc này mới rời mắt khỏi Gideon. “Hẹn gặp lại.”

Không còn cách nào khác, tôi buộc phải bỏ đi, nhưng trong lòng không yên. Gideon đi cùng tôi tới chỗ mẹ đang đứng, trên đường tôi nhìn anh chăm chăm, ngầm thể hiện là tôi đang lo lắng.

Ánh mắt anh khiến tôi an tâm hơn. Ở Gideon toát lên một sức mạnh ngấm ngầm và khả năng kiểm soát tình thế, giống y như những gì tôi nhìn thấy trong lần đầu gặp anh. Tôi biết Gideon có thể giải quyết với Giroux. Mà thực tế là anh có thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

“Chúc ngon miệng.” Gideon hôn phớt lên má mẹ tôi, rồi quay lại trao cho tôi cái hôn thật dài.

Tôi nhìn anh quay lại chỗ Giroux, khó chịu vì ánh mắt mà Giroux dành cho anh.

Mẹ quàng lấy tay tôi, làm tôi sực tỉnh.

“Chào mẹ.” Tôi cố xua cơn bực tức đi, chờ mẹ hỏi Gideon và Giroux có đi ăn cùng không, vì tôi biết mẹ rất thích gặp gỡ mấy người đẹp trai giàu có. Nhưng bà không nói gì.

Thay vào đó là câu hỏi khác. “Con với Gideon đang làm lành với nhau hả?”

“Đúng vậy.”

Tôi liếc nhìn mẹ khi bước ra cửa. Hôm nay bà thậm chí còn mảnh mai yếu đuối hơn mọi ngày, da dẻ xanh xao, đôi mắt có phần đờ đẫn. Từ gian sảnh mát rượi của tòa nhà bước ra, tôi phải mất mấy giây mới thích nghi được với không khí nóng bức và ồn ào, nhộn nhịp bên ngoài.

Tôi mỉm cười chào Clancy khi anh mở cửa xe. “Chào anh.”

Chờ cho mẹ điệu dàng ngồi lên ghế xong, Clancy quay lại, hơi cong môi, tôi đoán là nụ cười.

“Anh khỏe không?”

Anh gật đầu ngắn gọn, rồi hỏi lại. “Còn cô?”

“Thì cố gắng thôi.”

“Sẽ ổn mà.” Anh nói khi tôi bước lên xe ngồi cạnh mẹ. Nghe ra anh còn tự tin hơn cả chính bản thân tôi.

Mấy phút đầu của bữa ăn trôi qua trong im lặng. Quán New American, do mẹ chọn tràn ngập ánh nắng, càng khiến sự ngượng ngùng giữa hai mẹ con rõ mồn một.

Vì mẹ là người đề nghị cuộc gặp này, nên tôi chờ bà mở miệng trước. Dĩ nhiên là tôi có rất nhiều thứ cần nói, nhưng để chờ xem ưu tiên của bà là chuyện nào đã, chuyện phản bội lòng tin của tôi bằng cái đồng hồ Rolex, hay chuyện bà phản bội dựng Stanton với bố tôi.

“Đồng hồ đẹp quá.” Mẹ nhìn cổ tay tôi.

“Cảm ơn mẹ.” Bất giác tôi đưa tay che lại, như bảo vệ một thứ quý giá và riêng tư. “Của Gideon mua cho con.”

Mẹ hốt hoảng. “Con không kể nó nghe vụ cái thiết bị định vị chứ hả?”

“Con kể hết. Tụi con không giấu nhau chuyện gì.”

“Có thể là con không giấu nó, nhưng còn nó thì sao.”

“Tụi con tin nhau.” Tôi quả quyết.

“Ồ.” Mẹ gật đầu, mấy lọn tóc xoăn đu đưa. “Vậy thì... tốt quá, Eva. Nó sẽ chăm sóc được cho con.”

“Anh ấy đã đang chăm sóc cho con theo đúng cách mà con muốn rồi. Không cần tới tài sản thì anh ấy vẫn làm được chuyện đó.”

Mẹ hơi mím môi trước giọng điệu chế giễu của tôi. Bà hầu như không bao giờ nhúu mày, vì muốn bảo vệ làn da hoàn hảo của mình. “Đừng có vội coi thường đồng tiền như vậy, Eva. Con sẽ không biết được khi nào thì cần tới nó đâu.”

Tôi bắt đầu khó chịu. Cả đời tôi toàn thấy mẹ đặt đồng tiền lên trên hết, mà không cần biết sẽ làm cho người khác bị tổn thương, kể cả khi người đó là bố tôi.

“Con không có coi thường, con chỉ không để cho nó điều khiển cuộc sống của con thôi.” Tôi cãi. “Và mẹ khoan hãy nói mấy câu đại loại như là *nói thì dễ lắm, khi đụng chuyện mới biết* này nọ, con đảm bảo là dù Gideon không còn một xu dính túi thì con vẫn yêu anh ấy.”

“Cậu ta rất thông minh, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.” Bà quả quyết. “Và với một chút may mắn thì con sẽ không bao giờ phải trải qua một cơn khủng hoảng về tài chính đâu.”

Tôi thở dài chán nản. “Mẹ và con sẽ không bao giờ có cùng quan điểm trong chuyện này.”

Năm đầu ngón tay được chăm chút kỹ lưỡng đẹp đẽ mân mê cái nĩa đang cầm. “Tại vì con đang giận mẹ thôi.”

“Mẹ không thấy bố rất yêu mẹ sao? Nhiều đến nỗi bố không thể nào tiếp tục một cuộc sống mới được. Con nghĩ ông sẽ không bao giờ lập gia đình nữa, đồng nghĩa với chuyện sẽ không bao giờ có một người phụ nữ nào chăm sóc cho bố nữa.”

Một giọt nước mắt chảy xuống trên mặt mẹ.

“Mẹ đừng có mà khóc lóc nữa.” Tôi chồm người tới. “Mẹ đâu có phải nạn nhân đâu!”

“Mẹ không được quyền đau khổ hả?” Bà đáp bằng một giọng gay gắt mà trước giờ tôi chưa từng nghe. “Mẹ không được quyền khóc vì một chuyện tình buồn hả? Mẹ cũng yêu bố con vậy. Mẹ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để ông ấy được hạnh phúc.”

“Mẹ không yêu bố đủ nhiều.”

“Tất cả mọi thứ mẹ làm đều là vì tình yêu hết đó. Tất cả mọi thứ.” Bà cười cay đắng. “Chúa ơi... Mẹ không hiểu sao con có thể ở gần mẹ khi con vẫn nghĩ mẹ là người tệ như vậy.”

“Tại vì mẹ là mẹ của con, lúc nào mẹ cũng ở bên cạnh con. Mẹ luôn cố gắng bảo vệ cho con, dù cái cách mẹ làm là không đúng. Con thương cả bố lẫn mẹ. Bố là người tốt, bố xứng đáng được hạnh phúc.”

Mẹ run run cầm ly nước lên nhấp một ngụm. “Nếu không có con, thì mẹ đã ước gì mẹ và bố chưa bao giờ gặp nhau. Như vậy cả hai sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Nhưng bây giờ thì đâu làm gì khác được nữa.”

“Được chứ, mẹ có thể lấy bố, làm cho bố hạnh phúc mà. Mẹ là người duy nhất làm được chuyện đó.”

“Không thể được.” Mẹ nói nhỏ.

“Tại sao? Tại bố nghèo hả?”

“Ừ.” Bà đưa tay lên cổ. “Tại ông ấy nghèo.”

Sự thật phũ phàng làm tôi chùng xuống, tim trĩu nặng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt mẹ buồn bã như lúc này. Vì lý do gì mà tiền quan trọng với bà đến mức đó? Liệu có bao giờ tôi sẽ hiểu được điều đó không? “Nhưng mẹ giàu mà, vậy cũng không đủ hả?”

Sau ba lần li dị, gia tài của bà đã lên tới nhiều triệu đô la.

“Không.”

Tôi nhìn sững mẹ, không tin vào tai mình.

Bà quay mặt đi, ánh nắng chiếu vào chiếc bông tai kim cương ba ca-ra làm ánh lên bảy sắc cầu vồng. “Con không hiểu đâu.”

“Vậy mẹ làm ơn giải thích cho con nghe đi.”

Mẹ quay lại nhìn tôi. “Có thể một ngày nào đó, khi con không quá giận thì mẹ sẽ giải thích.”

Tôi dựa ra ghế, đầu nhúc nhúc như búa bổ. “Con giận là vì con không hiểu, mà mẹ không giải thích được vì con đang giận. Vậy ra là mình sẽ chẳng đi tới đâu hết.”

“Mẹ xin lỗi, con gái.” Bà xuống giọng năn nỉ. “Chuyện xảy ra giữa mẹ và bố con...”

“Victor. Mẹ thậm chí còn không muốn gọi tên ông ấy hay sao?”

Bà ngập ngừng. “Con định đối xử với mẹ như vậy tới bao giờ?”

“Con chỉ không hiểu thôi.”

Thật điên rồ khi hai mẹ con tôi ngồi đây, giữa một nơi đông đúc, tràn ngập ánh sáng, mà lại nói mấy chuyện quá riêng tư này. Phải chi mẹ hẹn gặp tôi ở bên nhà của bà với Stanton thì có phải tốt hơn không. Nhưng có thể mẹ cố tình làm vậy, hẹn ở nơi đông người để tôi kiểm chế không nổi điên lên.

“Mẹ nghe nè.” Tôi mệt mỏi. “Con và Cary sẽ tìm chỗ khác để dọn đi.”

Mẹ bật ngồi thẳng dậy. “Cái gì? Tại sao? Đừng có thiếu suy nghĩ vậy, Eva! Con đâu cần phải...”

“Cần chứ. Nathan chết rồi, hơn nữa con với Gideon muốn ở với nhau nhiều hơn...”

“Vậy thì cũng đâu cần phải dọn đi?” Bà bắt đầu nước mắt giàn giụa. “Mẹ xin lỗi, Eva. Con còn muốn mẹ nói sao nữa hả?”

“Lý do không phải tại mẹ.” Tôi vén tóc ra hai bên, bồn chồn không yên mỗi lần nhìn mẹ khóc. “Ừ, thật lòng mà nói, con cảm thấy kỳ cục khi ở trong ngôi nhà do dựng trả tiền sau những gì xảy ra giữa mẹ và bố. Nhưng quan trọng hơn là con với Gideon muốn ở với nhau. Tụi con muốn làm lại từ đầu.”

“Ở với nhau hả?” Mẹ ngưng khóc ngay lập tức. “Sống chung trước khi kết hôn hả? Eva à, đó là một sai lầm khủng khiếp. Vậy còn Cary thì sao? Nó qua New York là vì đi theo con mà.”

“Anh ấy vẫn ở chung với con thôi.” Tôi không muốn nói là thật ra mình chưa bàn với Cary, nhưng tôi tin là anh sẽ đồng ý. Ở chung vậy thì tôi sẽ gặp anh thường xuyên hơn, vả lại tiền

thuê nhà chia ba thì cũng đỡ hơn nhiều. “Ba đưa tụi con sẽ ở chung nhà.”

“Con không thể sống chung với một người như Gideon Cross mà chưa kết hôn được”. Bà chồm người tới. “Chuyện này con phải nghe lời mẹ. Chờ có cái nhẫn đi đã.”

“Con không muốn kết hôn sớm.” Mặc dù tay tôi đang chạm vào chiếc nhẫn.

“Trời ơi!” Mẹ lắc đầu. “Con nói cái gì vậy? Con yêu nó mà.”

“Nhưng còn sớm quá. Con vẫn còn trẻ mà.”

“Con hai mươi bốn tuổi rồi, tuổi này là thích hợp nhất.” Sự quyết tâm đột ngột làm mẹ bật dậy, trở lại lạnh lợi như bình thường. Lần này tôi không thấy bực mình với thái độ đó, vì dù sao nhờ vậy mà bà hết ủ ê như hồi nãy. “Mẹ sẽ không ngồi yên để cho con làm hỏng chuyện đâu, Eva.”

“Mẹ...”

“Không.” Mặt bà hiện rõ sự tính toán. “Nghe lời mẹ, từ từ thôi. Để mẹ lo cho.”

Chết tiệt thật. Câu đó không làm tôi yên tâm hơn chút nào, bởi vì trong chuyện này rõ ràng mẹ đứng về phía Gideon chứ không phải tôi.

Chương 18

Khi bước ra khỏi Crossfire lúc năm giờ chiều hôm đó, tôi vẫn còn miên man nghĩ ngợi chuyện của mẹ. Từ chiếc Bentley đậu sẵn bên vệ đường, Angus bước ra, mỉm cười.

“Xin chào, Eva.”

“Xin chào.” Tôi cười lại. “Ông khỏe không?”

“Rất khỏe.” Ông vòng ra sau xe mở cửa cho tôi.

Tôi nhìn Angus, tự hỏi không biết ông ta biết được bao nhiêu về chuyện giữa Gideon và

Nathan. Liệu ông có biết nhiều như Clancy không, hay thậm chí còn hơn nữa?

Lên xe xong, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Cary. Anh không nhắc máy nên tôi để lại lời nhắn. *Cary nè, không biết anh có nhớ là cuối tuần này em đi xa không. Anh giúp em một chuyện nhé, suy nghĩ vụ tìm chỗ để dọn ra đó, hai đứa mình với cả Gideon luôn. Khi nào em về mình sẽ bàn thêm, được không? Kiểm chỗ nào mà tụi mình trả tiền thuê nổi nha, mà dĩ nhiên là Gideon sẽ không có ý kiến gì đâu.* Tôi nói thêm câu cuối vì có thể tưởng tượng được phản ứng của Cary khi nhắc tới Gideon và tiền bạc. “Vậy nha, nếu anh cần gì mà không gọi em được thì gửi email cho em! Thương anh nhiều.”

Tôi vừa cúp máy thì cửa xe bật mở và Gideon bước vô.

Anh để tay lên gáy tôi, kéo lại rồi chiếm lấy môi tôi. Lưỡi anh đồn dập làm bao nhiêu suy nghĩ mới vừa đây trong đầu tôi đông cứng lại. Khi được buông ra, tôi vội vã hít lấy không khí.

“Chào cưng.”

“Ồi...”

Anh mỉm cười. “Đi ăn trưa với mẹ thế nào?”

Tôi rên lên.

“Vui dữ vậy đó hả?” Anh nắm tay tôi. “Kể anh nghe đi.”

“Em cũng không biết nữa. Kỳ cục lắm.”

Angus lên xe, rồi cho xe chạy tiếp.

“Kỳ cục hay là khó chịu?”

“Cả hai.” Xe chạy chậm lại vì đường quá đông. Tôi nhìn ra ngoài, thấy người đi bộ chen chúc trên lề đường, nhưng vẫn có thể di chuyển rất nhanh. Chỉ có xe hơi là bị nghẽn lại. “Mẹ chỉ chăm chăm vô chuyện tiền bạc thôi. Mà em cũng quen rồi nên không có gì lạ. Chỉ có điều hôm nay mẹ có vẻ buồn, thậm chí có phần hơi cam chịu nữa.”

Anh nắm tay tôi, ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhàng. “Có thể mẹ em cảm thấy tội lỗi vì phản bội dựng Stanton.”

“Vậy là phải lẽ chứ. Nhưng em nghĩ đó không phải lý do. Dường như có chuyện gì khác mà em không đoán ra được.”

“Em muốn anh điều tra thử không?”

Tôi quay qua nhìn anh, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời. “Muốn chứ. Nhưng mà em cũng thấy kỳ kỳ. Em đã từng lục lọi tìm kiếm thông tin về chuyện của anh, Lucas, rồi Corinne... Trước giờ em toàn đi đào bới mọi móc chuyện của người khác, thay vì hỏi thẳng họ.”

“Vậy thì em hỏi mẹ đi.” Anh nói, ra chiều đó là điều hiển nhiên. Thái độ rất đặc trưng của cánh đàn ông.

“Em hỏi rồi. Mẹ nói khi nào em hết giận rồi mẹ sẽ nói.”

“Đúng là phụ nữ.” Gideon dài giọng, đùa cợt.

“Còn Giroux muốn gì? Anh có biết trước hôm nay anh ta tới tìm không?”

Gideon lắc đầu. “Anh ta muốn tìm người để đổ thừa cho cuộc hôn nhân không êm đẹp của mình. Đổ cho anh thì quá tiện rồi.”

“Thay vì vậy sao anh ta không dành sức mà hàn gắn với Corinne đi? Rõ ràng hai người họ cần phải được hòa giải.”

“Hoặc là li dị.”

Tôi căng thẳng. “Anh muốn vậy hả?”

“Cái anh muốn là em.” Anh nói nhỏ rồi kéo tôi vô lòng.

“Đồ quý.”

“Chưa đâu. Cuối tuần này anh còn nhiều kế hoạch quý quyết khác dành cho em nữa kìa.”

Cái nhìn nóng bỏng đó làm tôi xao lãng ngay lập tức. Tôi vừa định kéo anh xuống hôn thì xung quanh bỗng tối sầm lại. Thì ra xe đã chạy vào một bãi đậu, đi lòng vòng qua hai tầng, đậu vào một ô, rồi lại bất ngờ chạy ra ngay.

Cùng lúc đó bốn chiếc Bentley màu đen khác cũng chạy ra.

“Chuyện gì vậy anh?” Tôi hỏi khi xe quay lại lối ra, với hai chiếc Bentley chạy trước, hai chiếc chạy sau lưng.

“Đánh lạc hướng đó mà.” Anh cọ mũi lên cổ tôi.

Cả năm chiếc xe ra lại ngoài đường, mỗi chiếc đi một hướng.

“Mình đang bị theo dõi hả?” Tôi hỏi.

“Không, chỉ để cảnh giác thôi.” Anh cẩn nhẹ làm người tôi căng ra. Gideon đỡ lưng tôi. “Cuối tuần này là của hai đứa mình.”

Anh đang trao cho tôi một nụ hôn mãnh liệt, nóng bỏng thì xe lại ngừng ở một bãi đậu khác. Cửa bật mở, tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Gideon đã bước ra khỏi xe, bế tôi trên tay, rồi bước ngay vô băng sau một chiếc xe khác.

Ngay sau đó xe lại chạy ra đường. Chiếc Bentley kia ra trước, đi về hướng ngược lại.

“Thật là hoang đường.” Tôi nói. “Em tưởng mình sẽ ra nước ngoài chứ.”

“Đúng là vậy mà. Tin anh đi.”

“Em tin anh.”

Anh nhìn tôi dịu dàng. “Anh biết mà.”

Từ lúc đó cho tới sân bay xe không còn ngừng thêm lần nào nữa. Sau thủ tục kiểm tra an ninh nhanh chóng, xe chạy thẳng vô đường băng, rồi hai đưa lên máy bay riêng của anh. Khoang máy bay vô cùng sang trọng nhưng nhã nhặn, với ghế sofa bên tay phải và ghế ngồi kèm bàn cao bên tay trái. Anh chàng tiếp viên trẻ đẹp trai mặc đồng phục màu đen, trên áo vết có thêu tên Eric và logo của Cross Industries.

“Xin chào ông Cross và cô Tramell.” Eric đón chúng tôi bằng nụ cười rất tươi. “Hai vị có muốn dùng thức uống gì trong khi chờ máy bay cất cánh không ạ?”

“Cho tôi Kingsman với nước việt quất nhé.” Tôi nói.

“Tôi cũng vậy.” Gideon nhún vai cởi áo khoác ra đưa cho Eric. Anh chàng tiếp viên đứng chờ lấy nốt áo vét với cà vạt cho anh.

Tôi tròn mắt nhìn, huýt sáo tán thưởng.

“Em bắt đầu thích chuyến đi này rồi đó.”

“Trời ạ.” Anh lắc đầu, mắt lấp lánh nụ cười.

Sau đó một người nữa mặc comple xanh đậm bước vào, chào Gideon rất nồng nhiệt, bắt tay tôi rồi lấy hộ chiếu của cả hai mang đi. Cửa khoang được đóng kín. Khi máy bay bắt đầu chạy đà, Gideon và tôi đã ngồi yên vị trên ghế với hai ly rượu trên bàn.

“Anh có định nói em nghe mình đang đi đâu không vậy?” Tôi giờ ly lên.

Anh cụng ly với tôi. “Bộ em không muốn được ngạc nhiên sao?”

“Tùy coi phải chờ thêm bao lâu nữa. Đi lâu quá thì nhiều khi em chịu không nổi, phát điên lên vì tò mò mất.”

“Anh tưởng là em sẽ không có thời gian nghĩ tới chuyện đó đâu.” Anh mỉm cười. “Em quên mất mình đang ở trên một phương tiện di chuyển hả?”

“À.” Tôi nhìn xuống cuối khoang, thấy có ba cánh cửa. Một là toilet, một là phòng làm việc, còn lại chắc là phòng ngủ. Tôi bắt đầu nôn nao. “Mình có bao nhiêu thời gian vậy?”

“Vài tiếng.” Anh hạ giọng.

Ngón chân tôi quắp lại. “Ôi, tưởng tượng tất cả những gì em sẽ cho anh đi.”

Anh lắc đầu. “Em quên mất cuối tuần này là tới phiên anh rồi hả. Mình giao hẹn rồi mà.”

“Suốt cả chuyến đi luôn hả? Vậy đâu có công bằng.”

“Hôm bữa em cũng nói vậy.”

“Thì đúng là không công bằng mà.”

Anh toét miệng cười, rồi nhấp thêm một ngụm rượu. “Ngay khi cơ trưởng cho tháo dây an toàn ra, anh muốn em đi vô phòng, cởi hết quần áo rồi nằm trên giường chờ anh.”

Tôi nhướn mày. “Anh có vẻ thích bắt em như vậy nằm chờ anh quá ha.”

“Ừ, anh thích vậy. Còn nếu em muốn chuyện ngược lại thì chỉ có nằm mơ thôi.”

“Hừm...” Tôi tận hưởng thức uống mát lạnh chạy xuống cổ, rồi nóng lên trong bao tử.

Máy bay bắt đầu ổn định độ cao, rồi có thông báo là hành khách có thể tháo dây an toàn và di chuyển trong buồng khoang.

Gideon nhìn tôi, như muốn nói *Còn chờ gì nữa?*

Tôi nheo mắt nhìn anh, đứng dậy, cầm theo ly rượu. Tôi cố ý thật chậm rãi để chọc tức anh, và cũng tự làm mình bị kích thích hơn. Tôi tin tưởng tuyệt đối vào anh, và không ngần ngại để anh làm bất cứ thứ gì với mình.

Niềm tin đó sớm muộn gì cũng sẽ bị thử thách. Suy nghĩ đó lóe lên khi tôi bước vô phòng ngủ và nhìn thấy hai sợi dây da màu đỏ nằm trên giường.

Tôi quay lại nhìn, không thấy Gideon đâu nữa. Cái ly đã uống hết để trên bàn, mấy viên đá sáng lấp lánh như kim cương.

Tim đập thành thịch, tôi bước hẳn vào trong, uống hết ly rượu. Trước giờ tôi chỉ có thể bị trói buộc bởi đôi tay hay sức nặng cơ thể của anh. Chưa bao giờ hai đứa đi quá giới hạn đó. Tôi không dám chắc là mình làm được.

Để cái ly lên bàn, hai tay tôi run cầm cập. Cũng không biết là vì nôn nóng hay sợ hãi.

Tôi thừa biết Gideon sẽ không bao giờ làm tôi đau. Anh luôn ráng hết sức làm sao cho tôi

không phải sợ. Trước đây có lần anh đã nói là anh mơ ước được trói tôi lên giường, nằm yên cho anh mặc sức làm gì thì làm. Tôi hiểu nỗi khao khát đó, nỗi khao khát muốn chiếm đoạt tuyệt đối. Với anh, tôi cũng có cái khao khát như vậy.

Tôi bắt đầu cởi quần áo, cố gắng thật chậm rãi, trong khi tim đang đập loạn xạ. Sự nôn nao làm tôi thở dồn dập. Treo quần áo vô tử xong, tôi rón rén leo lên cái giường đã được nâng lên một chút. Khi đang cầm hai sợi dây da trên tay, đoán già đoán non, thì Gideon bước vô phòng.

“Sao em chưa nằm xuống nữa.” Anh nói nhẹ nhàng, xoay lưng khóa cửa phòng lại.

Tôi giờ hai cọng dây lên.

“Đặt làm riêng cho em đó.” Anh bước tới, mấy ngón tay bắt đầu cởi nút áo. “Màu đỏ này rất hợp với em.”

Gideon cũng cởi quần áo thật chậm rãi, cho tôi thời gian ngắm nhìn từng bộ phận cơ thể lộ dần ra. Anh thừa biết những đường cong cơ bắp trên làn da rám nắng của anh luôn làm tôi rạo rục.

“Em có sẵn sàng cho chuyện này chưa nhỉ?” Tôi hỏi.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, từ từ kéo quần xuống, để lộ sự cường tráng dưới lớp quần lót màu đen. “Anh hứa là sẽ không bao giờ làm gì nhiều hơn những gì em muốn.”

Tôi hít một hơi dài rồi nằm xuống, để cặp dây lên bụng. Gideon tiến tới gần, gương mặt tràn đầy ham muốn. Anh lên giường nằm cạnh tôi, hôn lên cổ tay tôi. “Em đang run kìa.”

Tôi gật đầu, không biết phải nói gì.

Anh cầm sợi dây lên, tháo cái gút bằng lụa màu đỏ ra. “Bị cột lại em sẽ dễ buông xuôi hơn, nhưng cũng không có nghĩa là phải trói chặt tay em, mà chỉ cần một chút vừa đủ để giữ em ở yên một chỗ thôi.”

Bao tử tôi thắt lại khi anh bắt đầu đưa một sợi dây lên.

“Đưa tay cho anh nào cưng.”

Tôi chìa tay ra cho anh, thở hổn hển khi anh buộc lại một cách gọn gàng. Cảm giác cái vòng da chạm vào chỗ mạch đang đập bỗng nhiên làm tôi rạo rục.

“Có chặt quá không?” Anh hỏi.

“Không.”

“Chỉ cần em cảm giác được sự khít khao vừa đủ để biết là mình đang bị giữ lại thôi, nhưng phải không được để bị đau.”

Tôi nuốt nước bọt. “Em không đau.”

“Tốt.” Anh buộc tay kia giống như vậy, rồi ngẩng lên ngắm nghía thành quả của mình. “Đẹp quá.” Anh lẩm bẩm. “Làm anh nhớ tới cái đêm màu đỏ em mặc lúc mình làm tình lần đầu tiên. Chính lần đó đã khiến anh có cái ước mơ này. Giờ thì quá muộn để xóa nó ra khỏi đầu anh rồi.”

“Gideon.” Cơ sở hãi biến mất, thay vào đó là cảm giác ấm áp trước tình yêu và nỗi khao khát của anh. Tôi là báu vật của anh. Anh sẽ không bao giờ buộc tôi phải làm chuyện gì ngoài ý muốn cả.

“Đưa tay lên giữ lấy mép gối đi.” Anh ra lệnh.

Tôi làm theo. Cảm giác thắt chặt ở cổ tay khiến tôi ý thức được hai sợi dây trói. Tôi cảm thấy mình bị níu lại. Bị giam giữ.

“Em cảm thấy nó không?” Tôi hiểu anh muốn hỏi gì.

Ngay giây phút đó tôi yêu anh nhiều đến độ lồng ngực đau nhói. “Có.”

“Anh sẽ bắt em nhắm mắt lại đó.” Anh nói tiếp, đứng lên cởi nốt mảnh vải còn lại trên người ra. Phía dưới anh cứng như đá, nặng trĩu. Anh đang ham muốn tột cùng, vậy mà giọng nói và cử chỉ vẫn bình thản không để lộ chút gì.

Sợi dây trói vừa đủ chặt làm tôi ướt đẫm. Gideon luôn là tất cả những gì tôi cần, theo một cách hoàn hảo nhất. Anh thêm khát tôi mãnh liệt, nhưng cũng đủ tự chủ để không làm tôi bị choáng.

“Anh muốn em cứ nhắm mắt như vậy nhé.” Giọng anh nhỏ nhẹ, ngọt ngào. “Khi nào không chịu nổi nữa thì hãy mở mắt ra. Nhưng em phải nói mật mã an toàn trước đã.”

“Được thôi.”

Anh cầm sợi dây lụa lên, lướt nhẹ trên da tôi. Cảm giác nhột nhột làm ngực tôi căng ra đau buốt. “Để anh nói luôn nhé, Eva, cái mật mã an toàn đó không phải là nói cho anh nghe đâu, mà là cho em đó. Thật ra thì em chỉ cần nói *không* hay *dừng lại* là đủ rồi. Nhưng cũng giống như sợi

dây trời cho em cảm giác bị níu giữ, thì cái mật mã đó giúp em cảm thấy yên tâm. Em hiểu không?”

Tôi gật đầu, mỗi lúc một phần khích và thích thú hơn.

“Nhắm mắt lại.”

Tôi làm theo. Ngay lập tức, tôi cảm giác rất rõ sức ép trên hai cổ tay. Tiếng động cơ máy bay, cảm giác rung rung cũng trở nên rõ mồn một. Môi tôi hé ra, hơi thở dồn dập.

“Em đẹp quá, thật là hoàn hảo. Em không hình dung được nhìn em như vậy làm anh bị làm sao đâu.”

“Gideon ơi.” Tôi thì thào, yêu anh hơn bao giờ hết. “Nói em nghe đi.”

Mấy ngón tay anh chạm lên cổ tôi, rồi chậm rãi rà dần xuống dưới. “Tim anh cũng đang đập nhanh như tim em đó.”

Cảm giác nhột nhột làm tôi rùng mình, rướn người lên. “Vậy thì thích quá.”

“Anh đang cứng buốt đây.”

“Em ướt quá.”

Tôi co siết lại khi anh chạm đến.

“Eva ơi, em tham lam quá. Anh sẽ làm cho em thỏa mãn suốt đời.”

“Anh nên làm liền bây giờ đi.”

Anh cười khế. “Mình sẽ bên nhau tới khi máy bay hạ cánh luôn.”

“Ôi lạy Chúa.” Tôi rên lên. “Đừng nói là mình sẽ bay suốt mười tiếng nha.”

Tắm nệm lún xuống khi Gideon leo lên. Tôi cảm thấy anh tiến sát lại, quỳ gối cạnh hai bên vai tôi. “Bây giờ thì ngoan đi, Eva, cho anh đi.”

Tôi hăm hở làm theo.

Tôi hít lấy anh, nghe chính cơ thể mình hấp thu mùi vị của anh, và đáp trả bằng bản năng

đàn bà của nó. Khi tất cả mọi giác quan bị Gideon xâm chiếm, tôi dâng hiến mình cho cơn khoái cảm của cả hai.

©STE.NT

Tôi nằm mơ thấy mình đang rơi, rồi giật mình tỉnh giấc.

Tim tôi đập thình thịch. Thì ra máy bay mới vừa bị chấn động giảm độ cao. Tôi không sao hết, còn Gideon đang nằm ngủ bên cạnh. Tôi nhìn anh mỉm cười. Lúc cuối cùng cũng được lên đỉnh sau lần làm tình lâu kinh khủng, tôi gần như muốn xỉu. Bây giờ anh có hơi kiệt sức cũng dễ hiểu thôi.

Nhìn đồng hồ, tôi thấy đã bay được gần ba tiếng. Hai đứa chỉ vừa chớp mắt chưa đầy hai mươi phút. Vậy là chúng tôi vui vẻ suốt gần hai tiếng liền, chẳng trách tôi vẫn còn cảm thấy anh rất rõ.

Tôi nhẹ nhàng xuống giường rồi rón rén đi vào toilet, đóng cửa thật nhẹ để không làm anh tỉnh giấc.

Căn buồng vệ sinh nhỏ trong phòng được ốp gỗ màu đen, mang một vẻ nam tính rất lịch lãm. Bồn cầu có cả thanh gác tay hai bên, khiến có cảm giác như đang ngồi trên ngai vàng vậy. Phía trên đầu, ánh nắng chiếu vào qua ô cửa sổ bằng kính đục. Buồng tắm bên cạnh có cả vòi sen, nhưng tay tôi vẫn còn bị vướng nên không đi tắm được. Rửa tay xong, tôi tìm thấy tuýp kem dưỡng da trong ngăn kéo.

Khi vừa bôi kem lên tay, hít hà mùi hương nhẹ nhưng rất dễ chịu đó, tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ “đen tối”. Tôi cầm theo tuýp kem khi quay trở ra phòng ngủ.

Cảnh tượng đập vào mắt làm tôi ghệt thở.

Thân hình hoàn hảo của Gideon trải dài trên giường, một tay gác qua khỏi đầu, tay còn lại để trên ngực. Chân anh duỗi dài đến cuối giường, một chân ngả ra, để lộ phần đàn ông to lớn khỏe mạnh.

Chúa ơi, anh thật là cường tráng, mạnh mẽ. Thân thể anh là biểu tượng của cả sức mạnh lẫn cái đẹp hoàn mỹ.

Khi tôi leo lên giường, Gideon tỉnh giấc, chớp mắt nhìn tôi.

“Lại đây với anh.” Giọng anh khàn khàn.

“Em yêu anh.” Tôi hạ người nằm vào vòng tay anh, rúc vào làn da ấm áp mềm mại.

“Eva.” Anh hôn tôi ngọt ngào, âu yếm. “Anh chưa xong với em đâu.”

Tôi hít một hơi dài để lấy can đảm, rồi đặt tuýp kem lên bụng Gideon.

“Em muốn ở trong anh, cưng à.”

Anh nhìn xuống, nhúu mày rồi im lặng. Tôi cảm giác được hơi thở anh thay đổi. “Trong thỏa thuận của mình đâu có chuyện đó đâu.” Gideon từ tốn.

“Em nghĩ mình phải thay đổi cái thỏa thuận đó một chút. Vả lại hôm nay vẫn còn là thứ Sáu mà. Đã tới cuối tuần đâu.”

“Eva...”

“Chỉ nghĩ thôi là em đã muốn rồi nè.” Tôi thì thầm, rồi vòng chân qua đùi anh, cho anh thấy tôi đang ướt. Đám lông chân cứng cáp của anh cọ vào làm tôi khẽ rên lên, cảm giác hư hỏng khiến tôi bị kích thích. “Khi nào anh nói ngừng là em sẽ ngừng ngay. Cho em làm thử đi mà.”

Anh nghiêng răng thành tiếng.

Tôi hôn anh, áp sát người sát vào anh. Mỗi khi Gideon muốn tôi làm gì, anh sẽ hướng dẫn tỉ mỉ bằng lời nói, nhưng còn ngược lại, đối với anh, tôi nghĩ lời nói không có tác dụng. Tôi nghĩ phải dùng hành động thì mới khiến đầu óc anh cởi mở hơn ra được.

“Em yêu...”

Tôi chồm lên người anh, bỏ tuýp kem qua một bên để anh không nghĩ tới nó nữa. Tôi không muốn hai đứa bị phân tâm vì lo lắng. Nếu phải gượng ép thì tôi sẽ không làm nữa, bởi thứ tôi và Gideon có được quá quý giá, không thể làm hỏng vì bất cứ lý do gì.

Tôi dịu dàng vuốt ve ngực anh, cho anh cảm nhận tình yêu và sự tôn thờ của tôi. Vì anh, tôi sẽ làm bất cứ thứ gì, và sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Gideon vòng tay qua lưng tôi, tay còn lại luồn vào tóc. Anh kéo tôi sát lại, trao một nụ hôn thật sâu làm tôi đắm chìm vào miệng môi anh.

Tôi hôn lên má, rồi lần xuống cổ, liếm láp vị mồ hôi mặn mặn trên da anh. Răng tôi cắn nhẹ, lưỡi nhịp nhàng cử động, khiến Gideon bật ra vài tiếng kêu khe khẽ.

Tôi ngẩng ra, nhìn dấu răng còn đỏ mình vừa để lại. “Anh là của em.”

“Anh là của em.” Gideon khẳng định, nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

“Mỗi tế bào trên người anh đều là của em.” Tôi lần xuống ngực anh.

Gideon rít lên, hai tay bấu lấy tấm trải giường.

“Cả trong lẫn ngoài, là của em hết.” Tôi nói nhỏ, vẫn không ngừng.

Gideon mỗi lúc một căng thẳng hơn khi tôi tiếp tục lần xuống dưới. Lúc lưỡi tôi chạm vào rốn, anh giật thót người.

“Ngoan nào.” Tôi dỗ dành, áp má lên cái chỗ đàn ông đang phập phồng theo từng hơi thở.

Lúc này trước khi ngủ Gideon đã làm vệ sinh, nên lúc này anh sạch sẽ, thơm tho. Tôi thích anh như vậy, vì như thế hai đứa luôn được chạm sát vào nhau.

Tôi chạm tay vào đùi để anh mở chân ra, rồi cúi xuống, rê lưỡi dọc ra phía sau.

Gideon gầm lên. Âm thanh hoang dại đó làm tôi hơi sợ. Nhưng tôi vẫn tiếp tục. Tôi không ngừng được, tôi cũng muốn chiếm đoạt anh.

Miệng tôi vuốt ve, mơn trớn giữa hai đùi anh, rồi nhẹ nhàng nhấc anh trên tay, để lộ vùng da thịt nhạy cảm sâu phía dưới.

“Eva, ngừng lại.” Anh hỗn hển. “Không được đâu. Anh không thể.”

Tim đập nhanh hơn, tôi cầm trọn lấy anh, vuốt liên tục. Gideon vẫn còn quá lý trí, mãi lo sợ chuyện chưa xảy ra mà quên không tận hưởng cảm giác hiện tại.

Nhưng tôi biết cách làm cho anh thôi không suy nghĩ nữa.

“Hay là mình cùng làm một lượt đi.” Tôi quay người lại.

Gideon lập tức nắm lấy hông tôi kéo xuống.

Tôi cũng làm lại đúng như vậy với anh.

Tiếng rên rỉ của anh, cùng với mấy ngón tay mạnh bạo làm tôi suýt lên đỉnh.

Tôi sung sướng, và tin tưởng anh tuyệt đối. Với tôi, niềm tin đó quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời, bởi nó được đánh đổi bằng máu và nước mắt.

Tay tôi vẫn tiến tới. Gideon rung bần bật, xoay người nằm nghiêng lại. Khi ngón tay tôi chạm nhẹ vào ngưỡng cửa phía sau, Gideon rùng mình, bật ra một âm thanh rền rĩ làm tôi nổi gai ốc.

Rồi ngón tay anh cũng bắt chước tôi. Tôi quờ quạng tìm tuýp kem dưỡng da trên giường.

Thay cho sự đồng ý, Gideon bóp kem ra tay tôi.

Tôi chưa kịp đẩy nắp lại thì ngón tay anh đã trôi tuột vào, làm tôi giật mình. Thì ra anh đã lấy kem trước khi đưa cho tôi.

Nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng với anh, xoa kem cho ngón tay ấm lên. Tôi mơn trớn, chờ anh mở toang ra mới đưa một ngón tay vào.

Tiếng nấc của Gideon lúc đó nghe như con thú hoang bị trúng một mũi tên xuyên qua ngực. Suốt đời tôi chưa bao giờ nghe âm thanh nào giống như vậy. Người anh cứng đờ, co giật, hơi thở dồn dập, phả vào giữa chân tôi.

Tôi nói khẽ. “Em đã ở trong anh rồi cưng ời. Em sẽ làm cho anh sung sướng.”

Anh rít lên khi tôi vào sâu hơn nữa. “Eva!”

Gideon càng to và cứng hơn. Tôi chưa từng thấy anh bị kích thích đến mức đó.

“Em có được anh rồi.” Tôi cử động ngón tay nhẹ nhàng hơn nữa. “Em yêu anh lắm, Gideon ời. Em muốn nhìn thấy anh như vậy.”

“Ôi trời ời.” Anh run lên bần bật, rồi bật thốt lên. “Làm nữa đi cưng. Cho anh!”

Anh buông tôi ra, cong người lên, rên siết. Nhưng môi và tay tôi vẫn tiếp tục đẩy anh đi xa hơn.

“Chúa ời.” Gideon bật khóc, tay nắm chặt tấm trải giường. “Ngừng lại, Eva, đừng làm nữa. Chết tiệt!”

Tôi nhấp thật mạnh bên trong và bên ngoài cùng một lượt, đưa anh lên đỉnh. Tôi cảm thấy anh co thắt lại quanh ngón tay mình.

Chờ cho anh ngừng lại hẳn, tôi mới quay lại, ôm anh vào lòng. Cả hai đứa mồ hôi nhễ nhại, nhóp nhép. Nhưng không sao.

Gideon vùi gương mặt ướt đẫm lên ngực tôi, khóc nức nở.

Chương 19

Nơi Gideon đưa tôi tới đẹp như thiên đường. Máy bay lượn qua cụm đảo Windward, là đả trên mặt nước xanh tĩnh lặng tuyệt vời của vùng Ca-ri-bê, rồi đáp xuống một sân bay tư nhân cách không xa đích đến cuối cùng là khu nghỉ dưỡng Crosswind.

Lúc máy bay đáp, hai đứa còn chưa hết bàng hoàng, và tóc vẫn còn ướt khi làm thủ tục nhập cảnh. Tay trong tay, nhưng không nói lời nào. Tôi biết anh và tôi vẫn chưa bình tĩnh lại.

Bước lên chiếc limousine, Gideon rót ngay một ly rượu, nét mặt vô cảm không để lộ cảm xúc gì. Lúc anh lặng lẽ giơ cái bình đựng rượu lên, tôi lắc đầu từ chối.

Gideon ngồi dựa ra ghế, quàng tay qua vai tôi.

Tôi thận trọng hỏi. “Tụi mình vẫn ổn chứ hả?”

Anh hôn mạnh lên trán tôi. “Ừ.”

“Em yêu anh.”

“Anh biết.” Gideon uống hết một hơi rồi bỏ cái ly xuống.

Trên suốt đoạn đường dài từ sân bay về hai đứa không nói thêm lời nào. Lúc tới nơi, trời đã tối hẳn, nhưng khu vực tiền sảnh sáng rực. Quầy lễ tân ốp gỗ đen và gạch lát nhiều màu, còn có thêm mấy chậu cây sum suê, tạo cảm giác vừa thoải mái thư giãn nhưng cũng rất trang nhã.

Người quản lý đứng chờ sẵn ngay phía trước chỗ xe dừng, nụ cười tươi tắn và thái độ không chê vào đâu được. Anh ta rõ ràng là rất phấn khởi khi đón Gideon tới, càng mừng rỡ hơn khi thấy Gideon nhớ cả tên mình, là Claude.

Claude liền thoáng dẫn đường, còn tôi và Gideon vẫn tay trong tay không rời. Nhìn bề ngoài, không ai có thể biết được cách đây mới một tiếng đồng hồ bọn tôi vừa làm những gì với nhau. Trong khi tóc tôi khô lại thành nếp rồi bời, thì anh vẫn đẹp lộng lẫy như mọi khi. Bộ vét trên người anh thẳng nếp một cách hoàn hảo, còn cái váy của tôi nhìn như miếng giẻ rách sau một ngày dài. Không còn lớp trang điểm, mặt tôi tái nhợt, lộ ra đôi mắt thâm quầng.

Nhưng tôi vẫn là của anh, thể hiện qua cái nắm tay siết chặt, và bàn tay anh để trên hông dìu tôi vào phòng. Tôi cảm thấy an toàn và được đón nhận, dù vẫn hơi bất an và lúc này mặt anh lạnh như tiền. Gideon biết rõ điều đó.

Tôi yêu anh cũng vì vậy.

Nhưng phải chi anh đừng quá im lặng làm tôi lo lắng. Tôi bắt đầu tự hỏi mình có quyết định sai khi một mực thúc ép anh, dù anh đã kêu tôi dừng lại. Sao tôi lại tự tin là mình biết rõ anh cần thứ gì?

Trong lúc, người quản lý vẫn đang nói chuyện với Gideon, tôi chậm rãi dạo quanh phòng khách rộng lớn có cái ban công mở ra bên ngoài, và mấy chiếc ghế nệm trắng trên sàn nhà bằng gỗ. Phòng ngủ lớn cũng ấn tượng không kém, với một khung màn phía trên chiếc giường lớn, và thêm một ban công nữa mở ra hồ bơi riêng. Hồ bơi được thiết kế cho nước chảy tràn che lấp mép hồ, tạo cảm giác trải dài vô tận, nối ra với mặt biển lấp lánh ngoài xa.

Làn gió biển ấm áp ùa vào hôn lên mặt và tóc tôi. Ánh trăng tạo ra một vệt sáng dài trên mặt biển, tiếng cười và tiếng nhạc văng lại từ xa bỗng khiến tôi thấy lạc lõng và trống trải.

Khi Gideon không vui thì mọi thứ đều bất ổn.

“Em thích chỗ này không?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi quay lại nhìn anh, nghe có tiếng cửa đóng. “Thật tuyệt vời.”

Anh gật đầu ngắn gọn. “Anh gọi thức ăn tối rồi, mình ăn Tilapia với cơm, pho mát và trái cây tươi nhé.”

“Tốt quá. Em đang đói đây.”

“Trong tủ có quần áo cho em rồi đó, cả đồ bơi nữa. Nhưng bãi biển này chỉ có hai đứa mình, nên nếu muốn em không cần phải mặc gì đâu. Có thiếu thứ gì thì nói anh sẽ gọi người mang tới.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, thấy anh đang đứng cách tôi phải đến vài mét. Mắt anh lấp lánh

ánh sáng từ mấy cây đèn bàn. Gideon có vẻ bức bối và xa cách. Tôi thấy cổ họng mình nghẹn lại, chực khóc.

“Gideon...” Tôi đưa tay về phía anh. “Em làm gì sai rồi hả?”

“Cưng à.” Anh thở dài, bước tới cầm lấy tay tôi đưa lên môi. Ánh mắt anh dường như lảng tránh không muốn nhìn tôi. Tôi cảm giác chân mình muốn khuỵu xuống.

“Crossfire.”

Hai chữ đó bật ra chậm rãi, nhẹ nhàng đến mức tôi suýt nghĩ chắc do mình tưởng tượng. Anh kéo tôi vào lòng, hôn say đắm.

Tôi nhón chân lên, ôm lấy mặt anh, hôn lại bằng tất cả trái tim.

Bỗng anh giật ra rất nhanh. “Mình thay đồ đi rồi ăn tối. Anh không muốn ăn mặc như vậy nữa.”

Tôi miễn cưỡng lùi lại. Dù biết là mặc bộ vét đó làm anh nóng nực, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì không ổn. Cảm giác đó càng tệ hơn khi Gideon bước ra khỏi phòng, và tôi nhận ra là tối nay hai đứa sẽ ngủ riêng.

Tôi mở tủ quần áo ra, tháo giày, nhìn đồng hồ nhiều quá mức cần thiết cho một kỳ nghỉ cuối tuần. Mà đa số lại là màu trắng. Chắc anh thích tôi mặc màu trắng. Hay bởi anh vẫn coi tôi là “thiên thần” của anh?

Liệu bây giờ anh có còn nghĩ vậy không? Hay trong mắt anh tôi đã thành ác quỷ? Tôi đã trở thành người tình ích kỷ và cố chấp, ép anh phải đối diện với những bóng ma mà anh luôn muốn quên đi.

Tôi thay một cái đầm vải đơn giản màu đen, rất phù hợp với tâm trạng như đám tang lúc này. Tôi có cảm giác giữa hai đứa có cái gì vừa chết.

Trước đây Gideon với tôi cũng từng cãi nhau nhiều lần, nhưng chưa bao giờ tôi có cảm giác anh xa cách như lần này. Tôi chưa bao giờ thấy khó chịu như lúc này.

Bữa tối được dọn ra gọn gàng lịch sự trên cái bàn ngoài ban công, đối diện với bờ biển hoang vắng. Nhìn thấy một căn lều nhỏ màu trắng ngoài bãi cát, tôi bất giác nhớ lại giấc mơ của Gideon, trong đó tôi và anh nằm dài trên ghế, gần gũi nhau bên bãi biển.

Tim tôi nhói đau.

Tôi uống hết hai ly rượu vang trắng, ăn hết thức ăn trước mặt, dù chẳng cảm thấy ngon lành gì. Gideon ngồi đối diện, chỉ mặc mỗi cái quần vải cột dây màu trắng, vẻ đẹp trai rạng ngời càng làm tôi khó chịu hơn. Anh vô cùng xa cách, trong khi sự hiện diện lạnh lẽo trước mặt lại làm tôi càng muốn có anh hơn bao giờ hết.

Khoảng cách giữa hai đứa mỗi lúc một xa, tưởng như tôi không còn với tới được nữa.

Tôi đẩy cái đĩa trống qua một bên, rồi nhận ra Gideon hầu như chưa ăn gì cả. Nãy giờ anh chỉ khều khều cái đĩa mấy cái, rồi uống rượu liên tục.

Hít một hơi dài, tôi nói. “Em xin lỗi, đáng lẽ là em không nên... Em không...” Tôi nuốt khó nhọc, thì thầm. “Em xin lỗi.”

Tôi đẩy ghế, đứng dậy bước đi.

“Eva! Khoan đã!”

Tôi chạm chân xuống cát ấm, rồi chạy một mạch ra biển, cởi bỏ cái áo trên người, hòa mình vào dòng nước ấm sục. Thêm vài bước nữa, bãi cát dốc xuống đột ngột làm tôi hụt chân, nước sâu quá đầu. Tôi ngồi hẫng xuống đáy, mừng thầm vì không có ai nhìn thấy mình khóc.

Trái tim nặng trĩu được nước làm cho nhẹ hẫng đi. Tóc tôi nổi bông bênh, vài con cá bơi qua đâm vào người kẻ phá bình sự yên tĩnh của chúng.

Bỗng tôi bị nhấc bổng lên, trở lại với thực tại. Miệng tôi phun phì phì, tay chân vùng vẫy.

“Thiên thần của anh.” Gideon chiếm lấy môi tôi một cách dữ dội, rồi bước ra khỏi mặt nước, đi về căn lều, đặt tôi lên ghế. Anh ôm chặt lấy khi tôi chưa kịp thở.

Đầu tôi vẫn còn choáng váng khi anh thở mạnh ra rồi nói. “Làm vợ anh đi.”

Nhưng câu trả lời thì hoàn toàn không phải cơn đau đầu. “Em đồng ý.”

Lúc xuống biển theo tôi Gideon cũng không kịp cởi đồ, nên cái quần ướt sũng dính vào người tôi. Anh chồm lên, hôn tôi say đắm như để thỏa một cơn khát dữ dội ghê gớm. Tay anh giữ lấy tóc tôi, miệng môi tham lam, điên dại.

Tôi nằm yên bất động, vẫn còn chưa hết sốc. Rồi tôi chợt hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra Gideon căng thẳng như vậy là vì anh đang lo lắng chuyện cầu hôn, chứ không phải tại

trách tôi.

“Ngày mai nhé.” Anh cọ má lên mặt tôi. Cái cảm lợm chớm mấy sợi râu làm tôi như tỉnh lại, sức nhớ ra mình đang ở đâu và Gideon đang định làm gì.

“Em...” Tôi ngập ngừng.

“Câu trả lời của em là đồng ý, Eva à.” Anh nhồm dậy, phóng xuống tôi cái nhìn mãnh liệt. “Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tôi nuốt nước bọt. “Mình không thể cưới nhau ngày mai được.”

“Được.” Anh dứt khoát. “Và mình sẽ làm vậy. Anh cần như vậy, Eva, anh cần nói lời thề, anh cần sự công nhận của pháp luật... Anh sắp phát điên lên vì chờ đợi rồi.”

Tôi thấy mọi thứ xung quanh chao đảo, cảm giác như đang bị kẹt trong một chiếc thùng lăn xuống dốc, lực ly tâm làm cho chân nhấc hổng lên không.

“Còn quá sớm mà.” Tôi phản đối.

“Sau chuyến bay hồi nãy mà em còn nói vậy nữa hả, Eva?” Anh nạt lại. “Em đã có anh rồi, anh cũng phải có được em chứ.”

“Em thử không nổi.” Tôi hỗn hển, tự nhiên thấy hoảng loạn.

Gideon lăn người qua, ôm tôi lên tay. “Em muốn ở cạnh anh mà.” Anh khẳng khẳng. “Em yêu anh mà.”

“Đúng là vậy.” Tôi gục đầu lên ngực anh. “Nhưng anh vội vàng quá...”

“Em tưởng anh cầu hôn em là do bộc phát đó hả? Chúa ơi, Eva, em biết anh là người như thế nào mà. Anh đã lên kế hoạch từ lâu rồi, suốt mấy tuần qua anh toàn nghĩ tới chuyện này thôi.”

“Gideon à, mình không thể bỏ đi xa rồi cưới nhau như vậy được.”

“Có gì mà không được!”

“Nhưng còn gia đình, bạn bè thì sao?”

“Mình sẽ làm thêm lần nữa với gia đình và bạn bè. Anh cũng muốn vậy mà.” Anh vuốt tóc dính trên má tôi ra. “Anh muốn hình cưới của mình xuất hiện khắp nơi trên mặt báo. Nhưng

chuyện đó phải mất mấy tháng nữa. Anh không chờ được lâu như vậy. Còn chuyện ở đây là bí mật riêng của hai đứa mình, nếu em muốn, mình sẽ không nói với ai hết. Mình sẽ nói là mới chỉ đính hôn thôi.”

Tôi nhìn anh, không biết phải nói gì. Sự thúc giục của anh vừa lãng mạn mà cũng vừa... đáng sợ.

“Anh đã xin phép bố em.” Anh nói tiếp làm tôi giật mình thêm lần nữa. “Ông cũng không cản...”

“Cái gì? Hồi nào?”

“Lúc bố ở New York, anh tận dụng cơ hội luôn.”

Tự nhiên tôi thấy buồn buồn. “Bố không nói gì với em cả.”

“Anh dặn bố đừng nói mà, anh nói là anh cũng chưa cầu hôn sớm được đâu, vì anh phải giành lại em trước đã. Anh có ghi âm lại, nếu em không tin thì anh mở cho em nghe.”

Tôi chớp mắt nhìn anh, hỏi lại. “Anh ghi âm nữa hả?”

“Anh không muốn có bất cứ rủi ro nào hết.” Gideon không có vẻ gì là áy náy.

“Anh nói là không xảy ra sớm, tức là anh nói dối bố rồi.”

Anh cười ranh mãnh. “Anh đâu có nói dối. Thì cũng mấy ngày rồi còn gì.”

“Chúa ơi, anh điên rồi!”

“Cũng có thể. Mà nếu có thì là tại em.” Anh hôn mạnh lên má tôi. “Anh không sống thiếu em được, Eva à. Thậm chí chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi anh đã muốn phát điên rồi.”

“Chuyện này mới là điên nè.”

“Tại sao?” Anh nhú mày. “Em thừa biết cả hai đứa mình đều không muốn ai khác hết. Vậy thì em còn chờ gì nữa hả?”

Bao nhiêu suy nghĩ quay quay trong đầu tôi, hàng tá lý do, biết bao nhiêu là rủi ro rõ ràng rành. Vậy mà cuối cùng tôi không nói được lời nào hết.

“Anh không cho em lựa chọn đâu.” Anh nói một cách cương quyết, bế tôi đứng dậy. “Mình sẽ

làm đám cưới. Giờ thì em lo tận hưởng những giờ phút độc thân cuối cùng đi.”

Lúc tôi ngủ dậy anh đã đi đâu mất.

Tôi nằm duỗi người trên tấm trải giường nhàu nát toàn là mùi của Gideon, hít một hơi khi làn gió biển thổi qua cửa ban công.

Tôi nhớ lại cả ngày và tối hôm qua, rồi những tuần trước đó, cả đến những tháng trước lúc tôi mới gặp Gideon. Rồi tôi nghĩ xa hơn, tới Brett và những người khác tôi đã từng quen, đến cái giai đoạn mà tôi đoán chắc là sẽ không bao giờ tìm được ai yêu mình thật sự, sau tất cả những gì tôi đã trải qua, sau những tổn thương về tinh thần và với sự đòi hỏi của mình.

Vậy thì làm sao tôi từ chối anh được, khi mà một phép màu đã cho tôi tìm thấy anh?

Lúc lăn ra khỏi giường, tôi thấy rất hạnh phúc khi nghĩ tới chuyện mình gặp được anh rồi đồng ý làm vợ anh. Tôi thích thú với chuyện hai đứa bỏ đi xa, trao cho nhau lời thề ở một nơi riêng tư này. Không cần ai chứng kiến, không bị ai dòm ngó, nghi ngờ hay ghen ghét. Sau những gì đã xảy ra, thì sự khởi đầu này đúng là chỉ cần có tình yêu, hạnh phúc và niềm hy vọng.

Lẽ ra tôi phải đoán trước là anh đã sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo, từ thời gian, địa điểm cho đến khung cảnh. Dĩ nhiên là bên bờ biển, vì đó là nơi anh và tôi có những kỷ niệm ngọt ngào bên nhau, giống như trong chuyến đi lần trước.

Khi nhìn thấy khay thức ăn sáng trên bàn nước trong phòng, tôi không khỏi mỉm cười. Trên thành ghế là một chiếc áo choàng màu trắng.

Gideon chưa bao giờ bỏ sót thứ gì.

Tôi khoác cái áo lên người, định rót cà phê uống rồi sẽ đi tìm anh. Đúng lúc đó tôi nhìn thấy bản thỏa thuận trước khi kết hôn.

Tay tôi ngừng lại giữa chừng. Tờ văn bản được đặt rất ngay ngắn dưới cái bình hoa màu trắng mảnh khảnh, cắm đúng một cành hoa hồng, bên cạnh bộ dao nĩa bạc sáng lấp lánh trong cái khăn ăn.

Không hiểu sao tôi vô cùng ngạc nhiên và... thất vọng. Dĩ nhiên là Gideon đã chuẩn bị kỹ càng hết mọi thứ, bao gồm cả chuyện này. Vậy nói cho cùng, chẳng lẽ anh muốn bắt đầu mối quan hệ của hai đứa bằng một bản hợp đồng hay sao?

Bao nhiêu niềm vui vụt tan biến. Tôi chùng xuống, quay đầu bỏ vô phòng tắm. Tôi vừa tắm rửa thật chậm rãi vừa suy nghĩ. Cuối cùng, tôi quyết định chẳng thà từ chối anh còn hơn là phải

đọc một cái văn bản định giá cho tình yêu của tôi. Một tình yêu mà đối với tôi là vô giá.

Nhưng e là đã quá trễ. Cái bản hợp đồng đó làm thay đổi hết mọi thứ, nhưng suy cho cùng tôi cũng không trách anh được. Anh là Gideon Cross, một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới. Nếu anh không đòi ký hợp đồng thì mới là chuyện lạ. Tôi cũng không còn ngây thơ tới nỗi tin vào mấy chuyện cổ tích như vậy nữa.

Tắm xong, tôi mặc một cái đầm mỏng, buộc tóc lên, rót ly cà phê, cho thêm kem và đường rồi cầm tờ giấy đi ra ngoài ban công.

Dưới bãi biển, công việc chuẩn bị cho hôn lễ đang được tiến hành. Một cái cổng hoa được dựng lên, dây ruy băng trắng trải dưới cát để đánh dấu lối đi ở giữa.

Tôi quyết định ngồi quay lưng lại, vì cảnh đó nhìn chỉ thêm đau lòng.

Tôi chậm rãi nhấp từng ngụm cà phê, lúc uống hết gần nửa ly mới có đủ can đảm bắt đầu đọc. mấy trang đầu liệt kê tài sản riêng của hai đứa trước khi kết hôn. Những thứ Gideon sở hữu thật quá sức tưởng tượng. Làm sao anh có thời gian để ngủ nhỉ? Tới phần mình, tôi cứ tưởng con số bị sai, nhưng nghĩ lại thì tiền của tôi đã được mang đầu tư trong nhiều năm rồi.

Stanton đã biến năm triệu đô của tôi thành gấp đôi.

Tôi chợt nhận ra là bấy lâu nay mình thật ngu ngốc khi cứ để yên đó, trong khi có thể đầu tư tiền vào một mục đích khác để giúp đỡ nhiều người hơn. Trước giờ tôi cứ coi đó như là những đồng tiền dơ bẩn và không hề tồn tại. Tôi tự nhắc mình phải nhớ giải quyết chuyện này khi quay về New York.

Những gì tôi đọc được sau đó hóa ra lại rất thú vị.

Điều khoản đầu tiên, Gideon muốn tôi theo họ Cross. Tôi có thể giữ Tramell thành tên lót, nhưng không được coi đó họ ghép. Eva Cross, không bàn cãi gì cả. Đúng là phong cách của anh, người tình độc đoán và gia trưởng của tôi.

Điều thứ hai buộc tôi nhận mười triệu đô của anh ngay sau đám cưới, coi như tài sản riêng của tôi tăng gấp đôi chỉ bằng cái gạt đầu. Sau đó mỗi năm tôi sẽ được nhận thêm. Mỗi lần sinh con tôi sẽ được phụ cấp, rồi còn được trả tiền để đi điều trị chung với anh. Tôi phải chấp nhận tham gia hòa giải trong trường hợp li dị. Tôi phải chấp nhận ở chung nhà với anh, đi nghỉ mát mỗi tháng hai lần, rồi hẹn hò đi chơi với anh...

Càng đọc tôi càng hiểu ra là văn bản này không hề bảo vệ tài sản của Gideon. Anh cho đi vô cùng thoải mái, thậm chí còn quy định rõ là một nửa những gì anh kiếm được sau ngày cưới sẽ

thuộc về tôi và tôi không có quyền từ chối. Trừ khi anh ngoại tình. Nếu chuyện đó xảy ra, anh sẽ mất thêm rất nhiều hơn như vậy.

Bản hợp đồng này là để bảo vệ trái tim anh, bằng cách ràng buộc tôi, đồ dành tôi, để tôi không bao giờ bỏ anh. Anh sẵn sàng cho tôi hết tất cả mọi thứ.

Khi tôi lật tới trang cuối thì Gideon cũng vừa bước ra, mặc cái quần jeans để hở nút. Tôi thừa biết chuyện anh xuất hiện đúng lúc không phải là tình cờ. Hẳn anh đã ở đâu đó quan sát tôi từ nãy tới giờ.

Tôi đưa tay quệt giọt nước mắt trên má. “Chào buổi sáng.”

“Chào em, thiên thần của anh.” Anh cúi hôn lên má tôi rồi kéo cái ghế bên trái ra ngồi xuống.

Một nhân viên phục vụ mang thức ăn và cà phê ra, đặt lên bàn, sắp xếp mọi thứ rất gọn gàng nhanh chóng, rồi biến mất.

Gió biển thổi tung mái tóc lãng tử của Gideon. Tôi nhìn anh ngồi đó, hoang dại, phóng khoáng, không có chút gì giống với con người đã đưa ra những điều khoản lạnh lùng sắc mùi tiền mà tôi vừa đọc.

Tôi xếp xấp giấy lại ngay ngắn rồi đặt một tay lên trên. “Trong này không có dòng nào sẽ có thể giữ em lại với anh cả.”

Anh thở mạnh. “Vậy thì mình sẽ xem xét và thay đổi. Em chỉ cần nói là em muốn gì thôi.”

“Em không cần tiền của anh. Em chỉ cần cái này thôi.” Tôi đưa tay ra về phía anh. “Và cái này nữa.” Rồi tôi chồm tới, đặt tay lên tim anh. “Chỉ có anh mới giữ em được, Gideon.”

“Anh không biết nữa, Eva à.” Anh giữ tay tôi lại, áp lên ngực. “Anh sợ anh sẽ làm gì đó ngu ngốc và khiến em muốn bỏ anh.”

“Em đâu còn cư xử như vậy nữa.” Tôi cãi. “Bộ anh không thấy sao?”

“Anh thấy tối qua em bỏ chạy ra biển và chìm xuống nước đó!” Gideon chồm tới, nhìn sâu vào mắt tôi. “Em đừng có bác bỏ cái bản thỏa thuận này, Eva à, trừ khi có thứ gì trong đó mà em thật sự không chấp nhận được. Còn nếu không, hãy chấp nhận vì anh đi.”

Tôi ngồi tựa ra ghế, giải thích nhẹ nhàng. “Em và anh còn nhiều thứ phải làm lắm. Một xấp giấy thì làm sao giúp hai đứa mình tin tưởng nhau được.”

“Ừ, thì...” Anh ngập ngừng. “Anh không tin tưởng bản thân mình sẽ không phạm sai lầm, còn em thì cũng không tin em là người anh cần. Vậy coi như hai đứa vẫn tin nhau. Chuyện còn lại tính sau vậy.”

“Được rồi.” Nhìn mắt anh sáng rực lên, tôi biết mình đã quyết định đúng, dù thật lòng tôi vẫn nghĩ là còn quá sớm. “Nhưng em muốn thay đổi một thứ.”

“Em nói đi.”

“Chuyện đổi tên.”

“Không thương lượng gì hết” Anh khoát tay, nói cương quyết.

Tôi nhướn mày. “Anh đừng có cố hủ quá vậy. Em muốn lấy thêm họ của bố em nữa thôi mà. Bố lúc nào cũng muốn vậy mà không được, đây là cơ hội duy nhất để em làm cho ông vui.”

“Vậy là, Eva Lauren Reyes Cross hả?”

“Eva Lauren Tramell Reyes Cross.”

“Nghe dài dòng quá. Nhưng em muốn sao thì cứ làm vậy đi. Anh chỉ cần em vui thôi.”

“Còn em chỉ cần anh thôi.” Tôi chồm tới, ngửa mặt ra chờ đợi.

Anh đặt nụ hôn lên môi tôi. “Vậy thì hôm nay mình sẽ hợp thức hóa chuyện đó.”

Tôi cưới Gideon Geoffrey Cross trên bãi biển Ca-ri-bê, đi chân trần, trước sự chứng kiến của người quản lý khách sạn và Angus McLeod. Tôi ngạc nhiên, nhưng cũng rất vui khi thấy Angus có mặt ở đây.

Hôn lễ diễn ra nhanh chóng, đơn giản và rất đẹp. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Claude và vị Cha xứ, có thể thấy họ hạnh diện vì được chứng kiến lễ cưới của Gideon.

Tôi mặc cái đầm đẹp nhất trong tủ, hở vai, phần thân trên xếp ly, còn phía dưới dính những cánh hoa nhỏ bằng lụa xuống tới chân. Rất ngọt ngào và lãng mạn. Tóc tôi búi cao, giắt một bông hoa hồng. Khách sạn chuẩn bị cho tôi một bó hoa nhài cột ruy băng trắng.

Gideon mặc quần màu xám với áo sơ mi trắng bỏ ra ngoài. Anh cũng đi chân trần. Tôi bật khóc khi nghe anh quả quyết lập lời thề, và ánh mắt cháy rực khao khát.

Anh rất yêu tôi.

Toàn bộ buổi lễ vô cùng riêng tư và thân mật. Thật là hoàn hảo.

Tôi nhớ mẹ, nhớ bố và Cary. Cả Ireland, Stanton, rồi Clancy nữa. Gideon thì thầm khi cúi xuống hôn tôi. “Mình sẽ làm lại, em muốn thêm bao nhiêu lần nữa cũng được.”

Tôi yêu anh vô cùng.

Angus bước tới hôn lên hai bên má tôi. “Tôi rất vui khi thấy hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn, Angus. Bấy lâu nay ông đã chăm sóc cho anh ấy thật tuyệt vời.”

Angus mỉm cười, mắt lấp lánh khi quay sang Gideon. Ông nói gì đó bằng giọng Scotland nặng đến nỗi tôi không nghe ra, nhưng khiến ánh mắt Gideon sáng bừng lên. Trong suốt bao nhiêu năm qua, phải chăng Angus đã thay thế người cha trong cuộc đời anh? Tôi sẽ luôn biết ơn ông vì đã yêu thương và cổ vũ cho Gideon, cho anh thứ mà anh cần nhất.

Rồi tới màn cắt bánh kem và rót sâm banh ăn mừng trên ban công phòng. Tôi và Gideon ký giấy đăng ký kết hôn và tờ hôn ước của Cha xứ đưa. Gideon cầm tờ giấy, mân mê chỗ tôi vừa ký.

“Anh có được cái anh cần rồi chứ gì?” Tôi chọc. “Mỗi một mảnh giấy thôi.”

“Anh cần em, bà Cross ạ.” Anh kéo tôi lại. “Anh luôn luôn muốn cưới được em.”

Angus đem cả hai tờ giấy cùng bản thỏa thuận đi mất. Anh chàng quản lý khách sạn đã ký vào chỗ làm chứng, và tất cả sẽ được cất ở nơi nào đó của Gideon.

Cuối cùng, khi còn lại hai đứa, tôi và anh trút bỏ quần áo, vô lều nằm, uống rượu sâm banh, ôm nhau đùa giỡn, âu yếm cho đến hết ngày.

Tất cả mọi thứ thật hoàn hảo.

“Vậy lúc về nhà mình sẽ nói sao đây?” Tôi hỏi khi ngồi ăn tối dưới ánh nến. “Phải nói với mọi người như thế nào về vụ bỏ-trốn-rồi-cưới-nhau này hả anh?”

Gideon nhún vai, liếm bơ dính trên tay. “Tùy em thôi.”

Tôi ăn nốt cái càng cua. “Em thì đương nhiên là muốn kể với Cary rồi đó. Bố em chắc cũng

không phản đối gì. Hôm nay lúc gọi điện cho ông em có bóng gió một chút, ông cũng nói là có gặp anh, nên đã chuẩn bị tinh thần. Còn dựng Stanton thì em nghĩ không quan tâm lắm đâu, đừng tự ái nha.”

“Anh không tự ái.”

“Nhưng còn mẹ thì em lo quá, hai mẹ con em vốn đang không ổn lắm. Mẹ mà biết chuyện lại lên cơn cho coi.” Tôi ngừng lại một chút. “Nhưng em mà giấu thì mẹ lại nghĩ là tại em giận mẹ.”

“Vậy thì mình cứ nói với mọi người là mình mới đính hôn thôi.”

Tôi chấm miếng thịt cua vào bơ lỏng, thầm nghĩ từ nay mình sẽ thường xuyên được thấy Gideon ở trần, thoải mái như thế này. “Mẹ sẽ nổi điên lên nếu mình chưa cưới mà đã sống chung đó.”

“Nếu vậy thì chịu thôi.” Anh cộc lốc. “Em là vợ anh, Eva. Anh không quan tâm có ai biết hay không, nhưng mà anh biết. Anh muốn mỗi ngày đi làm về nhà nhìn thấy em, mỗi sáng dậy uống cà phê với em, cài nút áo cho em, rồi cởi áo cho em mỗi buổi tối.”

Tôi hỏi lại. “Anh có định đeo nhẫn cưới không?”

“Anh chỉ mong được vậy thôi.”

Câu đó làm tôi mỉm cười. Anh ngừng ăn, nhìn tôi chăm chăm.

“Sao vậy? Mặt em dính bơ hả?”

Anh thở mạnh. “Em đẹp quá. Anh rất thích ngắm em.”

Mặt tôi nóng bừng. “Anh cũng đâu có thua gì.”

“Anh bắt đầu thấy đỡ dần rồi.” Gideon lẩm bẩm.

Nụ cười tôi tắt ngấm. “Cái gì? Cái gì đỡ?”

“Sự lo lắng. Cảm giác bây giờ an toàn hơn, đúng không?” Anh nhấp một ngụm rượu. “Anh cảm thấy yên tâm. Anh thích cảm thấy như vậy.”

Tôi chưa có nhiều thời gian để làm quen với chuyện mình đã có chồng, nhưng khi nghĩ lại câu nói đó của anh, tôi cũng thấy đồng ý. Anh đã là của tôi, không ai có thể nghi ngờ điều đó nữa. “Em cũng thích cảm giác này.”

Gideon nâng tay tôi lên môi. Chiếc nhẫn của anh trao ban này lấp lánh dưới ánh nến. Một chiếc nhẫn kiểu cổ điển với viên kim cương Asscher rất lớn. Tôi thích sự tinh tế không có tuổi đó, nhưng quan trọng hơn, đây là chiếc nhẫn mà bố anh đã trao cho mẹ anh.

Cho dù bị cả bố lẫn mẹ phản bội, nhưng những kỷ ức hạnh phúc nhất của Gideon cho đến ngày anh gặp tôi vẫn là thời gian ở cùng với gia đình.

Vậy mà anh cứ nói là mình không biết lãng mạn.

Anh bắt gặp tôi cứ đang ngắm chiếc nhẫn. “Em thích phải không?”

“Em thích lắm. Nó rất đặc biệt.” Tôi nhìn anh. “Mà em cũng muốn làm gì đó lạ lạ với ngôi nhà của mình nữa.”

“Vậy hả?” Anh siết chặt cổ tay tôi, rồi tiếp tục ăn.

“Em hiểu là mình vẫn phải ngủ riêng, nhưng em không muốn có tường hay cửa ngăn cách hai đứa mình.”

“Anh cũng không muốn. Nhưng sự an toàn của em là quan trọng nhất.”

“Hay là mình làm một căn phòng ngủ lớn, có hai giường riêng, ở giữa nối với nhau bằng phòng tắm, không có cửa, chỉ có một lối đi nhỏ tắt qua thôi. Như vậy thì tại mình vẫn coi như là được ở chung trong một không gian.”

Anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Vẽ ra đi, rồi mình mang đi gặp kiến trúc sư cho họ làm. Mình sẽ ở tạm bên chỗ em trong lúc chờ sửa nhà của anh. Cary cũng có thể xem qua gian bên cạnh đó để coi có cần sửa gì theo ý anh ta không.”

Tôi cạo chân lên bắp chân anh thay cho lời cảm ơn. Có tiếng nhạc từ xa văng lại làm tôi chợt nhớ ở trên hòn đảo này còn có những người khác.

Liệu Angus đang thư giãn ở đâu đó, hay là phải đứng gác trước cửa phòng?

“Angus đâu?” Tôi hỏi.

“Đâu đó gần quanh đây.”

“Còn Raúl có ở đây không?”

“Không. Cậu ta đang ở New York điều tra vụ cái vòng của Nathan.”

“Ồ.” Tự nhiên tôi ăn mất ngon, nên cầm khăn lên lau miệng. “Có gì đáng lo không?”

Hỏi là hỏi vậy thôi, chứ làm sao mà tôi hết lo lắng được. Việc có ai đó đã bí mật đánh lạc hướng cảnh sát sẽ luôn ám ảnh trong đầu tôi.

“Có người đã rửa sạch tội cho anh.” Anh nói thản nhiên. “Anh nghĩ anh sẽ phải trả công cho họ. Nhưng chưa thấy ai tới đòi hết, nên anh sẽ phải tự tìm tới họ thôi.”

“Thì anh phải biết họ là ai cái đã.”

“À, anh sẽ biết thôi.” Gideon thì thầm một cách nham hiểm. “Tới lúc đó mình sẽ biết luôn là tại sao.”

Dưới gầm bàn, tôi quấn chân vào chân anh.

Tôi và Gideon khiêu vũ trên bờ biển dưới ánh trăng, đắm mình vào làn hơi ẩm buổi tối. Đêm đó Gideon ngủ chung giường với tôi, tôi biết anh đã phải cân nhắc rất kỹ. Không thể để tôi ngủ một mình trong đêm tân hôn được. Tôi hy vọng thuốc của anh có tác dụng, cộng với đêm hôm trước thiếu ngủ sẽ giúp anh ngủ sâu hơn. May thay đúng là như vậy.

Sáng Chủ nhật, Gideon hỏi tôi muốn đi ngắm thác nước, hay đi thuyền gỗ ra biển, hay là muốn đi bè trên sông trong rừng. Tôi cười, từ chối hết cả ba lựa chọn, rồi làm cái chuyện tôi muốn làm với anh.

Hai đứa nằm ườn cả ngày, thỉnh thoảng nhẩy xuống hồ bơi, rồi khi thấy mệt lại lăn ra ngủ. Khoảng sau nửa đêm, tôi vô cùng tiếc nuối khi phải đi về. Mấy ngày cuối tuần thật ngắn ngủi.

“Mình còn cả đời để đi chơi cùng à.” Gideon nói trên đường ra sân bay, dường như đọc được suy nghĩ của tôi.

“Em ích kỷ lắm đó. Em muốn anh là của riêng em thôi.”

Lên máy bay, tôi và anh đều đang mặc trên người quần áo lấy từ khách sạn. Tôi bất giác mỉm cười, nghĩ lại hai ngày vừa rồi đa số thời gian hai đứa hầu như chẳng mặc gì cả.

Lúc mang túi đồ cá nhân vào toilet để đánh răng trước khi tranh thủ ngủ trên đường về, tôi nhìn thấy tấm thẻ da đính kèm, có khắc chữ *Eva Cross*.

Gideon bước tới sau lưng, hôn lên vai tôi.

“Đi ngủ thôi, cưng. Mai còn phải làm việc.”

Tôi chỉ miếng da. “Bộ chuyện em đồng ý dễ đoán dữ vậy hả?”

“Anh tính là sẽ bắt cóc em cho tới khi em gật đầu thì thôi.”

Tôi không nghi ngờ câu đó của anh. “Em hân hạnh quá.”

“Em đã có chồng rồi đó.” Anh giục tôi. “Giờ thì nhanh lên nào, bà Cross.”

Tôi nhanh chóng chui vào giường nằm cạnh anh. Ngay lập tức Gideon quay qua ôm chặt lấy tôi.

“Chúc anh có giấc mơ đẹp.” Tôi thì thầm, ôm lấy tay anh trên người mình.

Anh nở nụ cười, đặt môi lên cổ tôi. “Giấc mơ của anh đã thành sự thật rồi.”

Chương 20

Tôi có một cảm giác rất kỳ lạ khi đi làm vào sáng thứ Hai, khi nghĩ tới chuyện không có ai biết cuộc đời tôi vừa có một thay đổi lớn. Làm thế nào mà chỉ với vài câu nói, rồi đeo một cái nhẫn vô tay là đã khiến con người ta trở nên khác hẳn?

Tôi không còn là Eva, cô gái chân ướt chân ráo tới New York cùng anh bạn thân nữa. Giờ đây tôi đã là vợ của một nhà tài phiệt, với hàng loạt trách nhiệm mới. Nghĩ tới đó tôi bỗng hoảng sợ.

Megumi mở cửa xong đứng dậy. Hôm nay cô nàng ăn mặc nhã nhặn một cách bất ngờ, với cái đầm đen sát cánh có những đường viền không đối xứng và giày cao gót hồng cánh sen.

“Ôi chao, da bồ rám nắng đẹp ghê. Mình ganh tị quá đi mất.”

“Cảm ơn. Cuối tuần thế nào?”

“Cũng vậy thôi. Michael hết gọi rồi.” Megumi nhăn mũi. “Tự nhiên mình lại nhớ, sự quấy rầy của anh ta làm mình cảm thấy có người cần mình.”

Tôi lắc đầu. “Bồ điên rồi.”

“Mình biết. Kể nghe coi, bồ đi đâu vậy? Đi với chàng ca sĩ hay là chàng Cross?”

“Bí mật.” Dù tôi rất muốn kể hết ra. Lý do tôi ráng kiềm chế là vì tôi muốn Cary là người biết đầu tiên.

“Không được!” Megumi nheo mắt. “Bồ định giấu mình thiệt đó hả?”

“Dĩ nhiên là mình sẽ kể.” Tôi nháy mắt. “Chỉ không phải là bây giờ thôi.”

“Mình biết tìm bồ ở đâu rồi đó nha.” Megumi nói với theo khi tôi đi về chỗ ngồi.

Về tới bàn, tôi lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Cary thì thấy mấy tin nhắn anh gửi hồi cuối tuần mà bây giờ mới tới. Chắc chắn hôm thứ Bảy lúc gọi điện thoại cho bố tôi vẫn chưa nhận được gì.

Ăn trưa không? Tôi nhắn cho Cary xong, đợi một chút không thấy trả lời thì tắt chuông điện thoại rồi bỏ vô ngăn kéo.

“Cuối tuần em đi đâu vậy?” Mark hỏi khi vô tới văn phòng. “Da em phơi nắng đẹp quá.”

“Cảm ơn anh. Em đi nghỉ ở Ca-ri-bê.”

“Vậy hả? Anh đang tính chọn đảo để đi tuần trăng mật đó. Hay em giới thiệu chỗ em ở đi?”

“Được thôi.” Tôi cười, hình như lâu lắm rồi, hay có khi cả đời, tôi chưa bao giờ thấy vui như lúc này.

“Cho anh thông tin nhé, anh sẽ đưa vô danh sách để xem xét.”

“Anh được giao nhiệm vụ tìm địa điểm hả?” Tôi đứng dậy đi lấy cà phê chung với Mark.

“Ừ.” Mark nhếch mép. “Anh để Steven lo cái đám cưới, vì anh ấy đã chuẩn bị lâu rồi. Nhưng còn kỳ trăng mật thì phải là của anh.”

Giọng Mark tràn trề hạnh phúc, tôi hiểu rất rõ cảm giác đó. Tâm trạng anh vui vẻ như vậy làm ngày đầu tuần của tôi càng sáng sủa hơn.

Mọi thứ sáng sủa chấm dứt lúc hơn mười giờ, khi Cary gọi điện thoại.

“Văn phòng của Mark Garrity, Eva Tramell..”

“Eva Tramell đáng bị ăn đòn.” Cary tiếp lời. “Lâu lắm rồi anh không giận em tới mức này đó.”

Tôi chột dạ, nhú mào. “Có chuyện gì vậy Cary?”

“Anh không có thói quen nói mấy chuyện quan trọng qua điện thoại đâu, Eva, không phải như ai đó. Mà nói cho em biết luôn, trưa nay anh sẽ bỏ một cuộc giao lưu trong giới để đi gặp em đó, tại vì bạn bè thì phải làm như vậy.” Anh nổi cáu. “Bạn bè thì phải sắp xếp thời gian để nói với nhau những chuyện quan trọng, chứ không phải là để lại một cái lời nhắn nhí nhảnh rồi xong đâu.”

Rồi anh cúp máy. Tôi ngồi thừ ra, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Tất cả mọi thứ như cái bánh xe đang quay đột ngột đứng lại. Cary luôn là chỗ dựa của tôi, mỗi lần tôi với anh mà có chuyện gì thì tôi rất dễ mất bình tĩnh. Tôi biết anh cũng vậy, không gặp tôi thường xuyên là anh cũng hay làm chuyện đại dốt lắm.

Tôi lấy điện thoại di động ra gọi lại cho anh.

“Sao nữa?” Cary quát, nhưng ít ra thì anh cũng nhắc máy.

Tôi nói nhanh. “Nếu em làm anh buồn thì cho em xin lỗi. Em sẽ sửa, nha!”

“Em làm anh bức quá, Eva.”

“Ừ, anh để ý đi, trước giờ em giỏi chọc tức người khác lắm. Nhưng em không muốn làm vậy với anh.” Tôi thở dài. “Mình mà giận nhau là em không chịu được đâu, Cary à. Em muốn hai đứa mình vui vẻ.”

“Gần đây em làm như thể là chuyện đó đâu còn quan trọng nữa.” Anh cộc lốc. “Anh trở thành người thừa trong mắt em rồi.”

“Lúc nào em cũng nghĩ tới anh hết đó, nếu em không biết cách thể hiện thì em xin lỗi nha.”

Anh im lặng.

“Em quý anh lắm, Cary à, dù nhiều khi em cư xử khá ngu ngốc.”

Cary thở hắt ra. “Em làm việc tiếp đi, đừng có suy nghĩ nữa. Lát ăn trưa mình nói chuyện.”

“Em thành thật xin lỗi.”

“Trưa nay gặp nhé.”

Cúp máy xong, tôi cố gắng nhưng không tập trung được. Cary giận là một chuyện, nhưng tôi đã làm anh buồn lại là chuyện khác. Bởi tôi vốn là một trong số vài người hiếm hoi trên đời được anh tin tưởng.

Khoảng mười một giờ rưỡi, tôi nhận được một xấp phong bì nội bộ. Trong số đó một cái có mảnh giấy viết tay của Gideon.

Vợ xinh đẹp quyến rũ của anh

Anh lúc nào cũng nghĩ tới em

X của em.

Tôi hạnh phúc nhịp chân dưới gầm bàn, cảm thấy ngày thứ Hai vui lên rất nhiều.

Rồi tôi viết lại cho anh.

Đen và nguy hiểm

Em yêu anh điên cuồng

Yêu cả cái vòng cổ của anh nữa

Bà X.

Tôi bỏ tờ giấy vô phong bì rồi cho gửi đi.

Điện thoại reng lúc tôi đang trả lời thư cho người thiết kế của chiến dịch quảng cáo thẻ quà tặng. Đầu dây bên kia là một giọng Pháp quen thuộc.

“Eva, là Jean-Francois Giroux đây.”

Tôi ngồi tựa ra ghế. “*Bonjour*, quý ông Giroux.”

“Hôm nay mình gặp nhau lúc nào được?”

Anh ta muốn cái quái gì ở tôi? Nếu muốn biết chỉ còn cách gặp anh ta thôi. “Năm giờ nhé? Ở gần Crossfire có một quán rượu nhỏ.”

“Vây cũng được.”

Tôi vừa chỉ đường xong là Giroux cúp máy ngay, khiến tôi có cảm giác như vừa bị tạt một gáo nước lạnh. Tôi xoay xoay trên ghế, ngẫm nghĩ. Có vẻ như trong khi tôi và Gideon đang cố gắng xây dựng cuộc sống mới thì vẫn có nhiều thứ tìm cách cản trở hai đứa. Liệu khi bọn tôi công bố về lễ cưới, hay chỉ chuyện đính hôn thôi, thì mọi thứ có thay đổi không?

Chúa ơi, tôi chỉ mong như vậy. Nhưng liệu có bao giờ đơn giản vậy không?

Liếc nhìn đồng hồ, tôi quyết định quay lại với cái thư đang viết dở.

Tôi xuống tới sảnh lúc mười hai giờ năm phút, Cary vẫn chưa tới. Trong lúc chờ đợi, tôi bắt đầu lo lắng nhiều hơn. Cary nói đúng. Tôi luôn tự nhủ là Cary sẵn sàng chấp nhận ở chung với Gideon, bởi vì tôi không muốn nghĩ tới khả năng phải chọn lựa giữa hai người.

Bây giờ khi chuyện đó không còn là lựa chọn nữa rồi. Tôi đã kết hôn, và đang ngất ngây trong hạnh phúc.

Nhưng tôi vẫn nghĩ cái nhẫn vào bóp là hơn. Với tâm trạng lúc này, để Cary phát hiện ra chuyện đó không hẳn là một ý hay.

Bụng tôi thắt lại khi nhận ra mình càng ngày càng giấu anh nhiều chuyện. Cảm giác đó thật khó chấp nhận.

“Eva.”

Tôi giật mình khi nghe tiếng anh gọi. Cary bước nhanh tới, hôm nay anh mặc quần ngắn túi hộp và áo thun cổ tim. Với cặp kính râm và hai tay đút túi quần, nhìn anh hơi xa cách. Mọi người ngoài nhìn lúc anh đi ngang, nhưng Cary không để ý tới ai khác ngoài tôi.

Trước khi kịp suy nghĩ, tôi đã chạy như bay tới, lao vào anh mạnh đến nỗi khiến anh bật kêu lên. Tôi ôm chầm lấy Cary, áp má lên ngực anh.

“Em nhớ anh quá.” Lời nói bật ra từ tận đáy lòng, dù chưa chắc Cary đã hiểu hết lý do thật

của nó.

Anh lăm bắm gì đó rồi ôm tôi. “Nhiều khi em đáng ghét lắm, em gái à.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh. “Em xin lỗi.”

Cary nắm tay tôi, hai đứa ra khỏi tòa nhà rồi tới cái nhà hàng mà lần trước chúng tôi ăn taco với nhau. Chỗ này có cả margaritas với đá xay, thức uống hoàn hảo cho cái thời tiết oi bức mùa hè này.

Sau mười phút xếp hàng chờ, tôi chỉ gọi hai cái taco, vì cả tuần nay đã không tập tành gì rồi. Cary gọi tới sáu cái. Hai đứa canh lấy được một cái bàn ngay khi có người đứng lên, và trong khi tôi chưa kịp tháo cái ống hút ra thì Cary đã ăn hết một cái taco rồi.

“Em xin lỗi vụ lời nhảm trong hộp thư thoại nhé.”

“Em không hiểu hả.” Cary lấy khăn giấy chùi miệng, đôi môi đẹp làm tôi liên tưởng tới cảnh mỗi lần anh nở nụ cười thì y như rằng bao nhiêu phụ nữ dù có bản lĩnh đến đâu cũng trở nên e thẹn.

“Vấn đề nằm ở tất cả mọi chuyện liên quan đến nó. Em để lại lời nhảm kêu anh suy nghĩ chuyện ở chung với Cross, sau khi em đã nói với mẹ em là em quyết định rồi, và ngay trước khi em biến mất suốt mấy ngày cuối tuần. Anh nghĩ anh có cảm thấy như thế nào thì cũng chả có nghĩa lý gì với em hết.”

“Không phải vậy!”

“Tại sao em phải ở chung với anh trong khi đằng nào em cũng ở chung với bạn trai em?” Cary bắt đầu nổi cáu. “Và tại sao em lại nghĩ anh thích làm người thừa trong nhà hả?”

“Cary...”

“Anh không cần ai bố thí, Eva.” Anh nheo mắt. “Nếu cần thì anh sẽ có chỗ để ngủ, có người để ở chung. Khỏi làm phước cho anh.”

Ngực tôi thắt lại. Tôi chưa sẵn sàng sống thiếu Cary. Tôi biết rồi sẽ tới lúc hai đứa có hai cuộc sống riêng, biết đâu chỉ gặp nhau vào vài dịp đặc biệt trong năm. Nhưng bây giờ chưa phải lúc đó. Chưa thể như vậy được. Chỉ tưởng tượng thôi đã làm tôi hoảng hốt.

“Ai nói là em làm phước cho anh. Sao anh không nghĩ là tại em không thể sống mà không có anh bên cạnh được.”

Anh khịt mũi, cắn miếng bánh, nhai một cách giận dữ rồi hút một ngụm nước lớn. “Anh là cái gì hả? Là cái huy chương đánh dấu ba năm điều trị của em, hay là tấm giấy chứng nhận em đã là một Eva Khác?”

“Xin lỗi nha.” Tôi chồm tới. “Em biết là anh giận, và em đã năn nỉ rồi. Em rất quý anh và muốn có anh bên cạnh. Nhưng không vì vậy mà em phải ngồi đây nghe anh mắng mỗ đâu.”

Tôi đứng dậy. “Em gặp anh sau.”

“Em với Cross định cưới nhau hả?”

Tôi nhìn anh, ngập ngừng một chút. “Anh ấy cầu hôn, và em đồng ý rồi.”

Cary gạt đầu, không có vẻ gì ngạc nhiên, rồi lại ăn tiếp. Tôi cầm cái túi treo trên thành ghế lên.

“Em không thấy sợ nếu phải sống một mình trong nhà với anh ta hả?” Anh vẫn vừa ăn vừa nói.

Không có gì lạ khi Cary nghĩ ngay tới chuyện đó. “Không, anh ấy ngủ trong phòng riêng.”

“Vậy mấy tuần vừa rồi hai đứa ở với nhau là anh ta ngủ trong phòng riêng hả?”

Tôi trở mặt. Chẳng lẽ Cary đã biết từ đầu Gideon chính là “người tình” mà tôi hẹn hò trước giờ? Tôi cũng mệt mỏi không muốn nói dối nữa. “Đa số là vậy.”

Cary bỏ miếng taco xuống. “Cuối cùng cũng nghe được một lời nói thật từ em. Anh cứ tưởng là em không còn biết thành thật nữa rồi chứ.”

“Anh là đồ khốn.”

Anh toét miệng cười, chỉ xuống ghế. “Ngồi lại xuống đây, cưng, mình chưa nói chuyện xong mà.”

“Anh khó ưa quá.”

Nụ cười tắt ngấm, nét mặt anh đanh lại. “Bị lừa dối suốt mấy tuần làm anh cáu kỉnh vậy đó. Ngồi xuống đây.”

Tôi ngồi xuống, trừng mắt nhìn anh. “Rồi đó. Vừa lòng chưa?”

“Ăn đi. Anh có chuyện muốn nói.”

Tôi thở mạnh cho bình tĩnh, treo túi xách lên ghế trở lại, rồi nhướn mày nhìn anh.

Anh bắt đầu. “Nếu em tưởng khi anh không rượu chè nữa và đi làm ổn định thì đầu óc anh hết nhạy bén là em lầm rồi đó. Anh biết em quay lại với Cross từ ngày đầu tiên em nói xạo kia.”

Tôi cắn miếng taco trên tay, nhìn anh nghi ngờ.

“Eva à, em nghĩ coi, nếu ở New York này mà có người khác có thể cả đêm không mệt giống Cross, thì chẳng lẽ anh ta thoát khỏi tay anh sao?”

Tôi phát sặc, suýt nữa thì phun thức ăn ra.

“Làm gì có ai may mắn tới mức tìm được hai anh chàng như vậy liên tiếp chứ.” Cary dài giọng. “Cho dù là em đi nữa. Muốn được may vậy thì ít nhất em cũng phải ‘nhịn đói’ hay khổ sở một thời gian dài trước đã, vậy thì còn có khả năng.”

Tôi quăng miếng giấy bọc ống hút vô người anh, Cary né rồi phá lên cười.

Xong anh nghiêm túc trở lại. “Bộ em sợ bị anh đánh giá vì quay lại với anh ta sau những gì anh ta làm hả?”

“Chuyện phức tạp hơn vậy nhiều, Cary à. Lộn xộn lắm, tụi em có rất nhiều áp lực. Bây giờ vẫn vậy, vì cái ả phóng viên cứ theo dõi Gideon...”

“Theo dõi hả?”

“Chính xác. Em không muốn...” *Em không muốn anh bị liên lụy, thành tông phạm...* “Em buộc phải kín đáo.” Tôi bào chữa một cách vụng về.

Anh ngẫm nghĩ, rồi gật đầu. “Và bây giờ em định cưới anh ta hả?”

“Ừ.” Tôi uống một ngụm nước để nuốt trôi cục nghẹn trong cổ. “Ngoài tụi em ra thì anh là người duy nhất biết chuyện.”

“Cuối cùng em cũng chịu chia sẻ với anh một bí mật.” Cary mím môi. “Mà cưới xong em vẫn muốn anh ở chung với em sao?”

Tôi chồm tới, nắm tay anh. “Em biết là anh hoàn toàn có thể tìm chỗ khác để ở, nhưng em

không muốn anh làm vậy. Em chưa sẵn sàng để sống không có anh, cho dù em có lấy chồng hay không cũng vậy.”

Anh siết chặt tay tôi mạnh đến phát đau. “Eva...”

“Nghe em nè.” Tôi nói nhanh, vì thấy anh bỗng nhiên có vẻ nghiêm chỉnh nên không muốn bị ngắt lời trước khi nói hết kế hoạch với anh. “Nhà của Gideon có kèm theo một căn hộ một phòng ngủ ở sát bên cạnh.”

“Căn hộ một phòng ngủ ở Đại lộ Số Năm hả?”

“Ừ, thích không? Anh có không gian riêng, có cửa riêng, và cả cửa sổ nhìn xuống Công Viên Trung Tâm nữa. Nhưng anh vẫn ở sát cạnh em, vậy là một công đôi việc rồi.” Tôi nói thật nhanh, hy vọng có chi tiết nào đó đúng ý anh. “Mình sẽ ở lại bên phía Tây thêm ít lâu nữa trong khi chờ nhà bên đó sửa xong. Gideon còn nói anh muốn sửa căn hộ của anh như thế nào cũng được.”

“Căn hộ của anh.” Anh nhìn chăm chăm làm tôi càng lo hơn. Có hai người đang muốn len qua khoảng hẹp giữa bàn của tôi với bàn bên cạnh, nhưng tôi mặc kệ.

“Có phải cho không đâu mà.” Tôi trấn an. “Em đang suy nghĩ dùng tiền của em để làm một cái gì đó. Em muốn thành lập một tổ chức để ủng hộ mấy hoạt động từ thiện mình biết trước giờ. Em cần anh giúp, và em sẽ trả công, không phải chỉ cho những việc anh làm không, mà còn cho cả hình ảnh của anh nữa. Em muốn anh làm người phát ngôn của tổ chức đó.”

Tay Cary nói lỏng ra.

Tôi cảnh giác, níu tay anh lại. “Cary?”

Vai anh rũ xuống. “Tatiana có thai rồi.”

“Cái gì?” Mặt tôi tái mét, tưởng như mọi thứ đang nháy múa xung quanh. Giữa một rừng những tiếng nhân viên lớn tiếng gọi món ăn, tiếng chén đĩa loảng xoảng, tôi vẫn có cảm giác mấy chữ mà Cary vừa thốt ra đó được thét to vào mặt mình.

“Anh giỡn hả?”

“Anh cũng ước gì là chuyện giỡn.” Cary rút tay về, vuốt lọn tóc đang rũ xuống mắt. “Không phải là anh không muốn có con, anh cũng thích, nhưng mà... Em biết rồi đó, không phải lúc này, và không phải là với cô ấy.”

“Làm thế quái nào mà cô ta có thai vậy?” Tôi biết Cary rất cẩn thận mấy chuyện đó, vì hơn ai hết anh hiểu lối sống của anh có rất nhiều rủi ro.

“Thì anh đưa vào rồi...”

“Thôi đi.” Tôi nạt. “Ý em là anh vốn rất cẩn thận mà.”

“Ừm, thì cách bảo vệ đó đâu phải lúc nào cũng hiệu nghiệm. Mà Tat thì không chịu uống thuốc, nói là thuốc làm cô ấy mệt mỏi và ăn nhiều hơn.”

“Chúa ơi.” Mắt tôi nóng lên. “Anh có chắc là của anh không?”

Cary khịt mũi. “Không. Nhưng cũng không thể khẳng định là không phải của anh. Được sáu tuần rồi, nên khả năng là rất cao.”

Tôi đành phải hỏi. “Cô ta có định giữ lại không?”

“Anh không biết. Cô ấy còn đang suy nghĩ.”

“Cary...” Tôi không ngăn được giọt nước mắt chảy xuống má. Tôi buồn thay cho anh. “Anh định sẽ làm gì?”

“Anh đâu làm được gì. Quyết định là của cô ấy mà.”

Sự bất lực đó hằn làm cho anh rất đau khổ. Sau khi có Cary một cách ngoài ý muốn, mẹ anh đã phá thai liên tục. Tôi biết điều đó vẫn còn ám ảnh anh. “Vậy nếu cô ta quyết định sẽ mang thai, thì anh sẽ làm xét nghiệm chứ?”

“Trời ơi, Eva.” Anh nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe. “Anh làm sao nghĩ được xa vậy. Anh chỉ đang không biết phải nói sao với Trey nè. Tụi anh chỉ vừa bắt đầu tạm ổn thôi, thì giờ anh phải báo với cậu ấy tin này sao? Cậu ấy sẽ bỏ anh mất.”

Tôi hít một hơi dài rồi ngồi thẳng dậy. Tôi không thể để Cary và Trey mất nhau được. Giờ đây khi không phải lo chuyện giữa tôi và Gideon nữa, tôi phải giải quyết những vấn đề khác mà trước giờ mình lờ đi. “Mình sẽ nghĩ cách, từng bước một, để vượt qua chuyện này.”

Anh nói một cách khó khăn. “Anh cần em.”

“Em cũng cần anh. Em sẽ ở bên cạnh anh trong chuyện này.” Tôi ráng mỉm cười. “Em sẽ không đi đâu hết, ngoại trừ cuối tuần này mình về San Diego chung.” Tôi vội nói thêm câu cuối, tự nhủ là phải nhớ nói với Gideon chuyện đó.

“Tạ ơn trời.” Cary lại ngồi bật dậy. “Anh chỉ mong được ném bóng ở chỗ bác sĩ Travis thôi.”

“Ừ.” Tôi không chơi bóng rổ, nhưng tôi cũng muốn nói chuyện với bác sĩ Travis.

Liệu ông ta sẽ nói gì khi biết cuộc đời của hai đứa tôi đã thay đổi đến mức độ nào chỉ sau vài tháng ở New York? Lần cuối cùng gặp nhau, chúng tôi nói về những giấc mơ rất hoàng tráng. Cary muốn trở thành người mẫu xuất hiện ở giải Super Bowl, còn tôi muốn là người thực hiện đoạn quảng cáo đó cho anh. Giờ đây, anh đang chuẩn bị làm cha, còn tôi chỉ vừa kết hôn với người đàn ông rối rắm phức tạp nhất trên đời.

“Bác sĩ Travis sẽ bật ngựa cho coi.” Cary như đọc được suy nghĩ của tôi.

Không hiểu vì sao câu nói đó làm cả hai phá lên cười đến chảy nước mắt.

Khi về bàn, tôi lại nhận được một xấp giấy nhắn. Tôi căn môi, giở từng cái lên coi tới lúc tìm được đúng cái mình đang chờ.

Anh nghĩ ra rất nhiều cách

dùng cái “vòng đỏ” đó, bà X. à!

Em sẽ rất thích

X của em.

Đám mây đen từ bữa ăn trưa bớt đi một chút. Sau khi nghe tin động trời của Cary, thì cuộc gặp với Giroux đối với tôi chẳng còn là vấn đề gì nghiêm trọng.

Lúc tôi tới quán rượu thì Giroux đã chờ sẵn. Anh ta rất bảnh bao trong cái quần ka-ki ủi thẳng thớm và áo sơ mi trắng hở cổ, ống tay xắn cao. Trang phục thoải mái, nhưng con người thì không có vẻ gì là thoải mái cả. Điều bộ anh ta căng như dây đàn, và lúc nào cũng có vẻ bức dọc vì lý do gì đó.

“Eva.” Giroux chào tôi, vẫn cái cử chỉ thân mật quá đáng mà tôi vốn không thích từ đầu, là hai cái hôn lên hai bên má. “*Enchanté.*”^[1]

[1] Rất hân hạnh.

“Tôi có nên hiểu như vậy có nghĩa là hôm nay tóc tôi không quá vàng không?”

“À.” Giroux nở một nụ cười máy móc. “Tôi bị trách cũng là phải.”

Tôi ngồi xuống cái bàn cạnh cửa sổ, và thức uống nhanh chóng được mang ra.

Chỗ này nhìn có vẻ có từ lâu đời. Trần nhà bằng thạch cao, sàn gỗ cũ kỹ và quầy rượu chạm khắc rất tinh tế toát lên giá trị lịch sử nhất định. Vài chi tiết nội thất bằng kim loại mới được tu bổ thêm, và chỗ đang để giá rượu phía sau quầy có vẻ như từng là nơi đặt bức tường cổ nào đó.

Giroux chăm chú nhìn tôi trong lúc người phục vụ rót rượu. Anh ta có vẻ như đang tìm kiếm gì đó, dù tôi không biết chính xác là cái gì.

Tôi nhấp một ngụm rượu vang rất ngon, còn Giroux ngồi dựa ra ghế, xoay xoay cái ly trong tay. “Cô đã gặp vợ tôi rồi phải không?”

“Có gặp rồi. Cô ấy rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy.” Giroux nhìn xuống ly rượu. “Cô còn có cảm nhận nào khác không?”

“Cảm nhận của tôi thì có gì quan trọng chứ?”

Anh ta lại ngược nhìn. “Cô có coi cô ấy là đối thủ hay là một mối đe dọa không?”

“Không.” Tôi nhấp thêm rượu, rồi nhìn thấy chiếc Bentley đen nhẹ nhàng đậu vào một chỗ hẹp ngay bên ngoài chỗ tôi đang ngồi. Angus ngồi sau tay lái, không có vẻ gì là bận tâm tới cái bảng CẤM ĐẬU XE ngay đó cả.

“Cô tin tưởng Cross đến vậy hả?”

Tôi quay lại Giroux. “Ừ. Nhưng tôi cũng mong anh sớm mang cô vợ của anh về Pháp.”

Giroux nhếch môi cười nhạt. “Cô yêu Cross đúng không?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

Tôi mỉm cười. “Nếu anh cho là hỏi tôi câu đó sẽ giúp anh biết được Corinne nghĩ gì về Gideon thì anh sai rồi. Gideon và tôi đối với nhau khác hẳn tất cả những người khác.”

“Tôi có thấy điều đó từ anh ta.” Giroux nhấp rượu, ngậm trong miệng thưởng thức trước khi nuốt.

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi không hiểu lý do của cuộc gặp này. Anh muốn gì ở tôi?”

“Lúc nào cô cũng thẳng thắn như vậy hả?”

“Ừ.” Tôi nhún vai. “Tôi không được kiên nhẫn trong mấy chuyện mập mờ.”

“Vậy thì tôi cũng sẽ thẳng thắn.” Giroux với lấy tay trái của tôi. “Trên tay cô còn dấu của một chiếc nhẫn khá lớn. Nhẫn đính hôn phải không?”

Tôi nhìn xuống, thấy anh ta nói đúng. Trên ngón tay đeo nhẫn của tôi có một đường hằn trắng hơn phần còn lại của bàn tay. Da tôi không trắng như mẹ mà có màu hơi ngăm giống bố và rất dễ bắt nắng.

“Anh rất nhạy cảm, nhưng tôi hy vọng là anh cứ giữ lấy phán đoán đó cho riêng mình.”

Lần đầu tiên nụ cười của Giroux có vẻ chân thật. “Có thể cuối cùng tôi sẽ giành lại được vợ mình.”

“Tôi nghĩ nếu anh cố gắng thì sẽ được thôi.” Tôi đứng lên, cho là đã tới lúc đi về. “Anh biết cô ấy từng nói gì với tôi không? Cô ấy nói là anh rất dửng dưng. Thay vì ngồi chờ thì anh nên đuổi theo cô ấy. Tôi nghĩ đó là thứ cô ấy cần.”

Giroux cũng đứng lên. “Cô ta đi theo Cross mà. Tôi không nghĩ cô ta sẽ mềm lòng khi thấy người khác đuổi theo mình đâu.”

“Chuyện đó thì tôi không biết.” Tôi rút trong túi ra tờ hai mươi đô để lên bàn, mặc kệ ánh mắt giận dữ của Giroux. “Lúc anh cầu hôn cô ấy đã đồng ý còn gì nữa. Giờ anh cứ làm lại những gì anh đã làm trước kia đi. Tạm biệt, Jean-Francois.”

Anh ta định mở miệng nói thêm gì nữa, nhưng tôi đã ra gần tới cửa.

Angus đang đứng chờ cạnh chiếc xe.

“Thưa bà Cross, bà có muốn về nhà không?” Ông hỏi khi tôi ngồi lên ghế.

Cách xưng hô làm tôi mỉm cười. Cuộc nói chuyện với Giroux làm tôi nảy ra một ý khác. “Nếu được thì tôi muốn ghé qua một chỗ trước đã.”

“Dĩ nhiên là được.”

Tôi nói chỗ cần tới rồi tựa ra ghế, trong lòng náo nức.

Lúc xong hết thì đã gần sáu giờ rưỡi. Tôi hỏi Angus Gideon đang ở đâu, thì mới biết anh vẫn còn ở văn phòng.

“Ông đưa tôi tới chỗ anh ấy được không?”

“Được chứ.”

Cảm giác quay lại Crossfire vào giờ này thật lạ lẫm. Dù vẫn còn người ra vô, nhưng không khí trong tòa nhà khác hẳn lúc ban ngày. Lên tới tầng trên cùng, cửa kính của Cross Industries đang để mở, một toán nhân viên vệ sinh đang dọn rác và lau chùi, hút bụi.

Tôi đi thẳng vô phòng Gideon, để ý thấy đa số bàn ghế đều trống, kể cả chỗ của Scott, trợ lý của anh. Gideon đang đứng sau bàn làm việc, đeo tai nghe, áo khoác treo trên giá. Hai tay anh chống trên hông, miệng nói liên tục, vẻ mặt rất tập trung.

Bức tường trước mặt anh là một dãy màn hình liên tục phát tin tức khắp thế giới. Bên tay phải là quầy rượu, trên kệ để mấy cái bình thủy tinh màu, vốn là mảng màu sắc duy nhất trong cái không gian toàn trắng, đen và xám. Trong phòng có ba khu vực ghế ngồi khác nhau, đều rất thoải mái, còn cái bàn làm việc màu đen của Gideon thì giống như trung tâm điều khiển toàn bộ các thiết bị công nghệ xung quanh.

Chồng tôi đứng đó, giữa bao nhiêu thứ đồ vật đắt tiền, đáng vẻ vô cùng gọi cảm. Bộ vét với những đường cắt may tuyệt vời càng tôn lên thân hình hoàn hảo của anh. Nhìn anh đứng giữa giang sơn quyền lực của mình, tim tôi đập lên rộn rã. Khung cảnh thành phố tráng lệ hiện ra qua hai mặt kính trải rộng từ trần xuống tới sàn nhà, nhưng ngay cả vẻ đẹp đó cũng không làm anh lu mờ được.

Gideon luôn làm chủ mọi thứ. Và điều đó hiển hiện rõ ràng.

Tôi lấy cái nhẫn trong bóp ra đeo lên tay, rồi bước tới gần bức tường kính có cánh cửa hai lớp ngăn cách anh với bên ngoài.

Anh quay đầu lại, mắt sáng rực khi nhìn thấy tôi. Gideon bấm nút cho cánh cửa mở ra, rồi ngay sau đó, bức tường kính mờ đục lại, đảm bảo ở bên ngoài không nhìn thấy được trong phòng.

Tôi bước vô.

“Tôi đồng ý.” Anh nói với người ở đầu dây bên kia. “Giải quyết xong đi rồi báo cáo lại cho

tôi.”

Anh không rời mắt khỏi tôi khi tháo tai nghe bỏ lên bàn. “Em là một ngạc nhiên thú vị đó cưng. Nói anh nghe coi cuộc gặp với Giroux như thế nào.”

Tôi nhún vai. “Sao anh biết?”

Anh nhếch mép, nhìn tôi thay cho câu trả lời. *Em thắc mắc chuyện đó thật sao?*

“Anh vẫn còn phải ở lại đây hả?” Tôi hỏi.

“Nửa tiếng nữa anh phải họp qua điện thoại truyền hình với văn phòng bên Nhật, rồi sau đó mình có thể đi ăn tối.”

“Mình mua gì về nhà ăn với Cary đi. Anh ấy sắp có con rồi.”

Gideon nhướn mày. “Em nói lại anh nghe.”

“Ừm, rất có thể anh ấy sẽ làm cha.” Tôi thở dài. “Anh ấy phạm một sai lầm, và em muốn ở bên cạnh anh ấy trong lúc này. Với lại cũng để Cary quen dần chuyện ở chung với anh nữa.”

Anh nhìn tôi dò xét. “Còn em cũng làm cho hỏng chuyện rồi phải không. Lại đây.” Anh bước vòng qua bàn, giơ hai tay ra. “Để anh ôm em nào.”

Tôi thả túi xách xuống, cởi giày ra rồi bước thẳng vào lòng anh. Gideon ôm choàng lấy tôi, hôn lên trán thật kêu.

“Mình sẽ tìm cách.” Anh thì thầm. “Đừng lo.”

“Em yêu anh, Gideon.”

Tay anh siết chặt hơn.

Tôi ngẩng lên nhìn anh. Đôi mắt xanh thăm thẳm của anh dường như còn xanh hơn trên nền da rám nắng sau chuyến đi vừa rồi.

“Em có cái này cho anh nè.”

“Vậy hả?”

Tôi lùi ra một chút, cầm bàn tay trái của anh lên, rồi luồn vào ngón tay chiếc nhẫn tôi vừa mua, phải hơi vặn một chút mới tuột qua khớp xương. Anh đứng yên không nhúc nhích. Lúc tôi buông ra, tay anh vẫn giữ nguyên chỗ cũ, làm như bị đông cứng lại.

Tôi nghiêng đầu ngắm nghía, thầm nghĩ phản ứng này đúng như mong đợi của tôi. Nhưng rồi khi anh vẫn tiếp tục im lặng, tôi ngược lên, thấy anh đang nhìn chiếc nhẫn chăm chăm như nhìn một vật lạ.

Tim tôi chùng xuống. “Anh không thích hả?”

Anh thở phập phồng, lật tay lại để nhìn mặt kia của chiếc nhẫn. Tôi chọn kiểu nhẫn có hai mặt giống nhau.

Chiếc nhẫn cưới bằng bạch kim không khác mấy với chiếc anh đang đeo bên tay phải. Cũng cùng những đường cắt nam tính mạnh mẽ đó, nhưng được nạm hồng ngọc nên nổi bật hơn. Màu đỏ nổi bật trên làn da nâu rám nắng và bộ vết đen của anh, như một dấu hiệu rõ mồn một cho quyền sở hữu của tôi.

“Hơi quá lố hả?” Tôi nói nhỏ.

“Lúc nào em cũng làm quá hết.” Anh thì thầm, rồi ôm lấy mặt tôi, hôn mãnh liệt.

Tôi vừa định nắm tay thì đã bị anh nhắc bổng lên, đi tới cái ghế dài mà cách đây mấy tháng anh đã áp lên người tôi lần đầu tiên.

“Anh làm gì có thời gian.” Tôi hỗn hển.

Anh ngồi xuống. “Sẽ nhanh thôi.”

Gideon chiếm lấy tôi, tận hưởng sự ướt át nóng rực. Tôi càng rạo rực hơn khi thấy cả hai vẫn còn nguyên quần áo trên người.

Không biết có “nhanh thôi” thật như anh nói không, nhưng cuối cùng hai đứa thở hỗn hển, dựa vào nhau trên ghế.

Tôi nuốt nước bọt rồi nói trong hơi thở. “VẬY chắc là anh thích cái nhẫn.”

Tiếng cười của Gideon làm lòng tôi tràn ngập niềm vui.

Năm phút sau, tôi nằm duỗi dài thỏa mãn trên sa lông, trong khi Gideon ngồi ngay ngắn tươm tất bên bàn làm việc với sinh lực tràn trề.

Anh nói năng lưu loát, bình thường suốt cuộc họp, mở đầu và kết thúc với mấy câu chào bằng tiếng Nhật, giọng trầm và êm ái. Thỉnh thoảng anh liếc nhìn tôi, miệng nở một nụ cười chiến thắng.

Tôi nghĩ anh quả xứng đáng được khen thưởng, bởi vì lúc này tôi vẫn còn bị cơn khoái cảm ban nãy làm cho váng vất.

Kết thúc cuộc họp, Gideon đứng dậy, cởi áo vét ra. Ánh mắt anh nói lên lý do tại sao.

Tôi ráng lấy sức nhướn mày, hỏi. “Mình không về hả?”

“Về chứ, nhưng chưa phải bây giờ.”

“Em nghĩ có khi anh nên bớt uống vitamin lại đi, cưng à.”

Anh nở nụ cười khi cởi nút áo. “Anh đã bỏ ra biết bao nhiêu ngày ngồi tưởng tượng cảnh làm tình với em trên cái ghế đó. Mình chưa làm được một nửa những gì anh tưởng tượng đâu.”

Tôi đuổi người, cố tình khêu gợi. “Giờ mình lấy nhau rồi thì còn hư hỏng được nữa không?”

Tia sáng lóe lên trong mắt cho thấy anh đã có sẵn câu trả lời.

Và, tới khi hai đứa ra khỏi Crossfire lúc gần chín giờ tối, tôi đã hoàn toàn thỏa mãn với câu trả lời đó của Gideon.

Chương 21

Khoảng mười giờ hơn, tôi với Gideon đang ngồi ở phòng khách ăn pizza thì Cary về, có cả Tatiana đi theo. Tôi chồm qua người Gideon lấy bịch phô mát Parmesan, thì thào. “Bà mẹ trẻ con đây rồi.”

Anh cũng nhăn mặt. “Phiền phức lắm đây. Tội nghiệp anh chàng.”

Tôi cũng nghĩ vậy khi cô nàng tóc vàng cao kều bước vô và nhăn mũi một cách thô lỗ lúc

nghe thấy mùi pizza. Nhưng ngay khi nhìn thấy Gideon, cô ả nở một nụ cười hết sức lả lơi.

Tôi hít một hơi dài, tự nhủ *thôi, bỏ qua*.

“Chào Cary.” Gideon nói rồi quàng tay qua vai tôi.

“Xin chào.” Cary hỏi. “Hai người đang coi phim gì vậy?”

“*End of Watch*.” Tôi trả lời. “Hay lắm đó, coi chung không?”

“Được thôi.” Cary nắm tay Tatiana đi ra ghế sa lông.

Cô nàng khó chịu ra mặt.

Hai anh chị ngồi xuống ghế, bắt chân lên nhau, chắc là kiểu ngồi quen thuộc mọi khi. Gideon đẩy hộp pizza tới. “Tự nhiên nhé.”

Cary lấy một miếng, còn Tatiana thì cắn nhẩn vì anh đụng trúng cô ả. Tôi khá bức bối với thái độ của Tatiana. Nếu cô ta là mẹ của con Cary, thì bọn tôi buộc phải trở thành người thân, mà tôi làm sao chịu được cái mối quan hệ kỳ cục như vậy.

Cuối cùng hai anh chị cũng không ngồi lâu. Tatiana cứ mè nheo là mấy cảnh quay bằng máy quay cầm tay trên màn hình làm cô ta buồn nôn, nên Cary đành đưa về phòng. Chỉ có lúc sau tôi đã nghe tiếng cô ả cười phá lên, nên tôi đoán vấn đề chỉ là bởi vì cô nàng muốn giữ Cary cho mình ả thôi. Tôi hiểu sự bất an đó. Chính tôi còn lạ gì cảm giác đó nữa.

“Đừng lo.” Gideon kéo tôi vào lòng. “Mình sẽ tìm cách giải quyết. Để từ từ đã.”

Tôi cầm lấy bàn tay trái của anh, mân mê chiếc nhẫn.

Anh hôn lên trán tôi, và thế là buổi coi phim chấm dứt.

Dù Gideon ngủ bên nhà anh, nhưng sáng hôm sau anh qua sớm, giúp tôi kéo dây khóa áo rồi đi pha cà phê. Đeo bông tai xong, tôi vừa bước ra hành lang thì thấy Tatiana từ bếp lò ra vô, hai tay cầm hai chai nước.

Trên người cô nàng không một mảnh vải.

Tôi giận sôi người, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh. Dù bụng bầu của cô ả chưa nhìn thấy, nhưng tôi nghĩ cũng nên tránh mấy chuyện cãi cọ lớn tiếng. “Nè, nếu cô muốn đi lại trong nhà tôi thì làm ơn mặc quần áo vô.”

“Đây đâu phải là nhà của mình cô.” Tatiana trả lời, tay hất mái tóc hung khi đi chuẩn bị đi ngang qua tôi.

Tôi chống một tay lên tường, ngăn lại. “Cô không muốn giở trò với tôi đâu, Tatiana.”

“Thì đã sao?”

“Thì cô thua chứ sao.”

Cô nàng trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu. “Anh ấy sẽ bênh tôi thôi.”

“Nếu buộc phải như vậy, thì anh ấy cũng sẽ ghét cô, mà vậy thì cô cũng thua thôi.” Tôi bỏ tay xuống. “Suy nghĩ thử đi.”

Có tiếng cửa phòng Cary mở ra sau lưng. “Em làm cái quái gì vậy, Tat?”

Tôi quay lại, thấy anh bạn thân đang đứng trước cửa, trên người chỉ mặc mỗi cái quần lót. “Xem ra có người cần áo choàng rồi đó, Cary.”

Cary mím môi, phẩy tay về phía tôi rồi mở cửa rộng ra, ý kêu Tatiana đi vô.

Tôi đi tiếp ra bếp, nghiêng răng giận dữ. Cơn giận càng sôi lên khi thấy Gideon đang đứng trong bếp, ung dung uống cà phê. Hôm nay anh mặc com-plê đen với cà vạt xám nhạt, cực kì đẹp trai.

“Đã mất không?” Tôi gằn giọng. Thật bực bội khi anh nhìn thấy thân thể trần truồng của cô gái khác, mà lại là một cô nàng người mẫu thanh mảnh, cao ráo, đúng kiểu mà trước đây anh thích nữa chứ.

Anh nhún vai tỉnh bơ. “Không có gì đặc biệt.”

“Thì anh thích mấy cô cao kều mảnh khảnh mà.” Tôi cầm ly cà phê để sẵn trên bàn lên.

Gideon đặt tay lên tay tôi. Chiếc nhẫn nạm hồng ngọc lấp lánh dưới ánh đèn. “Theo anh nhớ thì người vợ mà anh mê mọt khá là nhỏ nhắn, đầy đặn. Và đẹp tuyệt vời.”

Tôi nhắm mắt lại, cổ xua tan cơn ghen tức. “Anh có biết tại sao em mua chiếc nhẫn đó không?”

“Vì màu đỏ là màu của tội mình.” Anh nói nhỏ. “Cái đầm đỏ trên chiếc limo, đôi giày đỏ ở

bữa tiệc ngoài vườn, và tóc em cài hoa hồng màu đỏ khi em cưới anh.”

Câu trả lời làm tôi dịu hẳn xuống. Tôi tựa vào người anh.

“Hừm.” Anh kéo tôi sát lại. “Em là thiên thần nhỏ mềm mại và quyến rũ của anh.”

Tôi lắc đầu, cơn giận tan mất.

Anh cọ mũi vô lên má tôi. “Anh yêu em.”

“Gideon.” Tôi ngửa đầu ra, đón nhận nụ hôn, để anh xua đi tâm trạng không vui.

Cảm giác môi anh lúc nào cũng làm tôi rạo rực. Tôi bắt đầu hơi choáng váng thì anh ngừng lại, nói nhỏ. “Tối nay anh có hẹn với bác sĩ Petersen. Khi nào xong anh sẽ gọi em để xem mình định ăn tối như thế nào nhé.”

“Được thôi.”

Anh mỉm cười khi nghe tôi trả lời như cái máy vì đang ngất ngây sung sướng. “Anh có thể thu xếp với ông ấy để hai đứa mình đi điều trị chung tối thứ Năm.”

“Tối thứ Năm tuần sau đi nha.” Tôi tỉnh táo lại. “Em cũng không muốn bỏ thêm buổi nào nữa, nhưng thứ Năm tuần này mẹ rủ em với Cary đi dự một buổi tiệc từ thiện. Mẹ mua cả đầm cho em rồi, em mà không đi mẹ lại nghĩ là vì lý do khác nữa cho xem.”

“Vậy mình đi chung.”

“Thật hả?” Nhìn Gideon mặc lễ phục là tôi lại không chịu nổi. Thật sự là Gideon có mặc hay không mặc cái gì đi nữa thì tôi cũng bị kích thích, nhưng nếu là bộ tuxedo thì... chúa ơi, thật như lửa cháy.

“Ừ, cũng là một dịp tốt để mình xuất hiện chung trở lại mà. Với lại công bố luôn chuyện mình đính hôn.”

Tôi liếm môi. “Vậy em có lợi dụng anh một chút lúc ngồi trên xe được không?”

Mắt anh sáng rõ. “Lợi dụng bao nhiêu cũng được, thiên thần của anh.”

Lúc tới công ty, không thấy Megumi ở bàn tiếp tân, nên tôi không có dịp hỏi thăm cô nàng. Nhân tiện tôi cũng muốn gọi cho Martin, hỏi thử xem sau buổi đi chơi ở Primal hôm trước anh và Lacey có tiến triển gì không.

Tôi lấy điện thoại ra để cài chế độ nhắc việc thì thấy mẹ có để lại tin nhắn từ tối hôm qua. Bà hỏi tôi có cần làm tóc với trang điểm cho buổi tiệc không, nếu có bà sẽ đưa nhân viên thẩm mỹ viện qua nhà để sửa soạn cho cả hai mẹ con luôn.

Về tới bàn, tôi nhắn lại cho mẹ, nói là dù rất muốn làm đẹp nhưng chắc sẽ không đủ thời gian vì phải năm giờ tôi mới đi làm về.

Đang ổn định chuẩn bị làm việc thì Will xuất hiện.

“Có hẹn ăn trưa với ai chưa?” Anh chàng rất dễ thương trong cái áo sơ mi sọc vuông và cà vạt xanh dương, một phong cách mà chắc chỉ có Will mới biết cách phối hợp sao cho đẹp thôi.

“Làm ơn đừng có yến tiệc tinh bột nữa nha, mấy vòng cơ thể mình chịu hết nổi rồi nè.”

“Không đâu.” Will cười toe toét. “Natalie đã xong cái giai đoạn ăn kiêng khắc nghiệt nhất, nên giờ đỡ hơn nhiều rồi. Mình đang nghĩ tới súp với sa lát thôi.”

Tôi mỉm cười. “Vậy thì được. Rủ Megumi luôn không?”

“Hôm nay cô ấy nghỉ làm.”

“Vậy hả? Cô ấy bệnh hay sao?”

“Không biết nữa. Mình biết vậy là vì phải gọi cho bên dịch vụ tìm nhân viên thay thế tạm thời thôi.”

Tôi nhú mào. “Lát nghỉ giải lao mình sẽ gọi cho cô ấy hỏi thăm thử xem.”

“Vậy cho mình gửi lời luôn nhé.” Anh chàng nhịp tay lên thành vách ngăn rồi đi khỏi.

Cả ngày hôm đó trôi qua quá mờ nhạt. Lúc giải lao tôi gọi cho Megumi, để lại lời nhắn. Tối chiều khi Clancy chở tôi qua Brooklyn tập Krav Maga, tôi lại gọi thêm lần nữa. Cô vẫn không nhắc máy, tôi đành nhắn lại lần nữa. *Megumi nè, gọi lại cho mình nhé, mình lo cho bồ quá.*

Cúp máy xong, tôi ngồi lặng người ngắm cây cầu Brooklyn hùng vĩ. Cứ mỗi lần đi qua cánh cổng vòm bằng đá cao chót vót trên dòng sông Đông này, tôi lại thấy như vừa đi sang một thế giới khác. Dưới sông, vài chiếc phà chở người qua lại, và một chiếc thuyền buồm lẻ loi đang hướng về phía cảng New York tấp nập.

Chưa đầy một phút sau xe đã xuống dốc cầu, tôi quay lại với cái điện thoại.

Tôi gọi cho Martin.

“Chào Eva.” Anh nghe máy một cách vui vẻ, chắc là có lưu tên tôi trong danh bạ. “Rất vui vì em gọi.”

“Anh khỏe không?”

“Khỏe. Còn em.”

“Em cũng bình thường. Hôm nào mình phải gặp nhau mới được.” Tôi mỉm cười khi nhìn thấy một viên nữ cảnh sát đang điều khiển giao thông vừa liên tục thổi còi vừa hoa tay điều khiển một cách hết sức ngộ nghĩnh tại cái ngã tư đông đúc nhất ở Brooklyn.

“Hôm nào đi làm về mình đi uống gì đó đi, còn không thì hẹn cả hai cặp đi ăn tối chung chẳng hạn.”

“Nghe được đó. Em có đang quen với ai không?”

“Em và Gideon đang quay lại với nhau.”

“Gideon Cross hả? Ừm, chỉ có em mới tóm được anh chàng đó thôi.”

Tôi cười bật cười, ước gì đang có chiếc nhẫn trên tay. Tôi không đeo nhẫn cả ngày như Gideon được. Anh vốn không quan tâm mọi người có biết chuyện hay không, trong khi tôi thì còn phải tìm cách thông báo với những người thân trước đã. “Cảm ơn anh đã đề cao em. Còn anh thì sao, có đang hẹn hò với ai không?”

“Anh và Lacey cũng đang tìm hiểu. Anh thích cô ấy, cô ấy rất thú vị.”

“Tốt quá, em rất vui khi nghe vậy. À, mà nếu hôm nay anh có nói chuyện với Lacey thì anh nhờ cô ấy báo lại giùm em tình hình của Megumi được không? Megumi nghỉ làm hôm nay, nên em chỉ muốn hỏi thăm xem cô ấy có làm sao hay cần giúp đỡ không thôi.”

“Được thôi.” Đầu dây bên kia bỗng rất ồn ào, rõ ràng Martin vừa bước ra ngoài đường. “Lacey không có ở nhà, nhưng tối nay cô ấy sẽ gọi điện cho anh.”

“Cảm ơn anh nhiều. Em không phiền anh đi về nữa. Mình lên kế hoạch tuần sau gặp nhau đi, có gì vài ngày tới liên lạc để sắp xếp nhé.”

“Được đó. Anh rất vui vì em gọi.”

Tôi mỉm cười. “Em cũng vậy.”

Cúp máy xong, tôi bỗng cảm thấy muốn liên lạc với bạn bè, nên gửi tin nhắn cho Shawna và Brett, chỉ là hỏi han ngắn gọn kèm theo một nụ cười.

Lúc ngược lên, tôi thấy Clancy đang nhìn mình qua kính chiếu hậu.

“Mẹ tôi khỏe không?” Tôi hỏi.

“Bà ấy sẽ ổn thôi.” Clancy nói, vẫn cái giọng rành rọt ngắn gọn đó.

Tôi gật đầu, nhìn ra cửa kính, thấy một nhà chờ xe buýt có hình quảng cáo của Cary. “Chuyện gia đình nhiều khi mệt mỏi lắm.”

“Tôi hiểu.”

“Anh có anh chị em gì không, Clancy?”

“Có em trai và em gái.”

Họ ra sao nhỉ? Có cứng rắn và nghiêm nghị như Clancy không? “Nếu anh không phiền, tôi có thể hỏi anh và họ có thân thiết với nhau không?”

“Thân lắm. Em gái tôi ở bang khác, nên ít khi gặp, nhưng tuần nào cũng gọi điện cho tôi. Còn em trai tôi cũng ở New York nên bọn tôi gặp nhau thường xuyên.”

“Vui nhỉ.” Tôi cố tưởng tượng hình ảnh Clancy vui vẻ thoải mái ngồi uống bia với một anh chàng nhìn hao hao giống anh, nhưng thật sự không tưởng tượng ra. “Anh ấy cũng là dân trong nghề hả?”

“Chưa.” Anh lại hơi nhoẻn miệng, gần giống nụ cười. “Giờ đang làm FBI.”

“Còn em gái anh cũng trong ngành hành pháp hả?”

“Cô ấy bên thủy quân.”

“Ôi, tuyệt quá.”

“Ừ, con bé giỏi lắm.”

Tôi nhìn mái tóc kiểu lính của anh. “Trước đây anh cũng trong quân ngũ phải không?”

“Đúng vậy.” Anh không nói thêm gì hết.

Tôi vừa định tọc mạch thêm thì xe quẹo ở góc ngã tư và dừng lại trước cái nhà kho mà Parker dùng làm phòng tập.

Tôi xách túi đồ, tự bước ra trước khi Clancy xuống mở cửa. “Một tiếng nữa gặp lại nhé.”

“Cho họ biết tay đi, Eva.” Anh nói, rồi nhìn theo cho tới khi tôi vô hẻm bên trong.

Vừa quay lưng đóng cửa lại xong, tôi đã nhìn thấy một mái tóc nâu quen thuộc, một người mà cả đời tôi không bao giờ muốn gặp lại. Người phụ nữ đứng bên ngoài thảm tập, khoanh tay trước ngực, mặc cái quần thun đen kẻ sọc xanh da trời giống với màu áo. Mái tóc nâu xoắn buộc cao sau đầu, trông rất gọn gàng và nghiêm khắc.

Đôi mắt xanh lạnh lẽo quay lại, nhìn tôi từ đầu tới chân.

Thấy đằng nào cũng không tránh được, tôi đành hít sâu một hơi rồi bước tới gần. “Chào thanh tra Graves.”

“Chào Eva.” Graves gật đầu. “Da cô phơi nắng đẹp lắm.”

“Cảm ơn.”

“Cross đưa cô đi nghỉ hả?”

Câu hỏi không hề có vẻ tình cờ. Tôi cảnh giác. “Tôi chỉ cố thư giãn một chút thôi.”

Graves hơi nhếch môi. “Vẫn cảnh giác hả. Tốt lắm. Bố cô thấy Cross thế nào?”

“Tôi nghĩ bố tin cách nhìn người của tôi.”

Bà gật đầu. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không thể ngừng nghĩ tới vụ cái vòng của Nathan. Mà mấy chỗ sơ hở đó lúc nào cũng làm người ta lo sợ hết.”

Tôi hơi gai người. Mỗi khi lo sợ tôi còn biết chia sẻ với ai ngoài Gideon nữa chứ. Và tôi biết chắc anh sẽ làm hết những gì có thể để tìm cách giải quyết vấn đề.

“Tôi cần người tập chung.” Vị thanh tra đột nhiên nói. “Tối lượt cô đó.”

“Ừm, sao hả?” Tôi chớp mắt. “Ý là...? Mình có nên...?”

“Vụ án qua rồi, Eva.” Graves bước lên thăm tập, đuổi người. “Nhanh lên, tôi không chờ được cả đêm đâu.”

Graves dẫn cho tôi tới tả. So với cái thân hình mảnh dẻ đó thì chị ta thật sự rất khỏe, lại còn ra đòn rất tập trung, chính xác và không hề thương xót. Thật ra sau một tiếng rưỡi tập chung, tôi học được khá nhiều từ chị ra, nhất là tinh thần cảnh giác không bao giờ được lơ là. Bởi Graves cực kỳ nhanh và lúc nào cũng di chuyển liên tục để tìm kẽ hở của đối phương.

Về tới nhà đã gần tám giờ tối, tôi đi thẳng vô phòng tắm, thả nến rồi ngâm mình trong bồn hương vani. Hy vọng Gideon sẽ về tới trước khi tôi khô héo đi.

Anh xuất hiện khi tôi vừa quấn cái khăn lông lên người. Nhìn mái tóc và cái quần jean anh mặc, tôi biết là đi tập về anh đã tắm rồi mới qua đây.

“Chào anh.”

“Chào vợ.” Anh bước tới, kéo cái khăn ra rồi cúi xuống ngực tôi.

Tôi nghệt thở khi anh âu yếm làm hai nụ hoa căng cứng.

Gideon đứng thẳng dậy, nhìn thành quả của mình. “Chúa ơi, em đẹp quá.”

Tôi nhón chân hôn lên cằm anh. “Tối nay mọi chuyện thế nào?”

Anh nhìn tôi, nhăn mặt. “Bác sĩ Petersen chúc mừng tụi mình, rồi thì cứ không ngót nhấn mạnh việc điều trị chung quan trọng đến mức độ nào.”

“Ông ấy nghĩ là mình cưới nhau sớm quá đó.”

Gideon bật cười. “Thì ông ấy thậm chí còn không muốn mình làm tình với nhau mà, Eva.”

Tôi nhăn mũi, quấn lại cái khăn rồi cầm lược lên chải tóc.

“Để anh.” Gideon cầm cái lược, đỡ tôi ngồi xuống thành bồn tắm.

Trong khi anh chải tóc cho tôi, tôi kể vụ gặp thanh tra Graves ở lớp Krav Maga.

“Luật sự của anh nói là vụ đó đã được đóng rồi.” Gideon nói.

“Anh cảm thấy sao về chuyện đó?”

“Em an toàn rồi. Anh chỉ cần vậy thôi.”

Giọng nói đều đều cho thấy trong lòng anh lo lắng nhiều hơn là vẻ ngoài. Đâu đó sâu tận trong đáy lòng, anh vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện giết Nathan. Tôi biết, bởi đến lượt tôi bị ám ảnh những gì anh đã làm vì mình, và cũng bởi tôi và anh là hai nửa của cùng một linh hồn.

Đó là lý do vì sao anh muốn hai đứa lấy nhau sớm. Tôi là nơi trú ẩn an toàn của anh. Tôi là người duy nhất biết hết mọi bí mật, mọi góc ngách tăm tối của anh, mà vẫn yêu anh say đắm. Mà, hơn ai hết, anh rất cần tình yêu.

Có tiếng rung ngay sát bên tai. Tôi đùa. “Anh có đồ chơi mới trong túi hả?”

“Lẽ ra anh nên tắt nó đi.” Anh lẩm bẩm rồi móc điện thoại ra. Nhìn qua màn hình xong, Gideon trả lời nhát gừng. “Cross đây.”

Đầu dây bên kia là giọng phụ nữ có vẻ kích động, nhưng không nghe rõ nói gì.

“Hồi nào?” Gideon hỏi tiếp. “Ở đâu? Được rồi, tôi tới liền.”

Anh cúp máy rồi đưa tay ôm đầu.

Tôi đứng dậy. “Có chuyện gì vậy?”

“Corinne đang trong bệnh viện. Mẹ anh nói là nghiêm trọng lắm.”

“Để em thay đồ. Mà xảy ra chuyện gì?”

Cái nhìn của Gideon làm tôi nổi gai ốc. Tôi chưa bao giờ thấy anh... tan nát như vậy.

“Thuốc...” Giọng anh khản đặc. “Cô ấy uống cả một hủ thuốc.”

Đứng chờ nhân viên bãi xe lấy chiếc DB9 ra, Gideon gọi điện cho Raúl, kêu anh ta tới bệnh viện chờ để lái xe.

Ngồi sau tay lái, Gideon tập trung tuyệt đối. Mỗi thao tác đều cực kỳ chính xác. Trong khoảng không gian chật hẹp này, tôi hiểu anh đã đóng chặt mọi cảm xúc. Lúc tôi đặt tay lên đầu gối an ủi, anh thậm chí còn không nhúc nhích. Cũng không chắc anh có cảm thấy bàn tay

tôi hay không.

Raúl đã đứng chờ sẵn trước phòng cấp cứu, mở cửa cho tôi, xong vòng qua bên kia, chờ Gideon ra rồi ngồi vô sau tay lái. Chiếc xe bóng loáng chạy đi mất trước khi hai đứa bước vô cánh cửa.

Tôi nắm tay Gideon, nhưng cũng không biết anh có cảm giác gì không. Mắt anh nhìn chăm chăm vào chỗ mẹ anh đang đứng trong phòng chờ riêng. Elizabeth Vidal không thèm nhìn tôi mà đi thẳng lại ôm con trai.

Gideon không ôm lại, nhưng cũng không né ra. Anh siết tay tôi chặt hơn.

Bà Vidal không dả động gì tới tôi, thậm chí còn quay lưng lại khi đưa tay về phía hai người đang ngồi cạnh nhau ở gần đó, có vẻ như là bố mẹ của Corinne. Lúc Gideon và tôi vô tới thì hai người này đang nói chuyện với Elizabeth, trong khi Jean-Francois Giroux đứng một mình bên cửa sổ. Có vẻ như anh ta cũng không được ai đếm xỉa tới giống tôi.

Gideon buông tay tôi ra khi bị mẹ anh kéo tới chỗ bố mẹ Corinne. Tôi thấy kỳ cục khi đứng đó một mình, nên đi qua chỗ Jean-Francois.

Tôi nói thật nhẹ nhàng. “Tôi rất lấy làm tiếc.”

Anh ta ngược đôi mắt vô hồn lên, gương mặt như già đi chục tuổi từ lần gặp ở quán rượu hôm nọ. “Cô tới đây làm gì?”

“Bà Vidal gọi cho Gideon.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh ta nhìn qua chỗ ghế ngồi. “Ai cũng nghĩ anh ta mới là chồng của cô ấy chứ không phải tôi.”

Tôi nhìn theo, thấy Gideon đang cúi xuống, cầm tay mẹ Corinne. Một nỗi khiếp sợ làm tôi lạnh người.

“Cô ấy thà chết còn hơn phải sống thiếu anh ta.” Giọng Giroux lạnh lùng.

Tôi quay lại nhìn Giroux, chợt hiểu ra mọi chuyện. “Anh nói phải không? Anh nói với cô ta chuyện bọn tôi đính hôn chứ gì?”

“Và cô ấy tiếp nhận cái tin đó như thế này đây.”

Chúa ơi. Tôi loạng choạng bước tới vịn tay lên tường. Sao cô ta lại không biết chuyện cô ta

tự tử sẽ gây ra hệ quả gì đối với Gideon chứ? Corinne không thể nào ngây thơ như vậy được. Hay mục đích của cô ta chính là khiến anh cảm thấy tội lỗi? Tôi thấy kinh tởm khi nghĩ tới chuyện một người có thể bất chấp thủ đoạn như vậy. Nhưng rõ ràng là cô ta đã đạt được mục đích rồi. Gideon cũng đứng về phía cô ta, ít nhất là trong lúc này.

Một vị nữ bác sĩ bước vào, dáng vẻ hiền từ với mái tóc vàng cắt ngắn và đôi mắt xanh nhạt. “Ông Giroux?”

“*Oui.*” Jean-Francois bước tới.

“Tôi là bác sĩ Steinberg, người điều trị cho vợ anh. Tôi có thể nói chuyện riêng với anh một chút được không?”

Bố Corinne đứng dậy. “Chúng tôi là người nhà của cô ấy.”

Bác sĩ Steinberg mỉm cười dịu dàng. “Tôi biết, nhưng tôi cần nói chuyện riêng với chồng của Corinne. Tôi có thể thông báo với các vị là Corinne sẽ khỏe lại sau khi nghỉ ngơi vài ngày thôi.”

Rồi bà ta cùng Giroux bước ra khỏi phòng. Từ trong này không nghe thấy họ nói gì, nhưng vẫn nhìn thấy hai người qua lớp kính. Giroux cao to hơn hẳn so với vị bác sĩ, nhưng xem ra điều vừa nghe được từ Steinberg khiến anh ta suy sụp hẳn. Trong phòng không khí căng thẳng dâng lên tột cùng. Gideon đứng cạnh mẹ, không rời mắt khỏi cảnh tượng đau lòng trước mặt.

Vừa nói, vị bác sĩ vừa đặt tay lên cánh tay Giroux. Vài phút sau, bà bỏ đi. Anh ta vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm xuống sàn, hai vai rũ xuống thật nặng nề.

Tôi định lại chỗ Giroux thì Gideon đã đi trước. Anh vừa bước ra cửa, Giroux đã lao vụt tới.

Hai người đàn ông va vào nhau tạo nên một âm thanh chấn động. Cả căn phòng rung chuyển khi Gideon văng mạnh vào bức vách kính.

Có ai đó rú lên, rồi hét gọi bảo vệ.

Gideon xô Giroux ra, đỡ được một cú đấm rồi xoay người né thêm một đòn nữa nhắm vào mặt. Jean-Francois gầm lên gì đó, gương mặt rúm ró vì phần nộ và đau đớn.

Bố của Corinne lao ra cùng lúc với nhân viên bảo vệ, có trang bị cả súng gây tê. Gideon lại đẩy Giroux ra, chỉ tự vệ chứ hoàn toàn không đánh trả. Mặt anh cứng như đá, đôi mắt lạnh băng và cũng vô hồn không khác gì Giroux.

Cửa để mở lúc bố Corinne đi ra, nên tôi nghe được loáng thoáng vài chữ khi Giroux hét vào mặt Gideon. Không cần từ điển tôi cũng hiểu *enfant (đứa con)* có nghĩa là gì. Thân thể tôi cứng đờ, tai ù đi, mọi âm thanh xung quanh dường như tan biến hết.

Mọi người ủa ra khỏi phòng khi Gideon và Giroux bị bảo vệ giữ chặt tay lôi đi. Tôi ngạc nhiên, tưởng mình bị hoa mắt khi thấy Angus xuất hiện ngay cửa phòng.

“Thưa bà Cross.” Ông nói khẽ, bước tới với chiếc nón tài xế trên tay.

Tôi không tưởng tượng được lúc đó mặt mình nhìn ra sao nữa. Tôi như chết sống với cái chữ mình vừa nghe thấy, không biết nên hiểu như thế nào. Nghĩ lại thì Corinne đã tới New York từ khi tôi mới quen Gideon... còn chồng cô ta chỉ mới vừa sang đây thôi.

“Tôi đến để đưa cô về.”

“Gideon đâu?”

“Anh ấy nhắn tin bảo tôi đến đón cô.”

Sự bối rối, thắc mắc chuyển thành cơn đau. “Nhưng anh ấy đang cần tôi.”

Angus hít sâu, đôi mắt có gì đó nhìn như thương hại. “Về với tôi đi, Eva. Trễ rồi.”

“Anh ấy không muốn tôi có mặt ở đây.” Tôi nói luôn, bắt đầu hiểu ra vấn đề.

“Anh ấy muốn cô được về nhà an toàn và thoải mái.”

Chân tôi chôn chặt xuống sàn nhà. “Bộ trong tin nhắn anh ấy nói vậy hả?”

“Anh ấy nghĩ như vậy.”

“Ông tốt bụng quá.” Tôi bắt đầu bước đi, chuyển sang trạng thái đóng kín cảm xúc.

Tôi đi ngang qua một người hộ lý đang dọn dẹp cái xe đẩy lúc này Giroux ngã vào. Anh ta không dám nhìn tôi, như càng khẳng định thêm cái sự thật phũ phàng.

Tôi đã bị gạt ra bên lề.

Chương 22

Tối đó Gideon không về nhà. Sáng hôm sau trước khi đi làm, tôi sang nhà tìm anh thì thấy giường gối vẫn còn xếp ngay ngắn.

Không biết anh đang ở đâu, nhưng anh đã không ở bên tôi. Sau khi biết tin Corinne có thai, tôi không thể ngờ là mình lại bị bỏ rơi mà không có một lời giải thích. Giống như sau một thảm kịch đột ngột mà tôi vẫn còn bối rối chưa hiểu hết lý do, thì lại phải lọ mọ đứng dậy một mình giữa đông đảo nát.

Angus và chiếc Bentley chờ sẵn bên ngoài. Con giận lại sôi lên. Cứ hể mỗi lần Gideon né tránh tôi, anh lại đưa Angus ra thế chỗ.

“Lẽ ra tôi nên cưới ông mới phải, Angus.” Tôi lau bầu khi lên xe. “Ông mới là người lúc nào cũng có mặt.”

“Tôi đến theo ý của Gideon mà.” Angus nói rồi đóng cửa xe.

Trung thành tuyệt đối. Tôi cay đắng nghĩ bụng.

Tới công ty, thấy Megumi vẫn còn nghỉ bệnh, tôi vừa lo mà cũng vừa nhẹ nhõm. Tôi lo vì chắc phải có chuyện gì nghiêm trọng lắm mới khiến Megumi nghỉ như vậy, bởi cô ấy thuộc dạng siêng năng, ngày nào cũng có mặt ở công ty từ sớm. Nhưng mừng là Megumi không thấy tâm trạng của tôi lúc này, và không hỏi những câu mà tôi không muốn, hay đúng hơn là không thể, trả lời. Tôi hoàn toàn không biết chồng tôi đang ở đâu, đang làm gì hay nghĩ cái gì.

Chuyện đó làm tôi vừa buồn vừa tức. Nhưng tôi không thấy sợ. Gideon nói đúng, sự ràng buộc của hôn nhân đem lại cảm giác yên tâm. Anh không thể dễ dàng quay lưng bỏ rơi tôi được. Anh sẽ phải nói rõ mọi chuyện với tôi, vấn đề là tôi phải chờ tới khi nào thôi.

Tôi tập trung làm việc mong cho thời gian trôi qua thật nhanh. Hết giờ làm, tôi vẫn chưa nghe tin gì từ Gideon, mà tôi cũng không gọi cho anh. Theo tôi thấy thì anh mới là người phải tìm cách liên lạc với tôi.

Tới phòng tập Krav Maga, tôi được tập riêng với Parker suốt một tiếng đồng hồ.

“Hôm nay em không vui hả.” Anh nói khi bị tôi ném xuống thảm lần thứ sáu hay thứ bảy gì đó.

Tôi không dám nói là tôi đang tưởng tượng anh là Gideon.

Về tới nhà, Cary và Trey đang ngồi trong phòng khách, ăn bánh mì kẹp thịt và coi hài kịch trên tivi.

“Còn nhiều lắm đó.” Trey nói khi đẩy cho tôi một khúc bánh mì. “Trong tủ lạnh có bia nữa.”

Trey là một chàng trai tử tế, tính tình rất dễ thương. Anh ta lại rất yêu Cary. Tôi nhìn sang Cary, thoáng thấy một vẻ đau khổ và bối rối. Rồi ngay lập tức, anh giấu đi bằng nụ cười quyến rũ. Cary vỗ nhẹ lên ghế. “Lại đây ngồi chơi.”

“Được rồi.” Tôi không muốn nhốt mình trong phòng để phải suy nghĩ đến phát điên lên. “Để em tắm cái đã.”

Sau khi sạch sẽ và thoải mái trong bộ đồ thun ở nhà, tôi nhập bọn với hai chàng trai. Tôi cố thử làm theo cách Gideon hướng dẫn lần trước để định vị điện thoại của anh, nhưng không được, nên càng chán nản.

Cuối cùng tôi nằm ngủ luôn ngoài sa lông, vì không muốn nằm trên cái giường toàn là mùi của người chồng đang mất tăm mất tích.

Vậy mà lúc tỉnh dậy, tôi lại nghe mùi của anh, và cảm giác được anh bế trên tay. Quá mệt mỏi, tôi gục đầu vào ngực anh, nghe tim anh đập mạnh mẽ. Gideon bế tôi vô phòng ngủ.

“Anh đi đâu vậy?” Tôi làu bàu.

“California.”

Tôi giật mình. “Cái gì?”

Anh lắc đầu. “Sáng mai mình nói chuyện.”

“Gideon...”

“Để sáng mai đi, Eva.” Anh cương quyết, đặt tôi xuống giường rồi hôn lên trán.

Tôi níu tay anh. “Anh không được bỏ em đi nữa.”

“Anh chưa được ngủ rồi gần hai ngày rồi.” Giọng anh hơi bực.

Tôi nhồm dậy, cố nhìn kỹ mặt anh trong bóng tối, nhưng chỉ có thể lờ mờ thấy là anh đang mặc quần jean và áo sơ mi tay dài. “Thì sao? Ở đây cũng có chỗ ngủ mà.”

Gideon thở dài, vừa mệt mỏi vừa bức tức. “Nằm xuống đi, anh về lấy thuốc.”

Chờ hoài không thấy anh quay lại, tôi mới sực nhớ là anh có để thuốc bên này, nghĩa là đó chỉ là cái cớ để anh bỏ đi thôi. Tôi tung mền, loạng choạng bước xuống giường, mò mẫm trong bóng tối ra phòng khách lấy chìa khóa rồi qua nhà tìm anh. Vừa mở cửa bước vô, tôi suýt té khi vấp phải cái va-li để ngay giữa nhà.

Rõ ràng là vừa về tới nhà, anh chỉ kịp thấy va-li chạy sang tìm tôi. Mà rồi anh lại không muốn ngủ lại với tôi. Vậy anh qua làm gì, chẳng lẽ chỉ để nhìn tôi ngủ cho yên tâm thôi?

Khỉ thật. Khi nào thì tôi mới hiểu được anh đây?

Gideon nằm ngủ say trên giường trong phòng lớn, úp mặt vô cái gối của tôi, trên người vẫn mặc nguyên quần áo. Đôi giày cởi vội lăn lóc cuối giường, ví và điện thoại để trên bàn.

Cái điện thoại làm tôi không cưỡng lại được cơn tò mò.

Tôi cầm lên, đánh mặt mã *thiên thần* vào, rồi bắt đầu lục lọi. Có bị anh bắt gặp tôi cũng không sợ, vì nếu anh đã không chịu nói thì tôi có quyền tự tìm câu trả lời.

Điều bất ngờ là có rất nhiều hình của tôi trong máy anh: hình do cánh săn ảnh chụp được, và cả hình anh chụp bằng điện thoại những lúc tôi không để ý nữa. Tôi như nhìn thấy chính mình qua con mắt của anh.

Nỗi lo lắng biến mất. Tôi biết anh yêu và tôn thờ tôi. Chỉ có như vậy thì anh mới chụp và giữ những bức ảnh lúc tôi xấu xí, mặt không trang điểm, đầu tóc rối bời, đang đọc một cái gì đó hay đơn giản chỉ là đang đứng trầm ngâm trước cửa tủ lạnh. Và cả hình tôi đang ăn, đang ngủ, hay nhăn trán suy nghĩ... Toàn những chuyện vặt vãnh, tẻ nhạt.

Danh bạ cuộc gọi đa số là tên Angus, Raúl và Scott. Trong hộp thư thoại có mấy tin nhắn của Corinne, và tôi quyết định không nghe vì không muốn tự hành hạ mình nữa. Nhưng rõ ràng là gần đây anh không trả lời hay gọi lại cho cô ta. Ngoài ra là những cuộc gọi giữa anh và các đối tác làm ăn, trong đó có Arnoldo, và rất nhiều cuộc gọi với luật sư.

Và ba cuộc gọi giữa anh và Deanna Johnson.

Tôi nheo mắt. Ba lần nói chuyện đó toàn từ vài phút trở lên, có khi lên tới tận mười lăm phút.

Mở tin nhắn ra, tôi thấy cái tin anh gửi cho Angus hôm ở bệnh viện.

Tôi cần đưa cô ấy ra khỏi đây.

Tôi ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. *Cần*, chứ không phải *muốn*. Không hiểu sao cách dùng từ đó làm thay đổi suy nghĩ của tôi về chuyện xảy ra. Dù vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện, nhưng tôi có cảm giác mình không hẳn đã bị gạt ra ngoài lề.

Tôi vui hơn khi thấy có cả tin nhắn giữa anh và Ireland. Dù không đọc, nhưng tôi thấy tin nhắn cuối cùng là vào hôm thứ Hai.

Để cái điện thoại lại chỗ cũ, tôi đưa mắt nhìn người mình yêu đang mệt mỏi chìm trong giấc ngủ. Trong bộ dạng và cách ăn mặc này, anh trở về đúng tuổi của mình. Dù phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm, nhưng Gideon luôn xử lý mọi việc một cách rất tự nhiên và dễ dàng đến nỗi dường như không ai còn nhớ là anh cũng là người bằng xương bằng thịt, cũng có thể bị mệt mỏi và kiệt sức như bất kỳ ai.

Là vợ, tôi có nghĩa vụ phải đỡ dần với anh. Nhưng tôi sẽ không làm được gì nếu anh cứ giấu diếm mọi chuyện, tự gánh hết một mình vì không muốn tôi lo lắng.

Khi nào anh ngủ dậy hai đứa phải nói rõ chuyện đó.

©STENT

Tôi giật mình tỉnh giấc, một bên cổ đau nhức, và cảm giác có gì đó không ổn. Tôi cẩn thận xoay người rồi duỗi thẳng tay chân trên ghế, nhìn qua cửa kính thấy ánh sáng màu hồng cam vừa ló dạng. Một ngày mới sắp bắt đầu.

Tiếng rên của Gideon làm tôi sợ cứng người. Một âm thanh khủng khiếp, nghe như tiếng con thú hoang bị trúng thương cả thể xác lẫn tâm hồn. Lúc anh phát ra âm thanh đó lần nữa, tôi giật mình, nhận ra là anh đang bị giấc mơ tra tấn.

Tôi nhảy ngay lên giường, quỳ xuống bên cạnh, giật mạnh lấy vai anh. “Gideon, dậy đi!”

Anh né ra xa, cuộn người ôm chặt cái gối, cơ thể run lên bần bật và cất tiếng khóc.

Tôi nằm úp người sau lưng anh, vòng tay ôm ngang hông, thì thầm. “Nín đi cưng, không sao đâu, có em đây rồi.”

Tôi vuốt ve, dỗ dành trong khi Gideon khóc nức nở trong giấc ngủ. Nước mắt tôi cũng chảy

ướt cả áo anh.

“Dậy đi, thiên thần của anh.” Gideon thì thào, hôn lên mặt tôi. “Anh đang cần em đây.”

Tôi đuổi người, đau nhức sau hai ngày tập nặng và cả đêm ngủ trên ghế trước khi lên giường nằm.

Anh đã vén áo tôi lên để cả miệng lẫn tay tìm vào nhẹ nhàng, khéo léo kích thích ham muốn của tôi.

“Gideon...” Tôi cảm nhận được cơn khao khát mãnh liệt, sâu sắc qua từng cử chỉ của anh.

Rồi anh lấp miệng tôi bằng một nụ hôn. Tôi ưỡn hông lên khi ngón tay anh trôi tuột vào trong, di chuyển nhẹ nhàng.

Tôi cởi nút quần jean, rồi đến quần lót của anh.

“Đưa anh vào em đi.” Gideon thì thầm trên môi tôi.

Tôi vuốt ve anh trên tay, rồi nhắc hông lên, đón nhận anh.

Anh vùi mặt lên cổ tôi, chìm đắm vào tôi, rên rỉ trong khoái cảm khi được tôi quấn siết. “Chúa ơi, Eva, anh muốn em lắm.”

Chân tay tôi quắp lấy người Gideon, kéo anh sát vào mình.

Mọi thứ xung quanh không còn ý nghĩa gì nữa. Gideon đang khẳng định lại lời hứa bên bờ biển Ca-ri-bê, còn tôi cố truyền cho anh thêm sức mạnh, hy vọng giúp anh vượt qua thêm một ngày nữa.

Lúc tôi đang trang điểm thì Gideon bước vào, đặt lên bàn ly cà phê thơm lừng với mùi kem ngọt ngào, còn đang bốc khói. Anh chỉ mặc quần thun ở nhà, nên tôi đoán là anh chưa định đi làm ngay.

Tôi nhìn anh qua tấm gương, cố đoán xem anh có nhớ gì giấc mơ đêm qua không. Tôi chưa bao giờ thấy Gideon buồn bã như lúc này. Nhìn giống như tim anh đang tan nát.

“Eva.” Anh nói nhỏ. “Mình cần phải nói chuyện.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Anh dựa vào tường, cầm ly cà phê bằng cả hai tay, rồi nhìn xuống ly một lúc lâu trước khi lên tiếng. “Em có quay phim lại mấy lần em ngủ với Brett Kline không?”

“Cái gì?” Tôi quay lại nhìn anh, tay nắm chặt cây cọ đánh phấn hồng. “Không. Làm quái gì có chuyện đó. Mà sao anh hỏi vậy?”

Anh nhìn vào mắt tôi. “Tối hôm trước lúc anh đang định rời khỏi bệnh viện thì Deanna xuất hiện. Sau chuyện của Corinne, anh nghĩ là không nên xua đuổi cô ta nữa.”

“Em cũng nói vậy mà.”

“Anh biết, em nói đúng. Nên anh đưa cô ta tới quán rượu gần đó, mời cô ta một ly rồi nói lời xin lỗi.”

“Anh mời cô ta đi uống rượu.” Tôi lặp lại.

“Không phải, anh đi với cô ta là để xin lỗi về việc anh làm trước đây, còn ly rượu là anh phải gọi thì mới có lý do để ngồi trong quán của người ta chứ.” Anh phát cáu. “Anh nghĩ là em chẳng thà anh gặp cô ả ở nơi công cộng còn hơn là mời lên nhà, dù thật ra như vậy thì tiện lợi và riêng tư hơn nhiều.”

Anh nói đúng. Tôi thấy vui vì anh nghĩ tới cảm giác của tôi và tìm cách làm cho tôi thoải mái. Nhưng tôi vẫn bức bối khi nghĩ tới chuyện Deanna được gặp riêng với anh.

Hắn Gideon cũng đoán được suy nghĩ đó. Anh nhếch mép. “Em ghen tuông quá, cưng à. May là anh cũng thích như vậy.”

“Anh im đi. Deanna nói gì? Cô ả nói là có băng quay phim nữa hả? Nói láo đó.”

“Cô ta không nói láo. Lời xin lỗi của anh cũng khiến cô nàng nguôi ngoai phần nào và cho anh một ít thông tin. Cô ta nói chuyện đó là có thật, và sắp có một buổi bán đấu giá đoạn phim đó nữa.”

“Em nói anh nghe, cô ả toàn bịa đặt ra thôi.” Tôi cãi.

“Em biết ai tên Sam Yimara không?”

Mọi thứ xung quanh im bật. Một nỗi sợ hãi dâng trào trong tôi. “Biết, tay đó luôn muốn trở thành người quay phim chính cho ban nhạc.”

“Đúng rồi.” Gideon nhấp thêm một ngụm cà phê, đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi qua vành ly. “Hắn ta thường đặt máy quay ở nhiều nơi mỗi lần ban nhạc biểu diễn để quay lại những cảnh trong hậu trường. Hắn tuyên bố là đã dựng lại hoạt cảnh trong *Golden* từ tư liệu có thật.”

“Ôi trời ơi!” Tôi đưa tay che miệng, cảm thấy buồn nôn.

Chỉ riêng chuyện để cho người khác thấy cảnh làm tình của tôi với Brett đã là tệ lắm rồi, nhưng nếu Gideon mà thấy được thì còn tệ hơn gấp triệu lần. Tôi còn nhớ về mặt kinh khủng của anh khi xem đoạn video ca nhạc. Nếu anh xem được những cảnh thật, tình cảm của hai đứa tôi sẽ không còn như cũ nữa. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ quên được khi nhìn thấy anh với người phụ nữ khác. Những ký ức đó sẽ là chất độc gặm nhấm tim tôi mỗi ngày.

“Đó là lý do anh phải đi California hả?” Tôi nói nhỏ, toàn thân run bần bật.

“Deanna cho anh một vài thông tin, và anh đã xin được lệnh tạm của tòa để cấm Yimara mua bán hay chuyển nhượng đoạn phim đó rồi.”

Tôi không tài nào đoán được suy nghĩ hay cảm xúc của anh ngay lúc này. Anh cực kỳ điềm tĩnh và tự chủ, trong khi tôi có cảm giác như mình đang vỡ ra thành từng mảnh vụn. “Anh sẽ không ngăn nó phát tán được đâu.”

“Mình có lệnh rồi mà.”

“Chỉ cần được đưa lên mạng là nó sẽ lan nhanh như dịch hạch cho coi.”

Anh lắc đầu, đuôi tóc phớt trên vai. “Anh đã cử một đội chuyên gia tin học túc trực để làm đúng một việc là canh suốt 24/24 xem nó có xuất hiện trên mạng không. Nhưng Yimara sẽ không dại gì mà tung lên mạng đâu, vì hắn phải giữ độc quyền thì mới kiếm được tiền chứ. Trước hết hắn sẽ thử những cách khác, ví dụ như là bán lại cho anh chẳng hạn.”

“Deanna sẽ tung tin đó ra, nghề nghiệp của cô ả là truyền tin chứ đâu có phải là giữ bí mật.”

“Anh hứa sẽ cho cô ấy độc quyền hình đám cưới của tụi mình trong vòng bốn mươi tám tiếng, nếu cô ấy chịu giữ bí mật.”

“Cô ả mà chấp nhận chuyện đó hả?” Tôi nghi ngờ. “Cô nàng đó chết mê chết mệt anh mà, làm sao mà vui được khi biết anh lấy vợ.”

“Anh nghĩ anh đã nói rất rõ là không hề còn hy vọng gì cho cô ta.” Anh nói cộc lốc. “Tin anh đi, số tiền kiếm được từ vụ hình đám cưới sẽ đủ khiến cô ta vui thôi.”

Tôi ngồi xuống, bần thần. “Em chán nản quá, Gideon à.”

Anh đặt ly cà phê lên bàn, rồi bước qua ngồi xuống trước mặt tôi.

“Nhìn anh nè.”

Tôi ngược lên một cách khó khăn.

“Anh sẽ không bao giờ để ai làm hại em hết.” Anh nói. “Em hiểu không? Anh sẽ giải quyết chuyện này.”

“Em xin lỗi.” Tôi thốn thức. “Em xin lỗi vì anh phải dính vào chuyện này, trong khi bao nhiêu là thứ khác đang dồn dập...”

Gideon nắm tay tôi. “Kẻ khác đã xâm phạm quyền riêng tư của em, Eva à, em không phải xin lỗi vì chuyện đó. Còn việc giải quyết... đó là quyền của anh, là vinh dự của anh. Em luôn luôn ở trên hết.”

“Chứ lúc ở bệnh viện em đâu có thấy là em ở trên hết đâu.” Tôi cãi, cảm thấy cần xả cơn giận ra để khỏi day dứt nữa. Tôi cũng muốn anh giải thích tại sao lúc nào cũng gạt tôi ra một bên trong khi muốn bảo vệ cho tôi. “Khi có chuyện xảy ra, em muốn ở bên cạnh anh thì anh lại đẩy em cho Angus. Anh bay đi Cali mà cũng chẳng thèm gọi hay nhắn gì cho em hết.”

Anh nghiêng rằng. “Anh còn không có thời giờ để ngủ nữa. Để xin được lệnh cấm một cách gấp rút như vậy anh đã phải nhờ vả biết bao nhiêu người. Em phải tin anh, Eva à. Ngay cả khi em không biết anh đang làm gì, thì em cũng phải tin là anh luôn nghĩ tới em, và việc anh làm luôn là để tốt nhất cho em, cho hai đứa mình thôi.”

Tôi hỏi, nhưng nhìn đi chỗ khác vì không muốn nghe câu trả lời của anh. “Corinne có thai hả?”

Gideon thở mạnh. “Lẽ ra là vậy. Bốn tháng rồi.”

Tôi lạnh người. “Lẽ ra?”

“Việc cứu sống cô ấy làm cái thai bị sảy. Anh muốn tin rằng cô ấy không biết mình có thai.”

Tôi nhìn mặt anh, cố giấu sự nhẹ nhõm trong lòng. “Bốn tháng hả? Vậy là con của Giroux phải không?”

“Anh hy vọng vậy.” Gideon cộc lốc. “Mà anh ta cũng nghĩ như vậy, nên cho là tại anh mà anh ta bị mất con.”

“Chúa ơi.”

Gideon ngả đầu lên đùi tôi. “Cô ấy hẳn phải không biết gì hết, chứ không thể nào đánh đổi sinh mạng của đứa bé vì chuyện ngu ngốc như vậy được.”

Tôi cứng rắn. “Em sẽ không để cho anh tự trách mình trong chuyện này đâu, Gideon.”

Anh choàng tay ôm qua eo tôi. “Chúa ơi. Anh đáng bị nguyên rủa như vậy sao?”

Ngay lúc đó tôi căm thù Corinne kinh khủng. Cô ta đã biết là bố Gideon tự tử chết, và cô ta phải biết rõ là chuyện cô ta làm sẽ hủy hoại anh ấy như thế nào chứ.

“Chuyện này không phải lỗi của anh.” Tôi luồn tay vào tóc anh, vuốt ve an ủi. “Anh nghe em nói không? Chỉ có Corinne là phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình thôi. Chính cô ta, chứ không phải hai đứa mình, sẽ phải sống với chuyện đó suốt đời.”

“Eva ơi.” Anh ôm chầm lấy tôi, hơi thở nóng hổi xuyên qua lớp áo.

Gideon đi ra ngoài nghe điện thoại của Raúl, còn tôi mãi mười lăm phút sau vẫn còn đứng nhìn chằm chằm vào gương.

“Em đi làm trễ bây giờ đó.” Anh nói nhỏ khi bước lại, ôm tôi từ sau lưng.

“Em đang định gọi điện xin nghỉ.” Tôi chưa nghỉ làm ngày nào từ khi vào công ty, nhưng hôm nay cảm thấy rất kiệt sức. Tôi không nghĩ mình đủ sức tập trung để làm việc một cách nghiêm túc nữa.

“Cũng được, nhưng nếu có hình em ở buổi tiệc tối nay thì không hay cho lắm.”

“Mình sẽ không đi dự tiệc đâu.”

“Đi chứ sao không.”

“Gideon à, nếu đoạn phim của em và Brett bị phát tán ra, thì anh đâu có muốn tên anh bị gắn chung với em.”

Anh sững người lại, kéo tôi quay lại nhìn mặt anh. “Em nói lại anh nghe.”

“Anh nghe rồi đó. Cái tên Cross đã chịu đủ tai tiếng rồi, không phải sao?”

“Cực cung à, suýt chút nữa là anh đề em ra đánh đòn rồi đó. May cho em là khi anh giận thì anh lại không thích bạo lực.”

Câu nói đùa đó cũng không thể khiến tôi quên được anh đang quyết tâm bảo vệ cho con người của tôi trong quá khứ, con người mà chính tôi còn thấy xấu hổ. Anh luôn đứng giữa tôi và dư luận, che chắn cho tôi và sẵn sàng chịu đòn thay cho tôi.

Tôi thường nghĩ là mình không thể nào yêu anh nhiều hơn được nữa, và lần nào anh cũng chứng minh là tôi đã sai.

Gideon nâng mặt tôi lên. “Dù có chuyện gì đi nữa, thì mình sẽ cùng nhau đối diện. Và em sẽ làm vậy khi mang họ của anh.”

“Gideon...”

“Không lời nào có thể diễn tả niềm tự hào của anh khi để em mang họ Cross.” Anh hôn lên lông mày tôi. “Việc em chấp nhận cái họ đó rất có ý nghĩa đối với anh.”

“Ôi, Gideon.” Tôi nhón chân lên, ôm chầm lấy anh.

“Em yêu anh nhiều lắm.”

Tôi đi làm trễ nửa tiếng, đi ngang bàn Megumi thấy có một nhân viên tạm thời đang ngồi. Tôi mỉm cười, lịch sự chào, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Tôi ghé vào phòng Mark, rồi rít xin lỗi vụ đi trễ, xong quay lại bàn gọi điện thoại cho Megumi. Không ai trả lời máy. Tôi qua chỗ của Will.

“Cho mình hỏi một chút.” Tôi nói.

“Hy vọng là mình có câu trả lời.” Will đu đưa trên ghế, ngược nhìn tôi qua cặp kính sành điệu.

“Megumi gọi cho ai để xin nghỉ làm vậy?”

“Cô ấy báo cáo tất cả mọi chuyện với Daphne. Sao vậy?”

“Mình thấy lo lắng thôi. Từ bữa tới giờ cô ấy vẫn không gọi lại cho mình, không biết mình có làm gì cho cô ấy giận không nữa.” Tôi đổi chân liên tục. “Mình không muốn chẳng biết gì và không giúp được gì hết.”

“Ừm, nghe Daphne nói là giọng Megumi nghe có vẻ tệ lắm.”

“Vậy thì không ổn rồi. Cảm ơn nhé.”

Tôi đi về bàn, lúc ngang qua chỗ Mark thì anh vẫy vô phòng.

“Hôm nay cái băng rôn dài sáu tầng lầu của khăn quàng cổ Tungsten được treo lên đó.”

“Thế à?”

Anh toét miệng cười. “Muốn đi coi không?”

“Thật không?” Với tâm trạng này, thì tôi chẳng thà đi ra ngoài giữa cái oi bức của tháng Tám còn hơn là phải ngồi trong văn phòng mát lạnh. “Vậy thì tuyệt quá.”

Anh kéo cái áo khoác trên ghế lên. “Đi thôi!”

Khi tôi về tới nhà lúc năm giờ chiều, nhân viên làm đẹp mặc đồng phục trắng ở đầy trong phòng khách. Cary và Trey ngồi dựa trên ghế, mặt đắp một lớp màu xanh, dưới đầu lót khăn lông để không làm dây ra đồ đạc. Mẹ tôi thì đang lú lo trò chuyện trong lúc mái tóc được uốn thành từng lọn xoắn rất gợi cảm.

Tôi đi tắm nhanh rồi ra nhập bọn. Trong phòng một tiếng đồng hồ, tôi được lột xác từ lồi thoi bê bối thành xinh đẹp lộng lẫy, và cũng có đủ thời gian nghiền ngẫm những chuyện đã đè nén cả ngày hôm nay: đoạn phim, Corinne, Giroux, Deanna, và cả Brett nữa.

Phải có ai đó nói cho Brett biết chuyện. Người đó chỉ có thể là tôi.

Lúc cô nhân viên mang cọ tô son tới, tôi giơ tay lên. “Màu đỏ nhé.”

Cô ta ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi một chút. “Ừ, phải rồi.”

Tôi đang nín thở chờ xịt xong mỹ phẩm lên tóc thì điện thoại rung trong túi áo. Tên Gideon hiện lên. “Chào cưng.”

“Em mặc áo màu gì.” Anh nói luôn.

“Màu bạc.”

“Vậy hả?” Giọng anh rung lên làm tôi hơi nóng người. “Anh đang mong được nhìn em trong bộ đầm đó, và nhìn em cởi nó ra nữa.”

“Anh không phải đợi lâu đâu.” Tôi động viên. “Mà anh nên qua đây trong vòng mười phút nữa đó.”

“Xin tuân lệnh.”

Tôi nheo mắt. “Nhanh lên không thì không có thời gian thưởng thức chiếc limo đâu.”

“Ừm, năm phút nữa anh qua.”

Cúp máy xong, tôi cầm điện thoại trên tay, mỉm cười.

“Ai vậy?” Mẹ tới sát bên cạnh.

“Gideon.”

Mắt bà sáng rỡ. “Nó đi với con hả?”

“Dạ.”

“Ôi, Eva.” Bà ôm lấy cô. “Mẹ vui quá.”

Lúc đó tôi nhận ra đây là thời điểm tốt để thông báo chuyện đính hôn. Tôi biết Gideon sẽ không chịu đợi lâu nữa, vì anh rất muốn cả thế giới biết hai đứa đã cưới nhau.

Tôi nói nhỏ: “Anh ấy đã xin phép bố để cưới con.”

“Vậy hả?” Mẹ cười tươi khi ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Cậu ta cũng có nói chuyện với Stanton nữa, tử tế quá phải không? Mẹ đã bắt đầu lên kế hoạch rồi đó, mẹ định là tháng Sáu năm sau, và dĩ nhiên là ở khách sạn The Pierre, mình sẽ...”

“Con thấy trễ nhất là tháng Mười hai.”

Mẹ tròn mắt, thở hỗn hển. “Con đừng có điên. Không có cách nào có thể chuẩn bị kịp trong ngần ấy thời gian hết. Hoàn toàn không thể được.”

Tôi nhún vai. “Thì mẹ thử nói với Gideon là tháng Sáu năm sau xem anh ấy sẽ nói sao.”

“Mà mẹ còn phải chờ nó cầu hôn con cái đã.”

“Phải rồi.” Tôi hôn lên má bà. “Con đi thay đồ đây.”

Chương 23

Tôi đang ráng kéo cái đầm hở vai lên qua ngực thì Gideon bước vào phòng. Nhìn anh qua tấm gương lớn, tôi suýt nghẹt thở. Anh đẹp đến lóa mắt trong bộ tuxedo cắt may vừa khít, cà vạt xám rất tiếp màu với cái đầm của tôi.

“Ôi chao.” Tôi mê mẩn. “Tối nay chắc hẳn anh sẽ được lên giường rồi đó.”

Anh cong môi. “Như vậy có nghĩa là anh không cần phải cài áo cho em nữa phải không?”

“Cũng có nghĩa là mình không cần phải đi nữa phải không?”

“Đừng có mơ, cưng. Anh phải đi để khoe vợ mà.”

“Đâu có ai biết em là vợ anh.”

“Anh biết.” Anh tới sát, kéo dây sau lưng lên cho tôi. “Và không bao lâu nữa, cả thế giới sẽ biết thôi.”

Tôi dựa lên người anh, sung sướng nhìn vào gương. Hai đứa lên hình sẽ rất đẹp.

Tôi lại nghĩ tới những tấm hình khác...

“Hứa với em đi.” Tôi nói. “Hứa với em là anh sẽ không coi đoạn phim đó.”

Không nghe anh trả lời, tôi quay lại, phát hoảng khi thấy ánh mắt lạnh như băng. “Gideon, anh coi rồi hả?”

Mặt anh đanh lại. “Một hai phút thôi. Chỉ vừa đủ để xác thực.”

“Ôi Chúa ơi. Hứa với em là anh sẽ không coi nữa nha.” Tôi cao giọng, bắt đầu kích động.

“Hứa với em đi.”

Anh bất ngờ nắm cổ tay tôi, siết thật chặt. Tôi giật mình, tròn mắt nhìn anh.

“Bình tĩnh lại.” Anh nói nhỏ.

Từ cổ tay chỗ anh đang cầm, tôi bỗng cảm thấy như có một luồng hơi ấm tỏa ra. Tim tôi đập nhanh hơn, nhưng cũng đều hơn. Tôi nhìn xuống tay anh, thấy cái nhẫn hồng ngọc. Đỏ thẫm, như màu cái dây anh đã dùng để buộc tay tôi. Cái cảm giác bị níu buộc quen thuộc khiến đầu óc tôi dịu lại một cách khó hiểu.

Nhưng rõ ràng là Gideon hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rồi tôi nhận ra, đây chính là lý do mà tôi không muốn cưới anh quá sớm. Tôi đang nhắm mắt để anh đưa đi trên một con đường không biết đích đến. Không phải tôi nghi ngờ gì về hai đứa, mà vấn đề là tôi không biết liệu bản thân mình sẽ đi tới đâu, và trở thành người như thế nào. Tôi và anh đang dần bị ám ảnh và quá lệ thuộc vào nhau, gần như thành một chứng nghiệm.

Gideon đã trở nên như vậy một cách rất nhanh chóng, dữ dội, ngay vào thời điểm anh nhận ra là sẽ không thể sống thiếu tôi. Còn với tôi, cái nhận thức đó đến chậm và khó khăn hơn, bởi tôi luôn nghĩ rằng mình không muốn và sẽ không bao giờ bị như vậy.

Nhưng tôi đã sai.

Nuốt trôi cục nghẹn trong cổ, tôi bình tĩnh hơn. “Gideon, nghe em nè. Dù nội dung nó có là thứ gì đi nữa, thì cũng không thể sánh được với những gì em và anh đã có. Thứ duy nhất em muốn anh nhớ là những ký ức về hai đứa mình, những gì mình đã làm với nhau. Đó mới là những thứ có thật và quan trọng. Nên, làm ơn... hứa với em đi.”

Anh nhắm mắt một lúc, rồi gật đầu. “Thôi được. Anh hứa.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. “Cảm ơn anh.”

Anh nâng tay tôi lên môi, đặt một nụ hôn. “Em là của anh, Eva.”

Hai đứa ngằm thỏa thuận là sẽ kiềm chế không làm gì trong xe, vì không muốn bê bối phò phạc trong lần đầu tiên xuất hiện với danh nghĩa vợ chồng. Dù tôi đang rất hồi hộp, và cần được giải tỏa, nhưng tôi muốn mình phải thật hoàn hảo cho tối nay. Chắc chắn tôi sẽ bị chú ý. Không phải chỉ bởi chiếc đầm màu bạc có đuôi sáng lấp lánh bắt mắt, mà còn vì anh chồng không lẫn vào đâu được mà tôi đang khoác tay.

Ngay khi xuất hiện, chúng tôi đã là tâm điểm của sự chú ý, Gideon thậm chí còn có vẻ muốn duy trì tình trạng đó. Khi xe dừng ở Đại lộ số Năm trước khu Nam của Công viên Trung Tâm, anh đỡ tôi xuống xe, xong dừng lại một chút để hôn lên trán tôi. “Cái đầm này nằm dưới sàn nhà anh là đẹp lắm đó.”

Tôi bật cười trước câu tán tỉnh kinh điển đó, biết là anh cố ý. Ánh đèn flash chớp lên liên tục như một cơn bão ánh sáng. Khi quay ra khỏi tôi, mặt anh lại lạnh như tiền, không một chút biểu cảm. Anh đặt tay lên hông, dìu tôi lên thảm đỏ tiến vào sảnh nhà hàng Cipriani.

Vào tới bên trong, Gideon tìm một chỗ vừa ý, đưa tôi tới, rồi đứng đó cả tiếng đồng hồ, tiếp chuyện người quen và đối tác vây quanh. Anh muốn có tôi bên cạnh, không hề rời bước khỏi tôi. Trên đường ra sàn nhảy, tôi lại nhận ra điều đó thêm một lần nữa.

“Giới thiệu anh đi.” Tôi nhìn theo hướng mắt anh, thấy Christine Field và Walter Leaman, chủ công ty Waters Field & Leaman, đang đứng cười nói cùng mấy người khác. Christine rất nhã nhặn và thanh lịch trong chiếc đầm đen kết hạt che kín từ cổ xuống tới mắt cá chân, chỉ hở ở phần lưng, trong khi Walter cao lớn nhìn tự tin và thành đạt trong bộ lễ phục thắt nơ ở cổ.

“Họ biết anh là ai rồi mà.” Tôi nói.

“Nhưng họ có biết anh là gì của em không?”

Tôi hơi nhăn mũi, biết là cuộc sống của mình sắp thay đổi chóng mặt, một khi tôi từ cô gái độc thân biến thành bà Eva Cross.

“Được thôi, cung.”

Hai đứa tiến về phía đó, đi ngang khu vực bàn tròn phủ khăn trắng, giữa mỗi bàn là một bộ chân nến có kết hoa tươi, tỏa hương ngào ngạt khắp gian phòng.

Dĩ nhiên là các sếp của tôi nhìn thấy Gideon trước. Thật ra tôi nghĩ họ thậm chí còn không biết đến sự có mặt của tôi nếu Gideon không cố ý để tôi mở lời.

“Xin chào.” Tôi bắt tay Christine và Walter. “Tôi nghĩ hai vị đều đã biết Gideon Cross, là...”

Tôi im bật, đầu óc tự nhiên trống rỗng.

“... vị hôn phu của Eva.” Gideon tiếp lời, chìa tay ra.

Tiếp theo là những lời chúc tụng. Mọi người rất cười tươi, nét mặt ai cũng rạng rỡ hơn.

“Như vậy cũng không có nghĩa là chúng tôi sẽ mất cô, phải không?” Christine hỏi, đôi hoa tai kim cương lấp lánh dưới ánh sáng dịu của mấy ngọn đèn chùm.

“Không, tôi không đi đâu cả.”

Câu đó làm tôi ăn một cú véo mạnh từ anh.

Rồi cũng sẽ tới lúc hai đứa phải giải quyết chuyện này, nhưng tôi nghĩ tôi có thể trì hoãn được cho tới lễ cưới công khai.

Mọi người nói về chiến dịch quảng cáo của Kingsman Vodka, mục đích là để nhấn mạnh thành công của Waters Field & Leaman, nhằm tìm cơ hội ký thêm những hợp đồng khác với Cross Industries. Đương nhiên là Gideon hiểu ý đồ đó, và xử lý rất khéo. Anh luôn lịch sự, cuốn hút, nhưng rõ ràng không phải là người dễ bị ảnh hưởng.

Khi hết chuyện để nói, Gideon xin phép cáo từ.

“Mình khiêu vũ đi.” Anh thì thầm vào tai tôi. “Anh muốn ôm em.”

Hai đứa ra sàn nhảy, nơi Cary đang thu hút sự chú ý của mọi người khi dìu trong tay một cô nàng tóc đỏ lộng lẫy, cặp chân trắng trẻo, thon thả thoáng hiện lên qua đường xẻ táo bạo của chiếc đầm màu xanh ngọc. Cary dìu cô nàng bước xoay rồi ngả người, cực kỳ khéo léo.

Một điều rất đáng tiếc là Trey không đi được vì có lớp học tối nay. Tôi hơi áy náy khi mình thấy vui vì Cary không đưa Tatiana đi. Tôi cảm thấy mình bắt đầu trở nên đồng đánh đánh đá, mà tôi vốn rất ghét những cô nàng như vậy.

“Nhìn anh nè.”

Tôi quay đầu lại. “Chào cưng.”

Gideon cầm tay tôi, tay kia để trên lưng, dìu tôi lướt nhẹ nhàng trên mặt sàn.

“Crossfire.” Anh thì thầm, ánh mắt nhìn tôi cháy bỏng.

Tôi chạm mấy ngón tay lên má anh. “Mình đang học từ những sai lầm.”

“Em đọc được suy nghĩ của anh rồi.”

“Cảm giác thích lắm.”

Anh mỉm cười, đôi mắt xanh thắm và mái tóc thật quyến rũ làm cho tôi chỉ muốn đưa tay chạm vào ngay lúc này. Anh kéo tôi sát lại. “Cảm giác có em thích hơn nhiều.”

Chúng tôi nhảy với nhau hai bài, rồi nhạc ngừng chơi và người trưởng ban nhạc thông báo bữa tối sắp được dọn lên. Tôi ngồi cùng bàn với mẹ, Stanton, Cary, hai vợ chồng một bác sĩ thẩm mỹ, và một anh chàng diễn viên. Anh ta nói là vừa quay xong tập phim truyền hình, và đang hy vọng sẽ được chọn để quay nguyên mùa.

Thức ăn kết hợp Âu – Á rất ngon, và cũng không nhiều lắm, nên tôi ăn hết sạch. Dưới gầm bàn, Gideon lúc nào cũng để tay trên đùi tôi, ngón tay xoa xoa làm tôi rùng mình cựa quậy.

Anh hơi chồm qua. “Ngồi yên nào.”

“Thôi đi.” Tôi thì thầm lại.

“Còn ngọ nguậy nữa là anh làm tới đó.”

“Anh dám hả.”

Gideon cười gian xảo. “Em cứ thử coi.”

Tôi không gan bằng anh, nên cố ngồi yên, dù rất khó kiềm chế.

“Xin lỗi nhé.” Cary bỗng lên tiếng rồi đứng dậy.

Anh bước ra khỏi bàn, rồi ánh mắt dừng lại một chút ở bàn gần đó. Tôi không ngạc nhiên khi một lúc sau cô nàng tóc đỏ ban nãy cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng. Nhưng tôi rất thất vọng. Dù biết là chuyện của Tatiana làm Cary căng thẳng, và mấy chuyện chơi bời này luôn được anh coi là liều thuốc an thần, nhưng theo tôi rõ ràng nó chỉ làm tổn hại lòng tự trọng của anh, và gây thêm nhiều vấn đề khác thôi.

Cũng may là chỉ còn vài ngày nữa là bọn tôi sẽ gặp bác sĩ Travis.

Tôi dựa về phía Gideon, nói nhỏ. “Cuối tuần này em với Cary đi San Diego nhé.”

Anh xoay đầu nhìn tôi. “Bây giờ em mới nói với anh hả?”

“Ừm... giữa một mớ bong bóng nào là các cô người yêu cũ của anh, rồi người yêu cũ của em, bố mẹ em, Cary và đủ thứ chuyện trên đời, thì em cứ quên hoài. Nên em nói liền chứ không sợ lại quên nữa.”

“Thiên thần à...” Gideon lắc đầu.

“Khoan đã.” Tôi đứng dậy. Tôi muốn nói với anh là Brett cũng sẽ ghé San Diego đấy, nhưng tôi phải đi tìm Cary trước đã.

Lúc bỏ đi, Cary đã nhìn tôi một cách thách thức.

“Em quay lại liền.” Tôi nói nhỏ. “Em phải đi làm kỳ đà cản mũi cái đã.”

“Eva...”

Nghe giọng anh có vẻ cảnh cáo, nhưng tôi làm lơ, nhấc váy lên vội vã đi theo Cary. Vừa qua khỏi cửa chính của gian sảnh thì tôi gặp phải một gương mặt quen thuộc.

“Magdalene.” Tôi đứng lại, ngạc nhiên. “Tôi không biết cô cũng tới đây.”

“Gage bận công việc nên bọn tôi đến trễ, bỏ lỡ cả bữa tối, nhưng ít ra cũng kịp ăn món bánh sôcôla tráng miệng.”

“Ngon tuyệt cú mèo.” Tôi tán thành.

“Đúng vậy.” Magdalene mỉm cười.

Magdalene hôm nay rất đẹp, có vẻ mềm mại và ngọt ngào hơn. Vẫn lộng lẫy và kêu gọi trong chiếc đầm đỏ hở một bên vai, mái tóc đen ôm lấy khuôn mặt thanh tú và đôi môi đỏ thắm. Rời xa Christopher Vidal và có một người đàn ông khác, mọi chuyện của cô nàng tốt hơn hẳn. Tôi nhớ cô ta từng nhắc tới một anh chàng tên Gage khi ghé qua văn phòng tôi cách đây mấy tuần.

“Tôi nhìn thấy cô với Gideon. Và thấy cô có đeo nhẫn.”

“Sao cô không tới gọi.”

“Lúc đó tôi đang ăn bánh sôcôla mà.”

Tôi bật cười. “Ừ, con gái lúc nào cũng có danh sách ưu tiên mà.”

Magdalene chạm khẽ lên cánh tay tôi. “Tôi vui cho cô, Eva, và vui cho Gideon nữa.”

“Cảm ơn. Cô nên ghé qua bàn nói với anh ấy đi.”

“Tôi sẽ nói. Gặp sau nhé.”

Rồi cô nàng đi mất. Tôi đứng nhìn theo một lúc, vẫn đề cao cảnh giác, nhưng thầm nghĩ biết đâu cuối cùng cô ta không tới nổi xấu xa.

Nhưng chuyện gặp Magdalene làm tôi mất dấu của Cary. Tôi nói chuyện xong thì anh đã biến đâu mất.

Tôi quay lại với Gideon, thầm nghĩ lát nữa sẽ cho Cary một trận. Nhưng Elizabeth Vidal chặn ngang đường tôi.

“Xin lỗi.” Tôi suýt tông thẳng vào bà ta.

Bà nắm khủy tay kéo tôi vào một góc khuất sáng, rồi cầm tay tôi lên, nhìn vào chiếc nhẫn kim cương Asscher. “Đó là nhẫn của tôi.”

Tôi giật tay ra. “Hồi xưa thôi. Giờ nó là của tôi. Con trai bà tặng cho tôi khi anh ấy hỏi cưới tôi làm vợ.”

Bà ta nhìn sững tôi bằng đôi mắt xanh giống y như Gideon, và Ireland nữa. Elizabeth là một người phụ nữ đẹp, rất thanh lịch và quyến rũ. Thật sự bà ta không thua gì mẹ tôi, nhưng có thêm một vẻ lạnh lùng giống Gideon.

“Tôi không để cô cướp con trai tôi đâu.” Câu nói bật ra giữa hai hàm răng trắng lóa.

“Bà hiểu sai hết rồi.” Tôi khoanh tay. “Tôi lại muốn hai mẹ con bà ngồi lại với nhau để giải quyết hết mọi khúc mắc.”

“Cô toàn đầu độc nó bằng những lời nói dối.”

“Ôi trời, vậy nữa hả? Lần sau khi tôi bắt anh ấy kể với bà những chuyện đã xảy ra, thì bà phải tin anh ấy. Và bà phải xin lỗi anh ấy, và làm cho anh ấy bớt đau khổ đi. Tôi muốn anh ấy được chữa lành vết thương và sống khỏe mạnh.”

Elizabeth trừng mắt nhìn tôi, giận sôi lên. Rõ ràng bà ta không hề đồng tình với kế hoạch đó.

“Mình xong chuyện chưa?” Tôi thấy kinh tởm với sự mù quáng cố ý của bà ta.

“Còn lâu mới xong.” Bà rít lên, chồm tới sát tôi. “Tôi biết chuyện của cô với gã ca sĩ đó. Tôi nắm tẩy cô rồi.”

Tôi lắc đầu. Hay là Christopher nói với bà ta? Mà hẳn ta đã kể những gì? Căn cứ vào chuyện hẳn làm với Magdalene thì tôi biết hẳn sẽ không từ thủ đoạn nào. “Thật không thể tin được. Bà chỉ toàn nghe lời dối trá mà làm ngơ trước sự thật.”

Tôi bỏ đi, nhưng rồi dừng lại. “Tôi thấy một chuyện buồn cười là sau khi tôi nói chuyện với bà lần trước thì bà cũng không buồn hỏi Gideon xem sự thật ra sao. *Con trai nè, con bạn gái điên của con nói với mẹ cái chuyện điên rồ này.* Tôi thật sự không hiểu tại sao bà lại không hỏi anh ấy. Mà chắc bà cũng chả thêm giải thích làm gì.”

“Đồ khốn.”

“Ừ, tôi biết là sẽ không có lời giải thích mà.”

Tôi bỏ đi trước khi bà ta kịp mở miệng và làm hỏng buổi tối của tôi.

Đen đủi thay, khi về tới bàn, tôi thấy Deanna Johnson đang ngồi trên ghế mình, nói chuyện với Gideon.

“Đùa sao?” Tôi nheo mắt nhìn cô ả vừa nói vừa đặt tay lên cánh tay anh. Cary thì đi đâu mất, làm cái chuyện không nên làm, mẹ tôi với Stanton thì ra sàn nhảy, và thế là Deanna mò vào như con rắn độc.

Gideon có nói sao đi nữa, thì tôi vẫn nghĩ rõ ràng cô ả vẫn còn mê mết anh. Dù cho anh không làm bất cứ gì khác ngoài ngồi yên lắng nghe, thì chỉ chuyện đó thôi cũng đủ nuôi dưỡng hy vọng của cô ả.

“Cô ta chắc thành thạo trên giường lắm. Anh ấy làm tình với cô ta nhiều lắm thì phải.”

Tôi đứng thẳng lên, quay lại nhìn người vừa nói. Là cô nàng tóc đỏ của Cary, má ửng hồng, mắt long lanh, rõ ràng là vừa được sung sướng. Nhưng nhìn gần thấy cô ta lớn tuổi hơn nhiều.

“Cô nên canh chừng anh ấy cẩn thận.” Cô nàng nhìn Gideon. “Anh ta là người chuyên lợi dụng phụ nữ, tôi đã từng chứng kiến rất nhiều lần.”

“Tôi tự lo chuyện của mình được.”

“Ai cũng nói vậy hết.” Nụ cười thông cảm làm tôi bức dọc. “Tôi biết ít nhất hai người phải đau khổ vì anh ta rồi. Mà chắc không phải là những người cuối cùng đâu.”

“Cô không nên tin mấy chuyện tầm phào đó.” Tôi gắt.

Cô ta bỏ đi với một nụ cười bình thản làm tôi phát cáu, đưa tay vuốt tóc khi vòng qua bàn ghế để về chỗ ngồi.

Tới khi cô ả đi hơn nửa đường tôi mới sực nhớ ra khuôn mặt đó.

“Khỉ thật.”

Tôi vội vã lại chỗ Gideon. Anh đứng lên khi thấy tôi tới.

“Em cần anh đi gấp với em.” Tôi nói nhanh, rồi nhìn xuống cô ả tóc nâu đang ngồi trên ghế của mình. “Deanna, hân hạnh được gặp.”

Cô nàng phớt lờ câu nói móc. “Chào Eva, tôi cũng đang định đi...”

Nhưng tôi không thềm quan tâm, nắm tay Gideon kéo đi. “Đi thôi.”

“Được rồi, khoan đã.” Anh nói gì đó với Deanna mà tôi không nghe. “Chúa ơi, Eva, làm gì mà gấp gáp vậy?”

Tôi kéo anh tới sát tường, nhìn khắp gian phòng tìm kiếm màu xanh lá cây và màu đỏ. Lẽ ra anh phải nhận ra người tình cũ chứ, trừ khi cô ta cố ý né mặt anh. Dĩ nhiên là khi không còn mái tóc ngắn quen thuộc, và anh chổng tóc bạch kim đi cạnh thì cô ta sẽ khó nhận ra hơn. “Anh biết Anne Lucas cũng có ở đây không?”

Tay anh siết lại. “Anh không thấy. Sao vậy?”

“Áo đầm xanh lục, tóc dài màu đỏ, anh có thấy không?”

“Không.”

“Hồi nãy cô ta nhảy với Cary đó.”

“Anh không để ý.”

Tôi nhìn anh, bực tức. “Trời ạ, Gideon, người như vậy đâu có khó thấy đâu.”

“Anh xin lỗi vì chỉ mãi nhìn vợ anh thôi.” Gideon cộc lốc.

Tôi siết tay anh. “Em xin lỗi. Em chỉ muốn biết có phải là cô ta không thôi.”

“Tại sao vậy? Cô ta tới gặp em hả?”

“Ừ, cô ta tới quăng cho em một mớ rác rồi bỏ đi. Em nghĩ Cary có lên đi với cô ta một lúc đó.”

Mặt Gideon đanh lại. Anh nhìn một lượt khắp phòng, ánh mắt rà soát chậm rãi. “Anh không thấy cô ấy, cũng không thấy ai giống như em tả hết.”

“Anne là bác sĩ trị liệu tâm lý phải không?”

“Bác sĩ tâm thần.”

Linh tính có chuyện chẳng lành, tôi lo lắng. “Mình về được chưa?”

Anh nhìn tôi. “Nói anh nghe cô ấy nói gì với em.”

“Cũng không có gì mới.”

“Vậy cũng đỡ. “ Anh lẩm bẩm. “Mình về thôi.”

Hai đứa quay lại bàn lấy ví cho tôi rồi chào mọi người.

“Anh đi quá giang được không?” Cary nói khi tôi ôm tạm biệt mẹ.

“Đi thôi.” Gideon gật đầu.

Angus đóng cửa xe lại.

Cary, Gideon và tôi cùng ngồi trên băng sau. Vài phút sau, chúng tôi đã hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Anh bạn thân quay qua nhìn tôi. “Đừng có mà bắt đầu đấy nhé.”

Cũng không thể trách khi Cary ghét mỗi lần tôi ý kiến với mấy chuyện anh làm. Tôi đâu phải mẹ anh. Nhưng tôi là người yêu thương anh và muốn tốt cho anh. Tôi biết là nếu buông thả, anh sẽ tự hủy hoại mình đến mức độ nào.

Nhưng lúc này đó không phải là chuyện tôi đang lo nhất.

“Cô ta tên gì?” Tôi hỏi, thầm mong Cary có câu trả lời.

“Ai mà quan tâm cô ta tên gì?”

“Chúa ơi. “ Tôi vặn vẹo cái ví trên tay. “Anh biết hay là không hả?”

“Anh không hỏi.” Cary vặn lại. “Em thôi đi.”

“Giữ mồm giữ miệng đi, Cary.” Gideon cảnh cáo. “Anh có vấn đề là chuyện của anh, nhưng đừng trút giận lên Eva bởi vì cô ấy quan tâm tới anh.”

Cary nghiêng răng, quay nhìn ra cửa sổ.

Tôi ngả người ra ghế, Gideon kéo tôi dựa vào vai anh, vuốt ve lên cánh tay để trần.

Không ai nói với ai thêm lời nào suốt trên đường về nhà.

Về tới nhà, Gideon vô bếp lấy nước, rồi phải đứng lại nghe điện thoại. Anh nhìn tôi không rời mắt từ phía bên kia bàn ăn sáng.

Cary bỏ vô phòng, nhưng giữa đường bỗng anh đứng lại, rồi quay lại ôm chầm lấy tôi, siết thật chặt.

Anh úp mặt lên cổ tôi, thì thầm. “Anh xin lỗi, bé cưng.”

Tôi ôm lại anh. “Anh xứng đáng được hạnh phúc, đừng đối xử với mình như vậy nữa.”

“Anh không làm gì với cô ta hết.” Cary lùi ra nhìn mặt tôi. “Anh nghĩ là anh muốn, nhưng rồi lúc gần sắp sửa thì anh chợt nghĩ tới chuyện anh sắp có một đứa con. Một đứa con đó, Eva à. Và anh không muốn khi lớn lên con anh nó nghĩ về anh giống như anh nghĩ về mẹ anh. Anh phải đàn ông lại mới được.”

Tôi lại ôm anh. “Em rất tự hào về anh.”

“Ừm.” Cary bỏ tôi ra, bẽn lễn. “Anh vẫn làm cho cô ấy, vì đã lỡ rồi. Nhưng còn anh thì vẫn còn nguyên vẹn.”

“Chi tiết quá, Cary à.” Tôi nói. “Quá mức cần thiết rồi.”

“Mai mình vẫn đi San Diego chứ?” Cái nhìn phấn khởi của anh làm tim tôi nhói lên.

“Đi chứ. Em đang mong lắm đây nè.”

Anh nở một nụ cười nhẹ nhõm. “Tuyệt. Anh đặt vé mình đi chuyến tám giờ rưỡi nhé.”

Lúc đó Gideon cũng vừa bước tới. Ánh mắt anh nhìn tôi cho thấy hai đứa cần phải bàn thêm về chuyến đi ngày mai. Nhưng ngay khi Cary vừa đi khuất, tôi nhào tới hôn anh dữ dội, để hoãn lại cuộc nói chuyện đó. Đúng như tôi mong chờ, anh không hề chần chừ, kéo tôi lại, chiếm lấy môi tôi bằng tất cả dục vọng tham lam của mình.

Tôi rên rỉ, buông mình cho anh cuốn phăng đi. Đêm nay, cứ để mặc cho cả thế giới đảo điên lên cũng được. Đợi tới ngày mai rồi mới tiếp tục đối diện với mọi chuyện cũng chưa chậm trễ gì.

Tôi nắm cái cà vạt trên cổ anh. “Đêm nay anh là của em.”

“Đêm nào anh cũng là của em.” Giọng nói ấm áp, trầm khàn đó gọi lên biết bao nhiêu là niềm đam mê nóng bỏng.

“Bắt đầu từ bây giờ đi.” Tôi bước thụt lùi, kéo anh vô phòng. “Và đừng có ngưng nha.”

Anh không hề ngưng thật. Cho tới tận khi trời sáng.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>